

Милош Рацковић

Земља

Део први:

Силазак у таму

Прва књига у серијалу Синема Парадизо

ПРЕДГОВОР

По свом старом обичају, добром или не просудићете сами, било да вам се обраћа гласом, или у овом текстуалном облику - исписаним речима Милоша Рацковића, маторог професора или пак Мг. Underhill-a - аутор константно осећа потребу да неке своје поступке додатно оправда. Нарочито кад је у питању писање и причање. Тако и сада пре него што зароните у саму авантуру читања дела које је пред вама, ево мало објашњавања, правдања и извињавања.

Да кренемо од самог наслова серијала. Сваки прави филмофил лако је препознао наслов чувеног италијанског филма. Зашто је серијал добио баш тај наслов, не зна баш најбоље ни сам аутор. Вероватно највише због тога што му измишљање оригиналних наслова, па мало је рећи лоше иде. А као што ће се касније у тексту разоткрити, увек је желео да то име надене нечему. А онда кад је већ наслов целог серијала позајмљен од филма, исту праксу аутор је наставио и код именовања свих осталих поглавља. Само што је поред филмова, искористио и по коју књигу. И ево одмах извињења свим ауторима поменутих филмова и књига због, можда непримереног коришћења имена њихових ауторских дела. Ако случајно овакав начин именовања поглавља крши њихова ауторска права, да им макар овим извињењем некако надокнадим почињену штету. Наслов саме књиге, такође није претерано маштовит. Постоји ту додуше једна идеја која ће се разоткрити када будете видели наслов друге књиге, или можда тек код треће. И опет као и код осталих наслова ни ова идеја неће бити баш претерано оригинална. Али да не трчимо пред руду, када аутор успе да напише за почетак другу, а онда потом и ту трећу књигу, можда је у ствари боље рећи ако икад буде успео да их заврши, лако ће вам тада објаснити и њихове наслове. Ако га до тада буде држала ова иста идеја са почетка. Већ код прве књиге успут се појавила потреба да се радња подели у два дела, па тако за сада добијате само први. Још једно трауматично смишљање наслова.

И код склапања саме целине књиге, дошло је до надам се не превише очигледних позајмљивања идеја сијасет других аутора и из књига и из филмова подједнако. Надам се само да је резултат ипак сачувао довољно оригиналности да вам буде занимљив до самог краја. Могао бих овде да покушам да их набројим, у циљу захваљивања или извињавања одаберите сами, али тада бих сигурно изоставио некога и ето штете веће од користи. Уместо тога хајде да се захвалим или извиним

свима који у овом делу препознају нешто своје. Па ако нешто преостане, а приде још успе да вас заинтригира, аутор ће свакако бити задовољан.

Поред фантазијских елемената, ово дело вероватно има и оне који претендују да добију предзнак научно испред речи фантастика. Овај аутор, за разлику од других који с правом могу да се назову писцима научне фантастике, јер ипак много боље и са тог аспекта познају и образлажу своје фантастичне теорије, не претендује на ту титулу. Изнеће вам кроз серијал једну теорију, непоткрепљену чињеницама од самог почетка, а затим ће је, да забрља до краја, повезати - боље да ову последњу реч протумачите као навестити везу - и то прилично офрље, са неким стварним наукама. Можда би уз више труда, времена и истраживања то могло много боље да се испегла, али изгледа да овај аутор болује од недостатка наведеног. У преводу, много је лењ да би то радио. И опет може само да се нада да је резултујућа теорија довољно занимљива да читаоца држи прикованог за текст. Да ли је све то научно потковано или само чиста фикција и није му претерано битно. Да парафразирам речи једног другог, много познатијег аутора. Ако је прича добра, није претерано битно да ли је у питању научна или било која друга фантастика, или пак нешто потпуно десето. Ако је пак лоша неће јој помоћи никакав научни префикс.

Још нешто. Приметићете да заплет приче почиње да се одвија на самом крају двадесетпрвог века. С једне стране имате претпоставке да тада постоје техничке новотарије чија би реализација данас, а вероватно и било када у будућности, била тешко замисљива, а са друге, људи и даље користе телефоне прилично сличне данашњим, а и рачунарска опрема се не разликује много од садашње. Тако је и аутор овог дела, али као што видите потпуно свесно, направио исту грешку коју су правили аутори научно фантастичних филмова из седамдесетих када су дисплеје рачунара из будућности реализовали на основу тадашњих. Знате оне линијске мониторе где се слова, најчешће зелена, полако исписују у редовима, један испод другог, без икаквог графичког окружења. Испало је да су превазиђени далеко пре него што је дошло време које су покушали у тим филмовима да дочарају. Али, као што за те филмове није било пресудно како су изгледали рачунарски монитори, тако и за ово дело није битно какви ће бити телефони или рачунари. Аутор, иако информатичар, или можда баш због тога, једноставно није желео да прави шпекулације и предвиђања о томе. А можда га је опет само мрзело да се помучи и измашта нешто.

И на крају да се захвалим и извиним јединој особи која је све моје захвалнице и извињења у потпуности заслужила. Сташи, наравно. Дакле

Сташа, једно истовремено хвала и извини за све добро што си пружила, и све не тако добро што си претрпела, током писања ове папазјаније од књиге. Али ево да не испадне да њега нисам ни поменуо, урадићу и то. Захваљујем се и теткином злату јер је, да ли с пажњом или не није толико битно, слушао бројне одломке књиге док ју је аутор читао Сташи, а богами понекад дао и покоји коментар. И то не увек у потпуности бескористан.

ПРОЛОГ

Циљ му је већ малтене пред очима. Још један мали, али истовремено и најгори, део успона који треба савладати и биће ту. Камен је био помало клизав, па је пажљиво тражио ослонац за стопала и руке. Не толико због страха од пада, више због додатног мучења, а богами и времена, које би му требало за поновни успон. Огромна снага његових удова омогућава му да брзо савлада и преостали комад брда. Прстима десне шаке коначно је дохватио ивицу литице, одмах затим ту је и лева и за час је био горе. Усправио се и протегаво донекле укочено тело. Издајничко крцкање у леђима приморава га да, иако невољно, сам себи призна да се ипак помало и уморио. Нагнуо се преко ивице да погледа пут који је прешао. Прилично гадна стрмина. Да је могао да користи све своје моћи, савладао би то из једног скока, а овако ...

Ово је његов свет, запамти то, овде имаш само основно, понављао је у себи. Као да би ми нешто вредело и да сам комплетан. Можда је и боље овако.

Одагнао је зачетак суморних предосећања и осврнуо се око себе. Сунце је било на самом заласку, још се само последње парче јарко црвене лопте упорно држало изнад и разливало своје светло по хоризонту. Око њега саме стене. Крупне, сиве и тешке, крајње неправилних облика. Све у свему, више него ружне. Њихов творац очито није био у добром расположењу кад их је правио. Уместо суптилних потеза длетом, овде су на делу били силовити и бесни ударци чекића. Иако је стајао на некој врсти заравни, једва је успевао да пронађе сигурна и равна места на која би могао да спусти стопала без бојазни од клизања и заглављивања у неком од многобројних процепа у камењу. Нимало му се није свиђала помисао на разбијање стена у циљу ослобађања ноге из рупе. Али ево био је ту и путељак, у ствари нешто што је ипак много више личило на козју стазу. Кренуо је њиме.

После пар минута ходања прошао је завијутак, обилазећи велику избочину на стени и коначно угледао крајњи циљ свог путешествија. Сунце је до тада већ зашло, полако је падао мрак и одблесци ватре који су долазили са његове десне стране, открили су му отвор у планинској литици. Пећина. Дошао је до самог улаза, а затим и ушао без много даље размишљања и претходне најаве. Онај унутра знаће већ да је он ту и без ње. Пролаз је био довољно простран и за неког његове величине. После десетак корака већ је јасно видео ватру и мршаваг, а за његове појмове и прилично ситног човека, огрнутог једноставним смеђесивим плаштом,

који седи поред ње и штапом разгрће угарке. Био му је окренут леђима и сасвим свестан његовог присуства. Само што је изгледа одлучио да не реагује.

Па добро, помисли он, кад сам већ толико потегао да га пронађем, нећу чекати да ме први ослови. Ионако нисам претерано познат по учтивости, нема потребе да чувам репутацију.

„Здраво да си Луталице. Видим грејеш се. Амбијент ти је можда помало превише аскетски за мене. Још увек држиш до тог испосничког имица? Дуго ми је требало да стигнем до овог твог назови дома. Помало сам се и уморио. Можда поред твоје ватре има места и за једног рмпалију попут мене? Добро би ми дошло да се мало огрејем.“

Благо ироничан призвук чисто да помало пецне, али насупрот томе ведар, шаљиви тон пропраћен полугласним осмехивањем да општи утисак ипак буде крајње добронамеран. Иако је поздрав изрекао баш тако искључиво у циљу изазивања било какве реакције, одговор је изостао. И даље је гледао у непомична леђа.

Шта је ту је, сад нема више назад.

„Канда ниси расположен за шалу. Правићу се ипак да си пристао“, наставио је нешто озбиљнијим тоном, истовремено прилазећи и седајући са супротне стране ватре.

Све полако и уз изузетни опрез. Погледао је преплануло кошчато лице правилних црта, уоквирено дугом смеђом косом и брадом. Водено плаве очи биле су уперене у ватру још један трен, а онда се подигоше ка њему уз ледени поглед који му је покренуо жмарце низ врат и кичму. Била је то само краткотрајна оштрина која се брзо преточила у непрозирну празнину. Нека реакција коначно је уследила.

„А да пређеш на ствар“, стигле су речи.

Тон је био једнако леден.

„Да пређем кад инсистираш. Знаш већ шта нам је све направио онај туђин. Добро ти је познато о коме причам, нема потребе за додатним прецизирањем. Свако ко му се супротставио завршио је своје. И то коначном смрћу. А ти, ништа. Дозволићеш да нас истреби једног по једног? Оставићеш цео свет на цедилу?“

Кратак трзај прешао је лицем насупрот његовог, а онда је за трен опет гледао у равнодушне очи и уста су промрмљала исто толико равнодушан одговор.

„Он није моја ствар. Како је дошао тако ће и отићи. Имам времена да сачекам.“

„Шта да сачекаш? Моћ ће му све више и више расти како се буде повезивао са нашим светом. Нема теорије да ће сад кад се убацио, тек

тако да се повуче и оде ... Чек, чек, ... Не могу да верујем. Па ти си се усро од страха.“

Саговорникове очи, намах су се намрштиле, а рука која је држала штап почела је да се подиже.

Кад ћу већ једном научити да обуздам језик, помислио је.

Малтене се згурио у ишчекивању ударца, није ни покушао да се брани, нити да се помери да би га избегао. Само што до ударца ипак није дошло. Рука се полагано вратила царању ватре. Али очи су и даље биле намрштене. А оштрина је из погледа прескочила у речи.

„А шта је с тобом и твојом чувеном алатком која ти и сада виси о појасу? Нешто нисам приметио да си се показао. Побрио ти је породицу, а ти? Шта си ти урадио? Неко злобан би чак могао да каже да си подвио реп и побегао главом без обзира. Како би те тај злобник назвао, можда обичном кукавицом.“

У моменту је осетио силан налет адреналина, готово скочио на ноге да покрене своју убилачку машинерију од преко два метра и сто тридесет килограма чистих мишића, али убрзо се смирио и одговорио погнуте главе.

„Знаш ме. Никад нисам био вођа, а ни онај који радо слуша друге. Превише сам напрасит и тврдоглав. Посвађао сам се с оцем око одлуке о томе шта ћемо даље и најурио ме је. А ја као прави морон, надурио сам се и стварно отишао ... Да те не гњавим пустим правдањем, јасно ти је већ. После је већ било касно. А сада, сам самцит, немам никакве шансе. Једино ти би могао да ујединиш и поведеш ово мало што нас је преостало. Прешао си границу, зар не? Осетио сам то. Ово је твој свет. Он је ипак странац и никад га неће осетити као ти. Ти си једини који има реалну прилику. Зар ћеш нас оставити на цедилу? Ма јебеш нас, зар ћеш напустити људе? Нешто ми се то не слаже са филозофијом коју си некад проповедао.“

Иако је сву своју енергију уложио у ових пар искрених и експлозивних реченица, резултат је у потпуности изостао. На саговорниково лице поново се вратио крајње равнодушни израз.

„Не можеш ме испровоцирати. Само трућаш. Као бојаги велике, а у ствари потпуно испразне речи. Рекао си шта си имао. Немам више времена за тебе.“

Шака са штапом хитро се покренула у кратком трзају. Није стигао ни да се покрене пре него што га је изненадни налет ваздуха потпуно обухватио и подигао са земље. Копрцао се лево десно, покушао да се одупре и врати на тло, али без успеха. Ковитлац га је понео и док си трепнуо изнео га је из пећине и даље преко литице, да би га на крају

спустио у подножје брда. И то не претерано нежно. Устао је и погледао према врху. На моменат се ломио и готово је поново кренуо да се пење, а онда је одлучност која га је све до малопре вукла напред једноставно нестала. Нема му друге него да одустане. Помало безвољно, окренуо се и кренуо на супротну страну. Али већ после пар корака подигао је главу и видевши звездано небо и пун месец како се помаља из облака, повратио је ведрину.

Види ти само ту лепоту. Како поред ње да останеш утучен и безвољан?

Са тим мислима и осмех му се вратио на лице. А где је осмех ту су и пошалице.

Ма није готово све док дебела жена не запева.

Погледао је према брду са којег је малопре слетео и повикао из свег гласа.

„Само немој после кад пропустиш целу забаву да кажеш како ниси био у току!“

Није сачекао евентуални одговор, већ се окренуо и пуном снагом потрчао према хоризонту. Док је одмицао, у подножју литице почео је да дува ветар дижући ковитлаце прашине пред собом. Јурећи и журећи кроз уске процепе у стенама, ваздух је фијукао звиждукајући своју тужну јецајућу песму. Можда и без икаквог повода, а можда баш да испрати незваног госта у одласку.

ПРВО ПОГЛАВЉЕ

ЗЕМАЉСКИ ДАНИ ТЕКУ

1.

Њујорк, петак, 20.03.2099, 19:45 EST

Мич Харис мрзео је сваку врсту слабости. А највише од свега мрзео је ову сопствену, која се управо у том трену испољавала у виду кратких налета жмараца који су му милели низ кичму. Да ли је могуће да и он, додуше само на моменте, осећа још мало па страх? Шта год да је, гадно је и никако не може да га обузда. Па он је извршни директор и помоћник шефа главног одсека Агенције, он је тај пред којим сви остали треба да дрхте. Али од кад је стигао телефонски позив са упутствима за предстојећи састанак једноставно није могао да у потпуности савлада nelaгoду због свега што треба да одради. Мрзео је сваки тренутак који је морао да проведе у овом луксузном хотелу. Изигравајући малтене обичног потрчка.

Зашто бар не дозволе инсталирање лифта? Овако се сваки пут полозим док се попнем. Ма сто посто су то намерно организовали баш тако. Само да би мене нервирали. Да уживају кад ме виде ознојаног. Проклетиње. А као за инат Пит, за кога и не памтим да је икад био болестан, баш је сада нашао да се разболи па сам приморан да долазим сам. Мора се опоравити што пре, треба ми.

А сада долази најгоре, стигао је до последњег спрата и иза ових тапацираних врата, они га чекају. Сакупио је одлучност понављајући себи по ко зна који пут, да је Агенција та која контролише целу операцију, да су они само привремена неопходност које се у крајњој нужди могу и ослободити - да се он пита то би већ одавно било тако - и још по коју охрабрујућу мисао. Онда је покуцао на врата. Испрва тихо, али одмах затим јаче и одлучније. Шкрипутави груби глас поручио му је да слободно уђе.

Лагодније би се осећао да је при себи имао свој стари верни Глок, али у садашњој ситуацији била би обична лудост носити ватрено оружје са собом.

Проклети Тесла и његова открића. Много је боље било док се све оно што је потенцијално опасно чувало у тајности. Али не можеш те проклете научнике довека држати на узди. Транспаретност свих научних

истраживања, ко ли је само измислио тај појам да ми је знати? Колико је то већ прошло од када су на основу његових старих нацрта патентирали преносни емитер зрака који неутралишу сваки облик ватреног оружја? Ма има већ готово на тридесет година. Јесте, то је било баиш пре него што су се десила она убиства и појављивање ове булументе.

Намрштио се присетивши се тих догађаја.

Макар једна корист од свега тога. Шок због убиства комплетне тадашње екипе научника био је довољно велик, па је Агенција успела да забрани даљи приступ свим материјалима. Све до недавно, кад су вајни научници опет убедили Савет да је наставак истраживања неопходан за будућност и опстанак људске врсте. Шта они знају о будућности људске врсте? А тек о опстанку? Немају појма. И опет ће гарант нека глупост да процури. Као и онда. Кад се само сетим колико смо се намучили да комплетно променимо целокупан арсенал.

Мисли су му се вратиле на откриће преносног електромагнетног поља за неутралисање ватреног оружја.

Какав црни арсенал, вратили смо се готово у средњи век. Млатимо се мачевима и гађамо стрелама. Требало им је додуше двадесет и кусур година да усаврше ствар довољно да иде у масовну производњу, али ево данас сваки морон може да за сићу набави такав емитер за личну употребу. Окидач, смислили су баиш одговарајуће име за те стварчице. Није већи од мобилног телефона. И ко је онда луд да код себе има пиштољ кад свака шуша може само да притисне дугме и тиме изазове моменталну експлозију све муниције у домету уређаја. Због тих проклетих окидача сво ватрено оружје морали смо да спакујемо у контејнере. Да се ипак нађе при руци за сваки случај, а да истовремено буде колико толико безбедно од манијака са окидачима.

Зато већ више од пет година осећа празнину поред срца. Али ту је ипак његово сечиво као замена. Проверио је да ли глатко излази из корица.

Све је у реду, клизи као подмазано. Можда сам мало оматорио, али нисам још за старо гвожђе. Могао бих да смандрљам макар двојицу тих сероња. Не претеруј Миче ... Добро, можда не двојицу, али једног сигурно.

Опустио се колико је могао, отворио је врата и закорачио у просторију иза њих. Све је било исто као код претходних сусрета. Огромна соба сређена за пријеме. Не претерано осветљена. Дугачки правоугаони сто на средини, на ближем крају столица за њега, а на даљем

...

Види види, данас је сам. Ако је то уопште он. Ко би могао да их са сигурношћу разликује, кад су сви толико грозни. Ма он је сигурно, не би пропустио прилику да ме гледа како се мучим.

Чврстим кораком дошао је до свог места и сео.

Намерно ми увек постављају те неудобне и круте столице. Само не вреди им то ни пишљива боба. Не знају да ако треба могу без проблема и без икаквог замора да више од три сата седим и на голом камену.

Јак мирис борова и планинског ваздуха који су ширили освеживачи простора, добро је замаскирао, али није у потпуности могао да прикрије оштри воњ који је на махове допирао са супротне стране стола. За таласом смрада одмах је уследио и глас.

„Стигли сте господине Харис, добро је. Да чујем каква је ваша процена.“

Никако није могао да се навикне на грозоту тог на моменте шкрипутавог а на моменте мљацкавог гласа. Светло је било постављено тако да је само назирао крупан обрис саговорника. Али довољно да кратки одблесци севну са искежених зуба. А тек смрад. Иако је био присутан само у наговештајима и то је било довољно да ти се згрчи утроба. Немогућа комбинација воња покварене хране и оштрих мириса хемикалија. А ту су и чудни палацајући звуци језика и шкрругање зуба који су допирали од створења док је говорило. Шта може бити горе од тога.

Па како онда да ме не пролазе жмарци док сам са њим у истој соби.

Ипак је успео да се опусти пре одговора.

„Изражавам своје дубоко поштовање великодостојнице. Све је под контролом као и увек. Вршимо стандардне ...“

„Не господине Харис“, прекинуо га је сада много оштрији глас. „Не желим да слушам ваше бесмислене рапорте. Није све под контролом. Управо данас дошло је до опасних открића. Готово пробоја. И ми ћемо предузети све неопходне кораке. Можда би било боље да кажем да их већ предузимамо.“

Ироничан осмех, или макар нешто што је Мич Харис протумачио на тај начин, раширио је чељусти сподобе у кез.

„Обавештавам вас лично, чисто реда ради, а све детаље шаљемо одмах по састанку у вашу централу.“

Проклети гад, помислио је Мич. Намерно ме је звао само да би ме понижавао. Али неће то увек бити тако. Мора им се ипак признати да

скоро увек успевају да буду корак испред нас. Како ли су само открили да је нешто опасно процурело, кад ја о томе појма немам?

Удахнуо је дубоко пре него што је одговорио, да спречи да му се у гласу и на лицу препознају трагови чисте мржње која га је у том трену преплављивала.

„Ако сте ме звали само да ме обавестите о томе, нема проблема, пренећу све о вашој учтивости коме већ треба. Још нешто?“

„Де, де господине Харис, нема разлога за љутњу. Хтео сам још нешто. Какве су најновије вести о Гоустбастерсима? Нарочито ме интересује Двоструко сечиво.“

А то те значи жуља. И вас је коначно због нечега ухватила прпа. Е па пржићеш се још мало на тој ватри. Готово да пожелим да вас потамане све редом, од првог до последњег.

„Нема никаквих нових информација. Све активности су им замрле. Могуће је да их је наша последња акција ипак погодила више него што смо у први мах очекивали. Двоструко сечиво у последње време уопште није примећен. У сваком случају нећете се још дуго бринути око њих. Али ако сте већ толико забринуте, можда пожелите да самостално интервенишете и на том пољу.“

Мало ироније неће шкодити. Као да не знам да сте већ неколико пута слали сопствене агенте да покушају да ухвате Двоструко сечиво. Без успеха, наравно. Нека њих само ту где су. Није лоше имати при руци нешто што те толико нервира. Да и ја малогледам како се презнојаваши. Ако се ти и теби слични уопште и знојите. Ма сигурно нечег има чим толико смрдите.

Приметио је да су му ови краткотрајни налети беса растерали нелагоду коју је до тада осећао и дозволио је себи да се разведри, малтене насмеши.

„То ћемо ипак за сада препустити вама господине Харис“, стигао је уштогљени одговор. „И надам се да ће овога пута резултати бити коначни. Већ довољно дуго Двоструко сечиво и Гоустбастерси нам свима праве огромне проблеме. Ако немате ништа више да додате слободни сте господине Харис. Желим вам све најбоље.“

Извештио си се временом видим. Није те лако избацити из такта. Нема везе, довољно ми је да видим и трачак нелагоде на тој твојој одвратној њушци и већ се осећам боље.

„Хвала на времену. Довиђења“, отпоздравио је Мич најучтивим могућим гласом и адекватним изразом на лицу који иде уз њега, исказујући пак управо супротно ономе што је стварно осећао.

Хитро се окренуо и кренуо напоље. Морао је да пожури у централу да би на време сазнао детаље о акцији која се спрема. А и да лично проследи информације надлежнима.

Већ видим шта нас чека. Ма, шта год да је, свакако ћемо све лако заташкати. Имамо људе на правим местима. Чек, чек па могли бисмо да искористимо ситуацију. Можда нам затреба жртвено јагње. Да убијемо две муве једним ударцем. А можда то после буде и додатни аргумент за јачање наше позиције. Или чак неку оправдану реакцију. Можда захватимо и трећу муву. А са Гоустбастерсима ћемо полако. Добро дођу као противтег на ваги. Ма да не играм увек у тиму који добија и ја бих им се придружио само да једном осетим ту сласт приликом забијања сечива у мозак некога од те гамади. Радо бих бар једног скратио за главу. Најбоље баш овог поштованог великодостојника с којим морам да се виђам превише често за мој укус. Ко зна, можда и ту где сам ускоро дођем до те прилике.

Те и њима сличне мисли прилично су му олакшале дуготрајно, мукутрпно силажење низ степенице и одлазак из хотела.

2.

Бостон, петак, 20.03.2009, 23:13 EST

Штефан Поулсен враћао се кући с посла, помало уморан али истовремено и веома задовољан. Вечерас се прилично задржао, добрано дуже него обично, додуше са добрим разлогом. Кад после толико времена коначно добијете приступне шифре, није лако одвојити се од мора информација које чуче сакривене по буцацима и жељно ишчекују да их покупите и разврстате како треба. Кад се само сети колико је труда морао да уложи да би се истраживања поново покренула и то баш са њим на челу. У колико је прљавих, смрдљивих политичких дупета морао да се увуче. Комбинација улагивања, услуга, политичких притисака а богами понекад готово и уцењивања. Резултат ипак није изостао, тим је састављен и акција почиње. У овако тешкој ситуацији у којој се свет налази, свако откриће биће више него добродошло. Што за свет, што за њега. А онда ни Нобелова награда није тако далеко.

Изашао је из паркираног аутомобила. Напољу је било прилично хладно па се, док је корачао према кући, помало згрчио од удара леденог ваздуха.

Проклети северац, помислио је, а онда му је ветар поред осећаја језе, донео још нешто. Шта то тако базди? Изгледа да су проклети

Ћубретари почели да прескачу и најбогатије делове града. Опште расуло. Важно је само да износ који издајам за комуналије расте из месеца у месец. Треба их све уштројити. Од градоначелника па све до последњег комуналног радника. Багра једна нерадничка.

Игноришући непријатну комбинацију мириса колико год је могао, готово је потрчао према кући и баш кад је дошао до самих улазних врата, из торбице за појасом, зачуо је продорно - ЗВРРР. Мобилни. Брзо је откопчао торбицу и извадио телефон. Непознат број. Куд баш сад да га зову, у моменту кад треба да деактивира сигурносни систем. То свакако не може да изведе док прича телефоном. Готово да је одбио позив, али се у последњи час предомислио и ипак се јавио.

Ко зна, можда је нешто важно? Никад не знаш ко све може да те позове.

Са дисплеја му се смешило лепушкасто девојачко лице. Светлосмеђа коса са благо црвенкастим, или пре шаргарепастим одсејајем, топле смеђе интеллигентне очи, благо истурене јагодице, пуне али не превише напућене усне, све у свему прилично симпатичан призор.

Није лоша, можда ће ми се ипак исплатити да још мало трпим овај смрад.

„Изволите“, рече, уз покушај да набаци 'ја сам кул момак' израз на лице.

То му у последње време, с обзиром да му је шездесета све жешће куцала на врата, и у уобичајеним околностима није више био тривијалан задатак. Још један налет тешког мириса, од кога су му се моментално згрчили и лице а богами и утроба, свакако му није помогао у томе. А баш је у истом тренутку помислио како та грозота никако не може бити мирис ђубрета, па му је то одвратило пажњу од намештања осмеха и додатно отежало посао. Али онда као да је ветар дунуо још јаче и однео смрад даље од њега.

„Професоре Поулсен“, допирало је у међувремену из телефона. „Ана Колинс овде. Ја сам придодата вашем тиму, то већ знате, надам се. Управо сам стигла са аеродрома. Лет из Лондона мало је каснио. У ствари мало више. Знате већ каква је ситуација. Тек што сам стигла у хотел и распаковала се.“

Девојка је очито приметила његове неспретне покушаје да сакрије nelaгoду изазвану смрадом, јер је заћутала, а онда ипак наставила, сада са забринутом нотом у гласу, вероватно само из учтивости.

„Нешто није у реду? Да ли вам је добро? Као да вам се лице на моменат згрчило. Извините, ја сам вас сигурно прекинула у нечему, ионако није ништа толико важно и хитно, видећемо се сутра.“

„Ма не, не. Све је у реду. Изненадио ме је неки непријатан мирис“, покушао је да изглади ствар уз враћање ведрога израза на лице. „Али ево нема га више.“

Боље је увек у таквим ситуацијама рећи истину, или нешто довољно блиско истини. Знао је то из искуства. И стварно, као да је неко хтео да омогући његовим речима да буду потпуно истините, у ваздуху се више није осећало ништа непријатно. Девојка га је гледала још увек помало збуњена, па он брзо, овога пута више него успешно, набаци свој чувени шмекерски осмех и настави.

„Ма да, то сте ви госпођице Колинс, нисам вас одмах препознао. Први пут вас видим овако готово уживо. Могу вам рећи да сте још лепши него на фотографијама.“

Тако кретену матори, насмеши јој се и ласкај, немој да те одмах на старту сврста у категорију опаљених старкеља.

Изгледа да му је овај приступ упалио - макар се њему тако чинило - јер се девојка насмешила и одговорила.

„Ласкате ми професоре. Јављам се ради договора за сутра. Крећемо иако је субота? Мислим, наравно да ми не смета што треба да се ради и суботом, већ само проверавам. Да ли сам до сада пропустила нешто значајно? Треба ли да се за неку тему посебно припремим? Не бих волела да будем у заостатку.“

„Не, не, не брините ништа. Тек данас сам упознао остале чланове тима и одржао кратак брифинг. Као да би ми почели без вас“, и ове речи пропратио је једним из свог репертоара заводљивих осмеха. „Сутра почињемо са озбиљнијим радом, нема времена за губљење. Радићемо свакодневно. До сада сам једино ја нешто самостално чепркао у току поподнева, могу вам рећи да сам ископао прилично занимљиве нагавештаје ... Али о свему томе на сутрашњем уводном брифингу за цео тим. Свакако ништа нисте пропустили. Почињемо у девет ујутро.“

Још један кез који је открио његове беспрекорне и бљештаво беле зубе.

„Па добро онда. Видимо се у Центру у девет нула нула. Бићу тачна овог пута. Једва чекам да кренемо са истраживањем. Лаку ноћ професоре Поулсен.“

„Лаку ноћ Ана, ако смем да вас тако ословим. Верујте ми ја такође не могу да дочекам да вас сутра и званично упознам. Вероватно, ма шта вероватно, сигурно ћете уживо бити још лепши.“

Она се само благо осмехнула и без додатних коментара прекинула везу.

Ваљда нисам претерао са тим комплиментима, помисли он потом, делимично забринут. Сигурно је помислила, види маторог јарца како се попалио. Ма није. Још увек сам фаца. Добро изгледам, после последњег затезања ми се нису појавиле нове боре, тело ми је чврсто, ни трага од трбуха. Ни грама сала. Поред тога троструки доктор наука, шеф исраживачког центра. А и лова не недостаје. Само да је једна од оних које се пале на старије ауторитативне мушкарце. Можда и омастим брк.

У овом сада већ више маштању него размишљању није ни приметио да и даље стоји испред врата своје куће не покушавајући да уђе. Пренуо се, вратио је телефон у торбицу, деактивирао аларм отиском кажипрста, а затим извадио кључеве и почео да откључава врата.

Ма важније је да буде стварно онако добра као што стоји у њеном курикулуму. Добро, добро, можда није важније, али свакако неће шкодити. Требаће нам све њене способности. Толико несређених информација. Гомила брилијантних идеја, али вероватно и гомила ђубрета међу њима. Тај Тесла није био претерано посвећен сређивању својих бележака. Чудно, сви подаци кажу да је био више него уредан, можда је ова документа намерно оставио у таквом стању. Свакако је био геније. Кад се само сетим овога што сам данас прочитао. Готово да сам све избрбљао Ани. То ми се све чешиће догађа. И на данашњем брифингу дао сам превише наговештаја. Гарант су сви погодили да сам открио велику ствар. Морам се мало суздржавати, не треба трчати пред руду. Али стварно је у питању невероватно обећавајућа идеја. Додуше све је било пуно нејасноћа, можда пре спавања стигнем да још мало прегледам формуле и поставку, чисто да добијем мало бистрију слику.

Насмејао се кад се присетио како је само вешто успео да прокријумчари податке и поред невиђених мера безбедности.

Мислили су да ће ме тиме што су ми дали лозинке и дозволе за приступ подацима искључиво са конзоле, спречити у скидању података. Мене старог хакера. Добро су одсекли мрежу али пропустили су да заштите USB излаз. Види се да ти клинци немају појма, мисле да је све што је застарело, самом том чињеницом престало и да постоји.

Уз осмех, потапшао је унутрашњи цепаћ од сакоа у коме је сакрио флеш меморију са подацима. У међувремену, ушао је у стан, упалио светла, раскомотио се, рекао систему да му пусти воду у каду и сео да се на тренутак одмори. Прво ће да се натенане окупа, да се мало загреје и освежи, сигурно се усмрдео после целог дана на послу. Онда да нешто лагано презалогати, обавезно дијетално, а након свега тога, ако му

преостане енергије, а сигурно хоће кад тако напуни батерије, баћиће се на проучавање.

Док се парио у топлој води преплавио га је талас меланхолије. Успомене су надирале.

Где ли је сада моја Инге? Које трља леђа сапуном? Зашто сам морао стално да гурам даље и даље, да остајем на послу све дуже и дуже? Да се такмичим у свему с млађим колегама? Свуда ме је пратила, дошла је у Америку за мнош, храбрила ме кад ми је било тешко, подстицала да напредујем. А у међувремену је остајала све више и више сама. Како сам могао да предвидим све њене потребе? Да подразумевам да ће увек бити ту за мене? Морао сам поред толиког посла да идем и на сва та рекреирања, фитнес и затезања. Да останем у форми, да се и даље допадам млађим колегиницама. Ех, Штефане кретену ...

Пренуо се из апатије, изашао је из каде и обрисао се. Није имао времена за освртање уназад.

Хајде старо момче, не дај се. Све има своју цену. Овако још увек можеш да убодеш тројку у гостима.

Са пешкиром везаним око струка оншалатно је кренуо ка кухињи. Успут је благо врцкао, њишући куковима у ритму замишљене мелодије.

Да видимо, шта ћемо да презалогацимо?

Док је тако више плесао него ходоа према фрижидеру, осетио је нешто чудно у ваздуху. Наговештај неког опорог и тешког мириса. Слично оном од напоље само у много блажој варијанти, јер га једва намирисао. Застао је - мелодије у глави није више било - и окренуо се око себе све уз њушкање околине. Ништа. Више га није осећао. Можда му се ипак само причинило. Могуће је да му се толико урезао у мозак да га сада само рефлексно осећа.

Поново је кренуо према фрижидеру, схватио да га нешто и даље копка и неда му мира, премишљао се да ли да ипак алармира систем и отрчи за сваки случај у заштићену собу да тамо сачека док полиција не стигне. Што је сигурно, сигурно је. И баш кад је поново застао, одлучивши да уради баш то, осетио је кратак жестоки бол у пределу око леве лопатице. Није ни стигао да се забрине а већ је видео како му тамни храпави шиљак полако избија из грудног коша. Готово истовремено, из настале ране, почео је да се цеди танак цуркајући млаз крви који му је потекао низ груди. А са самог шиљка кап нечег зеленкастог. Уз све то, кроз ноздрве му је провејавао и неки цветно слаткасти мирис.

Чудно, али бола више није било. Покушао је да додирне шиљак прстима. Без успеха, јер није могао да помери руку. Као ни другу, а ни

ноге такође. Уопште их није осећао. Од врата па надоле као да није ни постојао. Затим је више видео него осетио да га нека сила диже и окреће га за сто осамдесет степени. И тада је угледао шта га је то напало. Могао је само да урла - за дивно чудо језик и грло су му сасвим добро функционисали, па је његово вриштање поштено одјекнуло - док су му оштра сечива севала испред очију и засецала га свуда по телу, а крв липтала и прскала на све стране. Не због бола, јер бола није ни било. Због чисте страхоте призора који му се одвијао пред очима.

А кад је изгубио довољно крви и већ био на измаку снага, превише исцрпљен да би и даље вриштао - уместо да као и сви нормални умирући људи у кратком луцидном бљеску премота све најважније сцене сопственог животног филма уз грчевито одбијање и неприхватање неминовног, или да насупрот томе охрабрујућим или помирујућим мислима олакша себи прелазак у нову димензију - он је и последњом свесном мишљу доказао да је педантан до савршенства, схвативши шта га је то раније копкало.

Да ли је могуће да сам био толики морон да заборавим да активирам сигурносни систем приликом уласка у стан? Чудно, то ми се никад до сада није догодило.

3.

Бостон, субота, 21.03.2099, 01:22 EST

Тек што су се обрели у мрачном, напуштеном складишту, без речи су преконтролисали опрему и оружје, истрчали на улицу и у пуном трку наставили у правцу севера. Њих двојица, одевени у специјалне комбинезоне који су им омогућавали брзо и неометано кретање, трчали су складно, равномерним темпом, без сувишних покрета, видело се да су савршено истренирани. Нису се могли препознати, јер су комбинезони имали и додатке за главу, па су им и лица углавном била прекривена. Све сем дела око носа и уста. Као два фантома који јуре улицама кроз мрачну и злокобну ноћ.

Каснимо, као и обично, помислио је Ден, старији од двојице тркача, прича мог живота. А овај проклети клинац не скида осмех с лица. Већ је имао доста акција, више од десет сигурно, а никад да се уозбиљи. Ипак ништа од тога није било овако озбиљно, можда је то разлог. Куд баш он да ми се задеси на дежурству као једини борбени оперативац спреман за моментални покрет. Ево и сад се кези. За њега су требали да дизајнирају капуљачу која уопште нема отвора, да не морам да гледам

та његова насмејана уста. Можда да бацим једну гасну бомбу, макар само због тога да навуче филтер и прекрије лабрњу па да не морам више да је гледам?

И он се на моменат насмејао, додуше само очима.

Ипак, мора се признати да има добре зубе. На кога ли ме само подсећа? Па да, Еди Марфи у Полицајцу са Беверли Хилса. Опет та моја особина да све поредим са ликовима из прастарих филмова. А баш се и не може рећи да осим истоветног кеза претерано личи на Едија. Више по ставу. Свакако би могао да смањи дозу самоуверености за који подеок. Наравно дели и расну припадност, обојица су цр... у ствари Афроамериканци, да будем терминолошки коректан. Кад смо код термина, овај је прилично глупав, како неко може бити Афроамериканца кад му порекло нема везе са Америком, а тек одскора је први пут и дошао овде, можда Афрофранцуз? Кад мало боље размислим, ја у ствари ни не знам који је исправан термин за црнце ван Америке, боље да се не фрљам са тиме. Мораћу то мало да проучим па да смислим одговарајући фазон на задату тему. Касније бих могао да га упецам на ту фору. Да види мало како је то кад се њему смеју.

Сад су већ ушли у богаташки крај. Овде су улице, упркос кризи, и даље биле добро осветљене. И куће и ретке зграде биле су много боље очуване. Али то није допринело да на улицама буде више људи. Бостон је ипак велики центар, за очекивати би било да у бољим квартовима постоји ноћни живот који није занемарљив. И поред тога што је већ било прилично касно. Криза и опасно време закуцале су изгледа и на ова врата. Тако да је готово потпуна пустош коју су Ден и Жан Лик затекли на улицама, чак и овде у последње време била свакодневница. А она два пролазника који су се ипак нашли напољу, више да својим изузетком потврде правило него било шта друго, нису ни обратили пажњу на њих. Или су се макар правили да нису. Сада је и у оваквом крају било сасвим уобичајено да видиш људе са мачевима на леђима. И наравно, по старом добром обичају, никоме није падало на памет ни да помисли да им се нађе на путу.

Готово су већ стигли до одредишта. Професорова кућа била је ту, одмах иза угла. Само што су скренули а већ су у даљини угледали крупну, незграпну прилику заогрнуту мантилом. У исто време и он - по величини је свакако више деловао као мушко него женско - је угледао њих и одмах кренуо да бежи у супротном смеру. Без речи, кренули су за њим убрзавши за нијансу темпо трчања. После десетак секунди, кад су већ стигли близу места где су га први пут запазили, Ден је изненада у сред трка осетио неодољиву потребу да се заустави и одустане од потере. Био је ипак

довољно утрениран да то потисне. Није осећао никакав мирис у ваздуху, али добро је знао шта је у питању.

Проклети Смрда. Опет је за сваки случај пустио онај њихов гас који растерује публику. Понадао се изгледа да смо дошли неспремни.

Не прекидајући трк, на нос је навукао специјалан филтер, а уста је прекрио делом комбинеzona сличне намене, који је до тада био пресавијен преко браде. И Жан Лик, његов колега, урадио је исто.

Сва срећа да смо за сваки случај кренули под пуном опремом. Ове најновије специјалне навлаке за уста и нос ипак спречавају највећи део тих њихових керефека. Важно је само да не дишем превише на уста, ту највише пропушта. Овај испред нас је очито један од најнапреднијих примерака, чим је опремљен комплетним арсеналом. Само овог пута се зафркнуо. Ми смо неутралисали дејство гаса, а он је утрошио доста енергије да би га произвео. Сада ће гарант бити спорији него што би желео.

„Матори, превише си спор“, промрмљао је Жан Лик, прекидајући Деново размишљање. „Жао ми је али мораћу да убрзам и преузем ствар на себе. Не смемо дозволити да Смрда улети у неки прометнији део и побегне нам“.

Рекавши то, знатно је убрзао, готово до спринта.

„Не! Успори“, узвикнуо је Ден. „Знаш да они не могу дуго да трче том брзином. Нарочито после генерисања гаса. Поред тога, бежи према напуштеном кварту, ни он не жели да случајно улети у гужву, па да неко евентуално примети његов прави лик и поред тог мантила што га штити. Тамо ћемо га свакако сустићи.“

Да ли га је Жан Лик чуо или није, никад нећемо открити. Успорио свакако није и размак између њих константно је растао.

Цабе се трудим трошећи речи у празно. А кад причам покупим и нешто гаса успут. А он ме уопште не слуша. Мисли само на то како ће убити свог првог Смрду. Проклети напаљени клинац.

И Ден је убрзао темпо, али га то није довело ни за педаљ ближе Жан Лику. Макар је успео да заустави његово убрзано одмицање. Ипак, сваких нових педесетак претрчаних метара показивали су му да се размак константно повећава. Још увек је заостајао. Није се усудио да још више убрза. Снага ће му требати за оно што ће уследити након трчања.

Сад су већ улазили у једну од напуштених четврти. Улично осветљење ту већ одавно није радило. Није било енергије за бацање. Једино је месец расипао своје неуједначено бледуњава светло, да не дозволи мраку да преовлада до краја и у потпуности прекрије кварт. То мало месечине само је јасније показивало огољеност и сабласну

усамљеност празних и запуштених улица. На зградама су често уместо прозора зјапили мрачни отвори, па се тешко било отети осећају да се иза њих неко крије, посматрајући из потаје.

Овде ни утваре не би живеле, помислио је Ден. А сваких пар година повећава се број оваквих напуштених квартова. А исто тако, сваких пар година, сваки од њих прогута у своју мрачну утробу још по коју околну улицу.

Жан Лик се у међувремену доброно приближио прогоњеном створу, и сада је, уз помоћ спуштеног визира за ноћни вид, могао да назре његове нељудске одлике, иако је овај био обучен у дугачки мантил са капуљачом који му је готово потпуно сакривао тело и главу. Генерално, створ је имао све основне људске карактеристике, по две ноге и руке, труп и главу. Да је мировао свакако би могао да прође као човек, али његово трчање јасно је, за онога ко пажљиво гледа, истицало и низ разлика. Ноге су се савијале некако погрешно, тело се превише клатило с једне на другу страну, а руке су биле постављене превише напред и нису се као код човека складно њихале поред тела да помогну тркачу. Једноставно није имао грађу за трчање.

Иако је и он сигурно већ одавно био свестан те чињенице, као да је тек сада схватио да овако нема шансе да умакне, па је дотрчавши до пожарних степеница оближње зграде кренуо да се пење уз њих. Ту су ноге, са зглобовима који су се са људског становишта савијали потпуно погрешно, показале своје предности, јер се њима одбацивао по више степеника одједном.

Е момчино преварио си се ако си помислио да ћеш ми пењањем побећи, па ја сам светски шампион у томе.

Да ове његове мисли нису нимало претеране Жан Лик је показао чим је досегао степенице. Деловало је као да лети уз њих.

Ден је у међувремену схватио, да ће уколико настави да трчи за њима, кад стигне до зграде на коју су кренули да се пењу, бити у ситуацији да их пењући се потпуно изгуби из вида. Уместо тога заграбио је уз пожарне степенице зграде до које је стигао. Успут је скинуо филтер са уста и носа да би дошао до више ваздуха. Требаће му за пењање. Знао је да у ваздуху више неће бити омамљујућег гаса, али ипак је за сваки случај, прва два три пута, удахнуо прилично пажљиво.

Добро је. Ваздух је чист. Сада после трчања и пењања, Смрда свакако нема више снаге за генерисање гаса. Пењаћу се истовремено са њима. Зграде су исте висине и нису претерано размакнуте. То ћу ваљда прескочити. Тако ћу макар видети у шта улећем.

Жан Лик је стигао до врха и истог секунда јурнуо је напред по крову. Створ му је био надхват руку. Један пантерски скок забио га је у његова леђа. Вешто га је одгурнуо, а сам се дочекао у колут и за трен је опет био на ногама. Исукао је мач из футроле на леђима. Створ се полако придизао. Схватио је да од бежања више нема вајде и уместо тога окренуо се према Жан Лику.

„Време је да упознаш Бријач пријатељу“, узвикнуо је овај, заузимајући став за борбу. „Радо ћу ти показати како брије.“

Противник није одговарао, већ је уместо тога збацио капуљачу с главе и стргао рукаве мантила да би ослободио руке. Боље рећи да би ослободио и истурио оно што му је било на месту где би људима биле руке. Жан Лик је сада био довољно близу, па је и под овако славим осветлењем могао да разазна њихове обресе. Надлактице и подлактице биле су нешто крупније, али ипак прилично сличне људским. Али ту се завршавало са сличностима. Уместо шака, из крајева руку израњале су назови канце са завршецима различитих облика и намена. Два израштаја наликовала су пипцима хваталке, био је ту део који је подсећао на оклопљена ракова кљешта, а и истурена зашиљена сечива дуга једно тридесетак центиметара. И још понешто што Жан Лик није могао да разазна.

Сада је до изражаја дошла још једна разлика која се приликом трчања није примећивала, сакривена мантилом. Задњи део мантила раширио се растворен репом који се уздигао иза тела сподобе, све до нивоа главе, чак и изнад ње. На врху репа био је шиљак, који је кружио око главе, трзајући се напред назад. Прилично одвратан али истовремено и упечатљив приказ. А сама глава била је још гротескнија. С људског становишта, неописиво ружна. Недостатак светла му је донекле ублажавао грозоту приказа пред њим, али свакако га није спречавао да осети, мало је рећи непријатан мирис који је до њега долазио. Сва срећа да још увек није склонио филтер са носа. Ипак је заустављао добар део смрада.

Одвратно. Сад ми је сасвим јасно зашто их Ден зове Смрде, помислио је присећајући се успут одслушаних лекција о њиховим особинама. Потрошио је много енергије, зато сада толико смрди. Унутрашња лабораторија му је прокувала. Сада ће се смирити и зауставити хемију. Време је за чисту физику.

Ово подсећање помогло му је да не допусти да га смрад и скаредни обриси противничког лица омету. Пажљиво је проучавао његове покрете, уз константно кретање и мењање става. Створ је пратио његово финтирање, али само утолико да остану лицима окренути један према

другом. Кљешта и сечива полако су кружила, а реп палацао. Жан Лик крену да удара директно према глави, а онда брзином муње промени смер напада уз изненадни окрет и пребацивање мача у леву руку, којом је задао водоравни лучни ударац. Блокада кљештима успешно га је зауставила, али тек у последњем тренутку. Против удар друге противникове руке био је сувише спор, ескивирао га је без имало напора. И услед свог тог ковитлаца покрета Жан Лик је стигао и да примети да је сподобина десна нога на моменат заклецала у промени става и једва успела да издржи прерасподелу тежине.

Па ово није фер. Током трчања и пењања се повредио. Зар за првог да ми западне обични шкарт. Хајде онда да завршимо са овом шарадом.

Муњевито је кренуо напред витлајући мачем, а тада готово пао испред испружених кљешта и сечива, клизајући у чучањ на једној нози и придржавајући се левом руком за тло. Десна нога је за то време севнула право у противников повређени зглоб. Овај је моментално поклекао и пропао у страну, а одмах затим га је дочекао ударац Жан Ликове чизме у вилицу који га је одбацио метар уназад. Само се пружио на леђа и остао да лежи непомично. Жан Лик се усправио и кренуо да га докрајчи.

Ден је одмах након успона, потрчао према суседној згради, на чијем крову је, како се примицао, све боље и боље разазнавао двојицу бораца. Видео је успешан Жан Ликов напад и пад противника.

Превиише лако, помислио је.

„Не прилази“, викнуо је Жан Лику. „То је варка!“

Опет ме не чује. И ја опет проклето касним.

То је било последње што је стигао да помисли пре него што је дошао до ивице и одбацивши се свом снагом од ње полетео преко празног простора између два крова.

Жан Лик је прилазио противнику са осмехом на уснама.

„Е мој Смрдо, ниси се претерано показао.“

Снажно је замахнуо мачем надоле, право према противниковом врату, али уместо крчкања истог зачуо се само туп ударац сечива у бетон пропраћен севањем варница. До тада наизглед готово непокретни противник, муњевито се откотрљао у страну. Жан Лик не желећи да тако олако испусти предност, бацио се за њим са мачем истуреним напред, готово га дохватио, али овај се опет измигољио у последњем трену. Још једном је кренуо напред, а онда схватио да је већ дуже од две секунде поприлично близу противника.

Заборавио сам на проклету реп, помислио је и покушао да наглим трзајем промени смер кретања тела, али оштар бол у десном рамену дао

му је до знања да том финтом није успео да у потпуности избегне казну за своју несмотреност.

И већ у следећем трену висио је окачен о шиљак на врху репа, који му је пробијао месо испод рамена, и гледао у искежене зубе и исплажени језик, из много веће близине него што би икад пожелело.

О боже како смрди, помислио је више махинално.

Евентуалне наредне и за њега највероватније последње мисли, предупредио је изненадни ударац који их је поткачио с бока. Било је то Деново тело у налету које их је обојицу одбацило према ивици. Жан Лик је у паду видео одсјаје са Денових мачева и чуо њихов фијук док су просећали ваздух. Један је блокирао удар кљешта који је ишао према његовој глави а други пресекао Смрдин реп, оставивши тиме његово тело и без оно мало ослонца које је до тада имало. Услед тога престало је цимање које му је потргало рамене мишиће кад су полетели у страну, али је туп бол заривеног шиљка још увек сасвим добро осећао.

Види ти маторог, стигао је да помисли пре него што се откотрљао до саме ивице крова. *Још увек с пуним правом носи свој надимак*.

Одмах затим инерција је његово тело погурала преко руба, иако се он свим силама трудио да се заустави. Успео је некако крајњим напором да левом шаком зграби металну шипку која је опасивала ивицу и тиме спречи пад. Још један налет бола кад му је тело ударило у зид, али се ипак на једвите јаде задржао. Пошто је сада висио с крова, није могао да види шта се на њему даље догађало.

А тамо, Ден је стајао са исуканим мачевима, наизглед опуштено, али спреман да реагује на сваки противников покрет. Овај се у елегантном скоку усправио, чиме је јасно показао да му је са ногама све у реду, а онда изненада почео да испушта неки грозан шкрипутави звук пропраћен готово неконтролисаним трзајима главе. Ден је већ имао прилике да види слично понашање Смрда и знао је да је то њихова верзија смеха.

„Двоструко сечиво“, за смехом је стигао и глас. „Конечно се срећемо лицем у лице. Ипак дужност зове и нећу имати времена да те погубим. То ћемо морати да оставимо за други пут.“

„Не мислиш ли да се по том питању и ја нешто питам“, одговорио је Ден.

„Не сумњам да би ме ти гонио и борио се са мном до последњег даха, али не верујем да ће твој прободени пријатељ имати довољно снаге да сачека резултат те борбе.“

Рекавши ово створ се мртав хладан окренуо и почео да се удаљава.

Ден је знао да је, на његову жалост, Смрда потпуно у праву. У почетку је опрезно почео да се повлачи према ивици и даље спреман за акцију, а потом видевши да је Смрда већ одмакао и да свакако не намерава да се изненада окрене и нападне га, потрчао и зграбио Жан Ликову руку. Лако га је извукао. Жан Лик је покушао да се осмехне, али видело се да га рана већ прилично мучи.

„Ово мора да иде напоље“, рече Ден, „зато стисни зубе и трпи.“

Зграбио је остатак репа при самом корену шиљка и хитрим трзајем ишчупао га из Жан Ликових леђа, а одмах затим преврио рану што је боље могао.

„Извући ћеш се. Ниси много крварио. Имаш среће више него памети. Чим си могао да се држиш за шипку значи да приликом убода није испустио паралишући отров. Ваљда је хтео да добро осетиш све чари умирања. Или једноставно није више могао да производи отров. А поред тога шиљак је прво ударио у заштитну плочу комбинезона, а тек онда само склизнуо горе у месо. И опет је имао довољно силине да те готово пробије. Да је ушао директно бојим се да би имао пробушена плућа и .... Овако, изгледа да ћеш добити нову прилику да дочекаш свог следећег Смрду. Само се надам да тада нећеш правити исте грешке. Одмори се који минут и поврати дах, а онда ћемо ти и ја морати да шипчимо пешке до излазне тачке. Шаљем те назад а ја остајем да проверим научников стан. Можда нешто и пронађем.“

Жан Лик је покушао да се некако извини, или захвали, речи су запеле, а онда је по Деновом изразу лица видео да је све јасно и да нема потребе за тим. Зато је само благо климнуо главом и дубоко уздахнуо.

После пар минута лежања и даље је имао исти потуљени израз.

„Хајде дечко, идемо“, започео је Ден помажући му да се исправи, „и нема потребе за толиком покуњеношћу. Ево потапшаћу те по рамену да те утешим.“

Ден направи покрет као да ће га стварно потапшати по повређеном рамену, али ипак у последњем моменту заустави шаку. Жан Лик се рефлексно тргао и згурио очекујући талас бола, а сада пошто до ударца није дошло, изненађено је гледао у Дена.

„Моша, дечко“ рече Ден прилично озбиљним гласом, а затим прсне у смех. „Знаш, сад би по правилима стварно требао да те клећем, али делује ми као да ниси спреман за то.“

Жан Лик је напакон схватио фазон и скинуо 'ја сам збуњени дебил' израз с лица. Затим је повучен Деновим заразним смехом и он покушао да се насмеје, али је уместо тога само зајечао због болова у рамену.

„Само немој да се смејеш дечко“, настави Ден, „ем те боли, ем ја не могу више да гледам те твоје зубе. А кад се мало опоравиш, па се поново видимо, тек ћеш тада да видиш какве све цакe приређује матори тридесетроипогодишњак. То те можда и одучи од толиког кежења. Али сад је доста зафркавања, морамо да идемо.“

* * *

Нешто мало више од пола сата касније, Ден је полако одшкринуо врата професорове куће и пажљиво провирио унутра. Сви сигурносни системи били су искључени. То се могло и очекивати. Из прве није видео ништа посебно, али његова оштра чула одмах су ухватила мирис свеже проливане крви. Долазио је из кухиње. Опрезно је наставио ка унутрашњости, пришао до прага и угледао искасапљен леш.

Одлично, помислио је. Опет ће то бити једно од убистава која се по правилу приписују манијакалним терористима. Морам пазити да не оставим ни најмањи траг свог присуства. И овако ће Гоустбастерси вероватно бити први осумњичени. Макар да немају ниједан конкретан показатељ наше умешаности.

Видео је да по питању професоровог тела нема смисла ништа предузимати. Био је мртав да мртвији не може бити.

Ја свакако нећу контактирати власти, наћи ће се већ неко ко ће их обавестити. Ако се Смрде већ и за то нису побринуле? Кад смо већ код тога вероватно немам много времена, боље да се чистим одавде.

Приликом изласка угледао је сако који је био нехајно пребачен преко наслона столице. Био је то једини комад одеће на видном месту у соби. Све остало очигледно је било сложено у ормарима.

Тело је наго, значи да се професор свукао, сложио одело, а сако ипак оставио на столици, скоро наглас је размишљао. Мора да је у њему нешто што је после купања хтео да узме.

Брзо је пришао столици и пажљиво кренуо да претура џепове. Споља ништа битно, само пар уобичајених ситних ствари, а онда у унутрашњем џепу ...

Бинго! Види ти професора, флеш меморија. Можда на њој пронађемо и нешто вредно пажње.

Не желећи да искушава срећу дужим задржавањем, спаковао је флеш меморију у џепић комбинезона, брзо напустио кућу и кренуо да се удаљава лаганим трком. Да није кренуо ни за тренутак прерано доказао му је продорни урлик полицијских сирена који се разлегао крајем, тек што је он замакао за угао.

4.

Њујорк, субота, 21.03.2099, 03:33 EST

У специјалној комори за одмор, која се налазила у посебно издвојеној собици унутар велелепног апартмана великодостојника Мо Пок Туол Залека, огласило се звоно. Па још једном, а затим још једном. Пре четвртог оглашавања, великодостојник се придигао са лежаја, притиснуо тастер за успостављање везе и јавио се строгим и прилично бесним гласом.

„Да. Шта је толико важно да је због тога потребно прекинути мој одмор?“

„Хоппсур баснаф тадох нгомаи фруакскта ...“, почео је шиштећи глас који је допирао из звучника комуникатора.

„Доста“, праснуо је великодостојник.

Глас се одмах зауставио, јер уколико је уопште могуће замислити грубљи и оштрији тон него што је то био онај у првој реченици коју је изговорио великодостојник, онда је то свакако био овај у другој.

„Колико пута морам да поновим да се никада приликом коришћења земаљских облика комуникације на даљину не сме користити наш језик“, наставио је великодостојник. „Не интересује ме колико су нам добре мере безбедности. Ко је то уопште?“

„Агент Те Бук Поар“, стигао је скрушени одговор.

„Па зар и ти као најбољи међу ретким агентима највишег реда који су часно заслужили своје треће име не можеш да запамтиш једну тако једноставну ствар. Ово ти је прва таква грешка па ћу те поштедети драстичнијих мера, али запамти да једино свом трећем имену и стварно беспрекорном досијеу можеш да захвалиш за то. Ипак, казна ти следује. Данас у једанаест сати пријавићеш се у мојој резиденцији. И тражићеш мене лично. Имаћеш ту част да те својеручно казним. А сада да чујем шта се то догодило да те толико забуни.“

„Примите моја бескрајна извињења великодостојниче. Радо ћу се подвргнути свакој казни која долази од ваше руке.“

„Ти као да си решио да ме ипак убедиш да на теби применим деградацију, макар само за пример свима осталима. Рекао сам, да чујем шта се догодило.“

„Извините ...“, агент скоро да је опет упао у исту замку, али ипак је у последњем моменту зауставио неконтролисано замуцкивање и прешао на ствар. „Враћам се са задатка везаног за професора Поулсена.“

Решио сам да тако важну ствар обавим лично, уместо да све препустим неком од агената другог реда. Сви они се свакако боље утапају у околину од мене, али проценио сам да нису дорасли озбиљности ситуације. Овако је наравно било много ризичније и морао сам да применим низ сложених мера ради очувања безбедности.“

Наговештај режања од стране великодостојника, који је агент више предосетио него стварно чуо, натерао га је да прекине са овако опсежним уводом и одмах пређе на конкретне догађаје.

„Могао сам да извештај проследим званичним каналима, у ствари део већ јесам и људска полиција је на лицу места како је и планирано, али ипак сам одлучио да је ово довољно важно да вас због тога прекинем у одмору. По успешно обављеном задатку, на мене су налетела два Гоустбастерса. Очигледно су некако сазнали шта намеравамо. То је прва ствар коју сам хтео да пренесем. Изгледа да имају толико добру обавештајну службу да могу врло брзо да сазнају наше и најтајније намере. Мени делује да имају веома способне агенте на самом извору дешавања.“

„Добро. Проверићемо то свакако. Надам се да имаш још нешто за мене. Ово је довољно само да ме додатно изнервира.“

„Наравно. Одмах се враћам на суштину. Гоустбастерси су дошли потпуно припремљени за моје гасне специјалитете. Сва срећа да су пристигли тек пошто сам обавио то што је требало. Кренуо сам да бежим и да их увлачим у замку, и готово да сам средио једног, кад је улетео други. Био је то Двоструко сечиво.“

Агент Поар - иако је био километрима удаљен од Њујорка и без могућности да види слику саговорника на екрану, јер је великодостојник користио старински телефон који је имао само слушалицу - могао је ипак да осети налет узбуђења који га је преплавио при самом спомињању тог имена. Напетост у његовом ишчекивању наставка била је толика да се пробијала и кроз телефонске каблове.

„Налетео је на мене без заштите од гасова“, наставио је Поар нешто полаганије, свестан да је привукао пажњу великодостојника. „Као да је знао да не могу да их емитујем кад се уморим. Добро су нас проучили на основу претходних сукоба. Колега му је био повређен па није могао да ме јури и само захваљујући томе успео сам да се извучем. Иако бих радо жртвовао живот у покушају да га уништим, мислим да му нисам дорастао. Вероватно би та жртва била узалудна. Ипак резултат није у потпуности поражавајући. Успео сам пре него што сам побегао, баш у моменту кад је Двоструко сечиво налетео на мене, да му за набор на

рукаву закачим бубицу. Једно сат времена сигнал је показивао да је Двоструко сечиво и даље у Бостону, а онда је једноставно нестао.“

Па наравно да је нестао, будало, пронашао је бубицу, помислио је великодостојник уз нови талас мрзовоље.

Тотални антиклимакс. Таман се био понадао да ће чути нешто интересантно а оно ... Већ је готово заустио да прекине говорника, кад глас са друге стране жице унапред закука као да је предосетио надолazeћу невољу.

„Извините великодостојниче, знам да претерано теглим, али ево баш сам стигао до суштине. Не само да је сигнал бубице нестао, већ се одмах након тридесетак секунди поново појавио. Али овога пута не у Бостону, него у Паризу.“

Охо, ипак нешто значајно.

„Хоћеш да кажеш и потпуно си сигуран у то, да се сигнал готово моментално преселио из Америке у Француску?“

„Да великодостојниче. Сачекао сам још мало да видим шта ће се даље догађати, али убрзо потом сигнал бубице поново је нестао и није се више појављивао. Изгледа да су је открили и уништили. Одлучио сам да то одмах пријавим вама лично. Чинило ми се довољно важно. Надам се да нисам погрешно?“

„Ниси. Добро си поступио. Чак ћу ти опростити то што си прекршио моју наредбу. Био си оправдано узнемирен. Не треба да долазиш на кажњавање. Препоручићу те и за јавну похвалу. Али пази, знаш да ја све памтим. Ако ти се само још једном деси овако озбиљан преступ, нема више ситних казни. Без обзира на то колико је важно и корисно то што имаш да пренесеш, одмах ћемо прећи на одузимање трећег имена. И све што уз то иде наравно.“

„Разумем великодостојниче Мо Пок Туол Залек.“

У гласу се осећало олакшање, али било је ту још увек и доста примеса страха. Великодостојник је, не размишљајући више о саговорнику, прекинуо везу.

Мишхј зе ретзггуф дтес, почео је да размишља.

Али можда је ипак боље да његова размишљања, пре него што их изнесемо на увид јавности, најпре преведемо.

Значи тако. Гоустбастерси су открили и успешно применили телепортацију. То може да значи само једно. Онај научник који је побегао приликом акције од пре двадесет и седам година, ипак је преживео. Леш који је пронађен није био његов. И не само да је преживео већ је и сачувао и прокљувив нешто од Теслиних истраживања. Сигурно зато и имају агента у Центру, који зна довољно да би могао да

предосети када ће наша забринутост око цурења информација бити довољна да кренемо у акцију. Морамо значи кренути са много драстичнијим мерама. Двоструко сечиво, дошло је време да и ти и сви твоји Гоустбастерси упознате и нешто напредније припаднике наше расе.

Смејуљећи се, прелетео је погледом преко својих шака, које су се из сата у сат све више мењале.

Преображај се приближава крају, чак ме и индикатор мириса много слабије региструје. Још мало и спреман сам. А онда крећемо у борбу на два фронта. А кад то окончамо, напослетку ћу моћи да одаберем пето име. Смислићу већ нешто величанствено. Господар ће бити врло задовољан. Елиминисаћемо све сметње у остваривању његових планова. А ја ћу се уздићи као најпоноснији Прим који је икада живео.

Осмех му се ширио лицем. Изашао је из коморе прилично добро расположен.

Кад мало боље размислим, можда је боље да одмах завршимо са тиме. Наш цењени гост је битна особа, свакако ће убрзо бити потребан на неком другом месту.

Кренуо је ка приручној лабораторији коју су пре десетак дана инсталирали у једној од соба. Отворио је врата и ушао. У столици на сред собе, седео је човек са повезом преко уста, разним каишевима чврсто привезан за столицу. Великодостојник је укључио апаратуру и са прикључцима у рукама кренуо ка њему, упућујући му дражесни осмех.

„Ти си тек други, знаш, ... У ствари боље је рећи да си друга тура јер у првој ... Да те не замарам детаљима, свакако те то не занима. У сваком случају пошто си прави пионир, логично је да мораш да пролазиш кроз много већа искушења. Немој да те то обесхрабри, замисли како је тек било онима из прве туре. А тек онима из претходних неуспешних покушаја. Са тобом бар знамо тачно шта и кад да радимо. Додуше мало те теглимо да би све детаље процеса потанко проучили, а поред тога за тебе смо сачували и један специјални додаток. Знаш већ како је, мора мало ћи ћи, као што каже један ваш виц који ми се баш свидео. Али чим завршимо са тобом и све процедуре савладамо у потпуности, за све остале нам њихово физичко присуство уопште неће ни бити потребно. Замисли само, нико више неће се мучити ама баш нимало. Зар ти није драго што толико чиниш за све њих?“

Заробљеник због повеза на устима није могао да да никакав глас од себе, те није звуком могао да искаже како се осећа поводом свега. Али звук није ни био потребан за тако нешто. Довољне су биле његове очи из којих је истицао чисти непатворени ужас.

5.

Вашингтон, субота, 21.03.2099, 04:57 EST

То прохладно суботње јутро као да је било судбински предодређено за звоњаву телефона. У спаваћој - то јест јединој, која је сада у току ноћи и јутра само имала улогу спаваће, а касније у току дана претварала се у радну, дневну, а понекад и у трпезарију - соби инспектора Дагласа Холмса телефон је управо испуштао свој продорни звук већ по пети пут. А већ друго или можда треће понављање, почело је да му руши предивне слике изграђене у свету снова. Које су овога пута биле нарочите. Макар за њега.

Не, не, не сада, буниле су се његове поспане мисли још увек буновне након наглог расањивања. Не сада када сам је напокон дозвоао у снове и могу поново да је видим.

Али већ код следећег звона, рука му се ипак покренула и притиснула тастер за успостављање везе. А лице његове вољене Сузи било је заувек изгубљено. Или макар до наредног сна у коме ће успети да га призове, што је с обзиром на то колико му се то ретко дешавало стварно деловало као заувек.

„Да?“, није у потпуности могао да отклони напуклу промуклост која је допирала из осушеног грла.

„Инспекторе Холмс, овде главни инспектор Викмајер“, зачуо се дубоки глас.

Ау бога ти, помислио је Даглас, на то је извршни директор FBI главом и брадом. Осим што нема браду.

„Да, да чујем вас, изволите.“

Сада му је глас био значајно бодрији. Ако га зове неко толико важан можда је ипак, напокон, неки од његових извештаја пронашао пут до заинтересованих очију.

„Инспекторе Холмс, зовем из Централне. Управо смо обавештени о једном посебном убиству. Синоћ је убијен професор Штефан Поулсен и то на веома карактеристичан начин. Треба хитно да се јавите у Бостон. Позваћете начелника Муркока из локалног одсека FBI. Чим се договорите, путујете тамо и презимате случај. Добили смо експлицитан захтев да искључиво ви треба да презумете истрагу.“

Даглас није био потпуно сигуран да му се то није само причинило, али као да је у последњој реченици саговорника осетио

помало скривено, али вештом уху ипак уочљиво наглашавање дела 'искључиво ви'?

Значи на томе смо. Морало је и то једном да ме поткачи кад не могу да се обуздам и заћутим. Ја се понадао да је на мене коначно обратио пажњу и неко други, а не само те протуве, али узалуд. А они су изгледа решили да ме се отарасе.

„Разумем главни инспекторе“, одговорио је готово у војничком стилу, не дозволивши да тишина предуго траје. „Идем сам или водим још неког?“

„Можете да поведете једног помоћника, не више. Тамо су већ формирали екипу која вас чека. Убиство се одиграло највероватније нешто пре поноћи. Локалци су већ обрадили место злочина, али чекају вас, да лично спроведете потпуни увиђај, а затим и истрагу. Најбоље поведите неког у кога имате нарочито поверење, нисам сигуран какав ће бити састав екипе која вас чека, иако су сви сасвим извесно врхунски професионалци.“

Још један прикривени наговештај. Овога пута сам сасвим сигуран у то. Значи да се нисам преварио у својим претпоставкама.

„Разумем, главни инспекторе. Све ми је јасно. Имате ли још нешто за мене?“

„Не, Холмсе. Чујемо се чим се сместите у Бостону. Очекујем редовно извештавање. Свакодневно. Лаку ноћ. У ствари, боље је рећи добро јутро.“

„Довиђења главни инспекторе“, рекао је Даглас за крај и прекинуо везу.

Ех докле смо стигли кад се и извршни директор FBI боји прислушкивања. Агенција је колико видим добрано умешала своје прсте у целу ствар. Дошао је значи и тај тренутак. Да се поново активирам и продрмам им тло под ногама. Вероватно само на то и чекају. Па добро, шта је ту је. Можда то и није лоше, све је боље од овог запећка у који су ме турили. Хајде за почетак да се чујемо са тим Муркоком а онда зовем Тошира. Али прво ипак да се мало упристојим.

Док се извлачио испод покривача и напуштао топлину лежаја, оштрина ваздуха у незагрејаној соби готово га је навела да се врати и ушушка још једно десетак минута. Ко зна можда успе поново да усни, да је види макар само у магновењу. Није ипак дозволио себи такав луксуз, већ је уместо тога пожурио, трљајући се шакама и цупкајући успут како би се угрејао. Није прошло ни пет, шест минута, а већ је, сада потпуно обучен и спреман, био опет за телефоном и ужурбано утипкавао број бостонског FBI одсека.

6.

Нови Сад, субота, 21.03.2099, 13:36 GMT+1

Мала справица на зиду, која је по изгледу највише подсећала на кућиште сигурносног система, почела је да се оглашава кратким завијајућим тоновима. Чувава глава провирила је кроз врата наспрам ње и накратко је погледала, али изгледа да је понашање справе није забрињавало, јер се готово одмах и повукла назад, тамо одакле је и изронила. Справица је потом ућутала, а затим као да јој је криво што на њу више нико не обраћа пажњу, почела је да трепће палећи и гасећи наизменично једну црвену и једну зелену лампицу. То јој изгледа није било доста јер је мало касније опет почела да пишти, сада другачијим тоновима који су више подсећали на сигнал телефакс апарата приликом преноса информација, а одмах затим укључила се и жута лампица. Као по команди на поду просторије засијала је истакнута кружна површина. На тренутак све је мировало, а онда је ваздух изнад обасјане површине почео да се мешкољи, ковитла и згушњава. Тако да у потпуности сакрије шта се дешава унутра. И већ у следећем трену, док случајни посматрач још не би ни стигао да схвати шта се догађа, из тог непрозирног ковитлаца искорачио је човек.

Да је тај исти измишљени случајни посматрач, комплетан приказ могао да гледа са вишеструко успореног снимка, и кад би имао способност да погледом продре кроз копрену тог необично замагљеног гасовитог штита, видео би како у центру свега тога део ваздуха постепено прелази у чврсто стање, а затим како та, у почетку непрепознатљива чврста маса, као под рукама неког невидљивог вајара, све више и више поприма људски облик. Како год окренеш и без обзира на то како је ту доспео, прави човек од крви и меса био је у собици, и у први мах стајао је потпуно непомично. А онда се, не обазирјући се на прилично чудан начин свог појављивања у просторији, протегнуо и осврнуо око себе заустављајући поглед на огледалу које је висило на зиду.

„Дене“, зачуо се глас из суседне просторије, „нема време за огледање.“

„Да, да, долазим. Знаш, иако сам се телепортовао већ ни ја не знам колико пута, сваки пут по материјализовању пожелим да проверим да сам то стварно ја. Мораш признати да би било врло незгодно да једном по телепортовању откријем да немам више своју, него на пример твоју

фацу. Два тебе у тако малој собици, то никако не би ваљало. Ко би поднео толику лепоту. Боље ја да проверим за сваки случај.“

У суседној просторији, у коју је одмах након тога ушао - за њега, пошто се на њу већ навикао, стандардна слика - али за некога ко то први пут гледа, прилично неуобичајен приказ. Основни комад намештаја, у ствари готово једини ако електронску опрему не рачунамо у намештај, био је масивни угаони сто који је дужином покривао комплетна два зида на која је био наслоњен. Био је претрпан рачунарском и електронском опремом свих врста. Монитори, дисплеји, конзоле, тастатуре, рутери, модеми, скенери, штампачи и шта већ не још, а поврх свега гомила каблова која је све то повезивала. И то све до готово последњег комада опреме укључено. Разне слике смењивале су се на мониторима, нешто светлуца, понешто шклопоће, екстремни мултимедијални угођај. Па, рекли бисте вероватно, то и није толико чудно, класична, добро не баш класична, али могли би рећи ипак уобичајена, донекле неуредна, али не и запуштена рачунарска соба.

Можда би та слика и била уобичајена када би ту количину опреме опслуживала једно три, ма шта три, бар четири компјутераша. Уместо тога имали сте једну покретну столицу са рашчупаном сподобом на њој, која се невероватном брзином одбацивала од једног до другог комада опреме, куцкајући понешто на свакој тастатури у пролазу, или брзо померајући и кликћући по дугмићима миша. Уз сву ту какофонију звукова која је долазила од опреме, чуло се и непрестано мрмљање човечуљка у столицу. Говорио је нешто, али изгледа да је то било разумљиво само њему, јер чак ни Ден који је вероватно био једини живи човек који је могао рећи да га добро познаје, а свакако је много пута био сведок оваквом понашању и чуо поменуто мрмљање, никада није могао да разазна о чему то говори.

„Прво ме пожурујеш, а онда овако“, поче Ден, „знаш да ја, за разлику од вас генијалаца, не умем да функционишем у мултитаскинг режиму.“

„Добро, прекидам, али ти толико спор, мора још одрадим. Знаш да заузет.“

Столица се после још два одгуривања ипак зауставила и окренула према Дену. Сада је могао да види и лице човека са којим је разговарао. А било је то лице седамдесетогодишњака, које је упркос својим годинама било толико живахно и пуно енергије, да је деловало бар десетак година млађе. Сада рашчупана коса, на очима наочари са дебелим стаклима, такозване пепељаре, лице готово прекривено не претерано уредном али ипак кратком брадом и нешто бујнијим брковима.

И опет су, као и у већини случајева кад се сретну, кроз Денову главу на брзину пролетели ликови неколицине откачених научника. Што из рекламних спотова, што из филмова које је гледао. Али као и увек ниједан му није у потпуности одговарао.

Нема ни у филмовима научника баш толико откаченог као што је овај мој, помислио је.

А онда се лице поново покренуло јер су уста наставила да изговарају започето, приметили сте већ, користећи прилично незграпне и граматички неправилне реченице, којима је често поред свега фалила и понека реч.

„И Ден. Коначно забрљао. Бубица откривена тек пошто стигла у Париз?“

„Па јесте, тако му некако дође“, кренуо је Ден да се правда, премештајући се с ноге на ногу, „ма био сам у журби јер је Жан Лик био повређен и једноставно се нисам сетио да преконтролишем опрему пре телепортације у Париз. Наравно, тамо смо је одмах по мом приспећу пронашли и уништили. Али штета је већ била учињена. Морали смо брзо да напустимо пункт, ипак је бубица једно време радила пре него што смо је уништили. Убрзо ћемо пронаћи нови, то и није неки проблем. Проблем је то што сада поуздано знају да имамо телепортацију.“

„Па добро. Очекивали то. Десет година плус већ користимо. Има добра страна. Знају ми то не открили Агенцији. Значи тајна само делимично откривена. Можда не превише забринуту. Опасност по нас свакако већа.“

Дену је требало бар десетак секунди да похвата смисао ових реченица.

„Теодоре! Ресетуј систем. Очигледно си мислима још увек у неком твом програму, чим опет користиш тај свој скраћени говор. Овако, ем сам ускраћен за дуже слушање твог умилног гласа, ем чим је у питању више од две реченице, морам много више да напржежем свој мали и неувежбани мозак да би сконтао шта си у ствари хтео да кажеш. А сви знамо како лепо и правилно говориш када се потрудиш. Па зар ниси причао како си у трећем разреду добио повељу прве пратиље у такмичењу за најбољег говорника месне заједнице ...“

Израз Теодоровог лица јасно му је говорио да је крајње време да прекине са духовитостима.

„Извини, не могу да одолим. Ово до сада сам ипак разумео, не мораш понављати. Мислиш значи да Смрде неће предузимате неке драстичније мере које би погодиле шири круг људи?“

„Нико из Агенције о телепортацији не зна ама баш ништа и Смрде то свакако врло добро знају. А ако нико из Агенције не зна, онда је готово извесно да то важи и за остатак човечанства. Осим нас наравно. Сада кад су нас открили, сигурно су повезали све то са нападом на мене и моје колеге од пре двадесет седам година. Знају да сам преживео и имплементирао телепортацију. Али, ако већ толике године ником нисмо открили да имамо потпуно функционалне телепортационе механизме, које константно употребљавамо, логична претпоставка је да то нећемо ни сада урадити. Значи да немају неке озбиљне разлоге да постану агресивнији према другим људима.

Њихова спрега са Агенцијом је ипак све само не здрав партнерски однос, морају да буду опрезни. Да би решили проблем, сасвим им је довољно да потамане нас. А ми смо свакако ван закона. Агенција такође жели да нас се отараси. Ако већ не могу да нас похватају, и они ће се радо задовољити смртним исходима. Значи Смрде треба само да се потруде да победи ова друга опција. Не смеју дозволити да будемо похватани и испитани. Тајна ће тада процурети. У сваком случају ако сада почну да показују нешто више иницијативе у процесу нашег истребљивања него што су то радили до сада, сигурно неће бити много буре. По мом прорачуну, то значи да нас очекује офанзива. Треба да повећамо ниво безбедности.“

„Свакако“, започе Ден, али пре него што је стигао да дода још коју, саговорник је наставио са својим монологом.

„Али права опасност долази од евентуалних открића ове нове екипе научника која се оформила. Једног су већ убили. Ако се понови сценарио од пре двадесет и седам година, неће се на том зауставити. Прошли пут убиства су престала у моменту кад су истраживања обустављена. И овај пут, главни циљ Смрда биће да се истраживање Теслиних докумената заустави пре него што дође до неког открића које им смета. Сети се какав је тада био след догађаја. Много пута смо већ причали о томе.

Открили смо, схватили и конципирали патент активног штита од ватреног оружја и није се догодило ништа. Значи то је за њих неважно. Али чим смо почели да разумевамо концепте телепортације, бам! Три главна научника мртва, сви њихови подаци уништени. Ја сам се једва провукао и умакао са делом података. Да су знали да сам жив не би престали да ме прогоне. Значи телепортација је то нешто што им смета. Кад бих само успео да откријем зашто. Е онда бисмо стварно имали адут у рукаву.“

Види га само, помисли Ден. Прво морам да му извучим речи из уста, али кад крене, иде ко навијен. Да ли да га пржим још мало на тихој ватри, или да му кажем? Ма, немам срца да га мучим. А што је још важније, ако одуговлачим па он после то схвати, надерао сам. Али ипак морам мало да га завлачим, једноставно не могу да одолим. Диван је кад се надури.

„Знаш Теодоре, овај наш излет можда и није био потпуни фијаско. Имам нешто што ти вероватно може помоћи у твојим напорима. Али то вероватно и није толико важно, свакако може да сачека. Да ти ја пре тога ипак испричам један страшно добар фазон који сам покупио успут. Дакле овако. Почиње прилично класично. Били Муја и Хасо, срели се једног лепог и сунчаног дана ...“

„Дене!!!“, завршиштао је Теодор, „прекидај и покажи шта си то пронашао.“

„Па добро, ако стварно мислиш да је то ипак важније од овог сјајног вица, нека ти буде.“

Ден потом извади из џепа флеш меморију и поче да провоцира Теодора машући њоме испред његовог носа.

„Види шта ли сам само пронашао у стану професора Поулсена. А баш се пре него што су га кокнули спремао да настави да проучава нешто са овог стика. Можда је баш на њему и оно што је довело до његовог убиства?“

Теодорова рука, у моменту кад му се Ден за нијансу превише приближио, сунула је напред брзином невероватном за једног старца и зграбила стик.

„Дене па ти си невероватно безобразан. Све до сада кријеш тако важну ствар од мене. Немам више времена за ћаскање с тобом, имам посла.“

И док си трепнуо, покретна столица већ је летела према најближем USB улазу и стик је улетео унутра. А готово истовремено, поново је почело и Теодорово мрмљање, а убрзо затим и одгуривање столице са једног на други крај стола.

„Хјустон зове Теодора, Хјустон зове Теодора, Теодоре јави се, па ниси чуо виц до краја“, покушао је Ден да испровоцира наставак разговора. Или макар да изазове неку реакцију. Без успеха, наравно.

Па добро, изгледа да ћу за разговор о плановима за будућност морати да нађем неког другог. Да видимо, ко би за то био најбољи?

Размишљајући о томе Ден изађе из собе остављајући Теодора да се сам бакће садржајем флеш меморије. Одмах потом, из суседне собице

опет су се зачули звуци телепортације. Теодор, наравно, ништа од свега тога није ни приметио.

7.

Бостон, субота, 21.03.2099, 08:26 EST

Стандардно FBI возило, управо их је довезило до куће у којој се претходне ноћи догодило убиство. Већ кроз прозор кола, иако је био благо замагљен, Даглас је сасвим добро могао да види делегацију која их чекала испред врата.

„Види ти то Тоши“, обратио се колеги, „Чекају нас занимљиве фаце. Погледај само ко је тамо позади.“

„Да Дагласе, видео сам га“, одговори му смирен Тоширов глас.

Па наравно да си га видео, помислио је Даглас док су се кола заустављала. Ти увек све видиш. Да ми је само да и ја баш сваки пут будем толико сигуран у себе.

„Ево стигли смо“, отпочео је инспектор Муркок који је седео на предњем седишту поред возача. „Идемо да вас упознам с друштвом.“

Изашли су из аутомобила и брзим кораком кренули према одбору за дочек.

„Здраво Филе“, рекао је плавокоси тип одевен у беспрекорно одело, пружајући руку инспектору Муркоку. „Претпостављам да су ово инспектори Холмс и специјални саветник Наката. Ја сам инспектор Џејмс Хупер“.

Уследило је међусобно руковање, праћено кратким поздравима упознавања.

„Него да видимо кога још имамо овде“, наставио је Хупер. „Ево, ова двојица мамлаза су детективи Ли и Виславски, а ова лепотица поред њих наредница Милер. Лутко извини што тебе нисам представио прву“, рекао је уз кицошки осмех упућен наредници, а одмах затим наставио.

„Ми смо представници локалног FBI одсека који се прикључује истрази и ставља се под вашу команду.“

Даглас и Тоширо руковаше се и са поменутима, опет уз климање глава и учтиво мрмљање свих присутних.

„Као што знате“, настављао је Хупер, обраћајући се првенствено Дагласу, „убијени је био члан специјалног пројекта од интернационалног интереса, па ће нам се придружити и колега Самуилов који је представник Агенције.“

Дагласу је већ помало досадило овакво детаљно упознавање па се, у жељи да мало убрза цео процес, убацио и прекинуо саговорника.

„А колико је ова ствар важна“, поче он прилазећи једином члану делегације који им још увек није био представљен, „сведочи и присуство господина извршног директора Хариса.“

Његова испружена рука, остала је неко време да виси у ваздуху, а онда ју је повукао схвативши да од руковања неће бити ништа.

„Видим да сте се информисали инспекторе Холмс“, одговори Мич. „И ја сам доста тога чуо о вама.“

„Надам се све најбоље“, настави Даглас. „Али хајде да пређемо на ствар и погледамо место злочина. Нестрпљив сам да видим шта је то толико специјално у њему, да је захтевало баш моју експертизу. Касније ћемо имати времена да се упознамо како треба. Пре него што уђемо, да чујем кратки извештај о томе ко је све улазио унутра“, завршио је своје излагање окрећући се ка Хуперу.

Овако нагли прелаз на готово заповеднички тон у Дагласовом гласу, помало је збунио његовог бостонског колегу Хупера. Ипак, више по навици стеченој због готово свакодневних рапортирања, рефлексно је одговорио.

„Само локални полицајци којима је пријављен злочин. Нису ништа дирали, нити померали. Касније је улазио само сниматељ који је обрадио комплетну сцену. Али узорци нису узимани. Ви ћете лично одредити шта треба радити а шта не.“

„Да, хтели смо да видимо Шерлока на делу“, надовезао се Мич крајње ироничним тоном.

Даглас је прозрео Мичову намеру да га поколеба, па није ни трошио енергију на коментарисање његове последње примедбе, већ је смирено наставио.

„Па да уђемо онда. Ја идем први, прати ме Тоширо, мислим саветник Наката, а сви остали два корака иза.“

Изрекавши та упутства, окренуо се ка Мичу и уз циничан осмех додао, не желећи ипак да му остане дужан.

„То се односи и на вас господине Харис. У ствари посебно на вас. Не би било у реду да се неким случајем упрљате.“

Затим је отворио врата, пар секунди осматрао унутрашњост и на крају опрезно ушао унутра. Тоширо га је пратио у стопу, а остали су још увек стајали испред, поштујући његово наређење и чекали дозволу за улазак. Даглас је прво детаљно прегледао под у околини улазних врата. Ништа посебно, само пар капљица крви. Пажљиво их је обишао, показао их осталима и дао им знак да уђу. Затим је осмотрио остатак предсобља.

Ништа осим већ поменутих капи крви. Затим једна већа просторија. Нешто као радна соба. Ни у њој ништа нарочито. Сто са рачунарем на њему, поред њега столица са сакоом пребаченим преко наслона.

Опет нешто крви и даље у прилично ретко распоређеним капима, које су ипак јасно обележавале пут ка кухињи. Даглас је кренуо ка њој, пратећи црвени траг. Тоширо му је био тик за петама, а остали два, три корака иза. Широка двокрилна врата била су отворена и било му је довољно да приђе надомак њих, па да већ сасвим јасно уочи крвави призор. А после још једног корака и све његове грозне појединости. Показао је Тоширу да га прати унутра, а осталима дао знак да сачекају испред. Ушли су пажљиво прескачући, сада већ нешто крупније кржаве мрље.

Сцена је била прилично узнемирујућа. Ни њему који је већ много пута био у сличним ситуацијама, није било лако да заустави осећај мучнине, јер га је сада поред свега заплуснуо и тежак мирис проливане крви. Наго тело лежало је на леђима усред велике локве, зна се већ чега. Поред њега, на поду, налазио се делимично исечен и потпуно натопљени пешкир. Остатак кухиње био је неочекивано уредан, ако се изузме крв која је била испрскана по поду и по зидовима, а богоми понешто и по плафону. Сто и правилно распоређене столице око њега, потпуно очишћени и поспремљени кухињски елементи. Као да ту никад нико и не борави. Насупрот те готово клиничке слике савршене кухиње, тело је било тотални хаос. Потпуно унакажено. Дубоки засеци покривали су обе руке и ноге, труп, чело и лице жртве. Чак је и пенис био расечен по дужини. Избечене очи и израз лица јасно су одсликавали ужас кроз који је жртва пролазила током напада.

А најгоре од свега било је то, што се у свом том хаосу јасно истицала намера убице. Највећи део засека уопште није био насумичан. На делу није било махнито касапљење, већ прорачунато и хируршки прецизно сечење. Од доњег дела груди, па надоле по трбуху била је исертана табела за икс-окс партију са три попуњена икса по победнички прецртаној дијагонали, а на свакој руци и ноzi, као и на лицу била је исписана кратка идентична порука.

'Изгубио си'.

А као шлаг на торту, изнад највишег икса у табели била је дубока рупа, кроз коју би се, да тело није било у водоравном положају, сигурно видело и прободено срце. И Тоширо као и Даглас, брзо је уочио све те појединости. Сво време стајао је потпуно мирно, посматрао шарајући погледом по телу, као и по простору око њега, па онда редом преко целе кухиње. Даглас је знао да му поред онога што је Тоширо запазио и

меморисао, сигурно неће бити потребне никакве фотографије за накнадно присећање на сцену. Он коракну ближе пазећи да не угази у локву крви и сагну се мало да приближи очи грудима жртве.

Да, није му се то само учинило. Изнад табеле за икс-окс, баш једно четири, пет сантиметара изнад рупе која је водила до срца, и више према рамену, налазила се још једна, овог пута сасвим мала и округла рупа. Око ње нешто мало трагова крви, али била је ту још и кап или две нечег зеленкастог. Придигао се и вратио до Тошира, разменили су погледе, а затим су заједно изашли из кухиње и придружили се осталима који су кроз врата посматрали приказ. По згрченим лицима видело се да су и са те раздаљине сасвим добро могли да осмотре детаље и да свакако нису остали равнодушни.

„Па Шерлоче“, тишину је прекинуо Мич. „Да чујемо експертизу. По вашој репутацији претпостављам да сте већ закључили да је и ово дело ванземаљске интелигенције. Или можда неких натприродних сила.“

„Господине Харис“, смиреним гласом одговорио је Даглас. „Вероватно тога нисте свесни, али с обзиром на чињеницу да сте ви тај који је инсистирао да будем позван и постављен на чело тима који ће спровести ову истрагу, овим очигледно подсмешљивим тоном сами себи скачете у стомак. Ако је ваше мишљење о мени стварно толико лоше, зашто сте онда за овако битан и необичан случај позвали баш мене? Ја сам свакако већ одавно прозreo која је била ваша права намера, али овим својим ниподаштавајућим ставом, ту вашу неискреност откривате и свима осталима.“

Израз на Мичовом лицу, који се ту додуше није дуго задржао, открио му је да је потрефио у сам центар.

„Али, кад већ желите, ево да чујете“, настави он. „Професора Поулсена убило је створење - намерно кажем створење а не човек, јер постоји стварно минимална вероватноћа да је у питању био човек - високо негде око два метра и двадесет сантиметара, можда и који сантиметар више, са сечивима на рукама и дугим снажним репом на чијем крају се налази шиљак који може да убризга отров.“

Осим Тошировог - које је остало потпуно равнодушно, не рачунајући сасвим малу искрицу осмеха која му је заиграла у очима и на угловима усана - лица свих осталих јасно су одавала утисак крајњег запрепашћења. А моменат касније, нека су из крајње неверице готово прешла у осмех очекујући да се и Даглас насмеје откривајући тако своју шалу. Само што је Дагласово лице било и даље мртво озбиљно, па се та озбиљност убрзо пренела на све. Било је све јасније да никаква шала, било слана или неслана, није била у питању.

„Претпостављам да ту тврдњу можете да поткрепите и неким чињеницама“, убацио се опет Мич. „Верујте ми господине Холмс, никоме од овде присутних није до пошалица. Нарочито у оваквој ситуацији.“

„Ја се нисам ни шалио. Чињенице кажете, па да видимо онда те чињенице. Одакле да кренемо. Погледајте капљице на зидовима, нарочито њихов облик и равномерни распоред. Лако се може закључити да су оне доспеле на зид тако што је крв прскала приликом засецања и директно се разлетела по зиду. Нема шансе да ју је неко накнадно распрскавао по зиду, остало би неких трагова о томе. Ако је то случај, онда се опет по величини и распореду капљица лако може приближно одредити и угао под којим су летеле. Када то мало проанализирате у глави, долазите до закључка да је тело професора Поулсена приликом наношења повреда стајало усправно и то окренуто отприлике овако“, Даглас је заротирао тело да дође у положај који је желео да покаже, „а ударци су долазили са његове предње стране. То вам је вероватно свима потпуно очигледно, чак и повреде на телу јасно указују на на исту ствар.“

И било им је очигледно, видело се по изразима.

„Да видимо сада на којој су висини капљице ударале о зид. Неке су баш прилично високо, зар вам се не чини. Ено тамо имате неке и на плафону. Колико је висока ова кухиња, шта кажете. Ја бих рекао око три и по метра. А сад покушајте да повучете линије које крећу од тела професора Поулсена које стоји на поду, у положају који сам вам описао, па све до тих капљица. Нешто не штима зар не? Углови се не слажу са висином. Али покушајте да, уместо тела које стоји на земљи, замислите тело које је подигнуто тако да су му ноге негде на висини од осамдесет сантиметара. Или који више. Шта кажете? Идеално паше, зар не?“

На лицима детектива FBI јасно се показивало одобравање досадашње анализе, насупрот све већег мрштења припадника Агенције.

„Шта ли је могло да професорово тело држи на тој висини? Вратићемо се на то касније. Идемо даље. Погледајте опет распоред капљица и дубине линија засека. По ивицама дуж засека, тачно се за сваки може одредити смер кретања оружја које га је правило. Погледајте добро. Неки су наношени са лева надесно а неки са десна налево, неки одгоре према доле, а неки од доле нагоре. Теоретски могуће и са оружјем у једној руци, али морала би то бити нека прилично растегљива рука, много боље паше ако замислимо да убица користи обе руке.“

Даглас је за сваки од наведених типова засека показивао прво на засеке а затим рукама опонашао одговарајући покрет убице.

„Да видимо шта још имамо. Погледајте мало боље засеке. Сваки је нанесен једним прецизним замахом, чак и линије на словима. Можда би

неки хирург могао да скалпелом изведе тако прецизно сечење, али тада би тело требало да лежи водоравно на столу. А ми знамо да тело није лежало на столу, висило је у ваздуху. Да се вратимо мало на то. Можда нисте приметили, али ако пажљиво погледате свакако ћете приметити једну малу огруглу рупу изнад оне у срцу која је очигледно и узрок смрти. Ја сам је погледао из веће близине. Не знам да ли можете да то видите одавде, али то је излазна рана, види се по ивицама, што онда значи да је улазна на леђима. Кад будете окренули тело, видећете да сам у праву.“

Мич се помало наглашено накашља, вероватно у покушају да му поремети нит излагања, али Даглас се није дао омести.

„Исто тако горња ивица те рупице је развучена, као да се тело ослањало на нешто што је било провучено кроз њу. Можда вам ово није толико очигледно, али гарантујем да ће извештај патолога потврдити управо то што сам рекао. Идемо још даље. Све повреде које су нанете професору, нанете су му док је још увек био жив. Крварење и ивице линија засека то потврђују. Опет ако не верујете мени сачекаћете извештај патолога. А како је убица могао очекивати да ће професор остати миран док га овако сецкају. А тешко да би ико могао да буде тако смртно прецизан у сечењу да се жртва померала. На телу нема никаквих трагова везивања нити других масница или отисака који би сигурно остали да укажу на стискање и чврсто држање. Закључак? Професор је био паралисан. Опет, гарантујем да ће патолог открити трагове неке одговарајуће супстанце у телу. Најбоље би било да за узорак узме ону зелену течност која је заостала на ивицама рупе.“

Застао је мало да удахне ваздух и осмотри лица пред собом. Сви су га и даље пажљиво слушали.

„И како онда да објаснимо све што се овде догодило. Да изнесем једину варијанту у којој је убица људско биће. По мени крајње невероватну и потпуно непоткрепљену доказима на лицу места, али ипак у границама могућег. Ја не верујем да је било тако, али да је изнесем и вама, па процените.“

И даље је имао неподељену пажњу.

“Професор улази у стан, ради шта он већ ради кад уђе у стан, а затим одлази у купатило. За то време у стан упада група људи, барем двојица. Сачекају да изађе и онда га брзо савладају, али без икаквих трагова борбе. Затим га дрогирају, али опет без додатних убода, јер гарантујем да на телу нема трагова игле. Отрован је убодом те шипке у леђа, што значи да имају неку велику шприцаљку, довољно танку да направи овако малу рупу, а истовремено довољно јаку да касније издржи тежину тела. Значи проболи су га том шипком с леђа, тако да ударац не

прође кроз виталне органе, отров је убризган, професор моментално постаје паралисан, они склапају неку скелу коју постављају на поду кухиње, затим га подижу тако да виси у одговарајућем положају.

Да је ово све прилично натегнуто сведочи и то да на телу, као што сам већ и рекао, нема никаквих масница нити убоја, који би доказивали да је било цимања или подизања. Али хајде, они су све то извели помоћу већ поменутих шипке штрцаљке. Онда наступа тај секач који мора да је врхунски тренирани нинџа, када тако вешто барата оружјем са сечивом. Да би резови могли да буду толико прецизни, свакако је морао да буде близу, што значи да се и он попео на нешто, да би био у одговарајућем положају. Али онда се поставља питање како је успео да то одради тако jakim и широким замасима који праве засеке не баш мале дубине, а истовремено доводе до толиког прскања крви. Рецимо да је ипак успео у томе. И на крају он неким прилично дебелим и jakim шиљком удара професора право у срце и овај умире. Тај ударац је морао да буде изведен огромном снагом јер као што видите прошао је директно кроз кост као да је у питању маслац. Затим расклапају сву ту скаламерију и без трага и гласа нестају. У виду магле.“

Кратка пауза и одмах наставак.

„Као што сам рекао, мени ово делује прилично невероватно. Не видим како би неко могао да постави и расклопи одговарајуће справе за подизање, а да буквално никакав траг не остане ни на плочицама, ни на тепиху, ни на зидовима. Погледајте како је крв равномерно распоређена. Па бар нешто крви морало би пасти на ту опрему а затим се размазати унаоколо. А поред питања како, намеће се и питање зашто. Зашто би било ко при здравој памети постављао сву ту скаламерију, кад су исти ефекат могли да добију и без ње? Шта ви кажете?“

Нема коментара.

„А сада да изнесем оно што се стварно догодило. Сви трагови указују на једног убицу, погледајте само траг крви који води до излазних врата, значи да то мора бити један убица. А убија овако. Професор је у купатилу. Створење улази унутра. Очигледно је професор заборавио да укључи сигурносни систем, јер би убица иначе стварно тешко избегао силне аларме који су инсталирани. Кад је професор изашао из купатила, створ му се прикрада и убада га у леђа ударцем шиљка који је на репу. Шиљак одмах по убоду штрца паралишући отров у тело. А ударац је довољно јак да шиљак пробија тело и излази кроз груди. Професор је жив али потпуно паралисан. Реп је довољно дуг и снажан да створење може да њиме подигне људско тело и да га постави лицем окренутим према себи у прави положај за сецкање.“

Даглас показује рукама како би тај реп требао да изгледа, тако што на свом телу oponаша реп који креће из задњице па се диже горе високо преко главе, те онда у полугругу пада тако што се савија и жртву држи прободену кроз леђа.

„Можда тај реп може да се продужије и скраћује по потреби, делује ми непрактично да стално буде тако дугачак, али то сад стварно само нагађам. Оцењујући висину професора, дошао сам до процене да би одговарајућа висина створа за ово била око двеста двадесет сантиметара. Наравно уз претпоставку да су му пропорције тела ипак сличне људском. Могло би бити ниже са дужим рукама, или пак више са краћим. Пошто су ударци толико јаки а истовремено прецизни, закључујем да није употребљено оружје које би створење држало. Ништа живо није толико прецизно са страним телом које држи у шаци. То су значи оштри продужени на рукама који су део тела нападача. На ово ми указује и нека мала рапавост засека. Не делује ми да су нанети металним предметом. Више као да је у питању нека оштра кост, или нешто слично.

На крају створење мало спушта професора и последњи ударац му задаје одозго на доле, погледајте угао рупе који то потврђује, значи сада користи неки други, много грубљи и јачи израштај на рукама, а не претходна сечива. Не могу тачно да претпоставим каквог је облика и састава. Ти наставци вероватно наликују прстима на шаци, у смислу да могу да се испруже или савију. Иначе би сечива сметала приликом завршног ударца. Затим створење једноставно репом спушта професора на под и то на десни бок, погледајте колико је мрља крви са те стране већа, онда извлачи шиљак и пусти да леш падне на леђа. Све то уз помоћ искључиво репа, немајући потребе да се помера и гаца кроз крв. Окреће се и одлази ипак остављајући онај мали траг крви која му постепено капље са неког окрвављеног дела тела, највероватније са самих сечива, она су се свакако добро напила. И то вам је отприлике то.“

Неколико секунди потпуне тишине, а онда да би предупредио било какву реакцију осталих Мич је кренуо да тапше и галами.

„Браво, Шерлоче, браво. Па ова анализа превазилази све ваше досадашње теорије. Види се да сте много читали романе у којима је главни јунак ваш презимењак. Не знам само одакле вадите такве сулуде идеје. И још их као поткрепљујете чињеницама.“

„Морам признати господине Харис, да сам и пре него што сам видео чињенице имао јасно предубеђење о томе ко је извршио овај злочин. Чим сам добио позив главног инспектора Викмајера, а затим видео ваше лице испред врата, знао сам на чему смо. И да, опет сте у праву, то предубеђење ми је у многоме помогло да дођем до закључака

које сам изнео. Али то не значи да сам извртао чињенице да бих их уклопио у своју теорију. Управо супротно. Покушавао сам свим силама да нађем неку другу теорију која ће се сложити са њима. А да су чињенице које сам изнео тачне, као што рекох, потврдиће већ и извештај патолога. Осим ако га се ви не докопате, пре него што га виде и остали детективи. Или наручите неког патолога који рачуне полаже искључиво Агенцији.

И баш као што сте рекли, читао сам доста романа у којима се решавају убиства и увек у својим случајевима примењујем и искуства тих измишљених литералних детектива, у ствари боље рећи њихових твораца, самих писаца романа. Нарочито једну максиму коју многи приписују баш Шерлоку Холмсу, али ја се сећам да ју је више пута изговарао још један чувени литерални детектив који је вешто користио своје мале сиве ћелије. Дакле, када искључиш све што се не може поклопити са чињеницама и доказима, оно што преостане мора бити истина, макар колико то било невероватно.

А могу вам рећи, најчудније је то што се мојој теорији највише опире особа која је једина од свих нас овде присутних имала прилику да поменуто створење види и уживо, додуше можда не баш то које је извршило убиство, али свакако неког од припадника исте врсте. У ствари кад мало боље размислим, можда то и није толико чудно. Али дозволићете ипак мени и Тоширу да наставимо са прегледањем остатка стана пре него што се договоримо око даљег рада на случају.“

Рекавши то и не чекајући на евентуални одговор, Даглас је климнуо Тоширу, па су заједно кренули да прегледају све просторије куће, једну по једну. Нису приметили ништа необично. Уколико није необично то што је све било претерано уредно, као да је у питању кућа из часописа, а не нека у којој се стварно живи. По повратку у радну собу, некако су обојица истовремено угледали сако, који је био једина ствар у целој кући која није била на свом месту. Даглас је кренуо према њему, али га је Тоширо предухитрио. Брзо је пришао и детаљно претражио све џепове, не заборављајући да претходно пажљиво навуче хируршке рукавице. Пронашао је једино свежањ кључева, нешто ситниша и паковање папирних марамица. Даглас је помало разочарано слегнуо раменима а онда се окренуо према Мичу и рекао:

„Господине Харис. Не знам да ли сте упознати са мојим начином рада, али и ако нисте ево сада вас обавештавам. Тоширо и ја радимо сами. Ја сам све своје закључке о случају изнео одмах, пред свима, да не буде после недоумица око тога, а не видим како бих то требао да водим истрагу и да спроводим хватање једног таквог створења. Ако сте мислили да ћу се приклонити вашој верзији и кренути да јурим сексуалне манијаке,

преварили сте се. А ако сте мислили да ћу вам још приде своју главу пружити на тацни преварили сте се још више. Дакле, Тоширо и ја радићемо на свој начин, а ви слободно организујте присутну господу како год нађете за сходно. Вероватно већ имате спремног неког згодног осумњиченог, гарант неку назови терористичку организацију која смета Агенцији, а коју би баш требало истражити и поводом овога. Уколико вам моји услови не одговарају, дајем неопозиву оставку на вођење случаја и слободни сте да нађете неког да ме замени.“

„Тако дакле“, започе Мич. „Радите како желите, али знајте да ће ваш надређени, главни инспектор Викмајер, бити обавештен о свему што се овде догодило.“

„Одлично. Барем нећу морати да му подносим извештај. Ионако не бих умео да будем тако објективан као ви. Можда ће ме он скинути са случаја, па нећете морати сами да се потрудите. Али некако сам имао утисак да сте ви тај који је желео баш мене? Вероватно сам се преварио. Ништа зато, радите како год вам је драго.“

Рекавши то Даглас крену према вратима. Тоширо га је пратио у стопу.

„Не морате да нас пратите или развозите. И смештај ћемо наћи самостално. Чим откријемо нешто важно за истрагу јавићемо вам се. У ствари много је вероватније да нећемо, рекао сам то искључиво из учтивости. Довиђења господо.“

Ово су биле последње речи које је Даглас упутио присутнима, баш пре него што ће Тоширо и он изаћи из куће и наставити да полагаано, корак по корак и без освртања, одмичу улицом.

8.

Бостон, субота, 21.03.2099, 09:37 EST

Ана се нестрпљиво врпољила на својој столици, свим силама се трудила да остане смирена, али већ је полако почињала да осећа нелагоду.

Ево прошло је већ више од тридест и пет минута од договореног времена, а професора још увек нема, помислила је док је гледале остале присутне у не претерано комфорној конференцијској сали у Центру, у којој су требали да се нађу са професором Поулсенем.

Слична осећања могла су се ишчитати и са њихових лица. Ана их је посматрала присећајући се скорашњег упознавања. Сви су, као што је и ред, дошли барем петнаест минута пре заказаног термина, да им се не би случајно десило да стигну после професора, па су до сада имали времена

да се упознају. Барем у основним цртама. Од скоро је чак и лежерни разговор, који су у почетку покушали да воде, замирао услед нестрпљења и ишчекивања, сада већ и трагова забринутости. Јер свако од њих одлично је знао да је професор Поулсен сушта прецизност, уредност и тачност. У преводу, никада не касни. Ни један једини минут.

Поред Ане, у соби су биле присутне још четири особе, две жене и два мушкарца. Седели су око повеликог конференцијског стола. Знала их је по именима и пре данашњег упознавања, јер су били врхунски научници чије радове је већ проучавала. А сада је посматрала и проучавала њих. Барем оно што је могла открити легитимним и не претерано упадљивим погледима.

Ева Самарас, ниска, пунија црномањаста жена у педесетим годинама, теоријски физичар из Солуна, пристигла је пре два дана и још увек се није осећала у потпуности одомаћено. Видело се по мрштењу, које би уследило сваки пут кад би гуцнула из своје шољице, да јој америчка кафа уопште не прија. Очигледно је била прилично нервозна, јер никако није успевала да заустави подрхтавање прстију шаке коју је спустила на сто испред себе. Ани се чинило да се једва суздржава од грицкања ноктију, јер је више пута - све док се није одлучила да руку положи на сто и тако је на неки начин фиксира - подизала шаку до лица, а онда је брзо спуштала само овлаш додирујући усне пре тога. На њеном округластом и доброћудном лицу, трагови нервозе као што су кривљење усана и трзање очију јасно су се истицали и уопште јој нису пристајали.

Нина Деберманс више се бавила практичнијим гранама техничких наука, као што су електротехника и експериментална електроника. Иако белгијског порекла, већ дуже је живела у Бостону, где је радила као научни истраживач стално запослен у Центру. На почетку четрдесетих, упеглана и дотерана. Можда мало превише уштогљена. Чак и коса јој је била прикупљена и привезана, да се ни једна длака случајно не отргне и поквари утисак. Или је боље прикривала нервозу, или је стварно била макар за нијансу опуштенија од осталих. Ана је константно осећала неку чудну нелагоду док ју је посматрала или разговарала са њом. Деловало јој је као да их Нина посматра и проучава, али само када нису тога свесни, а све некако кришом и из потаје.

Најџел Милтон, иако њен сународник, био јој је потпуно антипатичан. Иако је био добро држећи четрдесетогодишњак, прилично zgodан и атлетски грађен. Као и Нина за Ану је био превише уштогљен, са главом високо у облацима, спреман да примети једино себе и себи равне. Којих очигледно по његовим ставовима и није било превише. У овој соби свакако не. Проучавао је, Ани веома занимљиве, математичке моделе

коришћене у разним теоријама квантне механике. Али пре десетак минута, пресекао је све њене покушаје да попричају о неким његовим радовима који су је занимали, уз поглед који јој је без икаквих недоумица показивао да је њему потпуно очигледно, да она сасвим сигурно ништа од тога никада не би стварно успела да схвати и разуме.

Обични надувенко, помислила је.

И на крају Борис Јегоров, инжењер електротехнике и рачунарства. Иако је име говорило другачије, рођени Американац. Ни он се више није сећао који је тачно од његових предака дојездио из Русије, знао је само да је то било још у време руске краљевине. Био је негде на крају тридесетих, крупан и дежмекаст, стомак му је прилично затезао каиш на панталонама. Вечно насмејан, једино он је, још до малопре, покушавао да поправи атмосферу која је владала у сали. Али иако јој је био прилично симпатичан, Ана се због чињенице да је био рођени трапавко, већ трудила да увек буде на довољној раздаљини од њега. Само захваљујући спретности и веома брзим рефлексима, избегла је да јој сручи шољу топле чоколаде, коју се љубазно понудио да јој донесе, право у крило. Тај догађај је и њега онерасположио и напрасно је заћутао, осим тек неопходног учтивог извињења које је покушао да јој упути, када је његову дотадашњу речитост заменило неспретно, готово мумлајуће замуцкивање.

Гробну тишину која је владала ево већ пет, шест минута, прекинуло је гласно куцање на вратима.

„Госпођице Деберманс имате телефонску везу“, изговорила је глава лаборанта која је провирила из суседне просторије.

Нина је устала и изашла напоље. У наредних минут или два колико је разговор - који су чули само као удаљено роморење, без икакве шансе да разумеју ни реч - у суседној просторији трајао, атмосфера је постала толико напета, да би сваки и најмањи изненадни шум или нешто слично изазвао скакање са столица. Сви погледи уперили су се у врата, чим су приметили одсуство гласа које је означавало да је разговор завршен и чим се зачуо звук који је наговештавао њихово отварање. А кад их је Нина напакон отворила и придружила им се, видело се крајње узнемирана, тежиште свих тих напетих погледа сконцентрисало се на њу. Дрхтавом руком повукла је столицу, села, а затим их гласом који је једва исцедила кроз стегнуто грло обавестила.

„Професор Поулсен је убијен. Јавили су из полиције. Треба да сачекамо овде. Стиже инспектор Хупер. Испитиваће сваког од нас понаособ.“

Ове речи падале су међу њих као камене громаде. Једна по једна, свака све тежа и тежа. И иако је можда била за очекивати, бурна реакција је изостала. Само тишина и лица пуна неверице. Ана је као и сви деловала потпуно запрепашћено, али негде у дубини свога бића, као да је унапред чим је угледала Нину на вратима, знала да ће рећи управо то што је рекла. Неки чудни дежа ви осећај. А и остали су јој, и поред изненађења на њиховим лицима, изгледали као да осећају нешто веома слично. А то ју је узнемирало још више него вест о убиству. Много, много више.

9.

Бостон, субота, 21.03.2099, 15:05 EST

Њујорк, субота, 21.03.2099, 15:11 EST

Нови Сад, субота, 21.03.2099, 21:13 GMT+1

Скорашњи догађаји очигледно су захтевали детаљнију расправу и консултације. Тако су се, готово истовремено, у три различита града одржали састанци, мање или више формални, али им је свима било заједничко то да се на њима анализирала тренутна ситуација и на основу ње се правили планови за будуће акције.

* * *

У Бостону, Даглас и Тоширо седели су за малим радним столом, у прилично сиромашно опремљеној хотелској соби. Намерно су пронашли један од мањих и забаченијих хотела, на самој ивици насељеног дела у близини једног од напуштених квартова, изнајмили у њему двокреветну собу и инсистирали на плаћању готовином.

Ако је и Тоширо уверен да нас нико није пратио, онда је то то. Неће нас тако лако хватити на спавању, мислио је Даглас посматрајући колегу.

„Тоши, могли бисмо да проанализирамо ситуацију у којој смо се нашли, шта кажеш“, обратио му се потом.

Тоширо је подигао поглед са дисплеја таблета.

„Могли бисмо. Ево баш сам завршио са подсећањем на претходни случај убистава научника из Центра. Да те чујемо онда за почетак са рекапитулацијом. Само кратко, не мораш да се занесеш као пред Харисом“, уз осмех му одговори Тоширо. „Шалим се, наравно. Приредио

си им праву представу, а богами су је и заслужили. Ипак си на моменте мало претеривао, зар не?“

„Уживео сам се у улогу, можда за нијансу превише, признајем“, помало правдајући се одговорио је Даглас. „Добро, да почнем онда. Све око самог убиства већ сам изнео пред свима. Ту немам ништа да додам, намерно сам и тада рекао баш све што сам закључио. Шта имамо још? Да. Место злочина било је превише очувано. Готово недирнуто. Кад си видео да локални полицајци који не знају шта ће затећи на лицу места и очекују да их неко нападне у сваком моменту, успешно прескоче сваку капљицу крви? И успут не помере ништа, не остављајући притом никакав траг свог присуства. Нема шансе. Ови су тачно знали шта их чека и служили су само као покриће. То значи да је Агенција била унапред обавештена о свему и да је у сталном контакту са нашим Елијенима. Тачно су знали да ће професор бити убијен и када ће се то десити.“

Задовољно се осмехнуо кад је видео одобравајуће климање Тоширове главе.

„Одлично“, рече Тоширо, „имаш ли још нешто?“

Даглас се замислио и кренуо да мрмља у пола гласа.

„Да видимо. У кухињи је све било рашчишћено, такође и у остатку стана, очито је професор био невероватно уредан тип. Једино је сако некако штрчао, али у њему није било ништа занимљиво. Остало је ваљда већ све покривено. Не, немам ништа више.“

„Да те питам онда нешто“, убаци се Тоширо. „Како то да у сакоу нисмо нашли ништа занимљиво?“

„Какво је то питање? Зашто нисмо ништа нашли. Па у њему није ни било ... Чекај мало да проанализирам све поново. Све остало је склоњено, а сако је само лежерно спуштен на столицу. И то поред рачунара. Код тако уредног човека то би могло да значи да је желео да касније нешто што је било у сакоу користи за рад на рачунару. Али у њему није било ништа. Чек, чек, па ти мислиш да је ... Али немогуће, трагови крви јасно показују да се Елијен није приближивао сакоу. Али, ако то није био он ... Ти имплицираш да је ...“

Изговарајући последњу реченицу, Даглас је зачуђено погледао Тошира, а овај се и пре њеног краја убацио са коментаром.

„Наравно. Неко други био је на месту злочина. После самог убиства, а пре доласка полиције. И тај неко, узео је то што је било у сакоу. Добро, признајем“, настави Тоширо приметивши Дагласов, прилично зачуђен поглед, „мало сам пренаглио са закључком. Али да размислимо о алтернативи. Професор је једностано у моменту уласка бацио сако на столицу без икаквог разлога, а касније је сво преостало одело уредно

спаковао у плакар пре него што ће ући у купатило. Могуће. Чак не ни толико невероватно, иако не у складу са његовим карактером. Али док сам претраживао сако имао сам неки чудан предосећај. Није било никаквих материјалних трагова, али просто знам да га је неко претресао пре нас. И тај неко није у вези ни са Агенцијом ни са Елијенима.

Локални полицајци који су први стигли на лице места никако се не би усудили да претресају сако, нити су имали посебних разлога за то. Агенти Агенције могли су да касније ураде тако нешто, али нису. Видео си Мичово лице док сам претурао по џеповима. Није то било лице неког ко је већ раније открио шта је све у њима било. Кажем ти, једноставно осећам да је то био неко други.“

Даглас је временом научио да верује Тошировим предосећајима, па само климну главом у знак слагања.

* * *

За то време у Њујорку, у пространом апартману на последњем спрату хотела Палас, атмосфера је била прилично загрејана. Са једне стране стола два представника расе Прим, од којих је један баш био у налету говорничке страсти, а са друге Мич Харис и његов лични асистент Пит Томпсон, који је истовремено био и нека врста телохранитеља. Мич је већ био прилично изнервиран, и садржајем, а и самим тоном излагања саговорника.

Овај проклети великодостојник мисли да може тек тако да ме прозива и читава ми буквицу. И то све у стилу који јасно показује да мисли да сам тотално неспособан. Бар је Пит опет са мном. Брзо се опоравио од болести. Види ти само овог кретена. Ево још увек не затвара та смрдљива уста. Ма не могу то више да трпим.

„Добро, схватио сам“, готово љутито је прекинуо говорника. „Мислите да никако нисам смео да ангажујем инспектора Холмса. Ипак, ја сам донео одлуку и ангажовао сам га. И решићу сваки и најмањи проблем који евентуално проиђе као последица те одлуке. Ионако је на листи за одстрел. Ако вам то буде представљало проблем, ми сами побринућемо се за то.“

Застао је на моменат, да провери да ли је овај његов испад произвео одговарајућу реакцију, а онда задовољан ћутањем с друге стране стола наставио, сада ипак мало смиренијим тоном.

„Признајем. Ни ја нисам очекивао да направи такву јавну представу на месту злочина, али какве то везе има? Сви који су га чули су на мом платном списку. Он очигледно зна шта му се спрема, али коме

може да прича о томе? Можда из те његове егзибиције може да се извуче и нека корист. Већ сам предузео одговарајуће кораке. У полицији већ и сада готово сви мисле да је лудак. Јасно сам његовим надређенима ставио до знања да га ангажујем само да бих му дао последњу прилику да искаже своје способности. И то под јасним условом да се окане тих својих трућања о ванземаљцима.

Он се уместо тога избрбљао и ја сам наравно одмах и званично обавестио његовог шефа о комплетном испаду. Нисам инсистирао на удаљавању са случаја, само сам рекао да нам његова помоћ више неће бити потребна. Ако се врати у Вашингтон, каријера му је завршена, Викмајеру је то било потпуно јасно из мог тона. Нисам морао да му цртам. Неће више моћи да нам прави проблеме, а кад га сви забораве, цап, прогутаћемо га за доручак.

Али неће бити потребно чекати толико, знам га као злу пару. Излетео се и зна да сад више нема назад. Потпуно је свестан да одустајање од тога што је изнео значи признавање пораза и крај. Остаће он ту у Бостону, да истера ствар до краја. А пошто званично није на случају, ко ће моћи да сазна шта је проузроковало његово смакнуће од стране манијака терористе? Сасвим је сигурно да ће до тога довести његово у потпуности неадекватно, нестручно и својевољно уплитање у посао професионалаца. Како год окренеш, готова ствар.“

Иронија у Мичовим реченицама секла је оштрије од њиховог тона. Задовољно је осмотрио Примове. Успео је да им потпуно претме иницијативу и није хтео да је испусти.

Не могу да пронађу никакве замерке мом плану. Једном и ја да доживим да им запушим уста. А сада крећем у тоталну офанзиву.

„Тиме смо значи на задовољавајући начин решили проблеме о којима сте хтели да попричамо. Али имам и ја неке недоумице, могли бисмо их такође назвати проблемима. Агенција није претерано задовољна околностима око смрти професора Поулсена. Зашто је један наш истакнути научник морао да буде убијен на тако бруталан начин? Што је још горе, да ли је ту крај? Кога ћете сутра пожелети да смакнете? Морамо знати шта је то у Теслиној заоставштини, што вас толико плаши.“

У моменту кад је изговорио последњу реченицу већ је знао да је претерао. А оштри одговор који је готово одмах стигао само је то и потврдио.

„Господине Харис. Јасно смо вам ставили до знања, да се то вас нимало не тиче. Истраживања треба да буду заустављена. Ништа више ни мање од тога. Молили смо вас да нам препустите све Теслине рукописе и њихове електронске копије, нисте пристали. Молили смо вас да не

покрећете поновна истраживања, опет нисте пристали. Е па онда ћемо сами предузимати кораке за које сматрамо да су неопходни. Сваки пут кад се појави и најмањи наговештај да ће нешто опасно по нас бити откривено. И тако све док се истраживања не зауставе.“

„Полако“, умеша се Мич, покушавши мало да смири лопту. „Постављате захтеве за које унапред знате да су немогући за испуњавање. Како да вам поверимо Теслине рукописе? Шта да кажемо у јавности? Имамо веселу вест за све, ево управо је раса напредних ванземаљаца решила да нам свима помогне тако што ће нам протумачити и испоручити све проналаске једног од наших највећих генија свих времена. Можете ли да замислите како би то звучало?

Ви не желите да се зна за вас, а тако крупна ствар као нестајање Теслине заоставштине не може се тек тако сакрити. Није то дугме па да се једноставно загуби. Како да спречимо истраживања? Да смо пре тридесетак година знали да ћете се појавити и побити водеће научнике, вероватно би ствар ишла другачије. Али нисмо. Ви сте се представили коме треба тек након учињене штете. ОК, тада смо све успешно заташкали, немам примедби. И ево лепо сарађујемо толике године. И спречавали смо истраживања током свих тих година. Али нисмо ни ми свемогући.

Како научној јавности објаснити да не желимо да истражимо вероватно највећи потенцијал за људску расу. И то у ситуацији када свеопшта енергетска криза све јаче куца на свачија врата, а истовремено се све више буде ти назови демократски покрети широм целог света. Идеја централизоване контроле код масе више не пролази. И никоме није више жао због тога него мени. Ако и даље не желите да се ваше постојање обзнани неким ширим круговима, не свима наравно, онда немамо ама баш никакве адуте за убеђивање. Шта да им кажемо?

Знате, пре двадест и седам година, неки манијаци поубијали су научнике који су вршили истраживања, ево опет је један научник убијен на сличан начин, најбоље је да ми све то лепо заборавимо без истраге, а онда да уништимо сав Теслин материјал да никад више не би дошли у искушење да га поново проучавамо. А ако је у материјалу било нечега што нам може помоћи да решимо светску кризу? Па добро, нема везе проћердали смо толико ствари па што не бисмо и ту. То не пролази и ви сте тога добро свесни. Као што рекох, једини начин је да поделите са нама своје разлоге, па да се то онда разреши са једним уским, посебно одабраним научним тимом који би био под пуном контролом. То би већ могло да се изведе. Важно је да постоји макар привид транспарентности и демократичности.“

„Веома надахнут говор, господине Харис. На вашу жалост не и довољно убедљив. Аргументи су вам танки. Уколико не желите да промените становиште и ми исто тако морамо остати при свом. Рекао сам вам све што сам имао на ту тему.“

„Нисам превише задовољан исходом овог разговора великодостојниче. Али није моје да сам о томе просуђујем и одлучујем. Све што сте изнели биће одмах пренето надлежнима. Довиђења великодостојниче.“

Мич је одмах потом устао од стола и кренуо напоље. Пит Томпсон, који током целог састанка готово да није ни давао никакве знаке живота, моментално је скочио за њим, пратећи га попут сенке.

* * *

У Новом Саду, владала је много опуштенија атмосфера. У главној соби, баш поред оне са Теодоровим рачунарским системима, седели су он, Ден и још двојица припадника Гоустбастерса: Рафаел - ветеран антиглобалистичког покрета и члан њихове организације већ петнаест година - и Вислав - један од младих лавова који су се у последње време све више истицали. Баш су завршили са уводним ћаскањем и кренули са озбиљнијим темама.

„Дакле Рафаеле“, започео је Ден, „Твој задатак је јасан. Ти и твоји обилазите редом све наше огранке и уводите најјаче мере безбедности. Нема регрутовања нових чланова, све небитне акције се отказују. Нико не сме бити ухваћен жив. Као и до сада уосталом, али много, много строжије. Значи за неопходне акције користимо само најпоузданије људе, потпуно спремне да обаве што се мора у случају неуспеха. Сви они морају бити опремљени са више различитих доза отрова припремљених и за гутање и за убризгавање, смештених на различитим местима погодним за једноставно коришћење. И не само они. За све који су на истуреним местима важи исто. И за вас, а богами и за мене. Знам да звучи сурово, али ако само један од нас који зна нешто више буде ухваћен, сви одосмо под лед. Сад имају додатне разлоге да желе да нас нема.“

Озбиљан, донекле забринут, али ипак одлучан израз Рафаеловог лица, јасно је показивао да се потпуно слаже с предложеним мерама. Није одговорио ништа, само је климнуо главом.

„Вислава ниси имао прилику да упознаш“, настави Ден и даље се обраћајући Рафаелу, „он је убачен у безбедоносни сектор Центра у Бостону. Тамо се налазе сви Теслини документи. Знаш за покретање нових истраживања. Успели смо да га убацимо пре једно месец дана.

Таман на време. Теодор га је упутио колико се то могло, на основу свог некадашњег познавања Центра. Нажалост то није баш актуелно, ипак је прошло много времена. Само захваљујући Виславу, посумњали смо да ће Смрде кренути на професора Поулсена. Да чујемо сада његов кратки извештај.“

„Да не идем у много детаља онда“, започе Вислав. „Укратко речено, у овом периоду успео сам да прилично исхакеришем и прокљувим систем безбедности у Центру. Све је одрађено прилично професионално. Једва сам успео да дођем до потребних шифри највишег нивоа. Сада могу да тачно пратим ко шта ради на комплетном систему Центра.“

„Ако сам добро схватио“, укључи се Рафаел, „папирнати Теслини документи су на неком другом месту, а код вас су похрањене само њихове електронске копије.“

„Да. Не знам где су оригинални документи. Сви из Центра приступају само копијама. Те копије се налазе на серверу који је најјешће заштићен. Ни ја нисам успео да провалим у њега. Тако да не могу приступити самим документима. Могу само да знам ко и на ком рачунару у Центру приступа којој категорији докумената. Опет, и када их тај неко ко има приступне шифре, гледа на свом рачунару, примењена је посебна енкрипција, тако да не могу прићи самом садржају. Могао бих можда да покушам још нешто, али таква акција би се лако открила у истом моменту. Значи можда бих евентуално могао да скинем садржај једног документа, пре него што би ме открили.“

„Не. Нећеш то радити“, убади се Ден. „Нема разлога да се за сада компромитујеш. Него да видимо, шта је то радио професор Поулсен?“

„Као што знате, то је био први дан истраживања. Шифре за сервер добио је само он. Остали чланови тима нису се ни пријављивали на систем. Са друге стране он се одмах по добијању шифара накачио и богами два, три сата превртао по документима. И више. Прво је претраживао једну туру, па је направио паузу, а онда је опет почео да претражује пред крај мог радног времена. И то баш по тим категоријама које ми је као значајне побројао Теодор. Зато сам одмах по завршетку посла алармирао базу. Испало је да сам закаснио, али оданде нисам могао да зовем. Било је превише опасно.“

„Виславе“, укључио се Теодор. „Ко је поред тебе могао да открије којим документима је приступао професор Поулсен?“

„Изван Центра нико. У то сам сто посто сигуран. Комплетан систем Центра потпуно је одсечен са сваког облика спољне мреже. Не можете ни са једног рачунара изнутра отићи на Нет, нити од споља приступити неком рачунару унутра. Чак су и сви сигнали паметних

телефона и било којих других бежичних уређаја блокирани. Једина веза са светом је старинска, потпуно обезбеђена, телефонска линија. Сви разговори се снимају. Значи одмах отписујемо све који нису били у Центру. По мени постоје две опције. Професор је у паузи држао кратки брифинг с осталим члановима тима. Можда им је нешто рекао. Друга опција је да постоји неки хакер попут мене који је такође запослен у Центру. Ако сам ја могао да се снађем, могао би то исто и неко други. Само тај неко би морао да као и ја зна које су то категорије занимљиве, а које не.“

„Добро“, рече Ден. „Сада смо упознати са ситуацијом. Него да знаш, то обезбеђење вам ипак има једну рупу. Професор је преснимио неке фајлове на USB меморију.“

„Види ти маторог. Сигурно је само слику са монитора претворио у фајл, сваки екран у посебни фајл наравно. Нема другог начина, јер оригинални фајл није ни био на његовом рачунару. Ко би помислио да неко још увек користи USB меморију? Али ипак, већина рачунара има те прикључке. Свакако су направили озбиљан безбедоносни пропуст. Да сам ја био задужен за извођење пројекта, то ми се не би десило.“

„Него Теодоре“, опет се јави Ден. „Кад смо већ код те меморије. Како ти иде ишчитавање садржаја?“

Намрштено Теодорово лице давало је јасан одговор.

„Не иде никако. Комплетан садржај заштићен је лозинком. Пуштам разне програме за пробијање, али слаба вајда. Употребрио је најсложеније алгоритме за енкрипцију. Ако не сазнам некако иницијалну лозинку која има између 15 и 30 карактера, немам ни трунке реалне шансе. Паралелно пуштам програм који генерише редом и проверава све могуће речи одговарајуће дужине, али знаш ли колико има тих комбинација? То ће богами да потраје. У суштини, ако не набавимо неку инсајдерску информацију о садржају лозинке, немамо никакве шансе.“

„Добро, шта је ту је“, надовезао се Ден. „Да закључујемо састанак. Да ли смо се све договорили? Ако јесмо, Рафаеле и Виславе крените по распореду, а ја имам још нешто да се договорим с Теодором.“

* * *

„Ниси се још извукао Дагласе“, рече Тоширо. „О узроцима убиства ниси рекао ама баш ништа. Сигурно и о томе можемо нешто да закључимо.“

„Наравно. Нисам мислио да треба и то одмах да изложим. Убиство је очито повезано са истраживањима Теслине заоставштине.“

Сећам се да смо прелиставали досијеа са истраге везане за убиства од пре двадесет седам година, када су убијена она четири научника. То је био први случај у коме су се појавили Елијени. Због тога ми је и остао у сећању. Очигледно је нека новина у Теслиним материјалима, то што доводи до убистава. Елијени не желе да се то проучи и примени.“

„ОК. Али зашто се сада убиство догодило на самом старту истраживања, када практично нису ни почели? У претходној ситуацију до њихове акције дошло је знатно касније. Нека открића направљена су без икаквог уплитања Елијена.“

„Знаш одговор, али тераш ме да сам дођем до закључка. Твоји стандардни методи. А још си у предности јер си се управо подсетио свега из претходног случаја. Али не жалим се. Добро. Очигледно су само нека Теслина истраживања опасна по њих. Први пут, пре скоро тридесет година, још увек нису били повезани са Агенцијом. Значи да нису имали директан приступ информацијама. Не знам како су одредили када треба да нападну. И не видим како бих могао то да закључим. Можда су тек тада стигли, то им је било прво појављивање.

Али сада су повезани са Агенцијом и знају све унапред. Знали су да се истраживања спремају у истом моменту када су и одобрена. Агенција је знала да Елијенима смета нешто из Теслиних материјала, али ипак је покренула истраживања. Ту је пао неки трули компромис. Рецимо нешто у стилу, док год не налетимо на то што вама смета пустите нас да истражујемо. Испада да је професор Поулсен из прве потрефио. То је значи било у сакоу. Неки материјал из Центра који је прокријумчарио напоље. Али, агент из Агенције, који је инфилтриран у Центар, приметио је шта се догађа, дојавио руководству, а они одмах затим Елијенима и то ти је то.“

„Могло би бити тако. Али ипак ти та теорија озбиљно шкрипи на неким местима. Под један, зашто би Агенција упетљавала Елијене у професорово убиство, ако је знала да је професор открио то нешто што им смета? Зашто га сами не би уклонили? Било би им много једноставније. Не би било тих материјалних знакова умешаности Елијана. Или још боље, зашто уопште да открију Елијенима да су пронашли нешто опасно по њих? Мислим да би Агенција једва дочекала да се дочепа таквог материјала.

Претпостављаш такође да је агент из Агенције знао да је професор пронашао баш ту пресудну ствар у готово истом моменту кад ју је и пронашао? То значи да је тачно знао шта је то. Мислиш да би Елијени открили било коме, а камоли неком толико опасном као што је Агенција, која им је слаба тачка? Чисто сумњам у то. Не, неко други ко је директно

повезан са Елијенима и нема никакве везе са Агенцијом, шпијунирао је професора. Само је питање ко би то могао да буде?“

Даглас није крио изненађење.

„Ух. Стварно делује једноставно када све то тако наведеш. Али, хоћеш да кажеш, да ти већ знаш одговор и на то питање?“

„Нешто назирем, али за сада су то само нејасни обриси, ништа конкретно ....“, Дагласов сумњичави поглед навео га је да застане и промени причу. „Добро, признајем, у ствари немам појма само те сада мало завлачим. Али уместо одговора, ево још питања. Када на свако од њих одговоримо имаћемо готово комплетну причу. Како је убица знао да ће професор заборавити да укључи сигурносни систем у кући? Како Елијени уопште знају да у Теслиним истраживањима постоји нешто што им смета и где се то тачно налази? И под три, ко је онај који је узео шта год било то из сакоа и како је знао да треба да оде у професорову кућу баш у вечери кад ће овај бити убијен?“

* * *

Последње речи које је Мич изговорио на састанку биле су више него истините. Уопште није био задовољан исходом. Грозничаво је размишљао.

Нисам успео. Ништа ново нисмо сазнали, и даље су они ти који самостално контролишу ситуацију. Убиће кога хоће и кад хоће. Нас свакако неће питати. Само ће нас благовремено обавестити. А и даље немамо никакав наговештај шта је то што их жуља у свим тим материјалима. И како уопште знају да у материјалима има нешто што их жуља? Много тога не знамо, али једно ипак знамо. Некако су моментално сазнали да је Поулсен нањушио праву ствар. Наши агенти нису имали појма, значи да имају сопствену кртицу. Поред Агенције сарађују још са неким. Раде нам иза леђа. Мораћемо да предузмемо озбиљне кораке поводом тога. А већ имам и идеју који би то кораци били баш по мери.

А ни Мичов домалопређашњи саговорник није био претерано задовољан, па је и он у мислима бистрио политику.

Види ти њих како су се осилили. Ово су биле скоро па претње. Не пристају да обуставе истраживања. Постали су прилично сумњичави, нису ни они тотални кретени, ако већ нису, сигурно ће убрзо схватити да имамо некога у Центру. Сва срећа да смо предузели сопствене мере да све ово окончамо на прави начин. Штета је само што Господар није и раније био у могућности да нам пружи овако моћан дар.

* * *

„Теодоре, јасно ти је шта све ово значи?“

„Вероватно. Али хајде крени, да видим да ли мислимо на исто.“

„Агенција сасвим сигурно не зна шта је то у Теслиним материјалима што смета Смрдама. Не знаш ни ти, а ти знаш за телепортацију, а камоли они који ни не сањају о томе. Значи да је потпуно немогуће да је неки обични агент Агенције био тај који је алармирао руководство и иницирао убиство. То је неко ко је убачен директно од стране Смрда. А Смрде очито тачно знају у којим категоријама базе података се налази то што им смета. То су могли да сазнају само на један начин. Један од твојих пријатеља научника имао је нешто при себи у моменту када су га убили. Ако си ти успео да сакријеш неке белешке, могао је то да учини и неко други. И све ми се чини да ни ти ниси знао баш за све што је било код њега. Претпостављамо да је телепортација то нешто што им смета. А зашто онда, иако имамо ту телепортацију већ прилично дуго, уопште не успевамо да их озбиљније угрозимо? Кад смо већ код тога, ако имају те белешке које је сачувао неко од твојих колега, а сада је сасвим извесно да их имају, онда нема сумње да су и они већ поодавно имплементирали телепортацију. Телепортација је свакако важна, јер су овога пута реаговали баш на категорије које си ти навео Виславу, али није то оно што је пресудно. Има ту још нечега. Сигуран сам у то. Назови то ако хоћеш непоузданим предосећајем, али кажем ти, сигуран сам.“

„Да. Делује тако. И сигурно је на овој безвезној флеш меморији баш то нешто. А ја не могу да дођем до тога.“

„Успећеш ти, кад тад. Мене тренутно више брине тај њихов агент у Центру. Ко зна ко је то и како су успели да га убаце без знања Агенције. Вислав је ОК момак али није дорастао том задатку. Зато сам им и рекао да оду. Због безбедности не желим да ико осим тебе зна за то. Време је да се лично умешам у целу ствар. Убацићу се у Центар. Преко независне агенције за обезбеђење коју држим у резерви. Сигурно ће тражити искусне људе.“

„Па добро, али мораш бити опрезан. И како си мислио да нико од наших не сазна за то? Па Вислав ће те видети у Центру.“

„А ко каже да ће се у Центру запослити баш овај и овакав Ден кога сада гледаш и кога знају сви главни оперативци Гоустбастерса?“

* * *

„Могу ти рећи да су ме и сама питања изненадила“, рече Даглас. „Нека мање, нека више. Одговоре не могу ни да наслутим. Бар не овако напречац. Знам да ми нећеш још увек изнети теорију којом покриваш све те непознанице. Очито још увек ниси у потпуности задовољан како си послагао коцкице. Нема фрке, открићеш ми све кад будеш спреман. Већ сам навикао на то. А можда у ствари ни ти за сада не можеш да откријеш неке од тих одговора? Аха, ево видим тај твој тајанствени осмех, није ми промакао, у праву сам значи потпуно. Можда нешто и знаш, али о већини појма немаш.

Али нема везе, хајде да видимо какви су нам даљи кораци? Главни инспектор Викмајер ми није рекао ништа конкретно, али није ни морао. Све ми је било јасно на основу његовог тона. Нема ми повратка у службу. А и овде се не зна да ли сам још увек на случају или нисам. Али све то смо и очекивали. Нема нам друге него да самостално и незванично изгурамо ово што смо започели. Шта ти кажеш?“

„Кажем да треба да се сконцентришемо на Центар у коме ће се истраживања Теслине заоставштине наставити без обзира на последње догађаје. То ће како му и само име каже бити сам центар збивања. Морамо се убацити тамо.“

„Користиш прво лице множине, али под ми очито мислиш само на себе. Ја не могу да се убацујем нигде. Сви ме знају. Агенција ће константно вршити надгледања, нема шансе да се провучем. А ако ме виде, оде глава. Не могу се претварати да и даље водим истрагу. Чекај мало, па и тебе су видели. Како ћеш то да изведеш?“

„Можда су видели специјалног саветника Тошира Накату, али сигурно нису видели стручњака за обезбеђење Хару Хирохита. Знаш да имам одговарајући лик за сваку ситуацију. Ситне козметичке измене и ствар је решена. Опште је познато да сви косооки личе један на другог. Нико ме неће загледати за озбиљно.“

„Само се ти зафркавај. Није ми баш до духовитости. Шта ћу ја да радим док се ти тамо играш стручњака за обезбеђење? Да се досађујем у овом собичку?“

„Ти ћеш Дагласе да кренеш у сопствено истраживање. Пронаћи ћеш све што можеш о, како то Агенција воли да каже, терористичкој организацији званој Гоустбастерси. И покушати да ступиш у контакт са њима. Није ни то толико лоше, а?“

„Ех, ђаволе један. То си ти покушавао да ишчепркаш преко Нета. А ја се још питам да ниси излапео кад мораш поново да прочешљаш по догађајима којих се и ја готово потпуно сећам. Значи на њих си помислио

кад си споменуо тог џепароша. Да знаш да то стварно и није толико лоше.“

Даглас се насмејао, гласно и толико заразно да му се убрзо придружио и Тоширо.

10.

Обала језера Комо, уторак, 07.04.2099, 21:15 GMT+1

Пријатно пролећно вече на обали језера. Сунце је већ зашло и готово се у потпуности смркло. Месец се тек помаља изнад мирне површине воде и лагано разлива своју бледу светлост по њој. На једва десетак метара од саме воде, на тераси, не баш кућице, али свакако не ни неке велике виле, у старинским столицама за љуљање седела су три мушкарца, неко у озбиљним а неко у још озбиљнијим годинама, пијуцкајући црно вино, онако успут, више ради ужитка, посматрајући притом мрешкање таласа.

На прву лопту, ова слика највише вас вероватно подсећа на скуп добростојећих пензионисаних дедица на трајном одмору, који су се окупили у летњиковцу свог пријатеља ради чашице доброг вина и још бољег - макар за њих - разговора. Можда су ова тројица ликом и могли да прођу као ти, мало пре описани, додуше ипак нешто млађи дедаци, али по свом статусу и утицају у људском друштву то свакако нису били. Управо супротно. Били су то најистакнутији представници организације, међу њеним члановима, а и међу руководством Агенције, познате под прилично једноставним именом, Клуб. А и на, и око саме куће и терасе на којој су се окупили, ако би је мало боље загледали са свих страна, лако бисте приметили низ сигурносних уређаја и других разних апаратића, чију функцију можда и не би успешно погодили, али које никако не би сместили у један летњиковац за одмор пензионисаних матораца.

Тренутно додуше, ниједна од свих тих прозаичних чињеница није кварила пређашње креирану идиличну слику. Већ неко време ниједан од тројице окупљених није рекао ни реч. Тишину је реметило једино повремено шкрипугање дрвеног пода, изазвано љуљањем столица и благи шум таласа који заплускују обалу. Добро, на моменте се чуло и удаљено цврчање цврчка, који је ваљда тим оглашавањем покушавао да нађе друштво, или пак да макар олакша себи осећај усамљености који га је све више и више притискао.

На послетку, најстарији од присутне господе, прекинуо је ту готово нестварну тишину благим накашљавањем, за којим је одмах

уследило и питање изговорено тако, да се није могло утврдити којем од саговорника је било упућено.

„Па, шта ћемо онда да предузмемо по питању извештаја извршног директора Хариса? Предлаже прилично радикалне мере.“

Питање за моменат није изазвало никакву реакцију, а онда најмлађи преузе на себе обавезу да одговори.

„Мислим да немамо много других опција. Наш однос са Примовима је све само не обострано добронамерна сарадња. Наравно ни ми се не трсимо да откривамо више него што морамо, али они буквално раде шта желе, и то без икаквих објашњења. До сада смо испуњавали све њихове захтеве, а заузврат нисмо добили буквално ништа. И даље немамо никакву представу о томе ко су, одакле су дошли и које су у ствари њихове намере. На усмене претње нису реаговали, сад нам остаје само да применимо силу.“

„А шта је са опрезом“, убацио се трећи. „Ваљда постоји разлика између контролисане употребе силе и елиминисања сваког живог припадника врсте. Шта ако изазовемо одмазду? Нисам сигуран да би нам једна инвазија ванземаљаца претерано пријала.“

„Да су хтели да нас отворено нападну то би већ одавно учинили“, опет се огласио најстарији. „Већ довољно дуго су овде а нисмо видели ниједну манифестацију моћи која би могла да нам прави проблеме. Не, они по мени и немају одговарајућу техничку опрему за било какву инвазију. Како год да су стигли на Земљу, то свакако није било у армади свемирских летелица пуних технологије несхватљиве људима. Нити нам се било каква армада тог типа приближава. А и мени је богами прилично досадило да им у свему угађамо. Да их ипак мало боцнемо?“

„План извршног директора Хариса је све само не мало боцкање“, поново се јавио онај опрезни. „Ипак су они са другог света. Нама потпуно непознатог. Шта ако, на пример, имају решење за наше проблеме с енергијом, а ми их потаманимо пре него што га откријемо?“

И најстарији и најмлађи мушкарац, само се насмејаше на ову његову примедбу. Можда помало кисело.

„Хајде сада, немојмо се шалити“, надовезао се најстарији. „И ви врло добро знате да смо све то толико пута проверавали, више нема никакве шансе да имају било шта такво. А чак и ако имају нека тајна решења, сакривена негде далеко од нас, добровољно их са нама поделити неће. То је сигурно да сигурније не може бити. Пре ће покушати да нам исцеде и ово мало што нам је остало.“

„Само покушавам да будем глас разума“, правдао се опрезни. „Али ако сте и ви за офанзиву, немам ништа против. Ако се сложимо да

реалне опасности од инвазије нема, онда оваква акција и није толики ризик. Како год да се ствар заврши, ми ћемо бити нетакнути. Ниједан траг не води до нас. Ако Харис доживи фијаско, биће то само његов пораз. На њега ће пасти сва кривица, а лако ће се наћи неко други да преузме управљање Агенцијом и изглади неспоразуме са Примовима.

То би могло да буде компликовано, али хајде да не прејудицирамо превише. Како год окренеш, чак и ако напад не успе, свакако ће и Примови бити прилично ослабљени и неће бити у позицији да претерано уцеђују. Ако пак напад успе, скинули смо један велики камен с врата. Искључили једну незгодну променљиву из велике једначине. А поред тога, можда нешто и ишчепркамо из преживелих. Свакако имају неке тајне које могу да нас интересују, а како рекосте ако већ неће добровољно да их поделе са нама, мораћемо мало да их погурамо у правом смеру.“

„Кад превазиђеш тај свој претерани опрез, стварно умеш да пронађеш све занимљиве аспекте неке ситуације“, похвално је прокоментарисао најстарији.

„Ако смем ја бих додао још нешто“, најмлађи је поново узео реч. „Чак и ако цела ствар крене наопако, па нас Примови изненаде неким тајним кецом из рукава, обојица добро знате да и ми имамо скривене адуте, који по потреби могу да буду одиграни. И то прилично јаке. Таман одговарајуће за одлучујућу руку.“

Најстарији је потврдно климнуо главом, а затим погледао саговорнике поделивши са њима заверенички осмех изазван претходном опаском најмлађег. Само што је он имао и додатни разлог за такав осмех, разлог потпуно непознат осталој двојници, што му је сам осмех учинило далеко слађим.

„Нека буде онда тако“, узбулио се и рекао. „Јавићете Харису да има одрешене руке. Нека све испланира и организује.“

„Има ту још једна ствар“, надовезао се најмлађи обраћајући се најстаријем. „Појавио се и захтев вашег рођака.“

„Опет му нешто смета“, промрмља овај незадовољно. „Зар му није довољно што директно командује Харису и што преноси све информације између нас и њега?“

„Не, није то у питању. Не тражи неки одговорнији положај. Овде је у питању она друга његова склоност. Схватио је да ће у случају сукоба свакако бити и заробљеника, па је ...“

„Да, јасно ми је“, прекинуо га је најстарији. „Ако се све заврши како треба, све заробљенике пребацићемо у ону његову резиденцију.“

Само, неко ће ипак морати да га контролише. Али да не трчимо пред руду, отом потом.“

Видело се да му разговор о рођаку никако није пријао, јер му се на лице навукао тешки и тмурни облак мрзовоље. Као да је тај његов рођак био прави пример оне старе народне - пријатеље можда и можеш да бираш али родбину на жалост не можеш, имаш то што ти је запало. Погледом је проверио да ли неко од саговорника има још понешто да дода, а кад је видео да то није случај, оштрим, помало мрзовољним тоном закључио је расправу.

„То смо значи решили. Нека Харис крене, хоћу ипак још један састанак пре саме акције, а после ћемо већ видети на чему смо.“

Након те реченице разговор је поново замро. Звуке људских гласова заменило је цврчање цврчака. Очигледно је онај усамљеник ипак успео да пронађе друштво, па су сада цврчали у дуету. После једно десетак минута ћутања уз опуштено љуљање и пијуцкање вина, најмлађи је, у покушају да поново одобровољи најстаријег а знајући да овај обожава фудбал, упитао да ли су можда гледали фудбалски дерби који је одигран у недељу. Као што је и очекивао, испоставило се да јесу. И убрзо су расправљали о томе да ли је судија требао да свира пенал у надокнади времена и да ли је гол који је поништен, стварно постигнут из офсајд позиције. Овај разговор им је очигледно много више пријао, јер иако је на моменте долазило до неслагања у мишљењима, није било повишених тонова, лица су се искрила осмесима и расправа се наставила до дубоко у ноћ.

11.

Бостон, субота, 11.04.2099, 21:54 EST

Већ доста дуго сам овде у Бостону а никако да се натерам да направим забелешку. Помало због недостатка времена, а у ствари највише због недостатка воље. Али ево, нема више извлачења, сад ћу да надокнадим пропуштено и да опишем све одједном, од доласка па до данашњег дана. Макар оно најважније ...

На почетку је било скоро па језиво ... Мало је рећи тешко ... Страна средина, страни људи, прилично различит модел понашања особа с којима се сусрећеш, много више раслојености у друштву неко код куће ... У истом граду можеш пронаћи и крајње екстравагантна и раскошна места, потпуно непримерена ситуацији у којој се сви заједно налазимо, а исто тако и примере најбеднијег могућег живота и пуког бивствовања. И

низ других, мени помало необичних ствари, да не улазим сада у детаље. Американци ... Ко би их схватио? Кад већ не можеш да их потучеш, а ти им се придружи.

А онда и то убиство на самом старту, прави кошмар. За мене поготово ... Сва срећа да ме полиција није превише испитивала, било им је јасно да професора Поулсена нисам ни познавала, а камоли срела уживо. Једино тај телефонски разговор ... Испоставило се да сам баш ја последња особа с којом је разговарао. Прошли су ме жмарци кад су ми то саопштили. И опет сва срећа што сам могла да им пустим снимак, да сами виде и чују да ништа значајно није речено. Одмах су направили и копију за себе. Да доживим и ја једном да ми помогне то што сам параноична и снимам све разговоре ... Не говори себи да си параноична, знаш да је то забрањено ...

И сама помисао да сам умешана у истрагу убиства ме је узнемирила и добрано потресла а камоли ... Да су ме дуже испитивали вероватно би то био превелики психолошки притисак за мене. Ко зна, можда би то покренуло и ... Ана, доста са тим, не призивај несрећу, прошло је, неће те више испитивати. А и све те ружне ствари сада су прошлост, неће се више вратити да ме прогоне. Куц, куц, куц ... Немам ништа дрвено при руци, али куцнула сам у главу. То му дође на исто.

После тих почетних, прилично тешких дана, које сам ипак некако изгурала, постепено сам се привикла. И на град и на Центар. Град сам додуше могла да разгледам само у прва два дана, док се тражила замена за професора Поулсена. Сад, кад смо поново кренули да радимо, нон-стоп сам заузета, па и не стижем да изађем. Можда је и боље тако ... Довољно сам ипак била напољу да стигнем да приметим све те противуречности које сам већ споменула. А баш је поред све фрке око убиства, на самом почетку, одмах након завршетка испитивања од стране полиције, морао и зуб да ме заболи. Сигурно од стреса ... Петица доле лево, иако је био пломбиран кренуо је да ме боли оштрим пробадајућим болом, као да га неко боде усијаним иглама.

И тако сам већ у уторак поподне, завршила у зубарској амбуланти. Ишла сам наслепо, нисам имала кога да питам за савет, па сам нашла ординацију која ми је изгледала најпристојније, макар на основу онога што се видело споља. Ушла сам, најавила се и села да причекам ред у чекаоници. Имала сам среће и нисам морала дуго да чекам, само да заврше са једним пацијентом који је већ био у ординацији, а баш иза њега постојала је рупа у распореду прегледа. Таман за мене. Чекање ми је прошло зачас и док си рекао кекс ја сам већ била унутра. Превише добро да би било истинито .... И чим сам села у столицу, знала сам да неће ићи

све баш тако лепо и лако како је кренуло, да ли је то био предосећај или неки конкретан осећај нелагодности, ни сама не знам.

Зубарка је била симпатична, доброћудног лица, некако су се на њој највише истицали блиставо бели зуби и позамашне груди. Све зарад презентације, ваљда ... Понадала сам се, на основу тог првог позитивног утиска, да је мој предосећај лошег искуства ипак преурађен и неоснован. А онда је кренуо преглед. Тешко ми је и при самој помисли ... Пломба је морала напоље, па мало бушења, и тако даље, да не препричавам сад комплетан план рада ... Дала ми је анестезију, али само минималну, да тек донекле ублажи бол. Рекла је, да је по њој поправка зуба без бола потпуно превазиђена ствар и да никако не треба приступити комплетном чишћењу, а да бол не укаже на то где је граница до које треба ићи. Ова филозофија ми нешто и није уливала поверење, а свакако се није слагала са приступом мог зубара код куће, али шта је мало боли, мислила сам, на бол сам се већ навикла ...

А онда је почело. Добила сам сисаљку у уста, ту није било изненађења. Али већ сам положај зубарке ми је поново повратио почетне сумње. Стала је некако више иза мене са десне стране, па ми је леву руку пребацила иза леђа и придржавала ми њоме вилицу или нешто друго што је у том моменту требало, док је десном радила са инструментима. Деловало ми је помало неуобичајено, али и даље ништа страшно. Само што се чим је посао кренуо и њен захват све више појачавао, па ми је њена лева дојка, уз свесрдну помоћ власнице - једноставно ју је кад је загустило подигла руком и сметила тамо где је она мислила да треба да буде - завршила на глави - ево и сад ми се негде дубоко у утроби јавља неки чудан укус мучнине, кад се свега тога сетим - онако ми се баш распрострла чак до чела, док ми је десна стално поскакивала пред очима, додуше мало искоса. Да сам мушко - или геј, да споменем и ту могућност да не испадне да сам хомофоб - па и да уочим неке позитивне моменте у целој ситуацији, али овако ...

Скупила сам се на тој столици колико сам могла, све у покушајима да избегнем њене разигране лопте, али није помагало. Није ми дозвољавала да се измигољим из стиска. А онда је све више и више почело и да ме боли. За њене захвате инструментима би могли рећи све, само не да су осећајни и нежни. Није било пријатно, али трпела сам. Како је време одмицало било ми је све теже и теже. Бол се појачавао, вилица ми се већ потпуно разглавила и укочила, она сисаљка ми се констатно лепила или за десни, или за унутрашњи део образа, па сам је муљала језиком кад год сам успевала да нађем сигуран моменат. А она ради ли ради, а паузе нема ни за лек. Само једном ми је дозволила да испљунем и попијем мало

воде да исперем уста, а и то је било толико кратко да нисам стигла ни да тренем, а већ сам поново била обухваћена челичним загрљајем. И још ми је константно објашњавала да треба да издржим још само мало и запиткивала ме да ли ме боли. Нисам могла да верујем. Како да ме не боли кад ми својски копа по зубу и то малтене на живо?

Ја сам на почетку још и покушавала да климам главом кад је било угодно, јер нема шансе да сам могла да проговорим поред свега тога у устима, а претпостављам да се то од мене није ни очекивало, али онда кад сам схватила да климала ја или не климала, она ради потпуно исто, са несмањеним интензитетом, чак и кад нехотице јаукнем, престала сам да се трудим. А негде у другој половини интервенције, дошло је и до најгоре ствари. Пошто за баксуз имам јако уске зубне канале, морала је да се прилично потруди да продре где већ треба. Што би рекли, морала је добрано да запне. Па се онда запињући малчице и ознојила. Хе, хе ... Ово малчице користим више као стилску фигуру. Било је тога много више него малчице. Цурило је у потоцима. Скоро па Нијагара ...

А одмах ћете погодити и где је то знојење највише дошло до изражаја. На грудима наравно. И тако ми је позамашна ознојана сиса притискала главу, један мањи део зноја додуше производила сам сама, што због нервозе и непријатности, што због топлоте, а већи ми је досипала она, да се мој не осети усамљен. Па још и све оно што сам раније споменула, стисак, сисаљка, инструменти у устима и специфичан еротски угођај. Да полудиш ... Да ме је неко са стране видео како се грчим и увијам у тој столици, помислио би вероватно да ћу за који минут сасвим извесно одапети. Сва срећа да није превише дуго потрајало, иначе је богами могао и да буде у праву.

Али како оно кажу, свему лепом једном дође крај ... Да бацим још мало ироније на целу ствар ... Све у свему, дочеках ти ја да се све то ипак некако заврши. Још увек сам седела у столици, иако се она већ одмакла, све не верујући да имам дозволу да устанем, а и даље осећајући сисаљку у устима и сису на глави, иако их више није било. А зубарка сва срећна, ваљда јер је макар за један увећала свој број преживелих пацијената, гледа ме својим крупним окицама и осмехује се показујући своја два реда бљештавила, зинула је толико да јој малтене и умњаке видим. И онда, да на послетку дода и шлаг на тарту упитала ме је гугучући.

„Како се осећате госпођице? Делујете ми за нијансу блеђи него што сте били. Та није ваљда да сам вас малчице намучила? Па ово је била стварно мала интервенција. Ништа страшно.“

Ја сам је само гледала у неверици, ћутке, нисам одмах успела да се саберем и одговорим. Мала интервенција?!? Делујем јој за нијансу

блеђа ... Нисам имала огледало да се видим, али чудило би ме да сам била и за нијансу тамнија од свеже опраног креветског чаршава. И то оног хируршког - пре операције наравно, да будем мало и морбидна - додатно искуваног. Како било ко са и оном најмањом трунком здравог разума не види да сам на самој ивици колапса? А да имам и прилично добре разлоге за то. Или можда и немам ...

И уместо да јој одговорим - искрено уз бес, вику и безобразан речник, или љубазно и учтиво уз ублажавање својих тегиба - ја сам не знајући шта ћу, почела да се смејем. И то не било како, већ онако полухистерично, да онај који то гледа не зна да ли да се придружи, или да уместо тога позове хитну помоћ. Тек за сваки случај, да се нађе ако затреба.

И смејала сам се тако барем тридесетак секунди. А онда више зато што бих да сам наставила са смејањем вероватно прешла у ридање, а не због њеног забезекнутог погледа, смирила сам се и устала са столице. Кратко сам се извинила, платила колико је требало и збрисала из ординације мрмљајући поздрав себи у браду. Само да је што даље од мене, да је моје очи више не виде. Све до хотелске собе нисам се заустављала ни за секунд. Чим сам стигла одјурила сам под туш да покушам да сперем са себе и тај сад већ скорели зној, а ако је могуће и само сећање на комплетну догоровштину. Није ми баш успело, чим сам решила да све овековечим у овом писанију ...

Морам јој ипак признати једну ствар. Оправку је одрадила професионално. Зуб ме касније, чим се смирио првобитни шок од притискања и копања по њему, ни заболоо није. Ни не осећам га у устима. У наредних пар дана, често сам опипавала то место језиком - ево и сада сам то нехотице урадила - само да бих проверила да ли је још увек ту, толико ми је на основу сећања на интервенцију било сумњиво да је са зубом све у реду. Само што се нисам отворених уста гледала у огледалу да будем сто посто сигурна да није испао.

Динг, динг ... Звонило је Ана, прекидај са глупостима ... Град је такав какав је, људи су такви какви су, и зубари и моји зуби су такви какви су, важно је само да су радни услови у Центру одлични. Због тога сам овде и то је најважније. Ако нам крене, ето одличне прилике да целом свету буде боље. И људи које сам упознала у Центру били су сасвим ОК

...

Ана мајку му, сад баш сереш ... Претерано сереш, што би рекли неки ... Шта ту паламудиш да је све било фино и красно, кад знаш добро шта је све на крају испало ... Добро ... Хронологија догађаја је важна, треба описати све по реду, тра ла ла ... Тада се није могло наслутити, шта

ће све да се деси после ... Нека буде тако, ићи ћу редом, али стварно, као да ће ово ико читати ...

Нисам остварила неке посебне контакте, из познатих разлога сам увек прилично опрезна са успостављањем пријатељстава. Што је најважније, истраживања су настављена готово одмах, већ следећег дана после поправке зуба, и лако је било утонути у радну атмосферу. На моменат, после самог убиства, уплашила сам се да ће све бити отказано. То би ме дотукло. Толико муке и труда да доспем овде ... Али опет сам имала среће - реч срећа и ја у истој реченици, ту сигурно нешто не штима - неком на врху очигледно је до свега стало макар онолико колико и мени.

Већ у среду стигла је замена за професора Поулсена. Ел Пистољеро. Не зове се тако наравно, то је само надимак који сам му доделила. Винћенцо Кораци, еминентни стручњак у више научних поља, од теоријских, па до крајње практичних грана физике и електронике, свакако најлогичнији избор за Поулсеновог наследника. И да су мене питали вероватно бих баш њега предложила. Никад га до сада нисам срела уживо, па је утисак при првом сусрету пресудио при додељивању надимка. Стварно делује као да је управо изашао из шпагети вестерна. Од фризура, брчића и фаце, па до стила одевања и уских високих чизама на ногама. Надам се само да нису стварно баш оне праве јахаће ... Избаци ту слику из главе ... Само му је фалило да има сомбреро и пончо преко рамена, да жваће дуван или преврће цигарилос међу зубима и да има опасач са затакнутим револверима.

Као што рекох, брзо смо наставили са истраживањима. У почетку је и мени као и свима било помало нелагодно, али убрзо је преовладала професионалност и жеља за открићима, па сам за кратко време убацила у пету брзину. И остали су одавали исти утисак. Моја очекивања била су огромна и било ми је природно да претпоставим да је и код њих тако, па се нисам трудила да гледам и дубље од спољног утиска. Али врло брзо постало ми је јасно да нешто дебело не ваља. Да шкрипи на свим спојевима. Од врха па до последње карике. Наш тим уопште се није понашао као прави тим. Боље ипак да све то мало детаљније објасним ...

План и концепција рада били су следећи. Ел Пистољеро је једини имао приступне шифре за главни сервер. Крајње централизовано. Он је био задужен за одабир категорије која ће се обрађивати, затим први површно прегледао основне материјале и онда дистрибуирао задатке на основу области. Идеја је била да се не расплињујемо превише у ширину, него да идемо сви заједно на једну по једну ствар. Да је свако са свог аспекта проанализира, па да на основу тога закључимо да ли од тога има неке вајде или не. И тако редом ... Иако бих ја више волела да самостално

зароним и прекоповам на основу сопственог инстинкта, јасно је било да мора бити некакве координације и да она свакако не може бити препуштена мени. Тако да на овакав план нисам имала примедби. А и да јесам, нико ме није ништа питао ...

И у почетку, деловало је да идемо у правом смеру. Не смем записивати детаље о теми истраживања, потписала сам уговор о тајности података, хајде само да споменем да смо прво зашли у области повезане са транспортом и дистрибуцијом енергије. Било ми је прилично занимљиво. Све су то били термилошки концепти од пре више од сто педест, готово двеста година, значи са историјске тачке гледишта помало, ма шта помало, готово потпуно застарели. Али Тесла је био феномен. Ако погледате идеје које је износио, а онда замислите у којим временима и у каквом окружењу је то радио, дође вам да паднете у несвест од неверице и чињенице да је био миљама испред свог времена.

И као што рекох, занела сам се у рашчивијавање Теслине теорије и у почетку нисам приметила проблеме. Борис и ја смо се нашли и успоставили смо прилично добру сарадњу и комуникацију. А онда када је комплетну слику требало склопити на основу сегмената које је сакупио свако од нас, дошло је до првих проблема. Видело се да ту нешто не штима. Најдел је само филозофирао како је то далеко испод његовог нивоа, да он не може да се у толикој мери замара тиме. Нина је одрађивала део, али уместо да се сконцетрише на своје, константно се турала у туђа истраживања. Па је онда још и сплеткарела, подметала, објашњавала зашто нешто не може да се уради тако како само кренули, предлагала потпуно нереалне алтернативе ... А тек Ева. Она по мени није радила ништа. У ствари радила је нешто, али то нешто готово увек је било потпуно погрешно. Ел Пистољеро је, уместо да координира, подвикне кад затреба, донесе одлуку да се неки аспект одбаци као неважан, само ћутао и правио се паметан. Од њега сте могли да чујете само бесмислене опаске о тимском духу.

Ипак некако смо установили, додуше трајало је барем три дана дуже него што је требало, да се из те прве теме не може извући ништа што би било исплативо имплементирати у пракси. Ел Пистољеро нам је проследио следећу тему, да не испадне да се хвалим кад кажем да сам одмах видела да је и та тотални ћорсокак, али видела сам. Најгоре је то, што по мени стварно и није било толико тешко видети да је тема бесмислена. Помислиш, добро поткрало му се, свако може да погрешити, али ми смо због те грешке, опет изгубили силно време да установимо да немамо ама баш ништа. Кад је и трећа тема испала тотални промашај почела сам озбиљно да сумњам.

Тако нешто није могло бити потпуна случајност. Помислила сам испрва да је све то само у мојој глави. Свуда уочавам потенцијалне опасности и претње, можда ми се већина тих ситних знакова само причинила. Уплашила сам се да клизим назад у оно стање из ког сам се једва извукла пре десетак година, ма шта уплашила се, усрала сам се од страха ... Ипак сам се на једвите јаде прикупила, прибрала се некако и покушала да рационално размислим о свему. Да ли је стварно могуће да само умишљам и правим заверу од ничега? Није, није и није. А онда сам приметила да и Борисово лице говори да мисли исто што и ја. С једне стране ми је лакнуло јер нисам једина која све то види, али са друге ...

А да нас двоје нисмо усамљени у таквим сумњама потврдиле су и све жучније расправе које је Ел Пистољеро водио с агентима Агенције надлежним за праћење нашег напретка. Није да су и мене звали да слушам његове рапорте, али толико су на моменте викали да су сви могли да их чују. Очито им се наши резултати нису претерано свиђали. И они су, са од мене узетог снимка, као што сам и сама могла да приликом нашег разговора чујем и видим, чули невешто прикривање нестрпљивости и ишчекивања у гласу професора Поулсена и видели знаке узбуђења у његовим очима док ми је телефоном говорио о оном што је назрео при свом првом прегледању материјала. Открио је нешто изванредно ... Била сам сигурна у то, а и они су изгледа дошли до истог закључка. И то само за тричавих пар сати. Не би требало да се готово једнако бриљантни Ел Пистољеро оволико мучи.

И иако је, по свим мени уочљивим знацима, деловало да у тиму не желе баш сви да брзо откријемо нешто посебно, Борис и ја смо се и даље трудили. Максимално могуће. Додуше он вероватно из чистих научних побуда, а ја ... Ово напросто мора да успе ... Не смем претрпети неуспех. Али доста је са кукањем. Како год траљаво да иде, иде некако и ја ћу открити оно што морам ... То ће ме коначно ослободити ... Видела сам то ... Добро, доста о томе, не треба се враћати у прошлост и призивати духове. Довољно се мучим и без њих.

Да обавимо и оно што иде уз сваки запис. Иако нисам ништа записивала до сада, нисам заборавила своје свакодневне обавезе. Сваког бољег дана понављам обавезне вежбе. Снимам све што могу и пуштам то увече себи да се уверим да се све чега се сећам стварно и догодило. И за сада, све се слаже. Нема паралелних светова и догађаја, нема визија, нема снова, тек понешто безначајно, све је у реду. Дани пролазе. Стварно је све у реду. Ништа неубичајно ...

Па, сада кад то рекох схватих да нисам баш у праву. То јест била сам у праву за све претходне дане. Ово данас било је више него

неуобичајено. Било је невероватно ... Али то свакако није имало никакве везе са мојом болешћу. Најбоље да запишем одмах и све о томе, можда ми то помогне да комплетан догађај сагледам мало боље. Са дистанце ...

На паузи за ручак, док сам јела у мензи, седела сам сама. И таман сам завршила с јелом, кад ми је пришао један од агената обезбеђења Центра. Ангажован је баш после убиства професора Поулсена, у циљу јачања безбедности, и додељен тиму који непосредно обезбеђује наше просторије, тако да сам већ имала прилике да га виђам. Нисмо до сада разговарали, али свакако сам га ошмекала. Наочити азијат, додуше деловао је мало престаро за мене. Не превише, тек малчице. Рекла бих да је Јапанац, али има још којечега не типично јапанског на његовом лицу. На његовом лицу је у ствари - не знам тачно како то да објасним нити зашто ми се тако чини - постојао унутрашњи несклад, нешто није штимало како треба, и то ми је сметало. Иако су сви делови лица појединачно били сасвим ОК, чак би се морало рећи да је прилично zgodан. Минус на несклад, али с друге стране, нека специфична оштрина избијала је из његовог погледа и привлачила ме попут магнета. И оштрина је још понешто, само што нисам могла утврдити тачно шта.

Како год, пришао ми је данас и питао да ли је слободно да седне поред мене. Пристала сам и убрзо смо почели необавезно да ћаскамо. Глас му је био изузетно сензуалан. Већ после пар размењених реченица открила сам да је крајње проницљив. Ништа му није могло промаћи. Видела сам то по начину на који ме је гледао. Тај поглед ме је просто хипнотисао и страховито ме привлачио, готово да сам престала да примећујем ту одбојну црту на његовом лицу. Наставили смо са лаким темама, помало сам већ и флертовала, али ипак обуздавала сам своје импулсе. За сваки случај ... Боље за мене је да се не залећем ... А тада нас је прекинуло нешто крајње необично.

Још један безбедњак ушао је у мензу, и иако није урадио ништа због чега бисмо требали да га приметимо, мој азијат у моменту се пренуо, скоро као да га је нешто ударило, а одмах за њим и ја сам осетила исту ствар. Обоје смо се готово истовремено окренули ка непознатом. Висок и крупан, али помало погурен црнокоси мушкарац у средњим годинама, стајао је поред самих врата. Био је у стандардној униформи обезбеђења. То све, дошло је до мене тек касније. У моменту кад смо га погледали, видела сам само његове крупне зелене очи како нас фиксирају и гутају погледом, у ствари више азијата него мене. Знала сам одмах, да осећа исто што и ми. И тек што сам постала део те наизглед магичне везе између њих двојице, а већ сам из ње испала. Не у потпуности ... Само сам некако

склизнула у страну, премештена на споредни колосек. Њих двојица су богами остали на главном.

И даље су се нетремице посматрали, а ја сам некако могла да видим, у ствари више да осетим него да видим, обојицу истовремено. Иако сам била по страни, делићи те њихове повезаности цурили су и ка мени. И видела сам како су се у први мах обојица затегли, спремни за тренутну акцију, а затим, моменат касније и опустили. А видела сам их тим својим новооткривеним унутрашњим оком и осетила их у том делићу секунде, обојицу баш онако како су и они видели и осетили један другог, што није било идентично оном што сам рођеним очима гледала до малопре. Видела сам кроз вештачку кожу, мој нови ласерски вид љуштио је лажне обрве и слојеве пажљиво наношене шминке који су им мењали црте лица. Видела сам њихову праву физичку спољашњост. Маске су спале. Али да је само у питању то што сам видела. Оно што сам осетила било је много, много више ...

Не могу то лако описати речима. Оно што се могло видети голим оком, или ако не обичним, а оно тим већ споменути унутрашњим, још и некако. Лице источњака више није имало ону одбојну црту. Она је очигледно била последица мог несвесног наслућивања неприродности његове маске. И није био престар. Око тридесет вероватно, тек нешто старији од мене. Странац који је ушао у мензу, уопште није био погурен. Напротив. Имао је готово савршену грађу. Истовремено крупан и витак. Такође, био је бар десет, ма и више година млађи него што ми се учинило у први мах.

Да нису били врло вешто маскирани и сви остали у мензи видели би то што сам до сада описала. Оно друго, оно што сам само осетила, оно што ни унутрашње око није могло јасно да види него само да му наслути нејасне обресе, то нешто је вероватно било истовремено и узрок и последица те њихове магичне везе. Нека њихова унутрашња природна сила, које ни они сами вероватно нису били свесни у нормалним околностима, накратко је избила на површину и ја сам је покупила. Хајде ипак да покушам и то да искажем. Иако речи не могу до краја дочарати то што сам осећала.

Црте лица источњака, који ми је био много ближе, сасвим сам добро видела - прво кажеш да се није могло видети, а онда си савим добро видела - добро не знам да ли сам видела или нисам, али поуздано знам да су се његове црте у тих пар тренутака, иако за људско и било које друго око непомичне и непроменљиве, за моју баш за ту прилику рођену свест, оне растакале и мењале. У једном трену било је то лице zgodног јапанског младића, а у другом лице неког дивљег исконског бића не у потпуности

људског. Лице духа далеког истока, дубоке мудрости и духовне равнотеже. Страшно у својој непоколебљивој мирноћи. А онда у исто време, била су ту и друга, овога пута људска лица, много њих, од старијих до млађих, сви редом источњаци, њихове различите црте лица мешале су се и међусобно стапале. А иза хипнотичке мирноће његовог и свих осталих израза назирао се моћни цунами који је спреман да, ако само затреба, у моменту провали напоље и у снажном налету потопи све око себе.

Придошлица ми није био довољно близу и нисам га видела толико добро да бих могла да у детаље пратим израз његовог лица, изгледа да је и то моје ново чуло слабило са повећавањем раздаљине, али ипак сам јасно уочила како се цело његово тело некако увећава и напиње, док га прожима дух неког праисконског ратничког бога који као да у себи садржи све оне који су икада живели од борбе и за борбу и све оне који ће исто тако живети у будућности. Био је сушта жестина и одлучност. Сирова и дивља снага укрожена најсавршенијим умећем и вештином. Смртоносна челична опруга, затенута до максимума, спремна да се откачи у сваком моменту. И да затим експлодира у бујици убиствених покрета, уништавајући притом сваког потенцијалног противника.

УУУ ... Као да сам и сада све то поново преживела ... Било је управо тако ...

А онда се тај енергетски ток између њих двојице прекинуо, толико изненадно и потпуно, да је деловало као да га никад није ни било. А њихови ликови опет су били онакви каквим сам их видела пре свега тога и каквим су их видели и сви остали око нас. Још су се на моменат гледали, а онда су климнули један другом исказујући тиме препознавање и поштовање. Придошлица се затим окренуо и изашао из мензе, а источњак ме је погледао, из очију ми у секунди прочитао све што сам видела, насмејао се, извинио што мора да ме напусти услед неодложних обавеза, устао, окренуо се и удаљио се без освртања. А ја сам још неко време непомично седела и размишљала да ли се све то стварно и догодило, или је то ипак само једна од мојих визија.

Док сам ово писала, малтене сам опет упала у транс у ком сам била за време самог догађаја. Још један знак да је све то било сасвим стварно. Њих двојица повезана су на неки начин и са мном и са мојим задатком. Осећам да се ово привидно истраживачко мртвило, у које смо запали, ближи крају. Нешто се ваља иза обзора и неумољиво нам се примиче.

Убрзо ће доћи до пробоја у истраживању, али не само до тога. Ту је и нешто друго, нешто страшно и јако јако опасно. Видим обресе зла

како се надимају и добијају чврстину - прекини баба Ванго, немој да призиваш визије ... Бојим се свега тога, стравично се бојим, али истовремено једва чекам да се деси. Само да се коначно прекине ово ишчекивање и неизвесност коју са собом носи. Ухватићу се спремно у коштац са свиме што наиђе. Шта год то буде ...

12.

Бостон, субота, 11.04.2099, 22:07 EST

„Теодоре“, почео је Ден помало бојажљиво, након што му је саговорник подигао слушалицу, „знам да те будим и да сам поранио два, у ствари пре ће бити три сата, али морам нешто важно да ти кажем.“

„Ма у реду је. Одспавао сам једно пет сати.“ Речи су говориле једно, али њихов шкрипугави тон нешто сасвим друго.

А баш тај уморни тон у Теодоровом гласу потпуно је преобликовао ток даљег разговора. Јер уместо да испали фазон који је већ у ходу смислио, Ден је сажаливши се, одмах кренуо на ствар. Увијајући само мало, тек реда ради.

„У ствари имам две ствари које треба да ти кажем. И знајући тебе вероватно бих требао прво да кренем са овим другим, јер ако ти прво кажем то што је по редоследу настанка стварно прво, ти ћеш одмах прекинути везу и отрчати до рачунара, а онда ће ово друго морати да чека, што не би ваљало. Да кренемо значи са тим другим ... С друге стране, знам колико ти је до тога стало, нек иде дођавола, кренућу ипак редом. Само обећај да ћеш после сачекати да ти испричам и оно друго. А ако прекршиш то обећање, а готово сам сигуран да хоћеш, обећај макар да ћеш ме касније звати.“

„Дене, говори већ једном. Обећавам шта год хоћеш, само говори.“

Сада је то већ био уобичајен Теодоров глас. Очигледно су га наговештаји у ономе што је чуо прилично разбудили. А Деново одуговлачење помало изнервирало. За сада ипак само мало, свакако му није било први пут да га Ден завлачи.

„Добро, значи обећао си“, започео је Ден, „и мораш да одржиш то обећање. Знаш у овом мом послу у Центру има прилично времена за хватање зјала, празног простора који треба попунити, па ја да се не бих досађивао, с времена на време ...“

„Дене!!!!“, готово је вршишао Теодор, сада већ озбиљно изнервиран. „Знам да то намерно радиш. Прекини да ме зафркаваш и говори више то што ме занима, немаш више десет година.“

„Добро, добро“, кроз осмех настави Ден. „Дошао сам до једног симпатичног открића, претурајући по пословном рачунару професора Поулсена. Изгледа да је наснимио и гомилу личних фајлова. Ваљда није могао без њих. И, да не дужим више, уз једну фотографију на којој су загрљени он и његова бивша жена, стајала је белешка. Преписао сам је, ево читам ти је директно. Штефан и Инге, двадесет пет година заједно, једначина коју константно решавам и коју ћу од сада имати пред очима сваки пут кад будем приступао својим тајнама. А, шта кажеш? Убрзо после тога жена га је оставила. Да не мислиш можда да је тиме мислио да ће ту једначину да искористи као лозинку? Теодоре? Теодоре !?“

Оставио је слушалицу. Матори манијак. И после сам ја тај који се понаша као да има десет година.

У мислима је почастио Теодора још по којим атрибутом, неки су били поприлично сочни и нису за објављивање, а онда је ипак покушао да своје незадовољство изрази и на нешто другачији начин.

„Могао си бар да будеш довољно увиђајан па да прекинеш везу пре него што одеш Теодоре“, дрекнуо је из све снаге у телефон, „да могу да чујем оно ПИИП, ПИИП. Теодоре, обећао си да ћеш сачекати ... Макар ме позови кад завршиш. Обећао си да ћеш звати. Обавезно ме зови важно је ...“

Ма коме ја то говорим да ми је само знати, помислио је на крају Ден схвативши да је сав његов труд узалудан, а затим је прекинуо везу покушавајући да се примири и одагна осећај осујећености. За шта му, с обзиром на његову природу, и није требало бог зна колико времена.

13.

Бостон, субота, 11.04.2099, 22:21 EST

Даглас је управо искључивао таблет рачунар који је до тада користио. Намрштен израз откривао је да није претерано задовољан резултатима свог рада. Тоширо је за то време био на поду поред лежаја, у једном од стандардних седећих положаја за медитацију. Гледајући га како непомично седи, потпуно укрштених ногу али са невероватно смиреним и сталоженим изразом лица, Даглас се по ко зна који пут запитао како ли само издржава да толико времена буде у тако неудобној пози. И уз то још делује као да ужива. Двоумио се да ли да га прекине или не. И таман кад је помислио да је скоро па два пуна сата вечерњег медитирања довољно и за Буду а камоли за Тошира и заустео да га зовне, овај је изненада

отворио очи и проговорио, уз израз лица који је прилично верно подражавао искрено саосећање.

„Да, ти Гоустбастерси баш сад су нашли да прекину сваки вид комуникације са потенцијалним симпатизерима. Да не поверујеш. И то управо сада, кад ти покушаваш да се са неким од њих повежеш. Крајње неувиђајно и малтене безобразно од њих. Додуше Агенција и Елијени су им малтене отворено објавили рат и трагају за њима користећи сва могућа средства. Али свакако су могли да предвиде да ћеш и ти покушати да их пронађеш и макар само због тога оставити понека отворена врата.“

Како ли му то само успева, помислио је Даглас. И то сваки пут, као да ми чита мисли.

„Добро, добро, зезај ме слободно. Чињеница је да сам покушао све. Проверио сам сваки па и онај најмањи траг на Нету. Све могуће везе из Бостона сам лично обиграо. Ништа. Нико не говори ништа, нико не зна ништа. Затворили су се тотално.“

„Да. Можда смо то требали и да претпоставимо, па да те поштедимо толиког узалудног мучења. Али онда не би имао шта да радиш протеклих недеља. Умро би од досаде. Овако си се ипак забављао истражујући. А поред гомиле неуспеха сигурно си ишчепркао и понеку корисну ствар.“

Опет тај његов поглед, севнуло је кроз Дагласову главу. Не. Немогуће ... Ма није ваљда ...

„Проклет био“, бесно је прокоментарисао схватајући шта значи Тоширова примедба пропраћена ироничним осмехом. „Знао си да ће моја потрага бити узалудна ... Наравно да сам открио и понешто корисно. Открио сам мноштво корисних ствари, које ћу сада драге воље задржати само за себе.“

„ОК, признајем, стварно нисам био фер, немој да се дуриш. Али размисли мало и сам о свему. Свакако ниси имао шта друго да радиш, а ипак си понешто открио. Озбиљан сам. Колико год наилазио на затворена врата, ипак си хватао ситне наговештаје. Ниси за цабе врхунски истражитељ, један од најбољих. Да сам ти унапред рекао да нема шансе да успеш да дођеш до директног контакта са Гоустбастерсима, не би се толико унео у посао. И не би успео да будеш довољно заинтересован да хваташ ситне сигнале које ће они с којима си комуницирао и нехотице одашиљати. Кладим се да си за барем три особе сто посто сигуран да су повезани са Гоустбастерсима. Немаш никакве конкретне показатеље, али ипак си сигуран. У праву сам, зар не?“

Још увек помало надурен, Даглас је ипак попустљиво климнуо главом.

„У праву си наравно. Како ти само не досади да увек будеш у праву“, а онда настави нешто помирљивијим тоном. „Значи притиснућемо те који су ми сумњиви и натерати их да се открију? Мислим да бих то могао да изведем.“

„Не. Испоставило се да су твоји напори ипак тотално узалудни“, Тоширов мртво хладни глас потпуно је покопао Дагласа. „Директна веза са врхом Гоустбастерса пала ми је право у крило.“

„Понекад те стварно мрзим, тако си проклето надмен ...“, готово је зарезао Даглас, а тек онда му је и други део Тоширове реченице стигао до мозга. „Како то мислиш директна веза са врхом Гоустбастерса пала ти је у крило? Кога си срео? Што ми то ниси испричао одмах чим си се вратио из Центра?“

„Знаш да сам много сталоженији после медитације. Не љути се. Свакако сам хтео да ти лепо све натенане испричам, чим завршим. И ево нас, зашто ти сада не бих лепо испричао све по реду?“

Тоширо је тада, у кратким цртама али ипак не прескачући ни један важни детаљ, препричао догађаје са ручка у мензи. Његово виђење целе ситуације било је готово идентично Анином. Даглас је током излагања пажљиво слушао, без иједне упадице, али чим је Тоширо заћутао убацио се с питањима којих је било поприлично.

„Како је могуће да сте тако оштро реаговали један на другог без икаквог видљивог окидача? Да ли ти се тако нешто већ догађало? Како си се осећао током везе? Како знаш да је девојка све то уочила?“

„Ако очекујеш и неке одговоре било би добро да се зауставиш. Иначе нећу успети да запамтим питања. Да видимо. Никад нисам искусио нешто такво и немам појма зашто се то десило. Свакако је било крајње необично. А девојка је видела и више него ја. Ја сам видео њега. Он је видео мене. Она је видела обојицу. Све сам јој прочитао из очију. И волео бих да сам из њене перспективе могао да видим себе. Убеђен сам да се без њеног присуства ништа толико необично не би одиграло. Ма готово сам уверен да се не би догодило ама баш ништа. Она је одиграла улогу катализатора.“

„И кажеш да је то био нико други до Двоструко сечиво? Усудио се да улети у само жариште иако га и Агенција и Елијени траже свим расположивим снагама. Храбар је. И? Који нам је следећи корак? Обратићеш му се директно?“

„Мислим да неће бити потребе за тим. Он ће се обратити мени. И пре него што почнеш да се дуриш, одмах да те умирим. И ти ћеш ићи на састанак чим га уговоримо.“

„То је управо оно што сам хтео да чујем. Колико ћемо морати да чекамо да нам се обрати?“

„Мислим да ће ме потражити одмах сутра. Ова недеља је проглашена за дан паузе у истраживањима, али комплетно обезбеђење има редовни брифинг. За нас нема одмора. То ће му бити добра прилика. И већ од недеље ето и тебе у акцији.“

„Једва чекам“, и глас и израз Дагласовог лица доказивали су истинитост његове последње тврдње.

14.

Бостон, недеља, 12.04.2009, 02:22 EST

Тек што је утонуо у сан и коначно се опустио, пренуло га је звоно телефона. Ипак, Ден се моментално разбудио и подигао слушалицу. Био је то Теодор.

„Теодоре, Теодоре“ почео је Ден најозбиљнијим могућим, готово увређеним гласом, „ипак си се јавио. Већ сам одустао од чекања и прилегао да одспавам. Намерно си ме оставио да се узалудно чварим. А знаш колико ми је потребан одмор. Један озбиљни, старији господин не би смео да се понаша на тај начин. Ко би рекао да си толико безосећајан?“

„Није Дене, није намерно, једва сам се одвојио од рачунара“, Теодоров глас откривао је да му је искрено жао због одуговлачења.

Ден је уживао што је, као и увек, и сада успео да га упеца на стару фору и није могао да задржи трагове кикотања.

„Ух Дене, па ти си тотални мамлаз. Како можеш константно да ме зафркаваш. А и ја морон стално упадам у исту клопку.“

„Извини, знаш да не могу да се уздржим, а и побегао си ми са везе. Чим си се толико задржао значи да си успео да провалиш шифру. Шта кажеш?“

„Наравно да сам успео. Ставио је знак плус између свог и жениног имена, а иза знака једнакости ставио је број година колико су били заједно. Једначина у ствари и нема смисла, али ипак сам то некако прокљубио. Генерално гледано, могу ти рећи да сам се поприлично намучио око лозинке. Никад је не бих погодио да нисам имао твој наговештај. Али да кренемо са суштином. Открио сам доста. Додуше на USB меморији је било само пар фајлова са основним идејама, па се није могло закључити све, али и ово је довољно. Ту су основе телепортације, али и наговештаји нечег много већег. Не може се ништа конкретно закључити, немам довољно података. Треба ми помоћ некога из

истраживачког тима Центра. И код прибављања података и код њиховог тумачења и разумевања. Ово све превише је велико за мене самог.“

„Не могу да верујем. Велики Теодор признаје да нешто не може сам. Лепо сам ти рекао да је прво требало да ти испричам ону другу ствар, а не прву. Јер та друга се, баш као последњи комадић слагалице, тачно уклапа и употпуњава слику решавајући овај твој мали проблем.“

Ден је укратко препричао своје виђење јучерашњег догађаја у мензи. Није се у многоме разликовало од претходна два. Пошто је био прилично удаљен од Ане, није у потпуности знао шта је све она осетила, али био је више него свестан да је и она учествовала у тој специфичној вези. И то не само као епизодиста.

„И тако ћеш ти Теодоре да добијеш научника, то јест научницу. Она је најбоља у целој тој истраживачкој групи. Њој би се обратио и да није било овог догађаја.“

„А шта ћемо са Азијатом?“

„И он улази у игру. Сутра ћу га контактирати, боље рећи данас ћу га контактирати. И Теодоре, да те обавестим само. Ову партију играмо потпуно отворених карата. Нешто се спрема и немамо времена за завлачење. Вероваћу својим инстинктима. А и Вислава ћу обавестити да сам у Центру. Требаће нам моменталне информације.“

„ОК. Имам поверења у твој осећај. Добро је да си спомену Вислава, подсетио си ме да треба да ти пренесем и оно што ми је јуче рапортирао. Кад си ми дао наговештаје професорове лозинке, потпуно сам заборавио на то. Дакле, Виславу је дуго требало да то утврди, јер је руководилац тима професор Кораци све радио готово кришом, али јуче је ипак ухватио трагове његовог личног истраживања. Иако је тиму научника прослеђивао углавном безначајне категорије докумената, он се самостално интересовао управо за оне и за нас и за Примове веома интересантне.“

„Значи тако“, надовезао се Ден, „и Агенција је покренула сопствену игру. Покушава да открије куда и како им цуре информације.“

„Изгледа. Важно је да смо ми спремни. Али касно је већ, хајде одспавај мало пре него што почнеш да реализујеш планове. Лаку ноћ.“

„Чекај мало. Да ли си потпуно сигуран да не желиш да ти пре него што прекинем везу ипак испричам и један виц. Јако је добар ... Добро, добро само се шалим. Да се поздравимо онда ... “

Ден је на моменат застао видевши на дисплеју промену Теодоровог израза при спомињању вица. Као да је хтео још нешто да каже.

„Да ли се то мени само чини, или премудри и увек озбиљни Теодор стварно жели да му испричам виц. То морам да запишем.“

„Не зезај Дене, не интересују ме твоји безвезни вицеви. Али кад си то споменуо, сетио сам се нечега што ми се јуче догодило. Испричао бих ти то у редовном јављању, али помео си ме првобитним позивом, док сам још увек био јако уморан, а онда си ми наговестио лозинку ... Уф, опет петљам, чим треба да покушам нешто такво, забуним се тотално. Крећем ипак па шта буде ... Знаш како ме увек критикујеш да немам ни трчка смисла за вицеве и пошалице. Признајем и сам да је тако, али ево синоћ сам присуствовао једном стварно смешном догађају, покушаћу да ти га препричам. Па ти оцени да ли сам успео да не упропаstim ствар до краја. А, шта кажеш?“

„У ствари, боље не“, наставио је Теодор не дајући Дену времена да одговори, „уморан си, спавај, биће времена неки други пут.“

„Не буди смешан Теодоре - упс па то је оксиморон, Теодор и смешно у истој реченици, извини не могу да одолим - наравно да нисам уморан. Ако ми све не испричаш одмах, до сутра ћеш гарант да заборавиш поенту, и ко ће онда да слуша причу без поенте? Пуцај само, једва чекам да и од тебе једном чујем нешто смешно. Па то ће ући у анале.“

„Зезај се ти само“, прокоментарисао је Теодор кобајаги љутито, знајући ипак да му Ден оваквим пецкањем само разбија трему, „али видећеш да ћу и јадни и нимало смешни ја успети да ово испричам баш како треба. Дакле да не дужим више него да пређем на ствар. Јуче предвече, било ми нешто досадно и одлучим да кренем у шетњу. И успут налетим на праву филмску сцену. Идем ти ја тако улицом, а у сусрет ми долази девојка. Упицањена до бола, гарант чистокрвна Лиманка у последње три генерације. Глава високо у облацима, на њој све цакум пакум, штиклице од пола метра, уска хаљиница, презентле, ташна, све по пропису. Увија куковима боли глава, а у руци држи поводац и води неко штене. Не видим га још увек најбоље јер је иза ње. А она набила темпо, професионално набада штиклама, све само пршти док пролази.

Замисли сцену, знаш већ и сам како нам је стање у граду све јадније и јадније, пустош једна, нигде никог живог, а она шпарга као да је на модној писти. Таман се ту негде поравнамо и ја видим да јадно куче не може да прати темпо, па уместо да трчка за њом само седи и клиза се на задњици по асфалту. Сва срећа да није био изрован, као што негде има обичај да буде. Слатко неко куче, не знам расу, преовлађујуће бело са покојом шаром, мало и чупаво. Помирило се већ са судбином, па више и не покушава да потрчи, суља се по тротоару уз тек по који кевтај. А

девојка, да ли због мене, или шта већ, окрене се према њему, па му мртва озбиљна саопшти.

'Рио, молим те понашај се пристојно. Унеси мало више достојанства. Где ти је спортски дух?'

Не могу ти сасвим пренети тон којим је то изговорила, покушао сам, али видим и сам да нисам успео то верно да пренесем. Куче исплазило језик, дахће и блене у њу, она га још једном озбиљно погледа и припрети прстом, а онда се окрене и настави да шпарта. Јадно куче чак и покуша да прохода, али после пар метара, опет се препусти стихији и настави да се клиже на дупету. Ја се окренем и наставим својим путем да не испадне да бленем, не смем ни да се смејем да ме не чује, па се више онако кикоћем и гушим у себи. А они без нових коментара, одјездише даље у сутон.“

Теодор је на моменат застао, а онда одмах наставио у покушајима правдања.

„Све сам забрљао, прескочио сам пола, ништа нисам успео верно да дочарам ... Било ми је тако смешно, а сад кад сам препричао не личи ни на шта ...“

„Не, Теодоре“, јави се озбиљни Денов глас. „Ниси у праву. Испричао си све баш како треба. То није прича због које се ваљаш од смеха, али се зато од ње осећаш много, много боље. А такве су и најбоље.“

Теодор је знао да овога пута Ден стварно мисли то што говори. А онда се сетио још нечега.

„Кад ме већ толико хвалиш, хајде да искористим моменат и додам још нешто. Овога пута није смешно. Али дотакло ме је. Наставио сам да се шетам чак до Петроварадина, све полако ногу пре ногу. Успут је већ пала и ноћ. У повратку преко моста, гледам град и у том трену понесе ме нека сета, да ли од самог призора, или од нечег другог немам појма. Не знам да ли си у последње време имао прилику да видиш град одатле, али и ако ниси можеш да претпоставиш. Уместо да се светла са фарова мноштва аутомобила који пролазе слију у две вијугаве блештаве змије које се ваљају улицом у супротним смеровима, она је потпуно пуста, аутомобила из познатих разлога одавно више нема, као да гледаш у град духова. А уместо два реда равномерног сјаја, функционише тек по која улична светиљка, усамљени светионици у мрклој ноћи. А и тих пар још увек активних, на моменте се гасе, сваки њихов трептај може да буде и онај последњи, па уместо осећаја сигурности и стабилности буде у теби страх од коначне предаје пред тамо.

Први ред кућа је у потпуном мраку, тек у даљини код самог центра види се по који осветљени прозор. Висока зграда Поште стоји усамљена као сабласни цин, под несталним светлом делује да лелула. Небо је звездано, а ту је и месец, издигао се пун, сјајан и огроман, баш провирује делимично заклоњен залуталим облаком. Звезде су ситне, некако се мигоље, као да цело небо трепери да се уклопи у општу атмосферу. Све је до краја нестварно, као у бајци. И не знам тачно због чега али удари ме нека туга, осећам да сви заједно пропадамо и тонемо све дубље у мрак. Не, није то пропадање, они нас воде а ми без поговора силазимо за њима у таму. Као да и сами желимо да нас прогута. Тргне ме светлост месеца, који се управо до краја открио, њена постојаност помаже трептајима уснулог града, тако удружени пружају ми сламку спаса. Али ту је и злокобна нота, више предосећај, да је то последњи пут да видим светло на овом хоризонту. И знам да се нећу усудити да поново дођем и погледам, све у страху да ћу видети само црнило, празно и потпуно. Пустим и сузу, али прошло ме је брзо, наставим да ходам и дошетам до куће. Не знам ни зашто сам ти сад све ово испричао, ваљда ме понела она прва догодовштина ...“

Ден је ћутке слушао, и сада кад је и Теодор завршио никако да заусти нешто и прекине тишину. А онда Теодор настави.

„Извини, сад сам те баш удавио. Код тебе је већ касно. Хајде на спавање. Лаку ноћ, још једном.“

„Мени лаку ноћ, а теби добро јутро. Немој цео дан да седиш поред рачунара. Сети се и да једеш понекад. Знаш да ти мозак не ради баш добро ако га не нахраниш.“

Ведар и пецкав тон, разбио је претходну меланхолију. Уместо покушаја утехе, Ден је као и увек нудио зафркавање. А Теодору је баш то и требало.

„Добро, добро, нисам дете“, одговорио је. „А ти ми свакако ниси мама. А што се тиче тог твог зезања, чекај само, кад се видимо следећи пут, приредићу ти такву зврчку да ћеш се само изврнути од муке“, рекао је Теодор и брзо прекинуо везу да Ден не стигне да му реплицира.

А Ден се није много секирао због тога, увек постоји сутра. Само се вратио у кревет и убрзо затим спавао је све у шеснаест.

ДРУГО ПОГЛАВЉЕ

НЕШТО НАМ СЕ ЗЛО ПРИМИЧЕ

1.

Састанак Извршног одбора

Хладно бело светло расипало се из двадесетак неонки равномерно распоређених по целом плафону, подједнако осветљавајући сваки кутак простране сале у којој је Извршни одбор Агенције одржавао своје редовне састанке. Можда је то било непотребно расипање толико скупе и драгоцене енергије, али Мич Харис уживао је док је посматрао лица особа окупљених за столом. А да би могао да ужива, било је потребно, можда је боље рећи - било је неопходно, да може да види и најситнију промену на сваком од њих. А кад је нешто неопходно за његово уживање, онда то није прескупо колико год коштало. Све очи биле су упрте у њега, спремно чекајући да отвори седницу.

Био је скоро па сигуран да је свако од присутних спреман да за њега моментално скочи у ватру. Његови људи, од првог до последњег. Дуго му је требало да из извршног одбора, полако, једног по једног, искорени све, или макар готово све, колебљивце. Нема више потребе за убеђивањем, скривеним претњама, или што је најгоре од свега, улагивањем тим проклетим бирократским незналицама. Сада су ту само чврсти и прекаљени борци, који добро знају шта је потребно данашњем свету. Нека само проклетници из Савета живе у уверењу да су они ти који контролишу ситуацију. Демократски изабрани представници, пријатељско убеђивање, дипломатско углађено понашање, није него. Агенција је та која држи све конце у рукама, а да би то остварила примењује потпуно другачије механизме.

А ти демократски глупандери никад неће схватити зашто је тако. Могу да пропагирају толеранцију и једнакост међу људима свих раса, вера и сталежа колико год хоће. Могу да се праве како су пуни љубави и разумевања за све живо што хода по земљи. Ништа им то не вреди. Његов поглед као рендгенски зрак просеца и цепа им маске углађености. Он зна шта белци потајно мисле о смрдљивим жутаћима, зна шта понеки још увек шапућу о Циганима. Муслимани не варе баш најбоље будисте, интелектуалци се смеју на рачун представника радника, а финансијски сектор ниподаштава пољопривреднике, да не кажемо сељобере како их у

себи називају. Колико год да пропагирају и поносе се тиме да су иако тотално различити у ствари једнаки, свако од њих се у потаји руга, или чак мрзи неке од оних са којима тако срдечно размењује мишљења. Нема те толеранције и демократије која их може до краја помирити.

А погледајте само ову слику. Милина једна. Међу присутнима не можеш набројати више од два, можда највише три који деле све три важне особине, веру, расу и нацију. Сви су ту, помешани заједно. Потребни су ти прсти обе шаке да би набројао различите расе. Веорисповести исто тако. А за нације ти ни то не би било доста. А ипак сви дишу као један. Нема скривене поруге или презира. А зашто је тако? Зато што сви деле једну једину заједничку религију. Чврсту руку, ред и војничку дисциплину. Јер сви су они у ствари војници новог светског поретка.

Доста је са наслађивањем, време је да почнемо, рекао је себи готово наглас само да би се натерао да се сконцентрише на важне ствари које следе.

Дао је знак руком и Пит Томпсон, његов помоћник и стари пријатељ, отворио је састанак. На дневном реду, под првих неколико тачака, били су редовни извештаји са разних страна света. Политичке кризе, ситне оружане чарке и остале стандардне, малтене свакодневне ствари. Иако су му мисли летеле ка ономе што ће на дневни ред доћи тек на крају, натерао је себе да се сконцентрише и пажљиво слуша. Важно је да буде у току са свим, самим тим и са овим догађајима. Нарочито у овако тешкој, готово критичној ситуацији. Један ситан пропуст могао би да наруши тако тешко одржавану равнотежу.

Прво је изнет извештај о тренутној ситуацији у Америчком Доминиону. Стање није било ружичасто, енергетска криза појачавала се из месеца у месец. Ни економија није цветала, тек по који позитиван пример. Ипак, уз мале модификације плана, још увек се могло мирно пливати. Није било потреба за крупним резovima. Слично је било и у азијским и афричким регионима. Можда ипак за нијансу превише оружаных чарки за његов укус. У превентивне сврхе, договорено је смакнуте пар лидера екстремно радикалних група. У овом моменту најбоље је мало их примирити.

Највише га је ипак забринуло стање у Еврозони. Превише су напредовали. Добро, можда не напредовали, али зауставили су пропадање, а то је данас оно што се највише рачуна. Економија им се мало по мало развијала, нашли су оптималан и што је најгоре прилично праведан систем коришћења свих природних и привредних ресурса. Националних трзавица готово да више и није било. Морало се нешто предузети, иначе ће они преузети водећу улогу. Договорено је убацивање

у акцију и потпиривање пар најрадикалнијих покрета на различитим странама. Треба мало подгрејати атмосферу, исфорсирати неке невине жртве, по могућности не појединачне него групне, а после ће се видети шта даље. Завади па владај, све у свему ипак прилично стандардна ситуација.

Коначно је на ред дошла и тема која га је највише интересовала. У дневном реду стајало је само нешто уопштено типа 'разматрање односа између Агенције и представника Примова', али он је желео да извршни одбор убеди у нешто много, много конкретније. Желео је да се усвоји план за њихово свеобухватно уништење. Време је било да лично преузме вођење састанка. Преузео је реч и кренуо са најновијим претњама које су долазиле од стране ванземаљаца. Вешто је наглашавао све потенцијалне опасности настављања сарадње са њима по досадашњем модусу. Већ дуже времена не пружају никакве корисне информације, а све више захтевају. Морају се коначно предузети и неке оштрије мере, а јасно је да тако нешто не може да се уради напола. И тада испаљује своју основну идеју. Треба их једноставно искоренити у потпуности.

Док је изговарао последње речи, посматрао је присутне одборнике. Погледи већине потпуно су смирени. Без икакве еуфорије, само сушта одлучност. Неколицина није могла да сакрије узбуђење. Нека, жељни су акције, и њему се ево крв узбуркала, довољно је било само да помисли на убијање Примова. Код двојице пак, ту су и јасни трагови колебања. Могло их је бити и више, ипак су само двојица у питању, али ипак је осетио благу разочараност. Добро их је запамтио, мораће да припази на њих у наредним операцијама. Ко зна можда је то код њих само моменат неодлучности, а на крају се ипак добро покажу. Можда и неће бити потребе да се преузимају оштрије мере.

Наставио је са смиренијим и разложнијим навођењем свих разлога и за и против овакве акције. Направио је јасну логичку нит која је објашњавала апсолутну неминовност оваког подухвата. Ненаметљиво али константно, посматрао је поменути двојицу чланова одбора. Да ли је то код њих био само тренутак страха од евентуалних неочекиваних и за сада непознатих чинилаца, који би се могли појавити услед овако бруталног и неопозивог напада? Или зачетак неслагања и отпора. Није могао да буде сигуран. Свакако ће морати да припази. Не сме бити превише строг, требају му сви прави људи. С друге стране, прети му још већа опасност ако буде несмотрен.

Завршио је излагање и одмах потом отворио дискусију. Није било никаквих полемика. Само конкретни предлози акција на тактичком нивоу. Разрада крупнијих и ситнијих детаља. Организациони проблеми. Али,

било је потпуно јасно да је његов предлог прихваћен. Као и увек није било ни најмање потребе за гласањем. Направио је тимове и поделио конкретне задатке. Треба још доста планирања и припрема пре него што се одлуче да задају ударац. Полако је већ осећао замор. Никад није могао дуго да седи на оваквим, више административним састанцима. Сва срећа и код осталих је било слично. Није било нових питања, све је кристално јасно. Заказао је следећи састанак и распустио чланове.

2.

Из Аниног дневника

Колико се само невероватних ствари одиграло за тако кратко време ... Мисли ми лете на све стране а највише унапред, прсти једва да могу да испрате такву динамику и стигну да запишу све што треба. Тешко је сконцентрисати се и описати све по реду, онако како би требало, од почетка до краја ... Али покушаћу, наравно да хоћу, биће то добра вежба за усредсређивање. Данас је среда, а све је почело у понедељак. Пре само два дана. А делује ми као да је прошло макар десет.

Само не могу одмах да кренем са тим ... Прво бих требала да опишем и нешто необавезно, да се опустим, релаксирам, шта већ ... Увек поштуј препоруке лекара ... Само што ми се ништа релаксирајуће није ни догодило, зубара сам већ испуцала прошли пут, ако то уопште и може да се подведе под релаксирајуће ... Можда као причица у којој се мало смејеш сам себи. Видиш, па хајде онда да искористим ону причу што сам је ономад ископала на Нету. Није то баш било тако скоро, али нема везе, до сада је нисам препричавала.

Да видимо ... Како да кренем? Полако ... Кад се неко зове Ана, а успут и редовно пише дневник, кад тад повуче паралелу са, не морам ни да наводим којим дневником, сви га сигурно знају. Једном сам, чисто онако из каприца, а можда и досаде, тражила на Нету неки смешан текст повезан са тим, већ поменути дневником. Како би било шта смешно могли да ставите у везу са тим дневником? Можда сам баш зато и покушавала. Да се мало мучим. И на крају сам ипак успела ... Да не поверујеш да се на Нету могу пронаћи и ствари постављене пре готово сто година.

Неки откачени професор, сигурно је био откачен кад је сам себе назвао Маторим професором, стављао је на Нет приче из сопственог живота, а још је све то повезивао и са мелодијама са МРЗ плејера. Рекох већ, откачен. Да не употребим неки јачи израз, не знам човека ... Ха, ха, ха

... Добро, да не дужим ... Ставио је и једну причу о зафркавању и у њој је описао анегдоту у којој се спомиње и чувени дневник. Да за почетак припремимо сцену. Матори професор и његова три другара, Маруна, Жу и Манчестер, да будем верна у препричавању, једног преподнева на школској пракси, уместо да се праксирају, играли су асоцијације. Знате оно кад се поделите у два пара, па наизменично задајете и погађате личности, говорећи свом партнеру само једну једину реч. Ако не знате, не вреди да губим време на детаљније објашњавање, кад кренем конкретно ваљда ће се објаснити само.

Маруна и Матори професор, читали су научну фантастику, па Маруна, да завуче противничкој екипи, зада Френка Херберта. Знате оног што је написао серијал Дина ... Само што га је он назвао Франк а не Френк како би било правилно, а Манчестер, који је једини чуо име на почетку, није ни знао да треба да га исправи. Манчестер, који је требао да крене први, није имао појма ко је то уопште, па је лупио нешто, не сећам се више шта, а некако ми је у глави остало да се ни Матори професор није сећао тога. У сваком случају није битно за наставак приче. Жу је наравно пропустио круг, рекавши – даље. Онда ти на ред дође Маруна и каже - Дина. Матори професор, одмах испали - Херберт. Читао човек књигу ... Али кад је требало рећи и име, закаже ти мозак Маторог професора, иако је тада био средњошколац ... А Манчестер не испушта шансу да ипак освоје партију и наставља да се копрца. И каже - дневник. Жуа ово не асоцира ни на шта и пропусти рунду. Али ви, пошто знате решење, већ видите на шта је Манчестер циљао, а исто је свакако требао да увиди и Маруна. Само што није и уместо да запечати ствар, он одвали - кафа. Матори професор ваљда није пио кафу и није се сетио шта би то требало да значи па и он рече - даље. Манчестер ужива, смеје му се брк, рачуна да су већ победили и онако самоуверено каже - Ане. Сада је и врапцима већ све јасно, дневник Ане, а шта друго него Франк. Маруна и Матори професор чупају косу, схватили и они да су испушили, али Жу се и даље мршти. Манчестер се распомамио, прети Жуу прстом, Маруна и Матори професор већ имитирају секундару у навијању да истекне време за одговор и Жу несретник рече - даље. Матори професор и не чека да му Маруна нешто каже, него одмах испали - Франк. Њих двојица прослављају победу, а Манчестер и даље не схвата како Жу није погодио, па га баш то и приупита, онако паћеничким гласом.

„Боже Жу, па како се ниси сетио Ане Франк, имали смо скоро ту лектиру?“

А Жу ни пет ни шест него одговори:

„Ма сетио сам се ја Дневника Ане Франк, наравно да сам се сетио, само нисам могао да се сетим ко га је написао.“

Прво општи мук, а онда уренебес. Маруна и Матори професор ваљали су се од смеха, а Манчестер је направио фацу за чије описивање речи нису довољне. Тако ти је некако Матори професор и завршио ту своју причу, поентирао је тиме да је овом згодом и нехотице вратио мило за драго Жуу и Манчестеру, који су га често зафркавали и навлачили у замке сличног типа. Свако понекад, као што је и он рекао у причи, испадне морон, неко чешће, неко ређе, важно је како те ситуације прихватиш. Некад је најслађе, насмејати се на свој рачун ...

Сад кад то испричах, сетила сам се још нечега ... Једног догађаја из детињства, из оних пар срећних година ... Еее ... Хајде да и то, фигуративно речено, ставим на папир. Као клинци возали смо се бицикловима по крају, чисто онако ради форе и забаве. Педалиш, ветрић ти пирка око лица, мисли ти лутају ... Једном речју уживаш. И наиђемо ти ми на школу, а испред школе у посебном бетонираним постољу стоје истакнуте заставе, тада је то ваљда још увек био обичај, а ми баш треба да прозујимо испод њих. А ветар дува, па их је завијорио, лепршају на све стране. Возамо у колони по један, ја сам била друга или трећа, а другар испред мене у моменту проласка, уместо да се мало погне да их избегне, усправи се колико је могао и пројури тако са главом међу њима. И наравно, једна му се одмах омота око врата и кад је бицикл прошао цимне га са седишта, ма имао је једва педесетак кила заједно са бициклом, упецала га је као од шале. Ја већ мотам корман да га избегнем, скоро сам се слупала, а он виси на застави као обешен. Сад су већ сви прикочили, не знамо да ли да урламо од смеха или да га скидамо, а и пре него што би било ко стигао да то уради, да ли је рукама успео да разлабави заставу или га је сама тежина ослободила, тек тресне ти он доле и то право на задњицу. Ми сад више немамо ни најмању дилему и смејемо се као луди, а за дивно чудо смеје се и он. Поново се после неког времена попнемо на бициклове, идемо даље ... Питам га онако безвезе:

„Па зашто си се онако усправио у седишту? Зар ниси помислио да би могао да се упетљаш?“

А он смирено одговори:

„Хтео сам да пројездим са главом међу заставама, да осетим како ми вијоре по лицу.“

И опет се насмеје, више у себи, али искрено од срца. А ја се тада запитах, да ли му је, макар само на моменат пре него што га је застава придавила, успело да доживи то што је пожелео? Јер ако јесте, ипак му се исплатило ...

Али, хајде Ана, доста је било одуговлачења, испунила си обавезу, крени сада са конкретним догађајима ... Дакле, како већ рекох на самом почетку, у понедељак ујутро пришао ми је онај мој азијат из мензе, стално му заборављам званично име ... Нешто на Х, да Хару. Сад знам да му то није право име, али тада нисам, па нек се за сада и у овом запису још увек зове тако. Вероватно ми баш због тога што сам и тада осећала да је то име потпуно погрешно, толико бежи из главе ... Не иде уз њега па то ти је ... Да наставим. Хару ми је пришао и замолио ме да на паузи за ручак заједно одемо негде ван Центра. На моје питање, да ли ме он то у ствари зове на романтични састанак, само се насмејао. Пристала сам без превише оклевања и он је отперјао. Не морам ни да причам да до ручка нисам успевала ништа паметно да урадим. Сва сам трептала од нестрпљења.

Чекао ме је поред капије. Пришла сам му, разменили смо пар речи, а онда, таман кад сам помислила да га питам где је то планирао да ме води, испред нас се паркирао аутомобил. Хару уопште није био изненађен, само је пришао, отворио предња врата и показао ми да уђем. Мало сам спласнула, али ипак сам послушала без речи. Он је сео на задње седиште. Возач је, гле чуда, био мушкарац који је пре неки дан ушао у мензу и изазвао ону моју већ описану визију. Значи ништа од романтичног ручка. С једне стране штета, али са друге ... Не могу рећи да сам била превише изненађена. Готово да сам и очекивала нешто такво ... Хару је предложио да одемо до његове хотелске собе где нас његов колега већ нестрпљиво чека. Тамо ћемо моћи на миру да разговарамо. Непознати је ћутке климнуо главом, Хару му је рекао адресу и кренули смо. За час смо били тамо.

Соба им је била мала. Само најосновнија хотелска опрема. Видело се да су очекивали да се ту нађемо, јер је Харуов колега поскочио чим смо ушли и одмах нас све посадио око стола. Било је припремљено и нешто хране. Уследило је упознавање ... Хару није Хару, него Тоширо Наката. Лепо ... Свакако му више одговара него Хару. Извинио се што није у могућности да склони шминку и маску. И у своје и у име непознатог мушкараца. Овај је само климао главом, без речи. Затим се представио Тоширов пријатељ. Инспектор Даглас Холмс. Представих се и ја. Тоширо је предложио да се прихватимо хране, а онда је замолио непознатог да нам објасни зашто нас је позвао. Овај је још увек без речи, узео сендвич са тацне, загризао залогај, полако га сажвакао, као да из њега сакупља енергију потребну да проговори, а онда коначно кренуо да прича ...

Зове се Ден и он је шеф те, наводно терористичке, организације зване Гоустбастерси. У стварности они се боре против Агенције и расе ванземаљаца непознатог порекла, које они из милоште зову Смрде ... Ја се

на ово потпуно забезекнем, али видим да Тоширо и Даглас само мртви хладни климају главама. Не желим да испаднем морон у друштву, па мудро ћутим. Кад су и Тоширо и Даглас кренули да грицкају прикључим се и ја, ако сам већ на паузи за ручак, ред би био да нешто и презалогам ...

Ден наставља да прича између залогаша, више у празно, тек да делује да нам говори о нечем озбиљном, ја не хватам баш сваку реч јер примећујем да нас прилично пажљиво посматра. Као да процењује сваког од нас појединачно. Рекао нам је нешто, да нам мало заголица машту, али још увек није сигуран да треба да настави са откривањем потпуне истине, па меље у празно.

Онда је ипак, напокон ако мене питате, преломио у себи, заћутао на моменат, а затим искрено признао да је овај састанак организовао само да би одиграо улогу пробног балона и да нам сада и овде никако не може објаснити све што би требало. Предложио нам је да се вратимо на посао, извучемо се што пре како знамо и умемо, а онда да одспавамо колико можемо пре поноћи, када ћемо се поново наћи у овој соби. Онда ће нас водити даље, да упознамо још неког. Чека нас бесана ноћ пуна изненађења ... Једини начин да схватимо, је да све лично доживимо и искусимо.

Ден је отишао, нас троје смо још мало грицкали, а тада смо Тоширо и ја кренули назад у Центар. Није био далеко па смо одлучили да прошетамо. Уз пут смо се договорили како да изврдамо остатак дана. Убрзо смо стигли, правила сам се да радим нешто једно сат времена, а онда сам одглумила несвестицу. У нашој лабораторији свакако је било прилично топло, па нико и није био претерано сумњичав због тога. Ел Пистољеро ми је одмах предложио да се одморим до краја дана. Тоширо се као случајно пријавио да ме отпрати до стана и ето нас напољу за час. Понудио ми је да одмах одемо у њихову хотелску собу, па да заједно сачекамо поноћ, а ја сам то једва дочекала. Свакако нисам имала снаге да се сама носим са свим тим ишчекивањем. Пролупала бих за час ...

Кренули смо према хотелу, опет пешке, разговор нам никако није ишао. Тек по која насумична реч. Ни он се није нешто претерано трудио, али ни ја никако нисам могла да се опустим. Тако смо напослетку одустали од усиљених покушаја и наставили смо да ходамо ћутке. Улица је била готово пуста, време помало суморно, све у меланхоличном стилу. Нисам се могла отети утиску да полако али сигурно корачам ка остваривању своје судбине. Која те привлачи и одбија у исто време ... Да ли да наставим или да се окренем и побегнем главом без обзира?

Нисам побегла наравно, тешко је било стићи и дотле, како одустати после свега тога? Стигли смо, поседели мало тек реда ради, Даглас је покушао да покрене разговор на тему предвиђања шта нас чека у току ноћи, безуспешно наравно. Тоширо је само одмахнуо главом, а ја се нисам усуђивала да наглас изговорим о чему све размишљам. Затим је Тоширо предложио да стварно одспавамо пар сати, пре него што буде прекасно за то. Њему кревет очигледно није ни био потребан. Само је сео на под поред стола, и за пар тренутака упао у дубоку медитацију. Даглас и ја смо полегали, свако на свој лежај наравно.

Док сам лежала, покушала сам мало да средим утиске, све до тада никако да добијем времена да на миру поразмислим о свему. Највише ме је копало то са ванземаљцима. Нисам могла да поверујем да Ден, Тоширо и Даглас толико лако прихватају чињеницу да су они ту, међу нама. Вероватно су се на то већ навикли. И већ тада сам помислила на своје визије и на слике бића која су се у њима понекад појављивала ... Али да не идем испред времена. У том моменту нисам имала никакве јасне информације, па нисам превише ни размишљала о томе. И иако сам мислила да никако нећу успети, убрзо сам заспала. Као да је Тоширов мир прешао и на мене.

Тргло ме је благо дрмусање по рамену. Отворила сам очи и угледала Тоширово смирено лице. Нисам могла да поверујем да сам спавала до пола дванаест. Свакако је било крајње време за устајање. И таман смо се припремили, боље рећи таман сам се ја припремила, јер су они већ били спремни, кад је Ден закуцао на врата. Без речи смо пошли за њим. Испред хотела био је паркиран исти онај аутомобил са паузе за ручак. Укрцали смо се и кренули. Убрзо сам приметила да Ден намерно вози прилично насумично. Бесциљно лутање по улицама Бостона ... Као да је пре сваке раскрснице у глави бацао новчић који би му говорио да ли да скрене или настави право. Писмо, глава ... Очигледно је хтео да се увери да немамо пратњу.

Конечно, почео је да вози у одређеном смеру и после петнаестак минута смо стали. Стигли смо у - не потпуно напуштен, али прилично пуст - крај, око некадашње индустријске зоне. Изашли смо из аутомобила, тачно испред зграде која ме је највише подсећала на фабричко складиште. Врата су била ојачана и добро замандаљена са неколико различитих брава. Ден их је све натенане откључао, а чим смо ушли унутра, исто тако пажљиво закључао са унутрашње стране. Све до једне. Није ми било баш најјасније чему толика предострожност, нећемо се ваљда унутра задржавати толико дуго да морамо да будемо вишеструко закључани, али будући догађаји убрзо су ми разјаснили све.

Довео нас је до средине просторије, поставио на истакнуту кружну површину и рекао да мирно стојимо и будемо сталожени. Додао је да нема смисла да нам унапред објашњава шта нас чека, јер му ионако не би поверовали. Само треба да стојимо потпуно непомично и све ће нам се касти само. Замислите да вам неко каже нешто такво ... Не могу ти ништа рећи јер ми не би поверовао, само мирно стој и чекај. Шта да чекам, да ми падне плафон на главу? Не да нисам могла да будем сталожена, него сам се једва уздржавала да не одјурим. Само што и нисам имала куда да побегнем, били смо замандаљени. Можда је баш због тога тако пажљиво закључавао све оне силне браве? Све ово летело ми је кроз главу, кувала сам се изнутра, али споља сам, ни ја сама не знам како, ипак била савршено мирна. Баш као што је и тражио од мене.

Пришао је зиду, укуцао нешто на тастатури справице која је висила на њему, а затим нам се брзим кораком поново придружио унутар означеног круга. Справица је почела да пишти, одмах затим нас је са пода обасјала чудна бледа светлост, а потом је ваздух око нас кренуо да се мешкољи и вибрира. Онда се некако згуснуо и више се ништа кроз њега није могло разабрати. Само да и он није био с нама и делио нашу судбину, сигурно бих одјурила, па макар и главом разбијала она врата. И Дагласова фаца ми је изгледала прилично слично мојој, као да се и он носио са истим идејама. Једино Тоширо био је мртав хладан. Или је само имао бољу самоконтролу.

Ден нам се насмешио, ваљда да нас утеши и примири. На моменат ми је кроз цело тело прошао талас трнаца, није било непријатно, чисто да се мало најежим од њих. А некако истовремено са тим осећајем се и тај дим, или згуснути ваздух, или шта је већ било то што се обавијало око мене, згуснуло толико да нисам видеала ништа око себе. Чак ни себе. Опет ме је ухватио налет панике. Још само мало и ... Сва срећа да је потрајало кратко и да је ваздух убрзо почео да се разређује. И таман сам помислила како се ништа нарочито не дешава и како би Ден требао да оконча ову занимљиву али прилично бесмислену мађионичарску представу, кад се ваздух вратио у нормалу таман толико да поново могу да видим. А имала сам шта и да видим ... Уместо да као малопре стојимо на нацртаном кругу у празном фабричком складишту, сад смо исто тако стајали, опет на означеном кругу на поду, само што то није био бетонски под складишта, већ дрвени паркет омање собе. Права мала соба, додуше без намештаја, али имала је зидове, чак и огледало у којем сам се одмах угледала.

Дагласу и мени, уста су била потпуно разјапљена од изненађења, гарант ми је вилица додиривала под, а чак и Тоширов израз лица није

више био онако беспрекорно равнодушан. Ден је најхладнијим могућим гласом рекао:

„Управо сте телепортовани. Добро дошли у Нови Сад.“

Још увек нисмо могли да дођемо себи, а у собицу је већ ускакутао живахни маторац кога је Ден представио као Теодора. Његово лице било ми је невероватно познато. И таман ми је кликнуло одакле га то знам, а Тоширо је већ прокоментарисао.

„Па ви сте један од научника који су радили на првим истраживањима Теслине заоставштине. Теодор Киршер. Требало би да сте мртви. Барем је тако писало у новинама, а и у свим званичним документима.“

Теодор се само насмејао, а Ден је додао да је у питању дуга прича коју нема смисла причати и слушати овако с ногу ... Увели су нас у суседну просторију, нешто највише налик на гостинску собу, где смо поседали око сточића. Као да смо се окупили да попијемо поподневну кафицу ... Само што смо кренули у сред ноћи, а онда за минут стигли у место где је управо свануло. Тада су нам Теодор и Ден наизменично испричали причу о томе шта се све издогађало за време првих истраживања. Покушаћу овде да све то по реду репродукујем, што верније могу. Наравно само оно најзанимљивије. Снимак разговора немам из очигледних разлога. Али готово све сам запамтила, било је толико упечатљиво да то стварно и није било толико тешко.

Почео је Теодор. О томе како је формиран истраживачки тим и шта су све радили. Прелазим одмах на најинтересантнији део. Наишли су на занимљиве документе о телепортацији и баш је Теодору запало да детаљно проучи Теслин модел њене практичне примене. Тада је и сазнао све што му је било неопходно да је после катастрофе успешно патентира. Тог последњег дана сви су у Центру остали до дубоко у ноћ. Једва су се некако натерали да прекину посао и напусте лабораторију. И таман су њих четворица онако уморни од целодневног рада, али ипак пуни полета и поноса, изашли на улицу, кад су из мрака на њих налетеле две сподобе какве можете пронаћи само у хорор филмовима ...

На Теодоровом лицу лепо се видело да и дан данас одлично памти стравичне детаље те ужасне сцене и како их док нам их препричава и сам поново преживљава. Како су севали одбљесци са сечива која су фијукала тик око његове главе ... Како је бујица крви наврла из растрганог врата колеге који се нашао поред њега ... Како је тело колеге са друге стране изненада полетело увис, подигнуто снажним репом створења које га је напало ... Како су му се одмах затим чељусти са искеженим зубима

склопиле преко лица и заувек му склониле сваки израз са њега ... И још неке подједнако стравичне.

Ни сам није знао како је успео да остане неповређен током првог налета. Изгледа да га је један од пријатеља, у покушају да се измакне саплео, па је пао испод сечива која су кренула ка његовој глави, а затим се полу-случајно откотрљао мало даље од кркљанца. Одмах је скочио и отрчао на супротну страну. Имао је срећу да су оба створења, игром случаја, у истом моменту кренула на трећег колегу, па је, док су га они искасапили, имао времена да одмакне десетак метара. Није се окренуо да види, али добро је чуо самртне крике свог друга, а одмах затим и јасне звуке трчања. Кренули су за њим. Трчао је свом снагом, без освртања. Успевао је неко време да одржи звук пратилаца на истом растојању. Али, знао је да му је кондиција катастрофална и да нема шансе да дуго одржава тај темпо.

У околини као за баксуз није било никог живог, није било сврхе да покуша викањем да привуче нечију пажњу. Само би изгубио драгоцену време и снагу која му је требала за трчање. Скренуо је у мрачну улицицу која му се отворила с десне стране, у нади да ће у полумраку лакше умаћи. Већ после двадесетак метара поклекнуо је и готово се срушио на тле, кад се саплео о човека који је лежао на плочнику. Клошар се разбудео и почео да виче. Није се обазирао на његово негодовање, само се, што је брже могао, придигао и наставио да трчи. Убрзо се узвик беса претворио у крик ужаса. Очигледно је пијанац угледао шта му се то приближава. Опет звнци касапљења ... Скитница их свакако неће дуго задржати, мора некако да пронађе скровиште. А тада шок ... Наишао је на троје људи, згрчених међу старим кутијама од којих су покушали себи да направе лежајеве. А иза њих само зид. Слепа улица. Готово је ... Није више било никакве наде за њега.

СТИГАО ЈЕ ДА БОЉЕ ПОГЛЕДА ЉУДЕ НА КОЈЕ ЈЕ НАЛТЕО. Две жене, једна у педесетим, друга у раним тридесетим, а међу њима дечко од једно седам година. Брзо су устали, очигледно сви крајње лаки на сну, гледајући га узнемирено. За тренутак, били су потпуно будни. Старија жена чврсто је зграбила дечка и привила га колико је могла уз себе. Млађа је гледала Теодора, а онда и поред њега у надолазеће монструме. Већ је схватила шта се дешава, иступила је напред, склонила Теодора и поставила се између њих и сподоба које су се полако приближавале. Они више нису имали потребу да трче. Прилазили су полако, готово ликујући. Жена је из појаса извукла дугачки нож и заузела став за борбу. Теодор је полу-обамо од исцрпљености склизнуо на земљу и прекрио рукама главу. Није више могао да издржи сав тај ужас и потпуно се обезнанио ...

Теодор је тада прекинуо да говори и погледао у Дена. И ми смо приметили како Деново лице подрхтава преплављено емоцијама. Схватила сам у моменту ко је био дечак из приче. А он ... Брзо је савладао налет туге, зауставио трзаје вилице, израз му је добио неку нову снагу и чврстину. Видим како је у себи преломио нешто веома важно. Одлучио је да нам обелодани сећање које је дуго чувао, закопано дубоко, дубоко, толико да га ни сам не може тако лако досећи. Како је само био храбар ... Волела бих да се и ја једном усудим да урадим исто ...

„Ја ћу испричати шта се даље догодило“, проговорио је полако, смиреним гласом. „Свега се веома добро сећам, а време је да једном, за сва времена, све то коначно избацитим из себе.“

И тада нам је испричао како је из наручја баке, моје имењациње Ане, посматрао последњу битку своје мајке. Звала се Лена. Изданак дуге лозе индијанских ратника ... Гледао је како је распустила своју дугу црну косу, која се слободно расула низ леђа. Како је чврсто стегнула дршку повеликог ловачког ножа и спремно чекала нападаче. Како се кезе њихова грозна лица док им бале цуре низ низове оштрих зуба. Иако није могао видети мајчино лице, знао је да је на њему израз решености да се одбрани породица. И сазнање да ће у тој одбрани изгубити живот. Нападаци су тада кренули напред. Отпочео је њен последњи плес. Плес смрти ...

Кретала се попут воде, глатко и течно избегавала је сечива на оклопљеним рукама, као и бодље које су им излазиле са врха репа. Оштрица њеног ножа непрестано је, у вешто изведеним контраударцима, парала по кожи противника, али повреде које им је тиме наносила биле су незнатне. Не знајући ништа о анатомији непријатеља, а у страху да ће јој се нож заглавити, или што би било најгоре од свега чак и сломити, није се усуђивала да зада одлучнији убод. За озбиљније засецање нож је био превише мали и лак, али чак и те ситне ране постепено су јој указивале на које делове тела противника треба да сконцетрише даље нападе.

Ако су те зверске сподобе очекивале да ће сво то силно скакање, савијање и котрљање изморити Лену, десетак минута најжустрије борбе, уместо онога што су мислили да ће бити рутинско убијање, показало им је колико су се преварили. Ниједном нису успели ни да је дотакну а камоли повреде, није показивала никакве знакове замора, а посекотине на њиховим телима су се гомилале. Нису више могли да их у потпуности игноришу и занемаре ... И таман кад је деловало да храбра Индијанка можда и има некакву шансу, уследио је низ кратких режећих звукова које су разменили међу собом. Договорили су се да промене тактику. Искре су им блеснуле из мутноцрвених очију док су кретали напред ...

Уместо да обојица нападају њу, један се у потпуности оријентисао искључиво на покушаје да прође поред ње и дође до оних које је покушавала да сачува. А она једноставно није могла да у свом том непрекидном кретању, потребном да би избегавала њихове нападе, констатно буде између њих и свог детета. И убрзо је њихова нова тактика донела резултат. Док ју је један нападао свом снагом, други је вештим маневром успео да се провуче поред и прође иза ње. И одмах је, не обраћајући више ни најмању пажњу на њу, кренуо према Ани и Дену.

Лена, осујећена у својим напорима, испустила је из грла урлик рањене вучице, и вешто се, готово потпуно избегавши оштрице на рукама противника, бачила увис право према небрањеном грлу. Свом снагом зарила му је сечиво право кроз доњи део вилице. Не чекајући да види резултат свог напада и не обазирјући се на дубок рез преко леве мишице који је задобила у јуришу, тргнула је ножем у страну да нанесе што више штете приликом његовог чупања из ране коју је направио. Охрабривало ју је обилно шикљање ретке, готово црне течности, ни налик људској крви. Затим је одбацила непријатеља ногама, искористивши исти покрет да се од њега одгурне у скок према другом противнику.

Али он је био далеко, већ надомак Дена. Теодор је лежао полусвестан и готово непомичан, па од њега није било никакве користи. Ден је покушао да се истргне из бакиног наручја и потрчи према мајци, али ова га је чврсто држала. Кад се чудовиште сасвим примакло, склонила је Дена иза себе и скочила право на њега. Иако ју је одмах пробоо својим шиљатим шакама, искористила је последњу снагу да га зграби и чврсто се приљуби уз њега. Није одмах успео да је одгурне и за један моменат руке су му биле заробљене, са сечивима дубоко заривеним у њеном телу ...

Тај моменат био је довољан да му се Лена баца на леђа и свом снагом му зарије нож одмах испод потиљка. Створ је, још увек сапет Аниним телом, под силином налета поклекнуо напред, што је Лена искористила да га свом снагом распали ногом у леђа и сруши га доле, а затим ударцем друге ноге закуца нож у њега толиком силином, да му је и упркос пуцању сечива које је пролазило право кроз кост, врх ипак избио на предњем крају врата. А одмах потом још и два брза, али убиствена ударца песницама у врат управо испод места где га је пробола ножем. Под шакама су јој се, од саме енергије ударца, кичмени пршљенови створења још више раздвојили а онда и попуцали. Сподоба је још једном закркљала а онда се коначно смирила, истовремено кад је и Ана испустила свој последњи дах.

За Лену није било предаха. Нож је био изгубљен, а други монструм, иако очигледно озбиљно повређен, стајао је на ногама и

убрзано се примицао. Није то више био тактички напад увежбаног борца, већ очајнички налет распомамљене звери. И иако је Лена вешто избегла испружене оштрице и искежене зубе, успео је да је закачи раменом и самом инерцијом налета свог тела одбаца на земљу. Пао је делимично преко ње, таман довољно да је спречи да се одмах откотрља. Ипак се вешто искобељала и пре него што је стигао да постави блок сечивима, забила му је шаку право у рану, коју је већ пре тога направила ножем, кидајући кожу и месо.

Заурликао је гласно, трпећи невероватан бол, али ипак је успео да је задржи близу себе таман толико да стигне да јој снажним трзајем репа зарије шиљак у леђа. Још увек се борила и дробила му гркљан прстима, али упркос томе он се полако усправљао у седећи положај. И баш кад му се лице исцерило у победнички кез, Ден му је притрчао с леђа, зграбио га једном руком за врат, а другом му зарио преосталу половину сечива ножа право у око. И није чекао да се створ прене, већ је одмах поновио ударац, само је овог пута мета била друго око. Глава створа, трзала се лево десно, у насумичним покушајима да се ослободи новог нападача, али било је касно. Ден је урлајући из све снаге изнова и изнова забадао нож, све док од лица монструма нису остале само искидане фронтле.

Када је докрајчио сподобу, Ден је дошао до мајке, истргнуо јој шиљак из леђа и окренуо је према себи. Својим малим шакама, потпуно прекривеним тамном, да употребим реч крвљу у недостатку правог термина, створа којег је убио, склонио јој је косу са лица и помиловао је по челу и образима. Отворила је очи, привукла га шаком да му се лице сасвим приближи њеноме, насмејала му се, а затим прошапутала 'Сапутахатмек' и издахнула одмах потом.

Надам се да сам тачно навела њену последњу реч ... Немам појма шта значи, али осећам да ћу једног дана и то сазнати ...

Он је покушао да је оживи протресавши је пар пута, а затим схвативши да је мртва, загњурио је главу у њена недра и немо заплакао.

У последњим реченицама, док је причао о смрти чланова своје породице, Денов глас озбиљно је подрхтавао. Сузе су му лагано текле низ образе, али није одустајао док готово јецајући није испричао причу до краја. Благо је погнуо главу, као да се постидео својих суза, али већ у следећем моменту поново се исправио, погледао нас директно и не желећи да обрише сузе завршио је причу речима.

„Нека теку. Заслужила их је. Обе су их заслужиле.“

Плакала сам и ја, а плачем и сада ... И због њега, а и због себе ...

Теодор га је потапшао по рамену, а затим наставио.

„И ја сада по први пут чујем шта се тачно догодило. Ту сам се негде и ја поново укључио у причу.“

Испричао нам је затим како се одмах по освешћивању прилично изненадио, схвативши да је ипак жив. Како је потом, приметивши да се реп једне од сподоба још увек грчи, узео остатке Лениног ножа и обојици потпуно исекао вратове, тако да им је готово одвојио главе од тела. Све само да би био потпуно сигуран да никад више неће устати. Завршивши са тим бизарним послом, услед кога му се утроба преврнула, одбацио је нож и поразмислио мало о овом невероватном кошмару у који је упао. Схватио је једну ствар. Створови су били ту само због њега и његових колега научника. Остали су узгредне жртве. Уплашио се да би ускоро могло да их се појави још.

Обишао је тела Лене и Ане, све у нади да су можда ипак још увек живе, Дена није померао. Дошао је и до тела пијаног просјака и на своју огромну радост закључио да су њих двојица веома сличне телесне грађе и готово идентичне косе, и по боји а и по рашчупаној фризури. Још је приде лице просјака било потпуно унакажено. Брзо је скинуо одећу, и са себе а и са просјаковог леша, обукао се у његове прње, а затим навукао своју на мртво тело. Било је компликовано, али није одустајао све док није целу ствар обавио тако, да нико не би могао приметити да одећа не припада убијеном човеку. На крају је дошао до Дена, благо га помиловао по глави и објаснио му да морају да крену даље.

Ден му је пружио руке и Теодор га је подигао у наручје. Држао га је загрљеног неко време, а затим га је подсетио да је стварно крајњи моменат да крену. Ден је подигао главу са његових груди и загледао му се у очи ... Тим погледом обећали су један другом да ће и надаље остати заједно. До краја живота ... Спустио је дечка на земљу. Држећи се за руке, кренули су из улицице. Негде на половини укочили су се од страха. Опет су чули те застрашујуће звукове које су створења испуштала приликом комуникације. Долазили су баш из смера њиховог кретања. Само што нису стигли до улаза у улицицу. Теодор се паралисао и готово да је опет склизнуо у апатију, али Ден га је продрмао и показао му контејнер који се налазио тик поред њих. Ускочили су у њега и затворили поклопац.

Остало им је само да непомично чекају и послушкују. Чули су кораке како одјекују плочником док су створови пролазили покрај контејнера. Кретали су се према лешевима на крају улицице. Теодор није смео да помери ни мишић, али Ден се вешто и без икаквог звука померио тако да је могао донекле да вири испод поклопца контејнера. Видео је како монструми претгурају лешеве својих другара, чуо како се око нечега препиру ... Дошли су затим до просјаковог тела и детаљно га претресли.

Изгледа да су били задовољни тиме што су пронашли некакву картицу. Кренули су ка излазу уличице, а Ден се пажљиво вратио на дно контејнера.

Сачекали су да се звукови корака удаље, а затим за сваки случај непомично седели у контејнеру, напето ослушкујући још десетак минута. Сваки и минимални звук који је допирао споља ледио би им крв у жилама ... И тек кад је завладала потпуна тишина, усудили су се да изађу напоље. Ден је пренео Теодору шта је све видео и овај је захвалио богу што се у журби није сетио да из цепа кошуље коју је навукао на просјака извади своју пропусницу за Центар. Ионаку му сада, кад је званично мртав, више неће требати ...

Нема више старог Теодора, треба отпочети нови живот. Ионако нема никог блиског, ни пријатеља ни родбине, нема потребе за опраштањем. Уместо да крену ка његовој кући, повео је Дена ка оближњем хотелу. Кад је већ мртав, нема више шта да тражи у свом старом животу. Код себе је имао довољно новца, и за собу и за нова одела. А за после ће се већ некако снаћи ... И снашли су се толико добро, да су сада на челу организације Гоустбастерса и да се боре против чудовишних ванземаљаца и Агенције која им се прикључила. Али све то је једна друга прича коју ће нам ако желимо испричати касније. Предложили су нам да сами питамо оно што нас највише занима, да би ефикасније потрошили време које нам је преостало.

И Даглас и ја аутоматски смо погледали Тошира. Све до тада није уопште проговарао, само је, што ја некад имам обичај да кажем, мудро ћутао. Али чим се указала потреба да преузме иницијативу, одмах је ускочио са потпуно јасним и прецизним пресеком ситуације у којој се налазимо. Наравно није се зауставио само на томе, већ је придодao и предлог плана рада за даљи ток састанка. У почетку, обраћао се Дену и Теодору заједно. Да покушам да отприлике наведем шта је све рекао ...

„Да видимо. Ви сте оснивачи и вође Гоустбастерса и борите се против, како их ви зовете, Смрда и Агенције. После дужег низа година рада у тајности, обратили сте се нама. Значи да имате неки јак разлог за то. По мени, цела прича се очигледно врти око Теслине заоставштине. Али није у питању само оно што је Теодор открио још у првом наврату. Сада сте открили и нешто ново. Претпостављам да је прекретница била оно што сте купили из сакоа професора Поулсена. Ту вам сигурно треба Анина помоћ, а мене и Дагласа придодали сте успут.“

Теодор је зинуо од чуда, али Ден се није претерано изненадио. Само се насмешио. Тоширо је наставио, овога пута обраћајући се Дену.

„Предлажем да Теодор и Ана искористе ово преостало време да прегледају шта сте то открили, а ми би могли мало да попричамо о твојим практичним искуствима у борби са Елијенима. Даглас и ја већ дуго пратимо све трагове о њима, али наравно никад нисмо имали прилике да иједног од њих видимо уживо, а камоли да укрстимо сечива са њима. Свако сазнање које нам можеш пренети биће нам веома значајно.“

Његови предлози очигледно су имали обичај да из цуга бивају прихваћени. Тако и овај ... Теодор ме је повео у свој, како га је назвао, врло скромно опремљени рачунарски центар, а њих тројица остали су да седе на својим местима. Скромно опремљени рачунарски центар био је толико натрпан различитом најсавременијом опремом, да сам неколико минута само трчала од једног до другог комада, проверавала карактеристике и хуктала од чисте зависти. Теодор је ликовао ... А онда смо заронили у Теслине једначине ... Добро је што сам већ седела, толико је то што сам видела било невероватно. Потпуно величанствено. Теоријски модел телепортације, добро то сам већ и доживела у пракси, али било је тога још ... У неким сегментима све разрађено до најситнијих детаља, али са великим рупама у другим. Очигледно је материјал који смо имали био некомплетан ... Доста о томе, не смем писати о тим стварима.

Толико смо се занели у проучавању и разговору о формулама, да нисам ни приметила колико је времена прошло. Даглас нас је прекинуо. Било је време да рекапитулирамо ситуацију, па да се пакујемо. У Бостону је ускоро требало да сване, а нас је чекао одлазак у Центар. Придружили смо се Тоширу и Дену који су гледали нешто на таблету. Договор је био да се Ден, Тоширо и ја вратимо својим редовним задужењима. Даглас је одлучио да остане у Новом Саду и да прави друштво Теодору. У Бостону ионако није имао шта да ради. Теодор ми је пренео које су категорије међу Теслином документацијом нарочито интересантне, али јасно је било да су мале шансе да добијем дозволу да самостално чепркам по њима. Тоширо је још једном нагласио оно што смо сви знали. Опрезност пре свега ... Поред агената који шпијунирају за Агенцију, ту су сигурно и они који су убачени од стране Елијена. Не веруј ником ... Још мало параноје за мене. Као да немам доста своје.

И баш пре него што ћемо кренути, Даглас је окренуо таблет према себи, да поново погледа слику Елијена. Толико година покушавао је да им уђе у траг и ево тек сада има прилику да их види. Колико год да их је замишљао, црткао њихов претпостављени лик на папирићима, а ипак никад није потрефио праву ствар. Фасцинирала га је њихова конституција и невероватна способност генерисања разних хемијских супстанци у самом телу. За то су сазнали из Денових прича. Унутрашња хемијска

лабораторија. Испуштање гаса који наводи присутне на разне ствари, да се опусте, да постану заборавни, да напусте место збивања ... Невероватно. Али изгледа да нису сви Елијени били способни за такве ствари. Неки су чак и изгледали другачије. На пример, неки нису ни имали реп. Ден није знао да им објасни одакле те силне разлике, претпостављао је да то има неке везе са њиховим класним уређењем. Даглас се потом гласно запитао нешто у стилу.

„Ко зна која је то врста бића и одакле је стигла до нас?“

Тада сам се и ја усудила да погледам екран. Знала сам већ шта ћу тамо видети, али ипак нисам могла да сакријем узбуђење. Дену и Тоширу то није могло да промакне. У трену су ме прозрели. Мало сам се ломила, а онда сам одлучила да престанем да се непрестано кријем од свих живих и да напоскон почнем некеме да верујем. Макар на трен ...

„То су створења врсте Прим“, рекла сам. „Живе на планети названом , хајде да не покушавам да то изговорим на њиховом језику већ да одмах преведем, Небо. Занимљива аналогија, наша се зове Земља, а њихова Небо. По својим карактеристикама веома је слична Земљи. Састав атмосфере је идентичан. Примови нису једина интелигентна врста на њој. Овај овде са слике није у потпуности идентичан својим сународницима са Неба. Види се да је Прим, али некако је другачији. Они на Небу свакако не смрде толико. Претпостављам да је то последица неког петљања са њиховом урођеном способношћу да свесним регулисањем прилива хормона у сопственом телу генеришу разне хемијске супстанце. Оригинални Примови не могу да генеришу толико широк спектар хемијских средстава. Само најосновније, углавном паралишуће и смртоносне отрове. И не могу да испуштају никакав гас, могу само да кроз шиљак на репу приликом убода убризгавају одговарајућу супстанцу у тело противника. Не знам зашто су неки од ових које сте ви упознали другачији од тих на Небу. И да, њихове међусобне разлике потичу од врло стриктног класног поретка. Како расту, могу да напредују и прелазе у вишу класу. То им доноси ново име и одређене телесне додатке.“

Да сте само видели лица осталих, док сам ово говорила. Чак и Тоширова, иначе у свим околностима мртва хладна - ја све знам и пре него што ви остали на то помислите – фаца, била је тотално забезекнута. Једном и ја некога да изненадим ... И тада сам, први пут после толико протеклог времена од својих разговора са психијатрима, док сам још била девојчурак, споменула некеме своје визије. Био је то чудан осећај. Истовремено су ме прожимали и напетост, готово страх, а и олакшање које је постепено преовладало. Дошло ми је да вичем, они стварно постоје, нисам тотална лудача. Била бих потпуно срећна да није ту и

осећај нелагоде, док примећујем њихове чудне погледе. Превише сукобљених осећаја да бих могла да наставим са причањем ... Сва срећа да нисмо имали времена за детаље, па сам прекинула уз обећање да ћу им касније свакако све потанко испричати ... А да ли ћу? Надам се да стварно хоћу ...

Већ после пар минута, били смо поново у складишту у Бостону. Сво троје одјурили смо директно у Центар. Нисмо се више сретали током дана. А цео тај дан била сам помало одузета и не потпуно усредсређена на посао. Што и није неко чудо. После свега онога што сам видела код Теодора, требало је да се вратим на ове тривијалије које нам је задао Ел Пистољеро. Прегурала сам некако до краја радног времена, а онда правац кући. Чим сам стигла у своју собицу само сам пала у кревет и спавала непрекидно до следећег јутра.

Данас сам већ мало сталоженија. Посао сам одрадила рутински, остало ми је чак мало времена да, кад ме нико не посматра, проучавам и материјал који сам прекопирала од Теодора. Заокружили смо пред крај дана и ову, још једну од Ел Пистољерових брљотина. Закључак је био, а који други него исти као и код претходних - нема никаквих практичних примена које би унапредиле садашње стање. Од сутра вероватно крећемо с нечим новим ... Видела сам се кратко са Тоширом, разменили смо само пар речи. Нема никаквих нових информација, радимо све према договору.

Пишем богами већ добра два сата, време је да се леже. Не желим још увек да говорим о свему што сада осећам. Сазнање да дугогодишње визије нису само нешто што је изгенерисао мој болесни ум је велика ствар. А оно предосећање опасности која нам се примиче ме још увек држи. И све јаче притиска ... Морам још мало да се пресаберем пре него што кренем да пишем. Да завршавам онда ... Треба испоштовати до краја своју устаљену мантру и пре спавања убацити и мало поезије. За данас би баш добро дошла нека индијанска песма. Можда да потражим нешто на Нету ...

Невероватно. У првом тексту да налетим на праву ствар. Једна стара индијанска успаванка.

На леђима.

Нани, сине, нани.
Под травама збраним
бубице се крију.
Тамо ће да снију
дубок сан до сутра.

На леђима мојим тако
и ти заспи брзо, лако,
мој синчићу сани.
Нани, нани, нани,
до новог јутра.

Лаку ноћ Ана. Лепо спавај. Баш као и овај мали на мајчиним леђима ...

3. Припреме

Радни састанак Извршног одбора Агенције, управо је почињао. Иста просторија, готово иста атмосфера, а међу присутнима један мање него прошли пут. Посматрајући празну столицу Мич се присетио прекјучерашњих догађаја.

Замисли само шта је тај безобразни полтрон покушао да уради. Хтео је да упозори Примове, а затим да изиграва посредника између њих и Савета. Савета!!!??? Мање бих му замерио да је наручио моје убиство. Сва срећа да сам га ставио под пуну присмотру, па је уследила правовремена реакција. Један мање, шта да се ради.

Премотао је комплетан разговор са саветником Махраманом, помало се и наслађујући успут. Позвао га је у канцеларију, започели су разговор. Видео је назнаке страха на лицу саговорника, па је да га опусти, покренуо тему планирања нових акција и то баш оних додељених Махрамани лично. Говорио је лежерним, на моменте чак и ласкавим тоном. После пар минута видео је како се саветникове очи кришом смешкају.

Помислио је да је успео у својој игри. Да ће успешно превести Мича Хариса и комплетну Агенцију. Наивна будала.

„Смејете се у себи свом великом успеху саветничке Махрамана“, хладним и озбиљним тоном Мич је пресекао дотадашње лагодно ћаскање. „Само се смејте. Барем ћете умрети весели.“

Дао је знак прстима допустивши да му се осмех разлије по лицу док је уживао у пренераженом изразу саветниковог лица који схвата да му је Пит управо намакао ојачано најлонско уже око врата. Мирно је посматрао како га Махраманине очи молећиво гледају, док му је лице све више плавелло. И није скренуо поглед док све није било окончано на једини могући начин.

Нема милости за издајнике. Макар се овај други јасно определио за нашу ствар, вратио се из размишљања о прошлости и пребацио поглед на генерала Сухорина. Код њега је то било само тренутно оклевање. Али, доста је било присећања, време је да кренемо са озбиљним стварима.

Прозивао је све присутне редом и сваког понаособ детаљно испитивао о појединостима плана реализације операција за које су били задужени. Полако, да сви чују детаље комплетног плана. Потрајало је, али није му било тешко. Имао је живи осећај да се све то о чему само говоре, управо сада и стварно дешава. У сваком делу планиране акције, готово је видео себе као агента који спроводи крајњи чин убијања Примова. А од тога се никад не би могао уморити. Ипак, било је време за рекапитулацију.

„Сваки пункт Примова на целој земаљској кугли стављен је под пуну присмотру“, рекао је. „Склопили смо око свих њих смртоносну клопку која само чека прави моменат да се активира. А тај моменат само што није наступио. Професор Коради ће данас у Центру покренути тему за коју се надамо да ће изазвати тренутну и крајње конкретну реакцију од стране Примова.“

Увек је уживао да изнесе нешто што ће изненадити саговорнике. У тренуцима кад зна нешто више од осталих. Тако је и сада ликоваво и растао у себи, гледајући како жамор изненађења пролази просторијом.

„Ништа није у потпуности сигурно“, наставио је, „али са великом вероватноћом рачунамо на то. Професор Коради је наш човек, то већ сви знате, а наши људи никада нису неспособни. Он је већ скоро од самог почетка наслутио које то тачно теме занимају Примове. Само што то сазнање није објавио на велика звона. У Центру, и не само у Центру, буквално нико није обавештен о томе. Осим мене наравно. Ја сам од почетка знао на чему смо. И као што видите, Коради је жив и здрав и дан данас. Што потврђује нашу претпоставку да је онај који одаје тајне Примовима, управо неко из научничког тима.“

И не само то. Тај неко је њихова једина веза са збивањима у Центру. Намерно смо извели овај трик са подметањем неважних тема. Чак и наши агенти који су због неспособности јавно критиковали Корадија, нису знали да он све то ради намерно. Само на тај начин могли смо да остваримо уверљивост. Требало је проширити слику да Коради нема везе са Агенцијом и да је у сталном сукобу са њом, чиме му је омогућено да лакше прокљиви ко је тај примовски шпијун. Он већ има и неке основане сумње, али да не трчимо пред руду ... Истовремено, то претварање нам је прожурило додатно време да исплетемо сопствену мрежу око Примова.

Али као што рекох, данас ће баш та шкакљива тема бити пренета свим истраживачима, и чим се шпијуну укаже прилика и Примови ће сазнати за то. Само што овога пута ми знамо и шта је сваки појединачни Прим доручковао, а камоли која наређења је добио и од кога. Мало претерујем наравно, али не много. Знамо да је и до сада постојала комуникација између Примова и некога из центра, али није било могуће открити извор. Сада кад мало подгрејемо ситуацију кртица неће моћи да примени све могуће мере опреза, а тада ... Кврцц, сломићемо јој шију. И њој и свим Примовима. Добро, не баш свим, оставићемо понеког. Можда успемо нешто корисно да извучемо из тих што претекну.“

Комплетан последњи сегмент излагања испричао је готово у истом даху. Сад кад је завршио схватио је да су га емоције понеле даље него што је желео. Стајао је, прилично узбуђен, није могао да види свој израз, али гарантовано му је и лице поцрвенело, чак је дозволио себи да речи о ломљењу шије пропрати врло пластичним покретима шака, који су јасно показивали са каквим ужитком би он то својеручно обавио. Али, није му било жао због тога. Како да од осталих очекује тоталну посвећеност, ако сам није спреман да покаже колико му је стало до успеха. Ипак, сада је било време да мало примири ствар. Да спусти лопту на земљу. Смиреност и прецизност пре свега. Узео је ваздух да се лакше сконцентрише, а затим наставио да говори.

„Чули сте све неопходне податке. Јасно вам је да смо управо кренули у вероватно најважнију акцију коју је Агенција икада изводила. Више нема назад. За сат времена сви научници из Центра добиће теме за истраживање, у првој погодной прилици кртица ће обавестити Примове, значи да сви наши тимови за присмотру морају нон-стоп бити на својим местима. Нема забушавања, нема пуш а ни осталих пауза, пишајте у гаће ако морате. Морам бити моментално обавештен о сваком њиховом покрету. А кад крену, крећемо и ми. Све према раније испланираним корацима. Јасно?“

Погледом је прошао по свим присутнима редом. Био је задовољан оним што је видео. Одлучност и решеност на свим лицима. Још само да баци и мало шлага на тарту. Стиснуо је песницу, ударио у сто и узвикнуо:

„Земља припада нама!!!“

Уследило је масовно устајање уз понављање ударца и усклика. Управо оно што је Мич желео да постигне. Још једном је погледао лица присутних. Сви су баш онакви какви му и требају. Спремни на све.

* * *

Доктор Коради ушао је у просторију за састанке. Иако се понашао ноншалантно као и обично и одмах убацио пар само њему духовитих опаски на рачун Најцела и Нине, трачак подрхтавања у гласу навео је Ану да почне да га посматра са више пажње.

Види само како му се поглед трза и скаче са једног на другог, помислила је. Како му се тресу прсти на левој шаци. Нервозан је и узбуђен. А и у мојој глави укључило се звоно за узбуну. Крећемо значи.

Коради је прешао на навођење и образлагање нових области за истраживање. Свака његова реч, забијала се у Анин мозак попут ексера. Навео је управо оне, и то баш све до последње, категорије које јој је Теодор издиктирао. Никад није осетила оволико снажну навалу помешаних осећања. С једне стране потпуна одушевљеност што ће најзад имати прилику да види сву лепоту Теслиног модела, а са друге неконтролисани страх, исконски нагон за бекством. Сваки њен делић говорио јој је да устане са столице и побегне што пре. Само да буде што даље од овог места. Трудила се свим силама да сачува смиреност.

Смири се Ана, ту смо где смо и треба ту и да останемо. Нема више назад.

Донекле се прибрала и осмотрила остале. Присећала се општег таласа учмалости и досаде који је владао током прошлог брифинга. Сада је то била потпуно другачија слика. Да ли су и они препознали наведене категорије, или их је само заразила њена и Ел Пистољерова напетост. Не може да процени. Ел Пистољеро је застао кад је изнео концепт, Ана је осећала његов поглед. Али не гледа само њу. Пажљиво је посматрао све присутне. Очи су му клизиле с једног на другог научника.

Значи и он се бави процењивањем, помисли Ана. Ко зна на кога сумња?

И остали су приметили Корадијев поглед. У тренутку, просторију је преплавио додатни талас напетости. Што отворени, што прикривени процењивачки погледи, летели су међу окупљенима. Свако је одмеравао сваког. Ану је ситуација подсетила на емисију о животу вукова, коју је некад давно гледала.

Као да смо супротстављени чланови чопора у борби за превласт, који траже слабости противника и процењују да ли је дошао прави моменат за напад.

После десетак секунди атмосфера се углавном охладила. Као да малопређашњег одмеравања није ни било, Коради је кренуо са конкретним додељивањем тема. Ана и Најцел, добили су ударну ствар. Осталима су запале споредне гране које нису омогућавале јасан увид у значај целине. Можда само наговештаје. Наравно, Ана је то ипак више

претпостављала него стварно знала, а и то искључиво на основу свог предзнања из разговора са Теодором. Из самих назива тема, ништа слично није се могло закључити, тако да остали не би требало да су били у стању да са сигурношћу погоде шта су тачно добили. А зашто је онда Евино лице на моменат јасно показивало колико је разочарана? Није било довољно времена за детаљније посматрање и потврђивање Аниних сумњи. Састанак је завршен и разишли су се у одвојене лабораторије по прочитаним тимовима.

Кад су ушли у лабораторију, Ана се на моменат уплашила да ће Најцел опет склизнути у своје надмено одбијање свега што се постави испред њега.

Али, не, не. Ни он није толики морон. Чим види формуле очи ће му се исколачити од изненађења. Једва чекам да му видим израз. А кад се поштено укључи, свакако ће ми добро доћи његова стручност. Он ће сигурно боље разумети оне, Теодору и мени помало нејасне једначине.

Пређашњи налет страха био је савладан и Ана је готово одушевљено пратила Најцела до столова са радним станицама. Сада је време за открића, а после шта буде биће.

* * *

У просторијама великодостојника Мо Пок Туол Залека било је прилично мрачно. Иако је био ведар дан, скоро до краја спуштене ролетне нису дозвољавале да сунчева светлост у довољној мери осветли собу. А вештачко осветљење из неког разлога није било укључено. У најмрачнијем углу собе, заваљен на кожном двоседу, седео је крупни Прим. Деловао је прилично одсутно. На супротном, колико толико осветљеном делу просторије, два Прима који су управо ушли, заузимали су своја места на крутим дрвеним столицама. Обојица су прво погнули главе у знак покорности и поштовања, а затим је један од њих, агент Те Бук Поар, почео са формалним обраћањем.

„Најпонижније поздрављам великодостојника Мо Пок Туол Залека, Господареву десну руку и гласноговорника. Дозволите да вам поднесем извештај.“

Са двоседа, стигло је само потврдно одмахивање руком пропраћено неразговорним мрмљањем. Поар није могао да види саговорника у мери потребној да разазна његове црте лице и процени у каквом је расположењу. Решио је ипак да настави, уз максималну дозу опрезности наравно.

„Великодостојнице, вама није добро? Можда бисмо ипак требали да навратимо касније? Вест је хитна, али свакако може мало да сачека.“

„Не, у реду је. Нешто ми не прија светло. Сигурно је у питању само благи облик земаљске грознице. Брзо ће ме проћи. Слободно наставите.“

„Да, нешто вам је и глас промукао. Надам се да ће вам убрзо бити боље. Али, да пређем на конкретне ствари. Стигла је вест из Центра. Данас су отворили забрањене теме. Агент Ми Кик, донео је вест.“

Поар је на крају реченице показао агента на суседној столици. Застао је очекујући коментар, а онда ипак, схвативши да га неће ни бити, наставио.

„Агенција нас је ставила под најжешћу присмотру. Њихови агенти су свуда. Због тога избегавамо све видове електронске комуникације кад год можемо, а и када је неопходна користимо шифриране разговоре. Зато смо и дошли да лично пренесемо новости и добијемо наредбу за директну акцију. Ми смо спремни за интервенцију. И у Центру и на још три локације. Све према раније утврђеним плановима. Ако ми дозволите ја бих изнео и неке сопствене коментаре.“

Још једна пауза, али и овог пута ништа од реакције. Уз претпоставку да ћутање значи одобравање Поар је наставио.

„Имам лош предосећај поводом предстојећих акција. Понашање агената Агенције драстично се променило. Све наше испоставе су под до сада невиђеном присмотром. Не можемо ни да макнемо а да они то не примете. Делује ми као да само чекају на неки наш офанзивнији потез, као повод за општи напад. Бојим се да ће наша интервенција изазвати велико крвопролиће. Ми смо спремни за борбу наравно, али има их много више. У случају тако опсежног напада наш пораз је неминован.“

Поар је готово заустео да дода и експлицитно питање о томе да ли је великодостојник сигуран да треба да нападне Центар, али се у последњем тренутку ипак предомислио и оћутао. Није смео да изазива судбину у толикој мери. Неко време у соби је владала потпуна тишина, а онда је уследио одговор.

„Агенте Поар, добро је што се трудите да видите и оцените и више од онога што су вам непосредна задужења. Али нема потребе да претпостављате да они који су изнад вас у хијерархији не знају шта раде.“

Поар се већ згрчио очекујући да га великодостојник следећом реченицом осуди на незамисливо. Уместо тога на његово изненађење, уследио је нешто блажи тон.

„Сви ми првенствено треба да испуњавамо задатке које је пред нас поставио Господар. По сваку цену и без поговора. Наставите према

утврђеном плану. За сада сте се добро показали. Нека и надаље остане тако.“

Покрет руке јасно је показивао да треба да напусте собу и оба агента су истовремено скочили и готово истрчали напоље. Поар је, сећајући се претходног конфликта са великодостојником, и даље био помало зачуђен његовом прилично благом реакцијом. У последњим реченицама учинило му се да хвата и назнаке равнодушности. Можда не баш равнодушности, али свакако неку врсту помирености са неминовним.

Стварно је дошао моменат кад је једино што можемо да урадимо, непосредно испуњавање задатака који су нам постављени од стране надређених. По сваку цену и без поговора, помислио је док је ходником одмицао даље од великодостојникових просторија.

* * *

Ани је било сасвим јасно да тог дана неће бити ништа од паузе за ручак. Најцело лице показивало је да нема никакве шансе да и за минут остави материјале у које је заронио. У почетку је као и увек био суздржан, она је била та која је отварала документа и наводила га. Али чим је схватио у шта тачно гледа, само ју је благо али одлучно одгурао од конзоле и заузео њено место. Испрва га је на основу свог предзнања, лако пратила, али после три и по сата у којима јој је требало све више и више напора да разуме једначине које је шврљао по папиру, коначно га је изгубила. Покушала је да га прекине и да га натера да иде спорије, да би све то заједно, свакако уз више потрошеног времена али зато са много већом сигурношћу усвојили и схватили, али није обраћао пажњу на њу. Када му се готово унела у лице убацујући своје примедбе, само ју је благо померио и рекао.

„Госпођице Колинс. Схватам вашу нервозу, али прихватите и ви чињеницу да ваше интелектуалне способности далеко заостају за мојима. Ово је превише важно да бих губио време са вама. Када завршим, радо ћу вам потанко све изложити. До тада, склањајте ваше лепо лице с мог екрана, и не сметајте ми више.“

Још неко време, Ана је дурећи се успут, ипак покушавала да прати његов рад, али хтела не хтела, морала је и себи да призна да је у праву. Не за интелектуалне способности, али за знање у поменутој области свакако. А да се ослободи беса, решила је да се, макар у мислима, поштено истресе на њега.

Проклети уштогљенко. Усољени бакалар. Мислиш да си много паметан. Ипак си ми у протекла три сата много помогао. Чак сам и ја са

својим лепушкастим лицем али прилично јадним интелектуалним способностима, много похватила из тих жврљотина које си успут шкрабао по папирићима.

После тога, кад је схватила да он и даље не показује знаке да је време да нешто од информација подели са њом, само му је махнула руком и изашла из лабораторије. Схватила је да је гладна, па је прво свратила до мензе. Није хтела дуго да се задржава па је на брзину појела, можда је боље рећи прогутала, омањи сендвич са туњевином. Помислила је да потражи Тошира и Дена и види да ли код њих има неких новости. И тек тада је схватила да у ствари нема појма да ли они уопште и знају да су начете те, одлучујуће теме. Још један, много важнији разлог да их што пре пронађе. И баш кад је прилазила канцеларији за координацију безбедњака, размишљајући како да бар једном од њих неприметно да знак да жели с њима да разговара, кад њих двојица као по порудбини изађоше из канцеларије и кренуше право према њој. Као да су и они истовремено кад и она осетили порив да се нађу.

Застала је чекајући да дођу до ње. Нису се зауставили, али Тоширо јој је дао знак очима да их прати. У ходнику није било никога, па је одмах кренула, оставивши само пар корака размака. Стигли су до помоћне просторије коју су безбедњаци користили за интервјуисање. Ден се отворивши врата, вешто поставио тако да потпуно заклони улаз. Искористила је то и неприметно склизнула унутра одмах иза Тошира. Ден је оншалатно ушао за њима.

„Овде нас неће узнемиравати барем неколико минута“, рекао је. „Довољно да разменимо основне информације.“

Ана је кренула да објашњава како све до сада није могла да им јави да су покренули истраживања опасних категорија, али Тоширо ју је прекинуо.

„Нема потребе да се извињаваш, све је у реду. И ми смо за то сазнали врло брзо после тебе. Денов човек нас је обавестио чим сте приступили документима. У ствари чим је уграбио прилику да нам рапортира о врло чудном понашању расхладних уређаја у серверској соби. Вешт момак тај Вислав, морам да признам. Добро је што смо одлучили да му откријемо карте. Кад је већ у игри бар да зна на чему је. Него Ана, шта се догађа тамо унутра?“

Ана им је у пар реченица пренела основно. Не испуштајући прилику да још једном исказе и своју више него оправдану озлојеђеност Најделовим понашањем.

„Пази сад Ана“, наставио је Тоширо. „Како се понашају ови за које Ден и ја претпостављамо да раде за Агенцију, овде ће ускоро да дође до приличне гужве. Види се да се спремају за борбу.“

Ден је озбиљно климао главом, да на свој начин да додатну тежину забринутом Тошировом тону. Затим се укључио у разговор.

„Најбоље би било да се вратиш у лабораторију код Најцела. Она је прилично удаљена од улаза и требаће времена да се сукоби, уколико дође до њих, прошире дотле. Ако ти се неки од окршаја примакне, ма ако само чујеш буку која указује на то, немој да се јуначиш него остани у лабораторији. Најбоље да чучнеш иза неког стола и да чекаш. Тоширо и ја долазимо до тебе најбрже што можемо. Бићемо у приправности, не брини.“

„Ана“, убаци се Тоширо. „Кад се вратиш, колико год ти било тешко да се сконцетришеш, покушај да схватиш што више од једначина. Ако се овде закува у мери у којој ја очекујем, сумњам да ћемо икад више имати прилику да бацимо поглед у оригинална документа.“

Немо је климнула главом. Хтела је да каже много тога, да пренесе своја тмурна предосећања и да им помене констатну звоњаву аларма за узбуну у глави, али грло јој се стегло и речи нису долазиле. Само им је обојици показала најодлучнији израз који је успела да набаци на фацу, чисто онако у знак да је спремна. Кратко су се руковали и изашли из канцеларије. Пошла је према лабораторији. Пре него што су се њих двојица окренули и отишли на супротну страну, до ње је дошао глас.

„Не брини Ана. Бићемо ту за тебе“, није била сигурна који од њих двојице јој је упутио те речи.

Стигавши у лабораторију видела је да се мало шта променило док није била ту. Најцел је и даље мрмљајући гледао у монитор и повремено шврљао по папирима. По њеној процени онога што је писао, уопште није напредовао.

Аха, помислила је помало злурадо. Тесла је и за једног генијалца попут тебе прилично крупан залагај. Можда ћеш мене на крају да молиш за помоћ.

А онда је одлучила да се не дури више и да стварно да све од себе, па му се прикључила.

* * *

Мич Харис нестрпљиво је притиснуо тастер за успостављање везе. На дисплеју се појавило лице потпуковника Малиновића, официра задуженог за све видове комуникације и координације међу јединицама.

Прави човек на правом месту, као скројен за тај посао, који је одлично искористио дугогодишње војничко искуство и изградио савршено прецизну комуникациону мрежу. Сваки шрафић поставио је на своје место и никад није дозволио да у акцијама које организује дође и до најмањег неспоразума у комуникацији. Мич га је лично одабрао и поставио управо на то место.

Чак и сада док се спремао да поднесе извештај, није вадио бубице из ушију. Ко зна каква важна информација може да стигне у сваком моменту? А сви знају да је много боље да ствар чујеш директно, него после да се ослањаш на оно што ти је неко препричао. По својој старој навизи салутирао је пре него што је кренуо да говори.

„Извршни директоре, све иде као подмазано. Сваких пар минута стижу нови извештаји. Кртица им је дојавила да треба напасти. А и наше сумње око тога ко је у питању су потврђене. Спремају се. Кренуће претпостављам за нешто мање од сат времена. Много њих пристигло је у бостонски пункт. Сакупили су своје најспособније борбене агенте. Изгледа да спремају један прилично масован напад на Центар.“

„Одлично Малиновићу. Само тако настави. Сигуран сам да си и ти већ прегруписао већину наших снага у Бостон. Чим Примови крену, дај сигнал. Само пази. Хоћу врхунску синхронизацију. Ударамо истовремено по свим пунктовима. Главни удар у Бостону, али без забушавања у другим градовима. Не желим претпоставке да ће негде ићи лакше јер их у локалном пункту нема превише. Да ли је јасно?“

„Разумем извршни директоре. Сачекајте секунд.“

Мич је видео како Малиновић придржава бубицу на увету и пажљиво слуша. Очи су му се зажариле док је слушајући кренуо истовремено да му преноси информације.

„Крећу извршни директоре. Раније него што сам очекивао. Маскирали су се у људе најбоље што су могли. Улазе у возила. Има их доста, бар стотињак њих, али ипак много мање него што смо претпоставили ... Шта? Полако бога ли вам вашег, не могу све истовремено да вас слушам. Један по један.“

Мич је врло добро схватао да последњи део реченице није упућен њему. По Малиновићевом лицу видео је да се дешава нешто веома неочекивано. Није могао више да чека.

„Малиновићу, шта се догађа? Рапортирајте сместа.“

Малиновић је још пар секунди пажљиво слушао игноришући његову наредбу, а онда је ипак почео да извештава.

„Кренули су, то сам вам већ рекао. Али напоље је изашло много мање него што их је било у пункту. А два различита осматрача јављају да

их тамо готово више и нема. Остатак је нестао. Као да су испарили. Проверили су више пута, и визуелно колико се може и помоћу свих расположивих врста сензора. Унутра је остало највише десет Примова. Фали их преко сто. То је само груба процена, вероватно и више од тога.“

Мич није дозволио себи луксуз да га узбуђени Малиновићев глас збуну и омете у размишљању.

Жгадије једне. И ви изгледа имате понеког кеца у рукавима. Само, неће вам то ништа помоћи.

„Малиновићу. Одмах проследи наредбе по плану. Води рачуна о оним малим изменама које смо ономад убацили. Оно пригодно изненађење које смо припремили за професора Корација. Крећемо свим снагама. Заборави на ове што фале, појавиће се негде кад тад. Спремни смо и за покоје изненађење. Ако у неком пункту зафали људства брзо ћемо их пребацити. Ако буде нешто више жртава него што је планирано шта да се ради ...“

Застао је схвативши да више размишља наглас, него што издаје наређења. А онда је одмах и наставио.

„Схватио си све што треба. И ја крећем. Не могу да чекам у канцеларији. Обавештавај ме преко мобилног. Почни са обавештавањем трупа. Одмах.“

Прекинуо је везу истовремено кад и Малиновић.

Ту смо дакле, почело је. А ја ћу бити тај који ће целу ствар да заврши на прави начин. Нећу дозволити да ми се поткраде ни најмања грешка. Превише сам се мучио да остварим свој наум, да бих дозволио да се сад на самом крају све изјалови.

Дао је знак Питу, након чега су заједно изашли из канцеларије.

* * *

Рафаел се управо телепортовао у главне просторије шангајског огранка Гоустбастерса. Пунктова Гоустбастерса било је много, и били су расути по целом свету, али овај у Шангају, био је један од три стварно велика и добро опремљена. Шангај, Детроит и Минхен, у та три града Гоустбастерси су успели да под параваном различитих компанија закупе комплетне фабричке паркове, у којима им је била смештена готово сва логистика и људство. Све остало били су углавном приватни станови, као онај у Новом Саду, или мале пословне просторије у којима је константо боравило тек по двоје, највише троје дежурних. Наравно био је ту и по који пункт средње величине, али није их било много.

Ово је био Рафелов редовни обилазак шангајског огранка. У условима највеће притајености, које су увели након састанка у Новом Саду, неопходно је било да што чешће проверава готово све пунктове. Ова три велика поготово. Од последње посете Шангају прошло је већ недељу дана, биће доста извештавања. Већ му је било непријатно то што ће поново морати да пред колегама борцима изиграва суровог и строгог родитеља и да изнова и изнова објашњава колико је важно да одрже највећу могућу дисциплину. Како је време пролазило, а ништа значајно се није догађало, све више и више људи, чак и они на командујућим положајима, сматрало је да су овакви састанци чисто губљење времена.

И њему је било јасно да је већи део тога само пуко понављање рутинских ствари, али без тога врло брзо би се опустили, а тада ...

Очигледно су се сви помало уморили од констатног скривања. Жељни су акције. Али још увек није право време за то. Мало нас је, не можемо ударати наслепо.

Кад би само могао, да и другима објасни оно што је њему самом било кристално јасно. Говорио је и говорио, али није му успевало.

Ден би то сигурно много боље одрадио. Шта је ту је, Ден је заузет много важнијим стварима, морам се снаћи сам. Како год знам и умам.

Обузет овим не баш пријатним мислима, ушао је у канцеларију где су га чекали команданти шангајског огранка. Набацио је на лице најведрији осмех који је могао да исцеди из овако тмурног расположења и поздравио се редом са свима. Затим су почели да га извештавају о важнијим збивањима у протеклих седам дана. У почетку све је ишло уобичајено, извештаји су се ређали један за другим, али како је време одмицало, Рафел је све више осећао да у атмосфери на састанку нешто не штима. Међу присутним колегама провејавала је нелагода. Размењивали су кратке несигурне погледе, као да постоји нешто око чега се двоуме. Да ли да му кажу или не?

Није имао времена за такве игре. Лупио је шаком о сто и узвикнуо.

„Шта се то забога овде догађа? Какви су то заверенички погледи? Па ви нешто кријете. На видело с тим, одмах!“

У први мах, у одговор на његов испад појавили су се донекле увређени изрази лица, у стилу 'одакле ти само идеја да би ми нешто крили', али пошто Рафел није показивао намеру да одустане од својих строгих захтева, убрзо је главнокомандујући огранка ипак решио да поговори.

„У реду Рафаеле, не жести се. Вероватно је то стварно само ситница, али кад си навалио да ти ипак пренесемо. Бојан се прилично чудно понашао у последње време. Али, знаш Бојана, па он је један од прекаљених бораца, сигурно су у питању само пролазне бубице, све ће бити ОК.“

„Полако и по реду“, прекиде га Рафаел. „Нећемо ништа да прескачемо. Како се то тачно Бојан чудно понашао?“

„У ствари Лун Ју је све то прва приметила. Најбоље је да ти она сама исприча.“

Прозвана Лун Ју, снебивала се мало, а онда ипак почела.

„Ма не вреди, да превише увијам. Рафаеле ти знаш да смо Бојан и ја били у вези. Разишли смо се, али остали смо пријатељи. Разговарамо свакодневно, шалимо се. Е па, пре једно седам или осам дана, приметила сам у његовом понашању нешто чудно. Не могу то да прецизирам, није ништа конкретно, али као да то више није био онај стари Бојан. Забринула сам се, али нисам одмах реаговала. Ипак после пар дана без промене у његовом понашању, пришла сам му и отворено га питала шта се то са њим догађа. Одговорио је да га је јако притисла ова одлука да се потпуно повучемо и кријемо и да не може да сакрије потиштеност због тога. И опет, могло је све то стварно и бити тако, али ипак ми је цео тај разговор био превише натегнут и није ми лично на некадашњег Бојана. Баш после твоје претходне посете пренела сам осталим командантима своју, не могу рећи сумњу, више забринутост. А онда се Бојан од следећег дана није ни појављивао у огранку.“

„Није долазио на посао“, упao јој је у реч Рафаел. „Уопште? А ви претпостављам и не знате разлог?“

„Немојмо сад претеривати. Звали смо га готово одмах, наравно“, убацио се главнокомандујући. „Рекао је да га је ухватила јака прехлада и да ће доћи после пар дана. Па ето, управо тако се и десило, баш данас се вратио. После овог брифинга имамо заказан састанак са њим. Као што видиш, предузели смо све неопходне кораке иако и није било неких посебних разлога за то.“

„Предузели сте све неопходне кораке? Није долазио једно три, четири дана и онда се баш данас опет појавио. Уопште не знате где је за то време био. Обавили сте само један телефонски позив. Иако се претходно чудно понашао, никога од надређених координатора нисте обавестили о томе. Одмах да сте увели највећи степен узбуне.“

„Рафаеле, па немојмо сад да претерујемо, човек је био болестан ...“, почео је да смирује ситуацију главнокомандујући, али га је сам поглед на Рафаелов израз лица зауставио у даљим покушајима.

„Прекините више да се понашате као деца“, узвикнуо је Рафаел. „Схватите већ једном да смо у рату. Можемо да изгинемо сви до последњег услед и најмањег пропуста. По хијерархији сам овде највиши. Преузимам потпуну команду! Ванредно стање ступа на снагу одмах! Лун Ју и Симон иду са мном до Бојана. Остали одмах узбуњују све живо. Моментално треба обезбедити све телепорт јединице. Шта чекате! Крећите!“

Оштрина његовог тона коначно их је покренула и сви сем Симона и Лун Ју истрчали су напоље. Њих двоје, повели су га према Бојановој канцеларији. Рафаел их је пожуривао, толико да су готово трчали. Колико год се трудио да их енергичном акцијом потисне, црне мисли полако су испливале на површину.

Чим сам устао знао сам да ће данашњи дан бити одвратан. И сада ово ... Смири се, све ће бити у реду, одмах подижемо узбуну, затварамо Бојана на сигурно док се ситуација не разјасни, предузео сам све могуће мере. Можда је све то ипак лажна узбуна. Свакако неће бити озбиљнијих последица.

Иако је из све снаге покушавао да се увери како је све у реду, ипак му је неки ђаво константно кљуцао по мозгу и говорио му да се цабе копрца. Нема више помоћи, сувише је касно за очајничке покушаје.

4.

Масакр

Те Бук Поар предводио је одред Примова задужен за напад на Центар. Добили су прилично јасна наређења. Основни задатак - убијање научника. Свих осим доушника, наравно. Крајње једноставан план. Општи напад, стварање што веће гужве, пробој до лабораторија и ликвидација научника. Њему је остало само да све то спроведе у дело. Кад се овако исприча, делује просто да простије не може бити. Али ... Знао је добро да кад дође до фронталног масовног напада сви унапред смишљени планови падају у воду, макар колико брилијантно и непогрешиво изгледали док се црткају по табли.

Возила са Примовима полако су пристизала до Центра. Поар је стигао већ у првом теренцу и сада је пажљиво осматрао улаз. На све већи број возила који се паркирао у околини, као да нико није обраћао пажњу. Обезбеђење испред Центра није показивало никакве знаке забринутости, шеткали су се nonchalantно, причали међусобно. Повеће јато гачаца, баш тада је одлучило да долети и размести се, што по оближњем дрвећу, што

по аутомобилима на паркингу. У први мах Поар је био окружен лепетом црних злослутних крила птица које слећу, а затим и заглушен њиховим грактањем. Један је слетео баш на кров суседног аутомобила и као да је имао намеру да му нешто саопшти, јер је испуштао дугачке крештаве звуке, гледајући право у њега. Садржај поруке, за Поара је ипак остао тајна, јер грактање гачаца није улазило у његове експертизе. Остало му је једино да целу сцену игнорише у нади да је све само случајност. Испред Центра и даље је било мирно. Стражари као да су били на пикнику, а не на задатку.

Ово ће или бити доста лакше него што смо очекивали, или на супрот томе много, много теже, помисли Поар. Делују као да су тотално неспремни, али сасвим је могуће да нас очекују и увлаче у замку. А и ове проклете птичурине, никад не знам које су које, баш сад су наишле да се кочопере овуда. Али нема више назад, борићемо се храбро па макар и сви изгинули.

Управо је пристигао и последњи камион. Поар је сачекао тридесетак секунди, а затим притиснуо тастер на комуникатору, чиме је дао знак за општи јуриш. И птице су се као по команди потпуно утишале и немо посматрале призор. Таласи Примова покуљали су из возила и јурнули према улазу у Центар. Двојица стражара који су до малопре шетали испред улаза, прилично хладнокрвно, али ипак ужурбано, утрчали су унутра пустивши да се врата залупе за њима. Јуриш Примова, пропратила је нова салва грактања, јер су гачци изгледа једногласно одлучили да оваква сцена свакако заслужије и музичку пратњу.

Ипак нас значи чека ова друга, много гора варијанта, помислио је Поар, али је и он без оклевања потрчао ка улазу.

* * *

Звоно у Аниној глави поново се огласило. У ствари никад није ни престајало, само му је сада интензитет оглашавања нагло порастао. Знала је да овога пута то није само упозоравајући сигнал. Напад само што није почео. Прекинула је са радом. До сада је урадила много, улажући огромне напоре да похвата суштину Најцелових белешки. Није била у потпуности задовољна постигнутим, али боље се стварно није могло. Или макар она није могла боље. Сва срећа да ни он није успевао да одмакне ништа даље од онога што је већ и раније сконтао, па се њен заостатак ипак значајно смањило.

Баш док се размишљала да ли да покуша да објасни Најцелу да се спрема напад и да је боље да прекине са истраживањем, кад се из правца

улаза у Центар зачула бука која ју је поштедела тог напора. Људски узвици и крици, гласне команде, а такође и громогласни нељудски урлици. Да ли се та бука, која је стизала до њихове лабораторије, могла јасно идентификовати као звук борбе или не, није било пресудно. Свакако је била довољно страшна да Најцела моментално одвоји од рачунара. Ана му је саветовала да је најбоље да отрчи до централне, много боље обезбеђене лабораторије, пре него што се неки огранак битке помери до њих. Истог трена ју је послушао и одјурio и не сачекавши да види да ли ће и она са њим. Толико од енглеског центлмена.

Размишљала је да ли јој је боље да га прати, или да послуша Денов савет и да се завуче под неки од столова. Гледајући на монитору фајл који је Најцел у журби заборавио да затвори, схватила је да јој је ово вероватно последња прилика да дође у контакт са тим, толико значајним документима и одлучила се за трећу, најризичнију опцију. Прво је пажљиво прикупила и потрпала у џепове све Најцелове белешке, а кад је са тим завршила, села је за конзолу, прикључила флеш меморију и почела да снима све фајлове којима је могла да приступи, редом екран по екран.

Кад је могао професор Поулсен, што не бих и ја. Ко не ризикује тај и не профитира. Шта буде биће. А кад преснимим све што стигнем, могла бих мало и да помешам одреднице фајлова и закомпликујем ситуацију за оне који ће ово гледати након мене. То очито нећу бити ја, или неко мени близак. Ми смо са Центром завршили. Значи што им буде теже да се снају, то боље за нас.

Да мало смири дрхтање прстију који су куцали по тастатури покушала је да се у мислима нашали сама са собом.

Слободно све што нађем могу да спакујем на флеш, сада ме свакако нико неће претресати на излазу. Желеће једино да ме убију.

* * *

Ден се држао близу Тошира. До сада су само спорадично учествовали у борби. Морао је да призна да је Агенција ову акцију прилично добро организовала. Чим су Смрде покуљале у главни хол и јурнуле према њиховом положају, засуле су их гомиле стрелица које су испаливали стрелци, готово идеално распоређени по просторији. И са бока, из правца другог краја хола, а и чеоно са међуспрата. А онда, док Примови још увек нису савладали пометњу у својим редовима, кроз помоћни улаз иза њихових леђа нахрупио је нови ешалон агената Агенције. Најбољи људи за борбу прса у прса. И тада је настао општи кркљанац.

Ден је тек повремено испаливао стрелице из једноручног самострела. Искључиво кад му се чинило да се неки Прим превише приближио њиховом положају, који је блокирао најближи ходник према лабораторијама. Тоширо је за разлику од њега користио склопиви ојачани лук. Као и Ден и он је до сада испалио само пар стрела. Сваки његов хитац био је смртоносан. Врх стреле непогрешиво је погађао у око, а затим избијао из потиљка гађаног Прима.

Ден је по први пут имао прилику да види Тошира у борби. И то је као и све остало радио са невероватном дозом хладнокрвности и самопоуздања. Дену је и даље у глави била сцена првобитног јуриша Примова. Колико год да су агенти Агенције били спремни, на њиховим лицима јасно се оцртавало узбуђење изазвано налетом адреналина. Чак је и он био прилично узнемирен гледајући како на десетине Примова уз најгрозније могуће урлике надиру према њему. И иако се он, за разлику од осталих агената, и до сада свакако већ нагледао Примова и за њега је ово био први пут да их види оволико, у гомилама. То је дефинитивно било много горе него гледање појединачног примерка.

А Тоширо је тада мртав хладан извукао делове лука из футроле и натенане га склопио. Само је фалило да приликом тога још и звиждуће. Неку поскочицу можда. И иако је у коришћењу лука био смртно прецизан, није био претерано одушевљен оваквим својим учешћем у борби. Ден је то врло брзо приметити.

Значи и у томе је исти као ја. Не прија му да овако са стране и скоро потпуно безбедан одизима животе других. Па макар то били и животи Смрда. Ово сад већ помало личи на чисту егзекуцију.

Примови су губили битку. Агената Агенције било је једноставно превише. Ден и Тоширо прекинули су да испалију стреле и без речи наставили да посматрају даљи развој ситуације. И тада када је деловало да само треба сачекати неизбежни крах Примова, Ден је приметио, по њему веома чудне маневре бораца Агенције. Уместо да пробију по крилу и затворе обруч, кренули су да повлаче трупе са улаза у ходник који је заобилазно водио до лабораторија, и да се враћају уназад према улазним вратима. Тако су формирали кордон који је Примове потискивао право напред према пролазу који су поменути померањем трупа ослободили. Поглед му се срео са Тошировим у коме је јасно видео да је и овај уочио то чудно маневрисање.

„Па они их терају право ...“, почео је Ден.

„Према лабораторијама“, завршио је уместо њега Тоширо.
„Изгледа да је Агенција за данас, поред Примова, планирала и неке

цивилне жртве. А што је најгоре од свега, овај околни пут ће их пре него што стигну до главне, довести право до Анине лабораторије.“

Без икакве даље међусобне комуникације, појурили су да покушају да блокирају ходник, пре него што Примови нахрупе кроз пролаз. Тоширо је, као један од команданата обезбеђења Центра, у трку извикивао наредбе и позивао агенте да им се придруже. Ден се није освртао, али знао је да је то само губљење енергије. Ниједан члан људских трупа није обраћао пажњу на њих двојицу. Знали су добро ко овде издаје наређења. А та наређења била су управо супротна Тошировим.

* * *

Те Бук Поар свим силама се трудио да спречи расуло у редовима Примова. До сада, не са претераним успехом.

Знао сам да ће нам оне одвратне птичуринае загорчати живот. Прво те проклете стреле, а после и права армија која нас је одсекла од излаза. Морам како год знам и умет повезати редове.

Викао је на своје саборце, ударао их рукама, јурно ка местима где су се отварале рупе у њиховим редовима и ускакао у борбу тамо где су трупе Агенције биле најгушће. Кретао се брзо попут муње, секао сечивима на рукама, набадао репом. Његов лични пример није био узалудан и убрзо се око њега сакупила повећа група најискуснијих бораца. Заједничким снагама кидисали су на противнике секући их у таласима. Притисак је ослабио и успели су да одрже централну линију. Али остатак примовске војске се расипао. Поар је схватио да су изгубљени.

Треба само да нас заобиђу кроз овај процеп који су отворили и бићемо потпуно окружени. А тада могу да нас заспу облацима стрела уместо да овако, телима налећу на сечива. Сви ћемо изгинути а да се нисмо ни приближили метама.

Тада је и он истовремено кад и Ден и Тоширо приметио нелогични маневар противничких снага.

Па они нас гурају право према лабораторијама. Не желе да нас побију пре него што ми убијемо научнике. Какав подли план. Нема везе, кад већ треба да изгинемо без икакве части, у пуком испуњавању противничких циљева који су се игром случаја поклопили са нашим, нека то буде барем након обављеног задатка.

Узвикнуо је пар кратких наредби и повео преостали одред Примова према пролазу који им се моменат раније отворио. Остаци његових трупа, који су остали раштркани ван групе окупљене око њега,

таман ће му добро доћи да задрже противника довољно дуго да би њима омогућили да стигну до циља.

Ако наш противник уопште и има амбиције да нас спречава у долажењу до циља. Стићи ће нас касније. Кад уместо њих обавимо прљаве послове. Побећи свакако не можемо. Немамо куда, осим право напред.

* * *

Док се у просторијама Центра водила беспошtedна борба, у готово свим осталим примовским пунктовима, ситуација је више подсећала на кланицу. Типичан сценарио по коме се одвијала акција у једном просечном седишту Примова, изгледао је отприлике овако. У просторије у којима је између пет и двадесет Примова изненада упада барем пет, шест пута више специјалаца Агенције. Примови су тотално изненађени и малтене ни не стижу да пруже иоле озбиљан отпор пре него што их специјалци буквално искасапе.

Ако би покушали да све то уситнимо на ниво једног појединачног Прима онда би то личило на следећу сцену. Прим више покушава да побегне него да пружи отпор. За њим јурца минимално пет специјалаца који га засипају стрелицама, не трудећи се претерано да погоде неко витално место. Кад успеју да га сатерају у неки ћорсокак, или он успут застане услед превише повреда, скачу на њега и истовремено га секу мачевима. Делови меса отпадају, а тамна, скоро па црна телесна течност липти у потоцима на све стране. Крајњи резултат је јасан. Сви Примови побијени, међу трупима Агенције готово да нема жртава.

Једина ствар, која је донекле изненадила и помало узнемирила специјалце, биле су ситуације кад су Примови успевали да дођу до телепорт јединица. Дешавало се да Прим успешно укључи телепорт и умакне специјалцима испред самог носа. У први мах делује као добар фазон. Спасоносно. Али није баш тако. Постојао је један ситан али пресудан проблем. Није могао да побегне бог зна где. Само тамо где је већ инсталирана друга телепорт јединица чију је приступну шифру знао. Другим речима у неки други примовски пункт. Који је наравно, такође био под опсадом непријатеља. Побегнеш из чељусти вука, да би упао у канце лава. И није неки избор. Како год окренеш мрка капа за Примове.

Специјалци су у почетку били врло изненађени у оваквим ситуацијама. Замислите сцену, намерите се на противника и таман вам делује да сте га сатерали у ћошак, а ваздух око њега се изненада потпуно замагли и ви кад скочите и засечете мачем тамо где би он требао да буде,

или вам се мач одбије од тог замагљеног ваздуха који је неким чудом очврснуо, или ако је телепортација већ завршена, само пролетите у празно. Или још горе, обилазите просторију, видите да у њој нема никога, кад се изненада пред вама, буквално из ничега, као уз помоћ магије, створи Прим који урла и јури право на вас као мува без главе. Не баш zgodне ситуације, морате признати.

А понекад, врло ретко додуше, дешавало се и да специјалци стигну Прима баш пре него што телепорт проради, па му се не својом вољом придруже у самом процесу. Прилично гадна ствар. Један од укупно пет настрадалих агената, погинуо је управо овако. Око Прима који је укључио телепорт почела је да се формира густа измаглица. Специјалац, који је узгред био и командир јединице, ипак је успео да уђе у обележени круг, пре него што се магла потпуно спустила и не схватајући шта се баш тачно дешава, више по инерцији засекао је Прима, који се и није нешто бранио, мачем по врату. Изненада пре него што је стигао да извуче мач, командир заједно са Примом бива телепортован у други пункт и то право усред борбе која се тамо одвијала. Ту тројица редова јуре Прима и гле чуда сви заједно такође стоје у кругу телепортације, који само што се није покренуо.

Специјалац командир успева да одгурне тело свог смртно рањеног противника право на своје колеге, да би одмах потом налетео на другог Прима. Уопште не схвата шта га је то снашло, али он је ипак прекаљени борац и више рефлексно, пробода противника мачем кроз грудни кош и пре него што је стигао да га нападне. За то време друга три агента такође су потпуно слуђени. Улетели су у неки чудни дим и изненада уместо усамљеног Прима којег јуре, ту је општи кркљанац, а на њих приде још и налеће тело, у самртним трзајима додуше, али које ипак млати сечивима. За сваки случај, сва тројица насумично испалују све стрелице из самострела. Када се ваздух око њих коначно нормализовао, схватају да више нису у просторији у којој су били, а да покрај њих, поред два Прима лежи и избушено тело њиховог колеге. Прецизније речено, тело њиховог колеге надређеног официра.

Пришли су му да виде у каквом је стању и на своју велику жалост схватили да је још увек жив. Не због тога што су желели да буде мртав, већ због тога што ће то, уз повреде које је имао, свакао убрзо бити, само што ће уместо благодети тренутне смрти у незнању, морати да трпи стравичне болове, а приде ће, што је још горе, схватити да умире убијен стрелицама тројице својих војника. Нагнули су се до његовог лица, покушавши да виде има ли неке шансе да му олакшају последње тренутке, а он их је смркнуто погледао и рекао:

„Е жебига“.

И да тројица редова нису била прилично добро утренирани, тог дана би жртве међу специјалцима биле ипак веће, јер је командир потегао самострел и не нишанећи много, у њиховом смеру испалио све стрелице које је имао у шаржеру. Успели су, али само захваљујући одличним рефлексима, да се откотрљају даље од његовог тела, таман на време да избегну салву. Командир је спустио руку и пошто је схватио да је промашио, остало му је само да изговори последње речи и умре. Последње речи, су му за дивно чудо, биле исте као и оне претпоследње.

Ипак, комуникација међу специјалцима била је врхунска и убрзо су сви били обавештени о телепортационим јединицама. За сваки случај су у почетку уништавали сваку на коју би наилазили. Касније су ипак схватили да ништа неће банути у просторију, ако пре тога апаратић не почне да пишти и светли, тако да је кад се ситуација смирила ипак преостао и покоји неоштећени телепорт. После свега једно пола сата од почетка акције, у свим тим нападнутим пунктовима није било више ниједног живог Прима. Осим неколико заробљеника, наравно.

Све у свему била је то прилично успешна акција Агенције. Циљ је постигнут, Примови су били истребљени а жртве минималне, много мање од очекиваних. Само, главни разлог оваквог брилијантног успеха, није лежао првенствено у способности и ефикасности трупа које су извеле акцију. Први од два главна разлога, био је тај, да Примови који су се у пунктовима затекли, уопште нису личили на оне савршене ратне машине које су агенти знали од раније. Већина агената у ствари никад раније није се сусрела ни са једним од њих, сувише добро су крили трагове свог присуства на Земљи. Знали су их једино са материјала које су изучавали у току припрема. Тамо су били стравични. А ови данас, били су ситнији, не толико окретни и јако мало њих је убадало репом. У ствари, готово да ниједан није ни имао реп. Барем не неки који би био уочљив за специјалце. Други, вероватно још важнији разлог, био је тај што је Примова било много мање него што су очекивали. Били су у минусу за поприличан број њих.

Али као што је на почетку речено, ово је била слика из готово свих примовских пунктова. Значи не баш из свих. У ствари, из свих сем једног. На последњем спрату хотела Палас у Њујорку, било је сасвим мирно. Прим који је седео за писаћим столом, био је сам у просторијама и записивао је нешто у своју бележницу. За време целе акције ниједан Прим није се телепортовао овде, иако је на зидовима просторија било више функционалних телепорт јединица. Зашто? Па вероватно зато што ниједан Прим није знао приступну шифру за овај пункт. Грешка. Један је ипак

знао. Само тај један, је за сада био прилично заузет. Још једна грешка. Шифру је поред тог једног, знао још један Прим. Али тај други није тренутно осећао никакве потребе за телепортовањем.

* * *

Мобилни телефон Мича Хариса зазвонио је баш док је размишљао како га нервира то што није на лицу места и што уместо тога мора да седи и чека да га позову и известе. Прилично се обрадовао кад је видео Малиновићево лице.

„Крајње је време било да ме позовеш. Причај.“

„Разумем господине. Извините, али нисам стигао да зовем све до сада. Знате како је, низ непредвиђених околности. Хтео сам да пре него што вам се јавим сазнам што је могуће више.“

„Малиновићу, Малиновићу. Не свиђа ми се тај почетак. Као да најављује нешто што нећу желети да чујем.“

„Видећемо. Да кренемо са ситуацијом у Центру. Ту иде све по плану. Баш како сте и желели. Потерали смо остатке Примова право на лабораторије.“

„Одлично Малиновићу. Не волим када морамо да убијамо и своје, али Кораци и Деберманс свакако су сазнали много више него што је добро за њихово здравље, а нису под пуном контролом. А ни ови остали нам гарант не требају.“

Сад кад је чуо како је његов план да се научници жртвују коначно и неопозиво спроведен у дело, у Мичовој глави упалила се нека сигнална лампица упозорења. Било је ту нешто дубоко у подсвести, нешто што му је неко некад рекао.

Да ли ми је то Пит пре месец, два натукнуо да ме чека изненађење везано за тим научника, помислио је он.

Погледао је у Питово чврсто лице које ни сада, као уосталом и у готово свим другим ситуацијама, није имало израз из кога би се било шта могло прочитати.

Ма не, сећање ме сигурно вара, на баш је Пит био тај који је одмах подржао мој предлог да се Кораци и Дебермансова препусте Примовима, а одмах затим и сам предложио да и све остале придодамо групи за одстрел. Значи да, ако и постоји непознаница, сигурно се не односи на саме научнике.

Схватио је да већ дуже времена ћути и да Малиновић чека с друге стране везе. Има времена, разговараће са Питом касније, кад се акција приведе крају.

„Да, извини Малиновићу, нешто сам се замислио. Као што рекох, научницима смо забаву припремили с потпуним правом. Примови ће све обавити уместо нас. Како стојимо у осталим пунктовима?“

„Није лоше. Жртве су минималне, покупили смо договорен број заробљеника, остали су ликвидирани. И ту сад долазимо до те две ствари о којима сам у ствари хтео да вас известим.“

„Па причај човече.“

„Прва ствар је та да Примови имају развијен систем за телепортацију. Не знам како је могуће да све до сада нисмо имали појма о томе, али ето нисмо. Утешна ствар је та, да сада, кад им је то било најважније, нису могли да телепортацију искористе на прави начин. Једноставно нису имали где да побегну.“

„Рекао си телепортацију? Оно кад си мало ту, а онда више ниси? Па то је онда било то што је жуљало Примове. Сигурно су и професор Поуслен и она свиња Кораци баш то открили у Теслиним документима. Види ти само тог поквареног италијанског пацовчића. Лагао ме је. Мени просипа о неким енергетским папазјанијама, а открио је ништа мање него принципе телепортације. Знао сам да је његова елиминација више него добра идеја. Одлично, испало је још боље од планираног. Једини разлог због кога сам се ломио око тога да ли треба поштедети бар једног научника је отклоњен. Сад све знамо и без њих. Примови су имали телепортацију, више је немају јер нема ни њих, али зато смо ми ти који ћемо је наследити. Чак ћемо им рећи хвала. Чим сконтамо како све то функционише. Претпостављам да то неће бити толико тешко?“

Мич је ову последњу реченицу посебно нагласио, што Малиновићу није промакло. Ипак, није се претерано узбуђивао због тог полу-претећег тона. Можда због тога што се он у принципу никада и није превише узбуђивао. А можда и зато што је одговор на ово питање, стварно био једноставан и што је још важније, позитиван.

„Нема проблема, наши момци већ су погледали ствар и обећавају да ће врло брзо знати све детаље. Моћи ћемо да је користимо за највише десетак дана.“

„Супер, то је значи то. Све се успешно окончало, још само да ...“

„Овај, господине“, Малиновић се ипак, иако је на секунд оклевао, усудио да прекине Мича, „то би било то, да не постоји и друга ствар. Која је вероватно повезана са првом. Знате оних стотинак или више Примова који нису били у Бостону, а ви сте претпоставили да ће се већ појавити у неком пункту? Е па нису се појавили. Некако их нема. У ствари, свакако су негде, али не тамо где ми очекујемо да буду. И нема их стотинак. Пре ће бити око тристо. Или још више.“

Застао је мало, очекујући реакцију, а кад до ње није дошло покушао је шалом да мало ублажи лоше вести и разведри Мича.

„Ако је за утеху, сад нам је сасвим јасно како су то нестали из Бостона.“

Мич се намрштио, готово плануо, али онда када је угледао Малиновићев израз, предомислио се и уместо тога се насмејао.

„Ти Малиновићу стварно знаш када и шта треба да кажеш. Прави си.“

Одмах затим уозбиљио се и наставио службеним и заповедним тоном.

„Наставите да пратите стање. Не знам тачно где треба да тражите, али претпостављам да је најбоље да тражите немире. Толика количина Примова ван њихових пунктова једноставно мора да направи гужву. Ја сада морам да журим на једно место. Не бисмо желели да се наша птичица одтелепортује у непознатом правцу, зар не?“

„Да, свакако господине. Ја ћу вас известити истог момента кад нешто сазнам. Довиђења господине.“

Мич је прекинуо везу и окренуо се према Томпсону.

„Пите, молим те пренеси возачу да нас одвезе испред хотела Палас. Што је брже могуће! Време је да посетимо старог пријатеља. Обавести одред који треба да нас сачека. И то хитно, да хитније не може бити!“

Убрзо су јурили улицама Њујорка, а Мич није могао, а богами ни желео, да заустави осмех чистог наслађивања који му се ширио лицем и при самој помисли на предстојећи сусрет.

* * *

Таман кад је Рафаел пратећи Симона и Лун Ју стигао надомак Бојанове канцеларије, из правца главне телепорт сале зачула се узнемирујућа бука. Ускоро су се по целом огранку разлегале и сирене за узбуну.

Рафаел моментално зграби комуникатор и успостави везу са галвнокомадујућим.

„Шта се то дођавола догађа!?!“, готово је викао у комуникатор.

„Примови! Нападају нас! Док смо стигли, они су већ потпуно заузели цео сектор око телепорт собе. Утврдили су се и за сада мирују, али ускоро ће напасти. Има их барем стотину. Заузимамо положаје, али нећемо их тако лако зауставити. А има и других, једнако лоших вести. Управо су ми се јавили из Детроита и Минхена. И они, баш сада док

причамо, трпе сличне нападе. Бојан нас је изгледа издао. Одао је приступне шифре за сва три главна огранка. Иначе не би могли да нам овако бану и потпуно нас изненаде. Сва срећа да није знао шифре за све пунктове. И ово је довољно лоше. Покушавам да назовем контролну собу, али нико ми се не јавља. Ти знаш шта је све тамо?“

„Бојан“, промрмља Рафаел, више за себе, а затим одговори на питање. „Наравно да знам. Ми ћемо кренути тамо. И урадити све што треба. Да ли Бојан зна шта се налази у контролној соби?“

„Не. За ометач и контролни сигурносни систем наравно зна, то знају сви агенти његовог ранга. Али за оно друго не зна. У овом огранку сам само ја имао потребне привилегије и шифре. Морате стићи до контролне собе и укључити ометач. То ће нам значајно поправити изгледе. Ако загусти толико да ти постане јасно да немамо изгледа, не обазирати се више на нас, знаш шта ти је чинити. Тамо имаш и један резервни телепорт. Можеш се извући.“

„Добро. Толико за сада. Крећемо. Ви покушајте све што можете да их зауставите. Сакупи сво људство. Будите спремни да реагујете чим приметите сигнал да је ометач укључен. Чућемо се касније, ако дођемо до последње опције нема потребе да сви изгину. Ту су и помоћни телепорти, сваки живот је драгоцен.“

„Даћемо све од себе“, главкомандујући је застао за секунд, па онда покуњеним гласом наставио. „Рафеле, извини што смо толико забрљали. Дао бих све што имам за шансу да се вратим уназад и поступим пажљивије.“

Рафаел у себи помисли како је сада касно да се било шта исправи, али гласно ипак рече нешто много блаже.

„Вероватно ни ја не бих поступио много другачије. Шта је ту је. Једина шанса вам је да се искупите добром борбом. Ми крећемо.“

Прекинуо је везу и потрчао што је брже могао према контролној соби. Симон и Лун Ју пратили су га у стопу. У пролазу, застали су и завирили у Бојанову канцеларију. Као што је већ и претпоставио била је празна. Без сувишног губљења времена кренули су даље. Рафаел је у трку помислио, како би им сада било много лакше да су се у моменту кад су напуштали састанак и кретали код Бојана сетили да понесу оружје. Само што више није било времена да се тај пропуст исправи, морали су наставити овако.

Контролна соба није била далеко и убрзо су стигли до ње. Пажљиво су провирили кроз одшкринута врата. Три тела која су лежала на поду, у локви крви која се полако ширила, јасно су им говорила да је неко стигао пре њих.

Иако су Тоширо и Ден и даље трчали пуном снагом, знали су већ да нема шансе да стигну на време да блокирају пролаз. Кад су дошли надамак ходника, главнина групе Примова већ је прошла и одмицала је низ њега. Није било времена да застану и договоре даљу тактику, али речи им нису ни биле потребне. Довољан је био кратки поглед. Не успоравајући трк, Ден је извукао самострел и испалио три стрелице у најближег Прима. Погоци нису били врхунски, али свакако су били довољно прецизни да га усмрте. Ако је то било тешко извести, шта тек треба рећи за Тошира. Он је извео сличну ствар, само уз помоћ лука уместо самострела. Уз незнатно успоравање трка, натегаво је лук и испалио стрелу. Овога пута није погодио око. Али не због тога што му је трчање смањило прецизност, већ из другог много прозаичнијег разлога. Прим му је био окренут више леђима, па му око није ни видео. Уместо тога погодио га је тик испод ушне шкољке. Са истим учинком као и код претходних хитаца.

За следећу стрелу више није било времена, већ су пришли превише близу за то. Уместо тога, потегли су мачеве и улетели у позадину примовске групе. Ден се, да не би ризиковао да га неко препозна, није усудио да у Центру носи своја два сечива, па их тако ни сада није имао при себи. За ову прилику Тоширо му је позајмио један од својих мачева. То му нимало није смањило ефикасност. Довољна су била два кратка замаха и двојица Примова већ су била ван строја. Слично је било и са Тоширом. Али сада је долазио други, много тежи део. Изгубили су предност изненађења, а док је главнина групе одмицала, ка њима су се окренула петорица Примова.

И тада, иако се никад до сад нису борили заједно, ма иако никад ниједан од њих није ни видео како се онај други бори мачем, а што је још чудније, иако пре ступања у борбу нису разменили ни једну једину реч договора, обојица су муњевито заузели један од најкомпликованијих ставова за борбу двојице против надмоћнијег противника. Леђа у леђа. Али није то био онај класични дефанзивни став, који сте сигурно видели у авантуристичким филмовима, кад се актери једноставно наслоне један другом на леђа а онда се полако окрећу чекајући да их противници нападну. Ово је било далеко компликованије, али истовремено и далеко ефектније.

Оваква борба захтевала је муњевите и потпуно синхронизоване наизменичне окрете обојице сабораца током којих мач једног засеца горе,

а другог доле, што се опет наизменично мења. Све то наравно уз константно кретање према противнику, у ствари више кроз њега. Свако па и најмање кашњење или пожуривање иједног од њих довело би највероватније до тога да мач уместо противника погоди саборца, толико је мало простора остајало за тело да се измакне, пре него што туда прозуји сечиво. Ипак, иако им је ово био први пут да овакав став изводе заједно, Ден и Тоширо све су извели управо савршено.

А кад се овај стил борбе изведе савршено, теорија борбе прса о прса каже, да противник има прилично мале шансе да преживи. Нарочито у уском простору као што је био овај ходник. Постоји наравно и стил који се у теорији препоручује као противмера, само ови Примови га изгледа нису знали. Најбоље им је било да се окрену и побегну. Примови, на своју велику жалост, изгледа нису имали ту другу опцију и пракса је потврдила теорију. Ден и Тоширо прошли су кроз њих као кроз путер. Ипак, сво то сецкање потрошило им је довољно времена да остатак групе доброано одмакне.

У моменту кад су потрчали за њима, Ден проговори по први пут откад су јурнули у потеру. Само оно неопходно.

„Ако се поделе ја идем за већом групом.“

Тоширо у одговор само климну главом, а онда су већ поново ушли у пун трк. Након скретања удесно, таман су стигли да виде како мања група Примова улази у лабораторију са стране, баш у ону у којој је била Ана, док већа наставља према, а убрзо затим и улази у главну лабораторију на крају ходника. Њима је остало да претрче још поприлично парче ходника, пре него што и сами стигну до лабораторија. Барем тридесет и кусур метара. Требаће им бар десетак секунди. Читава вечност.

* * *

Ана је још пре негде око пола минута приметила да је бука почела да јој се приближава. Више није било довољно времена да неометано отрчи до главне лабораторије. Спаковала је флеш меморију у један од џепова радног мантила, а затим кренула да размишља где да се сакрије. Осмотрила је распоред намештаја у лабораторији. Три реда столова са конзолама за приступ централном рачунарском систему на њима, можда би могла да се завуче испод неког од њих, странице иду скроз до земље и пружају солидан заклон. Али никако је није привлачила помисао да треба да чучи и чека да неко помери сто и примети је, без икакве могућности да види шта се догађа.

Дуж зида било је поређано неколико ормана, питање је да ли у њима уопште и има доста места за сакривање, а перспектива чучања у орману, није јој била нимало светлија од оне у којој чучи испод стола. У ствари била јој је за нијансу тамнија, јер је у орману поред свега сигурно и прилично мрачно. Погледом је шарала даље по просторији и тада је угледала место које јој се учинило сасвим одговарајуће.

Види, види, па ово и није тако лоше, помислила је.

Није било баш превише простора, али девојка витка попут Ане, могла је ипак комотно да се смести, а што је најважније, са овог места могла је неометано да осматра ситуацију у лабораторији. Склонила се у одабрани заклон ни за секунд прерано, јер су се у истом моменту и врата лабораторије отворила уз тресак и лупање о зид.

* * *

Те Бук Поар предводио је већу групу Примова, која је упала у главну лабораторију. Са њим заједно, било их је седам. Када су ушли у просторију и кад је по први пут стигао да погледом преконтролише бројно стање трупа, гледао је кроз тај празан простор иза својих војника, као да је очекивао да уђе још неко. Колико год мало да их има, мораће да буде довољно. Треба обавити оно због чега су ту. Знао је да нема превише времена, не би му остало толико мало бораца да их неко не јури. Брзо је осмотрио ситуацију у просторији.

У делу најудаљенијем од врата, као да су хтели да поставе што више простора између себе и њих, стајало је укупно осам људи. Тројица су, како је по униформама закључио, били агенти обезбеђења Центра, који су стајали испред осталих, за које је по белим мантилима претпоставио да су научници. Видео је и договорене ознаке за препознавање на одећи доушника. Агенти обезбеђења нису се нешто журили да нападну. Оклевали су. Као да су се надали да ће Примови отићи ако се праве да их не примећују. Поар је, док је кретао напред, показао тројици војника да остану крај врата и пазе на њих, а осталима је дао знак да га прате. Двојица агената, домунђавала су се нешто међусобно. Поар је моментално схватио да сигурно и они знају за план Агенције.

Свесни су да су требали да нам дозволе да поубијемо научнике, само нису успели да се извуку из лабораторије пре него што смо заузели ходник. И сад не знају како да се понашају. А да погину нису баш ради.

Размишљао је секунд, два, а онда се одлучио и обратио се агентима у што је могуће ведријем тону.

„Изгледа да нисте успели да се евакуишете на време и обезбедите нам неометану ликвидацију научника. Никад није касно. Слободно прођите.“

Научници су били прилично изненађени овим речима, а онда одмах потом још и више самим понашањем агената, који су се само неповерљиво мешкољили без икаквог одговора, јасно показујући да их једино страх од преваре спречава да прихвате понуду Примова. Поар је преломио у себи и да би их уверио да је мислио озбиљно, показао је својим војницима да се склоне са врата и ослободе пролаз. Убрзо су сви Примови били на левој страни собе. Двојица агената нису више оклевали ни трена и буквално су истрчали напоље. Врата су убрзо опет била затворена, а примовски стражари на својим местима.

Ова двојица изашла су таман на време да налете на наше пратиоце, мислио је Поар. Надам се да ће се побити међусобно. Чак и ако не буде тако, свакако ћу добити на времену.

Окренуо се ка научницима и загледао се у преосталог агента обезбеђења који се из неког, само њему знаног разлога, није придружио својим колегама у бекству.

„Шта ти чекаш да ми је знати“, обратио му се замишљеним гласом, а одмах затим наредио је напад.

* * *

Док је Ден настављао право, Тоширо је скренуо и упао у лабораторију, у коју је раније ушла мања група Примова. Њих четворица. Није губио време на опрезност, само је грунуо кроз врата. Брзо је осмотрио ситуацију. Сва четворица су ту, тројица груписана у средишту лабораторије, један даље међу рачунарским конзолама, Ане нема на видику.

Сигурно се сакрила испод неког од столова, помислио је.

На сличан начин размишљали су и Примови, јер их је један већ разгртао, не обазујући се на делове рачунара који су летели свуда унаоколо. Остала тројица окренули су се према њему. Није имао много времена на располагању, јер је онај међу столовима већ поразбацио скоро половину. Ану још увек нису открили, али Тоширо је предвиђао да ће се то догодити врло брзо. Требало би да их се што пре отараси. Само што је то било лакше рећи него учинити. Схватио је то готово одмах, већ у моменту кад су се сва тројица као један ступили према њему.

Када више бораца истовремено напада једног, врло често им та надмоћност у броју само смета, јер уколико нису довољно координисани,

више времена губе у оклевању због бојазни да ће повредити саборца, него што евентуално добијају због бројности. Тоширо се и сада надао томе, али на жалост по њега, сасвим неоправдано. Ови Примови као да су читали неку литературу о борбеним стилевима тројице сабораца, која је била аналогна старим кинеским и јапанским записима које је он све већ одавно меморисао. Координисање и усклађивање напада и одбрамбених потеза било је потпуно другачије, јер је наравно морало бити прилагођено потпуно другачијем оружју, а и моторици покрета и грађи тела Примова, али крајњи ефекат, био је врло сличан.

Тако да је, уместо да уз помоћ пар ефектних напада и ескиважа, лако савлада једног по једног, успевао једино да вешто блокира и избегава њихове нападе. Уопште није долазио у прилику да крене у офанзиву. Свакако му није помагало ни то, што је константно пратио шта се догађа са Примом који је склањао столове. Један замах репом готово га је поткачио због тога. Четврти Прим већ је долазио до последњег стола, а он никако да преузме иницијативу. Очајнички је покушао са једним од најсложенијих напада, са двоструким финтирањем пре самог замаха, али његово сечиво спремно су блокирала вешто подметнута кљешта. А одмах затим уследили су напади друге двојице, па је на једвите јаде успео да се одбрани. Ништа више није могао да учини, осим да уз наставак блокирања удараца који су пљуштали по њему са свих страна, посматра како четврти Прим мемера и последњи сто ...

А иза стола није било ничега. Тоширу је лакнуло и одмах је, са новим еланом, почео много енергичније да блокира и узвраћа на ударце противника. Као да је тај моменат преокренуо борбу. Сада је он био у офанзиви, а они су једва стизали да избегну његове нападе. Али и да је Тоширо имао намеру да се порадује због тога, не би стигао. Четврти Прим приметио је да су му саборци у проблему, и уместо да настави потрагу за Аном, укључио се у борбу. И то на начин, дефинитивно најгори могући по Тошира. Није се приближио и придружио колегама у борби прса у прса. Ту ионако није било места за још једно позамашно тело. Остао је на раздаљини довољно великој, да га Тоширо не може никако дохватити и да не омета покрете осталих Примова, али исто тако и довољно малој да када опружи свој реп може да њиме поткачи Тошира.

Први ударац му је прозујао тик поред врата. Једва је успео да га избегне, а додатно померање тела готово га је наболо на сечива која су се кретала ка његовим грудима. Схватио је да у оваквој борби нема шансе. Преостало му је само једно.

То ће ме касније коштати, али нема другог решења.

Не прекидајући борбу, напрегнуо је свој ум до крајњих граница и одвојио један његов део у независну целину. И док је већи део његовог менталног склопа и даље водио рачуна о тројници Примова са којима се борио, тај мањи део није морао да се замара размишљањем о следећим покретима њихових руку и репова које треба избећи. Тај део имао је времена да анализира њихове покрете, покушава да похвата понављајуће патерне и тражи слабости, док истовремено мотри на четвртог Прима. Тоширо је и даље имао један ситан проблем. И тај мањи, одвојени део ума морао је да користи исти пар очију као и онај већи. Боље би било да је још неко у близини. Неко ко би могао да му позајми очи. И још понешто ако затреба.

Наравно да је одмах покушао са Примовима. Нажалост по њега, неуспешно. Није довољно познавао склоп и функционисање њиховог мозга, да би на било који начин могао да утиче на њих.

Чекај мало, па Ана мора бити ту негде, помислио је у истом трену кад је новонастали одвојени ум приметио благо померање драперије на прозору.

А Ани је баш тог момента досадило да чучи на прилично пространом прозорском симсу, заклоњена непрозирном дебелом завесом која је могла да се комплетно навуче преко прозора ради замрачивања лабораторије, и да чека на исход борбе молећи се у себи да Тоширо победи. Одлучила је да му помогне. Зато је и размакла драперију, тек малчице, али довољно да провири и осмотри ситуацију. Четврти Прим био јој је окренут леђима. По глави јој се мотала идеја да му се баци на леђа и одвали га свом снагом. То би га сигурно омело. Мали проблем био је то што при себи није имала никакво оружје. А некако је сумњала у могућност да ће успети да га повреди голим шакама.

А тада је осетила неку чудну присутност у свом уму. Пре него што је стигла да почне да паничи, очи су јој пронашле Тоширове и схватила је шта јој се то одвија у глави. Лакнуло јој је. Сазнање да неко управо покушава да утиче на њене мисли, било јој је много боља опција и од саме помисли да јој се враћају стари проблеми. Иако јој је било помало непријатно да осећа ту страну силу која јој вергла по мозгу, препустила јој се колико је могла. Убрзо је непријатан осећај у потпуности нестао. Тоширов и њен ум стопили су се у складну целину, већу од збира својих појединачних делова. Посматрала је сцену борбе и сваки покрет бораца видела је уз толику прецизност и јасноћу да јој ни онај најситнији детаљ није могао промаћи.

А онда се покренула. Опет много бржим и складнијим покретима него што је била свесна да је у стању. Уследио је гибак скок на под и

кратак и брз трк до најближег срушеног стола, поред кога су на поду лежали делови растуреног рачунара. Али све то уз окретање главе у страну да би могла да констатно држи поглед на Примовима. Само је на кратко скренула очи да би угледала и дограбила монитор, а затим је моментално вратила поглед на борбу. До тада су је приметили и два Прима којима је била у видокругу, али још увек нису реаговали на њу. Схватила је какве су Тоширове намере.

Нема потребе да их повредим, довољно је да им на моменат скренем пажњу са њега, помислила је, док је бацала монитор према глави једног од тројице Примова који су се борили са Тоширом.

Погодио га је тачно у потиљак. Ударац није био претерано снажан, али ни занемарљив. Ипак је то био монитор од својих три, четири килограма. Није вам свеједно кад вас нешто такво избебуха тресне по глави. Био је, ако не повређен, а оно озбиљно пометен. Што је свакако било довољно да га искључи из планиране секвенце покрета, којима је требао да допуни акцију остале двојице. При чему та остала двојица нису били свесни да ће то тог изостајања доћи, па нису стигли да се заштите. Резултат је био прилично предвидљив.

Тоширово сечиво моментално је прошло кроз простор који је требало да блокира погођени Прим и пресеколо вратну жилу једног од преосталих противника. Одмах затим у муњевитом окрету Тоширо се пружи колико год може напред и забио мач кроз доњи део вилице погођеног, који је још увек био превише ометен да би поставио блокаду на време. И док си пуцнуо прстима, уместо примовске надмоћи, на снази је била борба један на један чији исход је већ унапред био предодређен.

Четврти Прим, у првом моменту јурнуо је да помогне колегама, али већ после два корака зауставио се и окренуо према Ани. Видео је да су му два саборца већ мртва и схватио да, стигао он или не, њих двојица преосталих против Тошира немају никакве шансе. Зато је одлучио да пре смрти, ипак покуша да изврши наређења. Треба убити научнике. Остали нису толико важни. Али то његово првобитно колебање потрошило му је пет, шест секунди, што је Ани дало више него довољно времена да реагује.

Сад је опет била потпуно своја. Али као да је та страна сила, иако више није била присутна, својим претходним деловањем пробудила у њој неке све до сада успаване способности. Док је Прим тек кретао према њој, она је вешто пројурила поред гомиле разбацаних столова и са друге стране јурнула према вратима. Сада је да би стигао до ње, морао да прође близу Тошира. Или да је прати путем око столова којим је и она прошла,

без икакве шансе да је стигне. Опет оклевање, које вероватно ипак није било пресудно. Свакако је био изгубљен.

Његов колега саборац већ је, готово обезглављен, лежао поред Тоширових ногу, а Тоширо се окретао ка њему. Покушао је немогуће. Муњевити јуриш и скок право на Тошира. Као одговор уследио је елегантни одскок који је довео Тоширово тело тачно између испружених кљешта и репа у замаху, а за њиме фијук сечива које је просекло директно кроз Примове груди, чије је тело само склизнуло на под, и вешто дочекивање у чучањ на самом крају акције.

Ана је у међувремену застала да би осмотрила завршну борбу, а затим је дотрчала до Тошира. Он се усправио, окренуо ка њој, помало постиђено је погледао и рекао:

„Извини. Нисам имао другог избора.“

Она само климну главом и пружи му руку. Коракнуо је напред у намери да је прихвати, али затетурао се и посрнуо право у њен загрљај. Придржала га је некако, а онда му је и помогла да седне на једну од столица у близини.

„Знаш, ово одвајање ума које сам малопре извео, има своју цену. Наредних пет минута нећу бити низашта. Ден је кренуо за већом групом Примова у главну лабораторију. Вероватно му треба помоћ, али ја морам мало да се одморим. У оваквом стању не могу да се борим, могу само да погинем. Ти ако желиш крени, можда твој долазак ипак некако помогне. Ја стижем чим се опоравим довољно да могу да ходам.“

* * *

Ден се убрзано приближавао вратима и таман кад је застало да би дао себи времена да смисли најбољи начин да уђе унутра, двојица агената обезбеђења истрчали су напоље.

Па они беже, схватио је. Примови су их пустили и није их било срамота да оставе научнике на цедилу.

„Где ћете вас двојица“, обратио им се гласно. „То што радите је дезертерство. Одмах да сте се стали. Идете назад заједно са мном. То је наређење.“

„Не примамо наредбе од тебе. Можда бисмо пре ми тебе требали да питамо зашто покушаваш да спасеш научнике, кад су наређења јасно говорила шта треба да радимо“, обратио му се онај са вишим чином. Други га је цимнуо за рукав и дошапнуо му нешто.

„Аха“, настави први. „Ти си један од независних агената који нису запослени преко Агенције. Е па срећно ти било. Ми одлазимо.“

Рекавши то кренуо је напред према Дену, наизглед потпуно опуштено. Колега га је пратио у стопу.

Ден је размишљао да ли да их пусти да оду или не. Није желео да их убије, али такође му није одговарало да неке пренесу да су га видели како улази у лабораторију. Знао је да ће Агенција пре или касније сазнати да јој се умешао у планове, али много боље би било да то ипак буде касније. Двојица агената разрешила су ме те дилеме тиме што су, у моменту кад су пролазили покрај њега, покушали да га изненадно нападну. Очито ни њима није пријало да иза себе остављају сведока свог кукавичлука.

Брза ескиважа, два муњевита замаха мачем и све је било готово, а да заправо није ни почело. Изгубио је већ довољно времена на њих, ко зна шта се догађа унутра? Али и даље му је остао проблем уласка у лабораторију.

Сигурно су поставили стражу тик поред врата. Чим промолим главу неко ће ми је одсећи. Чек, чек, можда ће ова двојица кукавица ипак послужити нечем корисном. Ако не они, а оно барем оно што је остало од њих.

Зграбио је њихова тела, довукао их до врата, шутнуо их да би се отворила, сачекао секунд, а онда једно тело зафрљачио свом снагом тако да је улетело право унутра. Готово одмах, у њега се забио шиљак с врха репа, а тројица Примова су се појавила на виделу крећући се према вратима да блокирају пролаз. У фрци су се прилично груписали па је успео да их збуну убацујући и преостали леш право на њих, а одмах за њим је и сам улетео у лабораторију. И други мртвац зарадио је шиљак. Онај намењен њему био је глатко одсечен мачем. Примови још нису стигли ни да се освесте и отресу убачених лешева, а већ су им свој тројици били пресечени вратови.

Ден, завршивши са њима, коракну напред и баци поглед по просторији. Тројица Примова, који су већ били надомак научника, окренули су се ка њему, а три тела лежала су мало испред њих на поду. Један Прим, једна научница и ...

Па то је Вислав, помисли Ден на брзину. Већ сам се запитао где ли је нестао. Још је жив.

„Двоструко сечиво“, зачуо је глас најкрупнијег Прима. „То што немаш два мача и другачијег си стаса не може те сакрити од мојих очију. Твоји покрети су јединствени. Дозволи да ти се представим. Те Бук Поар, виши агент трећег реда, главни убица у примовским трупима на Земљи. Срећемо се поново, вероватно последњи пут. Прими овај наклон у знак мог великог поштовања.“

Крупни Прим му се наклони, а исто су одмах затим урадила и остала двојица. Ден је главног Прима препознао као убицу професора Поулсена. Узвратио је наклон и наставио да прилази.

„Частан си борац агенте Те Бук Поар. Да ли је превише очекивати од тебе да ћеш своју част потврдити тако што у ову борбу нећеш мешати научнике? Вас тројица против мене, без сакривања иза њих и подметања њихових тела под моје сечиво“, руком је показао на Корација, Еву, Најцела и Бориса.

Тело Нине Деберманс, непокретно је лежало поред Вислава који је обема рукама притискао рану на грудима. Поар је климнуо главом у знак одобравања.

„Нека буде тако Двоструко сечиво. Представићу ти и своје саборце. Ово је Ме Сун Галу млађи агент трећег реда, а ово је Ми Кик, најбољи борац међу агентима другог реда којег имамо“, рукама је показивао на Примове док их је представљао. „Нас тројица смо елитни борци Мртве страже. Имаћеш част да на својој кожи осетиш убиственост Удруженог троструког удара.“

Ден климну главом у знак отпоздрава, а одмах затим се постави у став за борбу. По кретњама противника схватио је исто што и Тоширо пре два, три минута док се борио у суседној лабораторији. На моменат је само гледао и уживао у складности њихових покрета, а онда се и сам укључио у величанствени плес смрти. Да је Тоширо могао да види и упореди ову борбу са својом, морао би да призна две ствари. Ова тројица Примова била су знатно боља од његове тројице. А Ден је био неупоредиво бољи од њега. Није имао способност одвајања дела ума, али није му ни била потребна. Иако су покрети Примова били прецизни до савршенства, што је довело до много веће брзине њихових покрета, Ден је без икаквих напора одбијао или избегавао сваки ударац, готово да је лепршао између сечива и кљешта на рукама и шиљака на врховима репова. Није се уопште трудио да покуша да нападне, као да му је потребно мало времена да испрати механику и филозофију тог Удруженог троструког удара, како је Поар назвао примовски стил борбе.

Тачно то је и било у питању. После пар минута плесања међу њиховим оштрицама, тачно је знао шта ће у неком моменту урадити сваки од противника. А тада, као да је убацио у већу брзину, само је сунуо напред између противничких сечива и уз два кратка замаха, тела двојице Примова, већ су падала доле са зјапелим отворима преко целих груди. Поар је забезекнуто гледао у Дена, а онда пре него што је овај стигао да га прати, хитро одскочио уназад према научницима, зграбио Корација који му је био најближи и зарио му сечиво у груди уз речи упућене Дену.

„Част је част, али наређења су наређења“.

Ден је за то време, у покушају да га спречи, већ у два скока улетео међу научнике, али за Корација је било касно. Додуше стигао је на време да заштити остале. Поар, схвативши да је моменат изненађења прошао и да више нема шансе да их угрози и не желивши да даље губи време на њих, снажним трзајем ногу одбацио се на прозор, заглавио кљешта међу решетке, испутио снажни урлик и грчевитим трзајем успео да их поломи. Затим се провукао кроз настали отвор, окренуо се према Дену и обратио му се.

„Збогом Двоструко сечиво, макар за сада. Али ко зна, можда се сретнемо још који пут?“

Затим је, не размишљајући много, скочио доле, иако су се налазили на првом спрату. Ден је дотрчао до прозора, видео Прима како се дочекује на земљу без икаквих проблема, устаје и трчи низ улицу. Одмах потом кренуо је према Виславу који је још увек био жив, баш у моменту кад је Ана утрчала унутра.

* * *

Мич Харис, Пит Томпсон и двојица елитних специјалаца ужурбано су се пењали степеницама хотела Палас. Управо су се приближавали последњем спрату, кад је Мичов телефон поново зазвонио. И овога пута, био је то Малиновић.

„Кажу Малиновићу“, рекао је помало изнервирано Мич. Сад кад је стигао надомак циља, нису му пријала даља одлагања. А Малиновићево лице са погледом који непрестано шеврда лево десно, наговештавало је управо то.

„Разумем господине“, Малиновић је решио да се у овом разговору Мичу обраћа искључиво по ПС-у. „Раније информације су потврђене. У целом хотелу налази се само један Прим. Баш у просторијама великодостојника. Знам да смо вам ово већ јавили и да сте на основу тих информација, а на ваше искључиво инсистирање, горе повели само два агента, али сада имам неке нејасноће у читавањима, волео бих да позовете још једну групу специјалаца да се попне. Доле их свакако има више него довољно.“

„Какве су то нејасноће у читавањима Малиновићу“, узвикнуо је Мич, љутитим гласом, готово разјарено.

„Па читавам неку особу на претпоследњем спрату. Сасвим сигурно није у питању Прим, и скенери и термална читавања показују

људске особине, али помало ми је сумњиво да се један човек налази у главном штабу Примова.“

„Малиновићу, понекад си стварно више него досадан. Ако мислиш да ћу због једног сумњивог човека да чекам да се одред попне на тридесети спрат, грдно се вараш. Ја идем даље. Ако баш мораш, а ти дај наређење да неко крене да се пење. Уосталом шта нам може један човек. Поред себе имам три врхунска борца, а у околини сигурно имаш и спремне хеликоптере. Нема шансе да нам направи проблеме. Вероватно је нека скитница схватила да се хотел испразнио и покушала себи да обезбеди бесплатну гајбу. Прекидам Малиновићу, и да ме ниси звао ако се не догоди нешто стварно важно.“

Мич је прекинуо везу пре него што је Малиновић стигао да му каже да је тешко поверовати да ће се нека скитница пењати на двадесет девети, кад има гомилу празних соба и на првом спрату.

Можда је и боље тако, помислио је Малиновић затим, толико је бесан и нестрпљив, ко зна шта би ми урадио кад би то чуо. Просто је полудео од жеље да лично убије тог великодостојника. Ја ћу свакако да наредим једном одреду да се попне. Неће шкодити сигурно.

А док се Малиновић бакћао својим дилемама, Мич и његова пратња стигли су до врата апартмана.

Овога пута улазим без куцања, помислио је Мич и снажним ударцем ноге одвалио по брави.

И готово се изненадио кад је попустила из прве.

Човек би помислио да ће уградити неки јачи механизам за обезбеђивање врата. Толико су сигурни у себе да не размишљају о свим могућностима. Својом немарношћу просто позивају незване госте да им наврате на вечеру.

Ипак дозволио је да пре њега у собу уђу двојица специјалаца. Никад не треба занемарити мере безбедности. Ушао је одмах иза њих, праћен у стопу од стране Томпсона. У холу за састанке, где су га раније увек дочекивали, није било никог, па су продужили даље до личних великодостојникових просторија. Пронашли су га у малој радној соби, како заузет писањем, седи за писаћим столом.

„Поздрав уважени великодостојниче Мо Пок Туол Залек“, обратио му се Мич. „Овога пута ја ћу водити конверзацију. А она ће бити врло, врло кратка.“

Мич није могао да задржи осмех чисте радости. Коначно је дочекао оно, о чему већ годинама сања. Прим за столом подигао је поглед са текста којег је писао, али није проговорио ни реч.

„Ниси ти толико глуп“, наставио је Мич. “Сетио си се да би било лепо да бар нешто оставиш иза себе, макар опроштајно писмо. Само знаш, на твоју велику жалост, неће бити никога заинтересованог да га прочита.“

Мич је већ кренуо напред, али зауставио се чувши изненадне звуке из собе иза њих. Ништа специјално, само краткотрајно пиштање и зујање. Сви су се махијално окренули ка вратима. Мич је двојици специјалаца руком показао да крену и извиде ствар. Таман су стигли до врата, један је већ закорачио напоље, кад је међу њих улетео најкрупнији Прим кога је Мич икада видео. Уследило је кратко комешање, али јасно је било да му ова двојица нису дорасли противници. Убрзо су њихова тела клизила са његових сечива. Ипак су успели да му задају озбиљне посекотине дуж груди и врата.

Док се Прим, коме је водњикава тамна течност цуркала из посекотина и цедила му се низ груди, окретао ка њима, Мич се тотално укочио од страха. Колико је само маштао о борби против Примова, а сад кад му се указала прилика, толико се уплашио да није могао ни да макне. Потпуно се одсекао. На његову срећу Пит је реаговао више него спремно. Брзо је закорачио према придошлици, само је благо клизнуо у страну да избегне реп који је више инстинктивно кренуо према њему, а онда са невероватном мирноћом подигао руку са самострелом и са само метар и по раздаљине испалио му стрелице директно у врат. Прим је прво поклекао, а одмах затим срушио се на земљу притискајући рукама рану. Био је жив али непомичан, видело се да више нема снаге ни за шта. Само га је чудо још увек држало у животу. Држао је руке на повређеном грлу, лежао непомично и нетремице гледао у Томпсона, који на њега више опште није обраћао пажњу.

Управо у том моменту, Мичов телефон поново се огласио. У међувремену, углавном се повратио од малопређашњег шока. Могло би се рећи да се сав страх, који се до овог трена сакупио у њему, претворио у сирови бес. Видевши да је на вези опет Малиновић, зарежао је у телефон.

„Говори Малиновићу. Само немој да ми јавиш да сте управо читали да је у нашим просторијама још један Прим, јер врло добро знам да је у нашим проклетим просторијама још један проклети Прим. Мало је фалило па да нас све до једног побије. Ковалски и Морита су мртви да мртвији не могу бити, али ти се захваљују на ефикасности. Да није било Пита, ко зна шта би се све још десило.“

„Разумем господине“, почео је муцајући да одговара Малиновић. „Овај, извините господине, али стварно ништа нисмо могли да урадимо. Само се изненада телепортовао код вас. А сигурно то није могао да уради ни из једног нама познатог пункта. Тамо више нема Примова. Али знате

да имамо мањак у рачуници, ко зна можда имају телепорте на неким местима за које не знамо. Молим вас да сачекате да се одред попне горе, треба им још највише пет, шест минута, можда само за нијансицу више. Требало би прво обезбедити све телепорте у просторијама. Шта ћете ако још неко бане?“

„Немам више времена за чекање Малиновићу. Посао који овде треба да обавим завршићу очас.“

„Господине, сачекајте, молим вас. И онај човек са претпоследњег спрата управо је кренуо да се пење. Сигурно је чуо буку.“

„Ко год да је, Пит ће се већ обрачунати са њим. Немам више ни секунд да потрошим на глупости Малиновићу.“

„Имам још новости господине. Открили смо шта се десило са несталим Примовима. Три повеће групе појавиле су се у Шангају, Детроиту и Минхену. Изгледа да нападају неке фабричке комплексе. Наша претпоставка је да су окрили главне пунктове Гоустбастерса и да су их напали у циљу тоталне елиминације.“

„Конечно и од тебе нека добра вест. Нека се само кокају међусобно. А ти прерасподели неке трупе тамо и почистите све што преостане. Не морам да ти нагласим да би понеки живи Гоустбастерс добро дошао. Као и информације о томе шта све имају у својим пунктовима. Значи без претераног иживљавања.“

„Разумем господине, биће извршено. Него господине, требало би и да ...“

„Не, не Малиновићу. Прозрео сам твој план да ми причаш бајке за малу децу и трућаш о свему и свачему, заговарајући ме тако, све док се одред не попне до горе. Немам више шта да ти кажем, а немаш ни ти мени. Тао Малиновићу.“

Мич је прекинуо везу пре него што је Малиновић стигао било шта да дода. Овај разговор, колико год то деловало немогуће с обзиром на досадашњу количину беса који је већ буктао у њему, још више га је разбеснео. Окренуо се према Приму за радним столом - који је за све ово време само мирно седео без икаквог покушаја да се брани или побегне, чак и без последњег очајничког геста којим ће измолити милост или макар одложити неизбежно - пришао му на свега три корака раздаљине, без речи подигао самострел и испалио му стрелицу у лице. Овај ју је дочекао мирно, малтене са осмехом, као да уместо смрти очекује награду. Мич је наставио да прилази и даље окидајући обарач самострела, стрелице су се неометано забадале у тело које се трзало при сваком новом убоду. После пете, коначно је клонуло преко стола и умирило се. Мич је стигао до њега,

исукао нож из појаса и докрајчио га пресекавши му вратну жилу. Затим се окренуо према Питу.

„Пите, морам ти рећи, да све ово уопште није било задовољавајуће. Ни близу онако како сам испланирао и очекивао. Овај проклети великодостојник није се ни помакао, а камоли пружио отпор. Права пичкица. Да је бар молио за милост, да ми пружи макар трачак задовољства. Проклети Малиновић, проклети одред који се пење, проклети великодостојник. Све сам морао на брзину да обавим. Нисам уживао ни на трен.“

Из просторије иза њих зачуо се звук корака. Мич је кренуо према Питу, стигао до њега и зауставио се, тако да су сада обојица стајали један поред другог, гледали према вратима чекајући да се, ко год се то чуо како долази, појави.

„Биће да је то наш мистериозни човек“, рекао је Мич. „Хајде баш да видимо ко је тај који толико нервира Малиновића.“

У том се на вратима појавио крупни људски лик. Угледавши га Мич је остао потпуно без даха. Није могао да верује да је то што види испред себе стварност. Пит се окренуо према њему, и коракнуо напред пришивши му на удаљеност од једног корака. Мич је помислио да тиме жели да га заштити, поставивши своје тело испред њега. Додуше, било му је донекле чудно да, иако је он сам био тотално забезекнут и при самом погледу на придошлицу, Питово лице није показало ни најмањи знак узнемирености.

Погледао га је упитно, не схватавши шта се то догађа и таман је заустио да га пита да ли можда он зна о чему се то овде дођавола ради, кад га је пренуо оштар продирући бол у пределу плексуса. Погледао је доле и видео како Питова рука држи нож заривен у горњи део његовог стомака, баш на месту испод споја ребара и грудне кости. Стигао је само да му упути поглед најдубљег разочарења, изусти 'Пите', а затим се скљокао на колена стежући дршку ножа руком. Одмах потом превалио се на патос, прво постранце на бок а затим на леђа.

Томпсон се нагнуо над њега, почео је да му скида сако и откопчава кошуљу. Нож је био забоден толико прецизно, тачно на месту где се кошуља закопчава, да је готово није ни оштетио. Од трагова убода, остала је само мала подеротина и неизбежне мрље од крви. Непознати је за то време такође ушао у собу и кренуо да скида Мичове панталоне. Пит се нагнуо ближе лицу свог дугогодишњег шефа и пријатеља и заверенички му се насмешио.

„Још увек ти ништа није јасно извршни директоре Миче Харисе, зар не? Немам много времена да ти објашњавам све натанане, али ево

основних чињеница. Онај Прим који лежи мртав за писаћим столом, као што си вероватно већ и сам погодио, ипак није великодостојник Мо Пок Туол Залек. Немој да правиш тако осујећену фацу, ниси могао за то да знаш. Ни већина Примова није о томе имала појма."

Мич закркља нешто, али Пит му благо запуши уста и настави.

„Јесте, немој много да се замараш, опет си у праву. Ја сам Мо Пок Туол Залек. Како то да сам у облику Пита Томпсона? То ти нажалост не могу сада објаснити. Да ти ипак дам ситни наговештај. Знаш оно кад је као био болестан ... Е па онда смо га ... Ма немамо сад времена за то. Ако ти је за утеху, твој верни Пит, није те издао и умро је боривши се храбро до краја. Само, није му то много помогло. Као што неће ни теби.“

До тада, Мич је већ био свучен, а придошлица је почео да му навлачи одело које је управо скинуо са себе. Мич је сакупио последњу снагу и просиктао:

„Ништа вам не вреди то што ћете ме убити. Нисам ја тај који је главни. Ја сам само извршни директор. А само ја знам ко ми је надређени. А изнад њега постоји и Клуб. Ништа вам нећу открити.“

За то време обукли су га у странчево одело, а овај је брзо почео да на себе навлачи Мичово. Пристајало му је пасент.

„Нема никакве потребе да бринеш око тога Миче“, наставио је Мо Пок Туол Залек у Питовом лику. „Господин извршни директор Мич Харис“, показао је притом руком на придошлицу који је био плънути Мич, „свакако ће бити позван на прославу или шта већ буде организовано поводом нашег уништења. Мислим на Примове, јасно ти је то. А тамо ће сасвим извесно бити присутан и представник тајног руководства Агенције који ће му пренети да је својом великом пожртвованошћу заслужио да буде лично представљен представницима Клуба. А онда ...“

Мич је болно зајецао, не толико због тога што је знао да му се ближи смрт, већ због тога што је тек сада појмио потпуност свог пораза.

„Али немам више времена за ћаскање са тобом“, наставио је Залек. „Збогом извршни директоре Харис.“

Извукао му је нож из стомака, мирно му пресекао вратну жилу, а затим са истом том мирноћом почео да га сече по лицу. Отфикарио му је део носа, а образе и чело буквално истранжирао, остављајући дубоке и прилично широке засеке. Кад је био задовољан количином непрепознатљивости коју је тиме нанео Мичовом лицу, толику да га сада ни рођена мајка не би препознала, прекинуо је са касапљењем, бацио нож поред мртвог тела, устао и кренуо према придошници.

„Господине извршни директоре“, обратио му се уз осмех. „Време је да дочекамо агенте. Сигурно су се страшно уморили пењући се.“

„Да, верни мој Пите. Време је да их дочекамо.“

Глас овог новог извршног директора Мича Хариса био је ведар, његово лице било је насмејано, све је указивало на то да је одлично расположен. Кренули су заједно према вратима. Кркљање које је долазило из уста крупног Прима који је лежао на поду зауставило их је на трен. Залек се нагнуо до његовог лица. Прим је својом последњом снагом исцедио пар реченица из себе.

„Вихрзоото Мо Пок Туол Залек. Гасдреет хфойтзг реаседдф. Боикке росееттед јојузтдас каијхдзт.“

Примов глас је, због стрелица у грлу, био прилично храпав и испрекидан, али ипак је успео да изговори све што је хтео.

„Требао си да останеш на Небу виши агенте трећег реда Те Бук Поар“, огласио се Залек. „Уз Господара нема места за ту застарелу филозофију. Ипак признаћу ти једну ствар. Борио си се часно.“

Застао је на секунд, као да жели да ода почаст умирућем Приму, а онда се подло насмејао.

„Смрт ти ипак неће бити толико часна“, рекао је док се подизао и газио свом снагом стрелице које су вириле из грла Те Бук Поара. То га је коначно докрајчило.

Управо у том трену из хола се зачуо глас.

„Господине извршни директоре. Стигли смо. Да ли је све у реду?“

„Наравно да јесте“, одговори Прим са ликом Мича Хариса, док су обојица излазили из радне собе. „Успешно смо обавили све оно због чега смо дошли. Доживели смо и ситна изненађења, али Пит се побринуо за све. Замислите само, чак је и нека луда скитница улетела у собу покушавши да нас нападне. Млатио је ножем као махнит. Закачио ме је мало по стомаку“, показао је на крваву мрљу на кошуљи, али одмах затим и одмахнуо руком да предупреди покушаје агената да му приђу и помогну.

„Није ништа озбиљно, само огреботина. Пит је био приморан да га примири. Заувек. А и мене је напад помало изнервирао, па сам морао и лично да се умешам ... Направили смо приличан неред тамо унутра, видећете и сами, можда би најбоље било да одмах покупите сва тела и организујете њихово моментално спаљивање. Не морају сви да виде зашта им је извршни директор све способан кад се разбесни.“

Вођи одреда нису била потребна никаква даља објашњења. Само кратак став мирно уз поздрав и војничко „Разумем господине“ и кренуо је на извршење. Узвикнуо је пар команди и убрзо је радна соба врвела од специјалаца који су сакупљали лешеве. Мич се осмехнуо Питу Томпсону, показао му руком да крену и њих двојица мирно изађоше из апартмана и

кренуше да силазе степеницама. Мо Пок Туол Залек, алијас Пит Томпсон, који ће врло брзо постати Мо Пок Туол Залек Потана, ипак није могао да из главе избаци последње Поарове речи.

* * *

Рафаел, Симон и Лун Ју пажљиво су кроз одшкринута врата провирили у контролну собу. Поред већ споменутих лешева, није се видео нико други. Бојан је вероватно био у заклоњеном делу просторије. Пре него што је Рафаел стигао да организује неки договор, Лун Ју је напрасно одлучила да јој је доста опреза, умала је и једноставо ушетала унутра. А Симон одмах за њом. Рафаел није стигао ни да трепне, а камоли да их застави.

„Бојане“, почела је без оклевања Лун Ју, видевши га као прчка нешто по контролној конзоли, „шта се то овде догађа?“

Долазили су му са леђа па га је њихово изненадно појављивање помало затекло. Али на звук гласа моментално се окренуо. А успут је са пулта покупио и самострел, већ га је померао према њима.

„Бојане, то сам ја забога, спусти оружје. Шта те је то спопало“, наставила је Лун Ју искрено узнемирена.

Он се само насмејао, подигао самострел и опалио. Погодио би је право у груди да је Симон није одгурнуо у страну. Стрелица је прозудила између њих. Лун Ју се затетурала, готово пала, али брзо је повратила равнотежу и стабилизовала се остајући на ногама. Бојанова рука пратила је њено кретање. Схватила је да је враг однео шалу и бацила се наглавачке на земљу, успевши да тиме избегне следећу стрелицу. Симон је за то време јурнуо према Бојану, а Рафаел, који је још увек провиривао иза врата, одлучио је да искористи пометњу и улетео је унутра покушавајући да стигне до конзоле ометача.

Бојан за секунд није могао да се одлучи кога да гађа, а онда се окренуо најближем противнику, Симону. Ипак није стигао да опали пре него што га је овај дохватио. Понешени инерцијом, обојица су пали уназад почевши да се гушају међусобно. Рафаел је утом стигао до конзоле и моментално укључио ометач. Лун Ју се у међувремену придигла и кренула према Бојану и Симону који су се котрљали по поду у покушајима да задобију контролу над самострелом.

Укључивање ометача је поред моменталног активирања црвене ротирајуће сијалице и сирене чији се продорни звук проломио просторијом, довело и до аутоматског откључавања и отварања врата на контејнеру са оружјем. Рафаел је не размишљајући много јурнуо према

њему. Бојан је за то време успео да руку са самострелом отргне из Симоновог стиска, окренуо је према његовом лицу и опалио. Стрелица му је из те близине прошла право кроз чело. Лун Ју је гласно крикнула, покушавши да Бојанову пажњу скрене на себе, али он се ипак сконцетрисао на Рафаела. Одгурнувши Симоново тело у страну, није губио време на устајање, већ је тако лежећи опалио према њему.

И погодио би га, да му руку у којој је држао самострел није ударила шоља за чај. Не могавши да до Бојана стигне на време, Лун Ју је са пулта покупила и гађала га првом ствари коју је дохватила. Срећом по Рафаела, шоља му је погодила шаку у истом моменту када је стиснуо окидач, па је стрелица завршила у зиду. А одмах за шољом следила је и сама Лун Ју. Два брза корака за залет а затим и скок. Бојан се, најбрже што је могао, окренуо према њој испалујући у покрету последњу стрелицу из самострела. Успео је да је погоди у бок, тачно у моменту одскока, чиме ју је спречио да се одбаци свом снагом. Уместо директно на њега, пала је једно метар испред његових ногу. Уз болну гримасу на лицу притиснула је рану у покушајима да спречи јаче крварење. Повреда није била толико озбиљна, али свакако сасвим довољна да је искључи из даље борбе.

Рафаел је покупио први комад оружја који му је пао под руку. Био је то аутоматски пиштољ. Бојан је за то време устао, насмејао се кад је видео шта то Рафаел држи у руци и почео да стиска прекидач на окидачу који му је био прикачен на цепу комбинезона. Али кад је схватио да се не догађа баш ништа, а камоли оно што је очекивао, израз лица му је из веселог брзо прешао у крајње забринут. Покушао је да на брзину напуни самострел, али било је касно. Рафаел је мирно подигао пиштољ и испалио три хица у њега. Два у груди, а потом кад је пао на земљу, још један у главу, за сваки случај. Истовремено са његовом и из правца телепорт собе почела је да одјекује рафална пуцњава из мноштва ватреног оружја.

Рафаел је дотрчао до Лун Ју, извадио основни прибор за прву помоћ, рекао јој да стисне зубе, а затим истргнуо стрелу из ране. Док су се звуци пуцњаве разлегали ходницима, успео је да јој санира рану колико год се то могло у тим условима. Лун Ју се придигла и села на столицу, а Рафаел је пришао Бојановом телу да га погледа изблиза. Неко време је проучавао ране које му је нанео, а кад је завршио с инспекцијом извадио је комуникатор и позвао главнокомандујућег. Јавио му се задихани глас.

„Каква је ситуација“, упитао је Рафаел.

„Лоша“, одговори главнокомандујући. „Кад си укључио ометач успели смо да потиснемо Примове. Зачули смо звуке борбе у позадини, за моменат се понадали да нам стиже помоћ, али испоставило се да су то

агенцијске трупе. Покошили су Примове и крећу на нас. За сада су збуњени тиме што користимо ватрено оружје па не надиру, али убрзо ће се организовати, набавити и они нешто пушака - сигурно их имају негде у резерви - а онда смо угасили. Нас је остало само петоро, а њих има ко зна колико. Кад сам схватио да смо изгубљени, макар сам десетак наших отпослао на сигурно. Нису хтели да нас оставе, хтели су сви да умру заједно са нама. Морао сам да им експлицитно наредим да се телепортују.

А управо малопре, јавили су се и из Минхена и Детроита. Иста ствар догодила се и тамо. Агенција је готово заузела оба места. Само што су главнокомандујући настрадали већ у првом налету Примова. Наредио сам и њима да оставе само неопходно људство које ће задржавати напад што је дуже могуће, а да све остале телепортују што даље. Теби је преостало само једно. Одмах укључи механизме за уништење у сва три огранка и бежи одавде. Пази, једино ти можеш да одрадиш посао, у Детроиту и Минхену није преживео нико ко зна потребне шифре. Само не оклевај, сви знамо шта нас чека, и ми овде и они тамо. Немам више времена за причу, изгледа да крећу. Продаћемо своју кожу што скупље можемо.“

„Разумем. Збогом Јаноше.“

„Збогом Рафаеле“, одговорио је главнокомандујући и прекинуо везу.

Рафаел је брзо дошао до главне контролне конзоле и почео да типка по тастатури. У нападнутом делу огранка поново се пуцало. Завршио је командну секвенцу и притиснуо ЕНТЕР. На конзоли се појавио дигитални бројчаник који је почео да одбројава време уназад, почев од десет минута.

Пуцњава је полако јењавала. Још тек по који рафал да пресече тишину. Лун Ју је погледала бројчаник, а затим и Рафаела. Неко време само су се ћутке гледали. Требао им је минут мира да дођу до даха и пресаберу све што се издогађало у последњих пола сата. Тада је Лун Ју проговорила.

„То је оно што мислим да јесте“, упитала га је уморним гласом.

„Да“, одговори Рафаел. „Предлажем ти да се одмах телепортујеш у Нови Сад, ја знам шифру. Или негде другде, на безбедно.“

„Шта ћеш ти радити за то време? Зашто не би кренуо са мном?“

„Не усуђујем се да оставим механизам без заштите. Вероватно га нико не би умео искључити, али ко зна, шанса увек постоји. Ја свакако не знам како реагује на грубу силу. А ако га искључе ... Јасно ти је већ.“

„Ја ћу га чувати. Ионако сам ја највише одговорна за све.“

„Не. Ја остајем свакако. Иди Лун Ју. Спаси се.“

„Остаћемо онда заједно Рафаеле. Донеси нешто озбиљније из тог арсенала па да заузмем бусију поред врата.“

Рафаел јој добаци аутоматску пушку са неколико оквира муниције.

„За сада их нема“, рече он. „Ако се не појаве, а бројчаник дође до једног минута, бежимо заједно. Тада више неће постојати опасност да прекину одбројавање. Долазим чим обавим још један разговор.“

Позвао је Дена.

„Дене, овде Рафаел“, почео је. „У Шангају сам. Није добро. Сва три главна огранка заузеле су нам специјалци Агенције. Прво су нас изненадили Примови, а сада су ту агенцијске трупе. Покренуо сам секвенцу уништења. Остајем са Лун Ју да сачувам механизам.“

Глас са друге стране говорио је брзо. Као да се труди да за што краће време каже што је могуће више. Утом Лун Ју повика са улаза.

„Стижу Рафаеле.“

Одмах затим запуцала је из пушке. У кратким рафалима. Рафаел је погледао на бројчаник детонатора. Још нешто мање од шест минута. Сасвим довољно времена. Није имао никаквог избора.

„Дене, прекини“, рекао је помало нервозно. „Стигли су и нападају, морамо остати. Али нешто друго важно морам да ти кажем. Зато сам и звао. Бојан, знаш Бојана. Бојан нас је издао. Само што Бојан у ствари и није Бојан ... Иако сам укључио ометач, он је покушавао да активира окидач који му је био у џепу. А сви знамо за ометач. Зато сам и испитао његове ране. Ово мртво тело које лежи поред нас никако не може бити људско. Ране су чудне ... Крв исто тако ... Кажем ти то није човек. Сад је касно. Да су ме на време известили о његовом чудном понашању, можда бисмо и имали шансу, али овако ...“

Опет је уследио кратак рафал реченица са друге стране везе. Рафаел више није обраћао пажњу на њих. Зграбио је аутомат, дошао до Лун Ју, промрмљао 'Збогом Дене', прекинуо везу и бацио комуникатор на под. Одмах затим заузео је положај поред Лун Ју и почео да пуца у надируће специјалце.

За неколико минута, у сва три града истовремено, одјекнула је експлозија. Толико снажна да је тло задрхтало и на удаљености од преко десет километара, толико громогласна да је звук кидао бубне опне људима у оближњим квартовима и поразбијао у парампарчад све прозоре у њима и толико смртоносна да је ударни талас покосио све живо у пречнику од скоро петсто метара. Затим се, да сакрије страхоту призора, у сва три града подигао злокобни печуркасти облак и у потпуности замрачио околину.

А кад се све смирило и прашина се што слегла а што разишла, да је неко којим случајем, што наравно није било могуће, ипак остао жив да погледа шта је после експлозије остало, не би видео ништа, чак ни рушевине. У сва три града, комплетни фабрички паркови у којима су били огранци Гоустбастерса, а и читави блокови осталих индустријских комплекса око њих, били су у потпуности срањени са земљом. Остала је само гомила крша. Ништа крупније од кошаркашке лопте.

* * *

Иако је веза била прекинута, Ден је још неки секунд гледао у комуникатор, а онда га је вратио у џеп. Глава му је на тренутак клонула, а онда се прибрао и усправио.

Како сам могао да их толико потценим? А већ сам био готово сигуран да су способни и за нешто толико невероватно. Ако су могли овде зашто не и негде другде. Очигледно мере безбедности нису биле довољно оштре. Требао сам макар Рафаелу да откријем своје сумње. Али сада нема времена за кајање и туговање, још много посла је пред нама. Касније ћу их све ожалити како треба.

Осмотрио је ситуацију у просторији. Тоширо који је управо стигао, стајао је поред врата и такође анализирао стање. Сви Примови у просторији били су мртви. Исто тако и професор Кораци и Нина Деберманс. Ана је клечала поред Вислава покушавајући да му некако заустави крварење из рана на грудима и врату. Најцел Милтон згрчио се на поду у најудаљенијем ћошку лабораторије. Још увек није показивао знаке схватања да је непосредна опасност прошла. Борис Јегоров и Ева Самарас нису били толико уплашени. Борис је кренуо према Дену, а Ева је потрчала према Ани и Виславу.

У трену, Ден је осетио како између Тошира и њега, слично као и приликом њиховог првог сусрета, почиње да струји енергетски талас који их је убрзо обојицу обухватио и издвојио од осталих. А у остатку просторије време као да је стало. Не баш стало, али свакако се прилично успорило. И Ден и Тоширо јасно су могли да виде и анализирају сваки детаљ у покретима тела осталих. Као и сваку и најситнију промену у изразима њихових лица.

Најцел седи у свом ћошку, главе загнурене у руке које су наслоњене на подигнута колена. Јасно се издваја сваки појединачни трзај његовог тела које још увек дрхти од страха. Помало пренаглашено с обзиром да је опасност прошла. Руке су му чврсто склопљене око главе тако да му се лице уопште не види, али делује као да он и даље није

свестан ничега што се догађа у просторији. Борис мили према Дену. Узбуђен је, али не и уплашен. Његова уста почињу да формирају питање. Реченица која ће кад буде изговорена до краја вероватно бити нешто у стилу 'Шта се то побогу овде догађа?'. Ева, пошто у стварности трчи, нешто брже мили према Ани и Виславу. Делује забринуто. И она говори, обраћа се Ани. Њена реченица је дужа, али пошто је кренула да прича пре Бориса, на основу почетка, Тоширо и Ден опет могу да назру целину. Биће то нешто попут 'Има превише повреда, не можеш све сама. Стижем да ти помогнем'.

Ана је заузета покушајима да заустави крварење из бројних Вислављевих рана. Прстима притиска приручне завоје на засечена места, али крв полако али неумитно и поред свих тих покушаја истиче. Ден и Тоширо знају да је свесна да су упали у овај специјални транс, али да нема времена да се на то осврће. Вислављево лице згрчено је од болова. На моменат његов поглед тражи Дена, уста покушавају да обликују речи, рука покушава да се подигне и покаже нешто у правцу Бориса, Еве и тела професора Коредија. Тада његово тело почињу да потресају трзаји изазвани великим губитком крви. Сваки од њих траје бескрајно дуго, али ни Ден ни Тоширо не могу да се помакну и покушају да му помогну. Могу само да посматрају његове самртне муке.

Ана чини све што може, Ева се приближила и готово стигла до њих, Вислав стиже да још једном, погледом и покретом руке пренесе неку поруку Дену, а онда му глава пада у страну, рука на тло и његово тело се смирује. А у том истом моменту веза између Тошира и Дена пуца и време се враћа у нормалу. И готово истовремено Борис је пришао Дену, а Ева је стигла до Ане која је баш тада испустила стравичан крик осујећености и беспомоћности. Крик који им је свима продро до самих костију, стегао им утробе и натерао их да се укопају у месту. Довољно продоран да чак и Најцела тргне из кататоније у коју је упао и наведе га да погледа ка осталима.

Ден је искористио тај моменат да успостави контролу.

„Ана смири се“, рекао је готово заповедним тоном, а затим наставио нешто мирније. „Готово је. Мртав је и нема му више помоћи.“

Ана заусти да му нешто каже, али он је заустави покретом руке.

„Знам“, рече јој. „Није сада време за разговор о томе. Овде нисмо безбедни. Слушајте ме сада добро.“

Последње речи упућене су Борису, Еви и Најцелу. Они су га нетремице гледали. Ана није схватала како је предосетио шта је хтела да му каже, али га је послушала и заћутала.

„Шта мислите како је група ових ванземаљаца успела да продре до вас и поред све оне булументе специјалаца у главном холу? Зашто су она два агента обезбеђења напустила лабораторију? Агенција вас жели мртве. Специјалци још увек оклевају јер су прилично самоуверени и не желе да упадну пре времена, али за који минут биће овде. Ако их дочекате, нема вам спаса. Једина шанса вам је да нам се придружите у бекству. Шта кажете?“

Без много оклевања све три главе климнуле су у знак пристанка.

„Али како ћемо побећи“, упитао је Борис. „Специјалци нам блокирају једини пролаз до излаза из зграде.“

„Те Бук Поар отворио нам је пут“, одговорио је Ден показавши на прозор. „Ако је он могао да скочи, моћи ћемо и ми. Није баш толико високо, а ниједан од нас није повређен. Тоширо и ја идемо први и трудићемо се да вама осталима, колико год је то могуће, ублажимо доскок.“

Ден им није дао довољно времена да се уплаше скока. Одмах је дотрчао до прозора попео се на симс, провукао се кроз разваљене решетке и скочио доле. Одмах за њим и Тоширо. Ана је била следећа. Потом Ева и Борис. Најцел је оклевао, али то што је остао сам у лабораторији, улило му је додатну храброст потребну да се и он отисне са прозора. Испоставило се да стварно није било толико тешко. Тим пре што су Ден и Тоширо свако са своје стране, вешто прихватили сваког наредног скакача.

„А сада трком за мном“, рекао је Ден и не превише јаким темпом потрчао низ улицу. Остали су га ћутке следили.

5.

Бекство

Мобилни телефон Мича Хариса, да наставимо чисто из навике да га зовемо тим именом, иако је то у ствари био Прим - и то Прим не превише високо у њиховој хијерархији - у Мичовом облику, поново је звонио. Разменио је поглед са великодостјником Мо Пок Туол Залеком у лику Пита Томпсона, кога ћемо из истог разлога и надаље звати Пит, мрмљањем прочистио гласне жице, а онда се јавио. На вези је, гле чуда, опет био Малиновић.

„Кажи Малиновићу“, огласио се Мич.

„Разумем господине. Нажалост имам још лоших вести. Да кренем редом. Акције у Детроиту, Минхену и Шангају нису се успешно завршиле. Примове смо брзо средили, али онда је наше трупе из брањених

просторија дочекала пуцњава из ватреног оружја, које није реаговало на то што су сви укључили окидаче ... А кад су то некако превазишли, прегруписали се, добили и они пушке и кренули у тоталну офанзиву, у сва три града истовремено активирани су експлозије које су потпуно растуриле пунктове. Нико није преживео. Није остало ништа од техничких направа које би се могле извући из рушевина. Тешко да се то што је остало и може назвати рушевинама. То је сада више гомила шута. И то не превише крупног.“

Малиновић је ових неколико реченица изговорио невероватном брзином. Просто је испаливао речи из уста. Као да га је и само спомињање ватреног оружја терало да говори опонашајући рафалну паљбу.

„Успори мало Малиновићу“, зауставио га је Мич, „удхни ваздух и направи паузу. Тврдиш значи да су Гоустбастерси пронашли начин да ометају окидаче? Одговарај само са да или не. Немој опет да ми се залећеш.“

„Да господине. Очигледно су пронашли нешто такво. Пуцало је на све ... овај, да господине.“

„А ми нисмо успели да пронађемо никакав остатак такве опреме? Ни један најмањи трачак, на основу којег би се могло нешто реконструисати?“

Малиновићево лице на комуникатору изгледало је као да је управо прогутао жабу. Можда и две.

„Не господине. Мислим, нисмо господине.“

„Па добро. Штета, али није пресудна. Биће још прилика. Или неће, али можда и неће бити потребе за тим. Гледај на то са ведрије стране Малиновићу. Главнина Гоустбастерса је побијена, то што их је преостало неће ни имати ко да организује, зар не?“

Малиновићево лице је, иако је то - с обзиром на то колико зелено и потиштено је већ било - деловало готово немогуће, пронашло још зеленију нијансу и потиштенију варијанту од оне претходне. Изгледа да није успевао да нађе праве речи којима би почео са оправдањима.

„Малиновићу“, Мичов глас секао је попут бријача.

„Разумем господине. Мислим ... Овај, знате господине“, почео је Малиновић збуњено, а онда пребацио у највећу брзину и кренуо са брзометном паљбом, „она акција у Бостону у којој је требало пустити Примове да побију научнике. Већ сам вам рапортирао о томе. Е па обавили смо то тачно по плану. Примови су упали у лабораторију. Само што је за њима у лабораторију упао и Двоструко сечиво. То је могао бити једино он. Био је маскиран у агента обезбеђења Центра.

А са њим је био још један безбедњак из Центра. При запошљавању се представио као Хирохита. Е па видите, њих двојица су упали и искасапили све Примове. До последњег. А успут су спасли и научнике. Не баш све. Примови су стигли да убију двоје од њих. А онда су сви заједно искочили кроз прозор и побегли. Да, кроз исти тај прозор је пре њих побегао и онај Прим који вам је бануо у великодостојников апартман. Управо смо све то реконструисали.“

„Побегли су вам Малиновићу? Искочили су кроз прозор?“

„Да господине.“

Малиновић је деловао као да управо чека да му гиљотина тресне о врат и отфикари му главу.

„Који научници су преживели?“

Глас Мича Хариса стигао је као најавна страшног суда који следи. Још једно гутање жабе, а онда је Малиновић ипак промуцао одговор, који ће му, сасвим извесно, још више погоршати ситуацију.

„Умрли су само наши људи, професор Коради и Нина Деберманс. Сви остали су преживели, па и доушник Примова међу њима. Немогуће је да су знали за њих, то је само чиста коинциденција. Али ето, десило се.“

„Не верујем у случајности Малиновићу“, почео је Мич строго, али му је глас већ у следећој реченици омекшао.

„Али добро. С обзиром на све околности, могли смо рачунати да неће баш све ићи као што смо планирали. Ипак смо веома добро прошли. Примови су елиминисани, а такође и највећи део Гоустбастерса који су нам испали чист бонус ...“.

После кратке паузе, Мичов глас поново је добио веома оштру ноту.

„Малиновићу, покушајте да пронађете ове који су вам умакли. Хоћу да побијете све те научнике који су побегли. И Двоструко сечиво наравно. Не морам да вам кажем да дате све од себе, зар не Малиновићу?“

„Не господине, овај ... разумем господине.“

Веза је била прекинута, а Малиновић је и даље гледао у екран. Дуго је познавао Мича Хариса и знао је тачно шта треба да очекује у разговорима са њим. Али овога пута превише се лако извукао. На моменте, то као да није био онај стари Мич Харис. И он је изгледа почео да мотори и омекшава. А онда на крају толико инсистирање на научницима. Ставио их је испред Двоструког сечива.

Мич је након прекидања везе погледао Пита. У очима му је заиграо зачетак осмеха, али озбиљан израз на Питовом лицу сасекао је то у корену. Пришао је Мичу сасвим близу, благо га шаком прихватио за

мишицу и оштро га гледајући у очи, приближио је своје лице тик до његовог.

„Извршни директоре Харис, дозвољавате себи да вам вести о преживљавању доушника у редовима научника, прилично помути расуђивање“, прошапутао је тако тихо да их нико други није могао чути. „То јесте срећна околност по нас, али то свакако не би смело да утиче на понашање извршног директора Мича Хариса. Нарочито ако поред те добијемо и друге, не претерано добре, вести. А онда на крају да се поправите, толико инсистирате на нашим циљевима, који се можда и не поклапају у потпуности са циљевима Агенције. Дозвољавате себи превише недоследности, господине извршни директоре Харис. Морате на то да обратите пажњу.“

Мич је већ кренуо да се наклони и проговори 'Разумем великодостојнице', кад га рука Пита Томсона изненадним стиском застави у месту. Да је поглед могао да убија, Мич би од овог свакако умро на месту. Насупрот томе, речи које су долазиле из Питових уста биле су пуне блакости и забринутости.

„Није вам добро, господине извршни директоре?“

Мичово лице у секунди је поново постало оно уобичајено лежерно лице извршног директора Мича Хариса.

„Све је у реду Пите, старо момче, све је у реду“, одговорио је он, а затим њих двојица наставише да силазе низ последњи део степеница, док су их петорица агената пратила на три четири корака одстојања.

* * *

Предосећај надолазеће опасности није напуштао Ану. Док су трајале борбе у Центру није га ни примећивала, да ли због тога што га тамо није ни било, или због тога што у тој силној фрци није стигла да га примети, није ни важно. Али сада док су полагаано одмицали бостонским улицама опет је био ту, јасан и препознатљив. Попут титрања сигналне лампице или зујања аларма на часовнику. Не превише јак, нити превише узнемирујући, али зато константан и упоран, а после толико времена свакако и иритантан и досадан.

Одјаци крвавих призора борби које су се до пре само пола сата одвијале у Центру већ су полако бледели и чилели из њеног мозга. Није имала ни најмању жељу да их запамти. И сама се изненадила лакоћом којом је прихватила њихову сурову реалност, као и својом спремношћу да се укључи у акцију и помогне Дену и Гоширу. Иако никада до сада није учествовала ни у најбезазленијој тучи, нити имала стварног контакта са

било каквим озбиљнијим физичким повредама, сада је спремно голим шакама притискала отворене кржаве ране. Као да јој је то свакодневна ствар.

Чак је сопственим рукама, када је видела да се Прим који је лежао поред Вислављевог тела још увек помера, извадила нож који му је био заривен у врат и пререзала му њиме гркљан да га докрајчи. Ни Ден, заузет разговором који је управо тада водио, није ни приметио да је то урадила. Сада јој је исти тај нож био затакнут за појасом. Није била сигурна да зна како, али била је сигурна да ће га употребити без размишљања, само ако се укаже потреба за тим. Можда све то и није било толико чудно. Ипак је она преживела сито и решето. Шта је све видела и осетила ... Не баш увек у својој сопственој кожи, али ... Није јој било до пресећања ... Чак ни на трен.

Већ доста дуго ходали су без речи. Ден је предводио, за њим су ишли Борис, Најцел и Ева, а на зачелју су били Тоширо и она. Препознавала је улице кроз које су пролазили. Приближавали су се складишту из кога су се први пут телепортовали. За пар минута стигли су до оних истих замандаљених врата. Ден је, као и претходни пут, обавио ритуал откључавања, увео их унутра, а затим поновио и комплетно закључавање. Сигнал за опасност у њеној глави изненада се појачао. Видела је како се Ден и Тоширо погледом договарају и распоређују се тако да могу добро да виде све покрете осталих, а да им тај распоред истовремено омогућава најефикасније дејство.

Желе да нас све држе на оку, помислила је. Њима више ни не требају речи. Само се погледају и знају шта онај други очекује и шта им је чинити.

Тада се присетила и оне провале енергије између њих двојице у последњим моментима које су провели у главној лабораторији Центра. Није тада имала времена да се сконцетрише на то, али осетила је како се ка њима сливају токови информација о свим тренутним догађајима у просторији. Она је покупила само трагове онога што јој је било најближе. Баш пре него што ће умрети Вислављеве очи говориле су нешто Дену. Нешто врло важно.

Сада је право време за разоткривање шпијуна, синило јој је изненада. Зато нас тако пажљиво посматрају спремни на борбу. Ден ме је зауставио у лабораторији, али сада ће све истерати до краја. Дошло је коначно време и за то. А готово сам сигурна да знам ко ће међу нама бити онај кога траже.

И таман кад је хтела да и наглас изрази своје сумње и претпоставке, Ден ју је значајно погледао, дајући јој тиме знак да ћути, а затим је полако подигао руку показујући свима да се смире.

„Пре него што кренемо даље“, рекао је, „морамо још нешто да одрадимо. Али то нас неће превише задржати. Препустићу Тоширу да вам све објасни. Он ће то обавити далеко боље од мене.“

Видевши чудне погледе, Ден показа руком на Тошира и дода.

„Да, заборавих, ви га знате под именом Хару, али његово право име је Тоширо. Тоширо Наката.“

Тоширо није реаговао на ово откривање идентитета.

Сада му то више уопште није важно, схватила је Ана.

Звона у њеној глави наставила су да одјекују.

„Да не дужимо много, већ да одмах пређемо на ствар“, почео је Тоширо, обраћајући се научницима. „Свакако сте до сада могли наслутити да се међу вама налазе шпијуни. Можда боље да кажем доушници, шпијуни ми делује префише професионално. И они који су ангажовани од стране Агенције, сигурно сте чули за Агенцију, а и они који помажу овим симпатичним ванземаљским сподобама са којима смо се борили у Центру. Иначе, зову се Примови, да откријемо и то онима који још увек не знају.“

Док је изговарао ове реченице, Тоширове очи шарале су од једног до другог. Исто као и Денове. Ана је могла само да замисли како су ове реченице деловале на остале, јер им пошто су сво троје били иза ње, није могла видети изразе лица. Шта год да су они на њима видели, то очито није било довољно за откривање доушника, јер је Тоширо наставио непромењеним тоном. Или је већ све знао али је ипак желео да представу изведе до краја.

„Они који су радили за Агенцију, на њихову велику жалост, сада су већ покојни. Јесте, и професор Кораци и Нина Деберманс били су доушници Агенције. Можда је неко од вас то већ и наслутио, али то више није битно. Сада само треба да међу вас четворо који су преживели откријемо и елиминишемо доушника Примова. Не брините, имамо један врло ефикасан и крајње једноставан начин за то. Додуше, мало је непријатан и мора мало и да заболи, али није ништа страшно, не морате се плашити.“

И раније смо знали, или макар са великом вероватноћом претпостављали, да постоје јако мале шансе да би Примови могли да нађу људске научнике, који би се својевољно сложили да буду њихови доушници. У светлу најновијих информација, коначно смо извели, најжалост помало касно, закључак који решава ту логичку заврзламу. А тај закључак је помало научнофантастичан, али прилично једнозначан. Ти

који раде за Примове нису прави људи, већ Примови који су се некако трансформисали у њих. А како ћемо да утврдимо ко од нас није човек него Прим? Једноставно. Извадићемо му мало крви.“

И пре него што је било ко стигао да реагује, муњевито је потегла нож из појаса и засекао се по кажипрсту леве шаке. Затим је вратио нож за појас, а из цепа извукао неку малу справицу, коју Ана није могла добро да види, и на њу из прста исцедио пар капљица крви. Погледао је у справицу, а затим пришао Дену и показао и њему то што је видео.

„Сва срећа да увек са собом носим и овај приручни апаратић за анализу крви. Знате хоће понекад да ми падне шећер“, наставио је Тоширо мртав озбиљан. „Пошто смо утврдили да сам ја човек, сада ћемо да поновимо исту ствар и са осталима. Ми већ знамо да је доушник међу вас четворо, али не би било коректно да само вас сецкамо, па ћемо зато прво да боцнемо и Дена.“

Док је Тоширо засецао ножем Денов кажипрст, Анин сигнал за опасност поново се појачао. И готово инстинктивно бацила се напред према њима, баш у право време да предупреди руке, које су покушале да је стегну око врата. И њих двојица муњевито су реаговали и за час су обојица са исуканим мачевима стајали између ње и остало троје научника. А особа која је покушала да је зграби с леђа, окренула се ка другој жртви. Ана је, још увек лежећи на земљи, видела како Борис стоји са стране и забезекнуто гледа Еву која полако прилази Дену и Тоширу држећи Најцела испред себе. Левицом је покушавала да га обухвати око врата, док му је другом руком прислонила нож на доњи део груди. Деловало је све то и помало смешно, јер је једна ситна жена као Ева једва могла да досегне Најцелов врат, па никако није могла да га обухвати како треба. Најцелу сцена изгледа није била смешна, јер му се на лице вратио његов стари уплашени израз. Овога пута, с обзиром да му је сечиво ножа голицало ребра, ипак прилично оправдан.

„Видим да сте ме прозрели“, почела је Ева. „Не знам како сте све то открили, али знам да ћете ме сада пустити да одем. Осим ако не желите да се одрекнете овог енглеског тиквана.“

Док је Ден остао испред Ане, Тоширо се померио два корака у страну, све време држећи Еву на оку.

„А зашто мислиш да нам је стало до тог, како ти кажеш, енглеског тиквана“, рекао је док је Ева и даље миц по миц прилазила, гурајући испред себе Најцела.

„Имам осећај, да сте се већ нагледали довољно лешева за данас“, одговори Ева. „Зато ће Двоструко сечиво сада лепо да откључа улазна

врата и да ме пропусти да изађем. Нема потребе за нервозом нико неће бити ...“

Последњу њену реченицу и пре него што је завршена, прекинуо је нож који јој је заривен у задњи део врата. На месту мртва, само се скљокала на под. Најдел је одмах одскочио што даље од њеног тела, а Борис који ју је убо ножем пришавши јој с леђа, мирно је стајао посматрајући остале.

„Сва срећа да сам из лабораторије покупио тај нож“, рекао је дрхтавим гласом. „И што од мене свакако није очекивала такву реакцију, па ми је окренула леђа.“

Ден је помогао Ани да устане, а Тоширо је пришао Евином лешу. Из ране на врату истицала је ретка водњикава течност, упадљиво тамнија од људске крви.

„Па“, почео је потпуно хладним гласом, „изгледа да неће бити потребе да проверавамо крв“, показао је руком на Еву и на мрљу која се већ формирала покрај њеног тела, „пошто очигледно није људска.“

„Можемо ли сада, кад је већ тај шпијун кога сте толико тражили мртав, да кренемо, где год да смо се то упутили“, готово је провриштао Најдел. „Не могу ово више да поднесем. Ни тренутак дуже.“

„Ех, господине Милтон“, настави Тоширо. „А зашто сте помислили да међу вама постоји само један доушник?“

Ове његове речи пале су у просторију попут камене громаде. Аня је тек тада схватила да, иако је Ева била мртва, звоњава у њеној глави није престала, а за то време Борис је муњевито потрчао напред, покушавајући да се поред Дена пробије до ње. Само што његово муњевито, ни у ком случају није било довољно брзо за Дена. Један кратак замах и Борисово тело већ је падало доле, пресеченог врата. И овога пута из ране је, уместо крви, истицала тамна течност, истоветна Евиној.

„А сада господине Милтон“, настави Тоширо као да се ништа није догодило, „да нам лепо испружите кажипрст, па да завршимо са овим.“

Најдел полагано испружи руку, која се толико тресла, да је Тоширо морао да је придржи док му је засецао кажипрст. Када му је из ране потекла црвена капљица крви, Најдел поче да плаче и да се смеје истовремено.

„И још само ви госпођице Колинс“, обрати се Тоширо Ани. „Већ знамо да ви нисте доушник, као што смо знали и за господина Милтона и пре него што је испружио прст, али као што рекох није у реду да неко остане без боцкања. А потребно је и да се сви остали увере у оно што Ден и ја већ знамо.“

Ана није чекала да јој Тоширо приђе, већ је извадила нож из појаса и сама себи засекала кажипрст. Сачекала је да се појави капљица крви, показала је свима, а онда ставила прст у уста да олиже рану. А глава је коначно престала да јој одзвања. Опасност је прошла. Барем за сада.

„Пре него што одемо, морам нешто да питам“, започе Ана гледајући у Тошира. „Зашто је Борис убио Еву ако је и сам био Прим? И зашто си уопште и посумњао да је и Борис Прим? За Еву ми је јасно, и ја сам од почетка сумњала у њу, али Борис.“

Ден се убацио и одговорио пре него што је Тоширо стигао да реагује. Ваљда је хтео да и он мало дође до изражаја.

„Размисли мало Ана. Схватили смо да постоји доушник. Она покушава да побегне. Да ли за њега постоји иједан бољи начин да придобије наше поверење, од њеног убиства? Само што му то није вредело, јер смо већ са великом вероватноћом претпостављали да је и он доушник. Како смо то знали? Имаш неку идеју?“

Ана је само ћутала и одмахивала главом.

„Па добро, рећи ћу ти ја. Да ли је логично очекивати да сваки Прим зна унапред, који су тачно научници њихови, а који не? Очито није. Постојала је додуше могућност да сваки Прим може да препозна другог Прима па макар и у људском облику, али то нам је било мало вероватно. Визуелно се не разликују, морају бити отпорни на све видове људских техника за откривање Примова, Агенција константно користи скенере и термална читавања. Значи једине преостале опције за њихово препознавање су мирис и нека врста рендгенског вида која може да открије и структуру мишића и телесних течности. Од тебе смо већ сазнали да Примовски вид и није толико различит од људског, а да им је чуло мириса чак и далеко неразвијеније. Иначе би тешко могли да се друже. Не зовемо их Смрде без разлога. Закључак је да Примови, као ни људи уосталом, не могу препознати да ли је то у шта гледају човек, или Прим у људском облику.“

„Морали су значи имати неки знак препознавања“, убаци се Ана. „Иначе би Примови побили и сопствене доушнике“.

„Тачно. А ако мало боље погледаш те беле мантиле које носите, по мом мишљењу искључиво зато да што више подсећате на лекаре, видећеш да и Борис и Ева, за разлику од свих осталих, на џепићу на грудима имају неку зелену налепницу. Није претерано уочљиво, али ако се унапред трудиш да пронађеш нешто такво, не може ти промаћи.“

Тоширо је само климао главом потврђујући Денове наводе. Видело се да није навикао да неко доноси закључке истом брзином и

прецизношћу као и он. Ана га погледа па се насмеје постављајући му још једно питање.

„Тоширо, морам ипак још нешто да те питам. Како то да нека особа као ти, здрава као дрен, која поред свега још и медитира у циљу постизања духовне и телесне равнотеже, има проблеме са нивоом шећера у крви?“

„Да, било би то помало необично, зар не“, потпуно равнодушно одговорио је он. „Под условом да је то што си чула истина и да је то што си ти видела стварно био апарат за анализу крви.“

Извадио је опет ону справицу из џепа и пружио је Ани.

„Симпатичан апаратич са много корисних функција, али анализа крви свакако није једна од њих. Требало ми је нешто довољно уверљиво да их убедим да имамо начина да их откријемо, није било потпуно сигурно да им се крв толико упадљиво разликује од наше, да се то може тврдити и голим оком.“

„Мене си свакако убедио“, рече Ана.

Затим се сво троје насмејаше на кратко, а онда је Ден прекинуо весели моменат обративши се Најцелу прилично озбиљним гласом.

„Најцеле. Знам да сте данас преживели велике страхоте које су за вас биле крајње шокантне. Ипак молим вас да ме сада саслушате. Немате много избора. Морате са нама. Ко год сада вукао конце, Агенција или Примови, ако вас се дочепају, бићете или мртви или закачени за неку справицу за извлачење свих корисних информација из вашег ума. А после тога, свакако ћете бити мртви. Уосталом ни ја, ни у ком случају не могу допустити да откријете неком све то што сте до сада видели. Значи идете са нама, свидело вам се то или не. Знам да сте увучени у ову ситуацију против ваше воље, али шта вам је ту вам је. Према вама ћемо се односити као према сваком другом члану Гоустбастерса, али да вас одмах упозорим, ако приметим да покушавате да нас одате, нећу имати нимало милости.“

Ден пропрати последње речи стискањем дршке мача. И Тоширо и Ана озбиљно су гледали у Најцела. Његов домалопређашњи страх потпуно је нестао. Само је слегнуо раменима и смирено одговорио.

„Као што си рекао, да пређемо на ти кад смо се већ толико тога прегурали заједно, и немам много избора. Ако ми пружите могућност да наставим ова истраживања која смо започели, колико се то може у садашњој ситуацији, нећу се много жалити. Ох ... Па Теслина истраживања нам сада свакако, више неће ни бити доступна.“

„Немој се много бринути око тога“, убаци се Ана, тапшући се по цепићу на мантилу. „Све је преснимљено.“

Најцелово лице синило је од среће. Тоширо погледа Дена, показа очима на лешеве и упита га:

„Оставићемо их овде?“

Ден потврдно климну главом.

„Агенти Агенције ће кад тад пронаћи ово место. Ипак смо оставили неке трагове. По мени, треба помоћи људима да сазнају шта све Примови могу да ураде. Колико год да мрзим Агенцију, ипак ми је мрскија помисао да би људски род могао да буде преплављен оваквим сподобама. Ми се овде свакако не враћамо. Наместићу телепорт на самоуништење након нашег пребацивања.“

„Да ли сам ја то чуо реч телепорт“, упитао је Најцел. „Значи да је оно што сам данас прочитао у Теслиним документима неко већ реализовао?“

„Да Најцеле, добро си чуо“, одговорила му је Ана. „И ако обећаш, онако као прави енглески центлмен, да нећеш више да будеш уштогљени надувенко као што си углавном био током свих ових дана колико те познајем, упознаћу те са тим неким, а показаћу ти и много других ствари о којима си до сада могао само да сањаш.“

„Доста смо се задржали. Крећемо“, рекао је Ден и укључио апарат за телепортацију који је радосно запиштао у одговор.

За пар минута у складишту су остали само лешеве. Из телепорт апарата зачуло се неко крцкање, убрзо је почео и да се дими, а затим престао да даје било какве знаке живота. Да је знао да ће ово бити његово последње телепортовање, вероватно се не би толико радовао кад су га укључили.

ТРЕЋЕ ПОГЛАВЉЕ

ПРИЧА СА ЗАПАДНЕ СТРАНЕ

1. Бегунци

Недуго после пристизања групице бегунаца, у двоипособном стану у Новом Саду, који се пуком игром случаја претворио у њихово последње уточиште, завладала је прилична потиштеност. Највише због Дена. Није више било непосредне опасности, стигли су на, макар за сада, безбедно место и Ден више није био преокупиран непрестаном бригом и борбом за опстанак. Сада је по први пут имао времена да схвати колико је јак и тежак ударац који им је задат. Да до краја појми величину претрпљеног губитка. Комплетна организација Гоустбастерса готово потпуно је уништена. Ако не уништена, а оно прилично растурена. Највише га је раздирао осећај, да је баш он својом непажњом и неактивношћу допринео тој катастрофи. И скоро увек весели Теодор придружио му се у дефетизму. Чим је од Дена чуо шта се догодило, једноставно је клонуо. Чак му је и неуредна фризура која би неког другог дана деловала весело рашчупана, сада изгледала као покисла, тужна и опуштена.

И остали су, ваљда понети њиховим понашањем, ћутке седели и упразно гледали испред себе, не знајући како да им помогну. Тоширо је коначно решио да прекине ту учмалост.

„Дене“, почео је, „нема никаквих разлога да осећаш кривицу. Ниси могао да предвидиш да ће тако нешто да се деси. Имаш изванредне способности, веруј ми, никад нисам срео некога коме без лажног улагивања морам да признам да ми је равноправан у дедуктивном закључивању. Ипак, у овом случају ја сам имао предност, пошто ни на који начин нисам емоционално повезан са члановима Гоустбастерса. А опет, ни ја нисам на време предвидео да се Примови могу трансформисати у људе и да ће успети да се убаце у огранке Гоустбастерса. И веруј ми, иако нам је на самом крају било прилично лако да донесемо тај закључак, ако ни ја нисам на време успео то да предвидим, онда стварно нико, али баш нико то не би ни могао. Премало чињеница су указивале на ту могућност. Појачали сте безбедност,

урадили оно што се могло у датим околностима, али десио се пропуст и ти ту ниси могао ништа.“

Видело се да ове његове речи почињу да делују на Дена. Макар утолико да обрати пажњу на то што му се говори. Тоширо је затим погледом обухватио и Теодора и наставио своје излагање.

„Знам да вам је јако тешко. Обојици. Неупоредиво више него нама. Изгубили сте толико много. Али то је рат. У рату сви губимо. А овај рат још није готов и још увек имамо шансу да победимо, само ако одиграмо како треба. А за то, треба ми онај стари Ден. А богами и Теодор.“

И Ден и Теодор подигли су главе са обновљеном одлучношћу у очима. Добро су знали да је Тоширо у праву. Нису себе истог момента ослободили кривице, али схватили су да им малодушност не може никако помоћи и да их и надаље чека низ искушења, која ће моћи да савладају само ако буду потпуно спремни за њих. А чим су њих двојица бар донекле повратили расположење, намах су и остали живнули.

„А сада“, наставио је Тоширо, „Теодоре, мораш нам објаснити то коришћење ватреног оружја и експлозива у вашим огранцима. Видиш да Даглас сав гори од нестрпљивости. Готово дрхти од жеље да сазна све о томе.“

Даглас га је погледао помало надурено, али одмах затим са ишчекивањем је усмерио сву пажњу ка Теодору.

„Па добро“, почео је овај. „Ту и нема неке велике мудрости и мистерије. Кад смо у Теслиним материјалима пронашли патент емитера који спречава функционисање сваког облика, хајде да се не упуштам у правилне термине већ да се изразим обичним језиком, ватреног оружја, саставни део тог патента је наравно био и потпуно разрађен механизам који успешно зауставља таласе емитера. Тесла није остављао рупе.“

„А ви сте значи“, убацио се Даглас, „мислим на тебе и твоје колеге научнике из првог тима, одлучили да овај други део патента сакријете од јавности? Да прећутите да сте га открили?“

„Па да“, одговорио је Теодор. „Какве би сврхе имао патент емитера, ако уз њега одмах иде и противмера. Све би се свело само на теоријску игарију. Гласали смо и једногласно одлучили да је човечанству потребан емитер, то јест окидач, да га зовем народским именом, са свим својим практичним моћима. Зато смо сакрили овај други део. Али као што већ знате, после врло кратког времена, све моје колеге биле су мртве, а и ја сам се званично водио као покојник, па и да сам хтео, нисам могао да изађем у јавност са тим открићем. А да будем искрен нисам ни хтео. Касније кад смо развили Гоустбастерсе, није било лоше имати могућност

да се у одбрамбене сврхе искористи тај механизам. Само што кад је било најпотребније и најважније, ипак није успео да нам помогне.“

„Али како то да остали научници и сва сила технолошких гиганата који су разрадили практичне моделе окидача на основу ваших података, нису успели да открију противмере“, убацио се Најцел. „Сви знамо колико су се неки упињали да задрже своје арсенале. То би им обезбедило невиђену предност.“

„Веруј ми Најцеле“, одговорио је Теодор, „да си лично видео формуле, не би то ни питао. Модел ометања и блокирања таласа окидача нема готово никакве теоријске везе са моделом окидача и као и готово сви Теслини проналасци, потпуно је оригиналан и брилијантан. Можда би неко други после дугог истраживања и успео да дође до тога, али по мени, за то би требале деценије. Један је Тесла.“

„А ви наравно“, ускочио је Тоширо, „мислим на Гоустбастерсе, у сваком свом пункту имате инсталиран један такав ометач? И овде?“

Климање Теодорове главе дало је јасан одговор.

„А онај симпатични експлозив који је у потпуности разорио пунктове. Да ли и ми управо сада седимо на темпираној бомби?“

„Не“, одговорио је Ден. „Бомбе су постављене само у главним огранцима. И да није било њих сада би и Агенција и Примови, знали све о ометачу, а и о свему осталом што се тиче Гоустбастерса.“

„Добро“, наставио је Тоширо. „Имам још једно питање. Ако је Теодоров тим научника готово одмах налетео на моделе таласа окидача и ометача таквих таласа, како то да и нови тим истраживача није поновио исто откриће? Ана нам није ни наговестила ништа о томе.“

Анино климање главом потврђивало је Тоширове речи и њено потпуно незнање по том питању.

„Видиш Тоширо“, одговорио је Теодор, помало увијајући као да је крив због нечег, „кад смо одлучили да сакријемо овај други део од јавности, моје колеге и ја нисмо мислили само на своје ћутање. Нисмо могли да сакријемо оригиналну Теслину документацију, али смо богами, сасвим успешно, замаскирали одговарајућа електронска документа. Прву пут да сам и ја био срећан због толике тајности. И дан данас, постоји само та једна електронска копија у бостонском Центру. Толико су се опирали истраживањима да никад нису дозволили ни да се направи још једна. И кад смо ми мало прочепркали ... Нисмо ништа уништили, не би се усудили на нешто тако коначно, само смо то мало преуредили и учинили га неупотребљивим. А ко данас уопште и користи папирната документа. Не верујем да ико зна где су ти оригинални Теслини папири. А верујте ми,

треба бити прави махер, па разоткрити истину кроз онај хаос што смо га унели у фајлове који крију модел ометача ...“

„ОК, доста о том ометачу“, прекинуо га је Тоширо. „Најдел и Ана ће, ако их занима, моћи касније да то детаљније погледају уз Теодорова објашњења. Да видимо сада, какво нам је пролазно време? Да чујемо Дене.“

„У реду. Хајде прво да покријемо оно најосновније. Безбедност. Овде смо за сада потпуно сигурни. Нико од нас није трансформисани Прим, а не постоји жива особа која зна приступну шифру за ову телепорт јединицу. Чак ни међу Гоустбастерсима. Сви који су је знали, изузимам себе и Теодора наравно, сада су мртви. Чак ни број овог комуникатора нико жив више не зна. Значи, чак и ако се докопају осталих, до нас не могу тако лако стићи. Једина опасност је то, што неки знају да се наше скровиште налази у Новом Саду. Можда и неко уже одредиште од тога, назив кварта на пример. У разговорима смо понекад спомињали овај стан. Ништа више од тога.“

„Није лоше“, убацио се Тоширо. „Могло је бити и много горе. Имамо значи довољно времена да са безбедног места одиграмо пар потеза. Прво да видимо шта ћемо са преосталим Гоустбастерсима.“

Сви присутни погледали су у Дена. На њему је било да изговори оно, што су сви они већ наслућивали као неминовност.

„Овај стан је мали“, почео је он, „једва да ће бити места и за нас шесторо. Нема значи довођења нових људи. Не можемо помоћи никоме од њих, а и они тешко да могу помоћи нама. Неће бити фронталних сукоба где би нам бројност нешто значила, а чак и да их све сакупимо, опет би нас било многоструко мање од противника. Остаје нам значи да их обавестимо о ситуацији, упозоримо на све опасности које вребају и званично поднесемо оставку на место у руководству. Нека сами одлуче шта ће даље. Куд који мили моји. Ја ћу им саветовати да збију редове, притаје се и сачувају главу за моменат када ћемо ми, надам се успети да преокренемо ситуацију.“

„Добро“, рекао је Тоширо. „Како ћете их обавестити?“

„Преко Нета“, одговорио је Теодор. „Развио сам посебан систем заштите и шифровања, нема шансе да га пробију. Већ га петнаест година користимо уз константно усавршавање и никад није било ни најмање назнаке да су нас нађушили.“

„ОК“, наставио је Тоширо. „Да би се потпуно осигурали, нема више скакања телепортом. Какве год поруке да стижу ми се нећемо мешати“, упитно је погледао Дена, а онда видевши његов тврд израз донекле ублажио претходну реченицу.

„Добро, ако искрене крајња потреба, Ден и ја можемо да на кратко скочимо негде. Али Дене јасно ти је, ако се упустимо у спасавање других можемо само да погинемо. Никад нећемо бити сигурни да неко већ није провалио у ваш систем обавештавања и да је позив у помоћ у ствари добро смишљена клопка.“

Денов још тврђи израз лица говорио је да сасвим добро схвата изнете чињенице, али да исто тако, задржава за себе право да када дође време за то, самостално процени сваки конкретан случај.

„Идемо даље“, Тоширо је наставио са изношењем непријатних истина. „Када, пазите кажем када а не ако, јер су и Агенција и Примови чврсто решили да нас истребе по сваку цену и никад неће одустати од тога. Дакле када, ко год да нас тражи, открије да смо у Новом Саду и притисне нас таквом присмотром, да не можемо ни нос да промолимо из стана, шта ћемо онда да радимо? Дене, надам се да те довољно познајем кад претпостављам да имаш још једну резервну опцију?“

Сада је чак и Теодорово лице показало тоталну збуњеност. Остале да ни не спомињемо. Само се Ден иронично осмехивао гледајући Тошира.

„Ти си стварно невероватан. Права мустра бечка. Што би рекли неки, видићемо шта ћемо тада да радимо, али у праву си. Постоји још једна, али овога пута стварно последња опција. Место за које нико жив осим мене не зна. А ако све остане како треба, нико за њега никад неће ни сазнати.“

„Надам се“, одговорио му је Тоширо, „али не верујем. Постоји траг који води до Новог Сада и они ће га кад тад и открити. Али ми, док се то не деси, треба да порадимо на побољшању свог положаја. Ана, Најцелe, да чујемо извештај о истраживањима. Има ли неких наговештаја, шта је ту толико незгодно за Примове?“

„Сада већ прилично добро сагледавамо шта је то Тесла открио“, одговорила је Ана док је Најцел климао главом дајући јој сагласност да она говори у име обоје. „Требаће нам свакако још неко време да будемо потпуно сигурни и да схватимо све, па и оне најмање појединости, а онда ћемо натенане, обичним језиком, да целу теорију разјаснимо свима. Али зашто је то толико опасно за Примове, то не знамо. Нити наслућујемо. За сада ћу рећи само то да имам неку нејасну визију како да то што откријемо применимо у своју корист. Док нам се претпоставке не потврде, све што бих рекла о томе деловало би као чиста фантастика. Зато за сада, нећу ништа ни да причам.“

„Мени је и то довољно“, јавио се опет Тоширо. „Да видимо онда шта нам је даље чинити. Животарићемо овде како знамо и умемо. Ана, Најцел и Теодор свакодневно ће истраживати материјал који су спасили

из Центра колико год могу. Основне набавке обављаћемо Ден и ја, једино смо ми довољно вешти у маскирању. Средства имамо довољно, надам се?“

Ден је потврдно климнуо главом, а затим се убацио у Тоширову дискусију, закључујући расправу.

„Биће компликовано, биће досадно, али истрајаћемо. Колико год треба, све док се из тих истраживања не изроди нешто корисно и практично применљиво. А тада ћемо да планирамо шта ћемо са тим даље да радимо. Смислићемо нешто да нам лакше пролази време. У ствари, баш реч истрајаћемо, коју сам раније навео, дала ми је једну идеју. Али отом потом. Сада би сви редом могли лепо да одемо на спавање. Теодору већ пада глава, а и Даглас ми нешто често тера муве око уста да сакрије зевање.“

И Даглас и Теодор гракнули су, готово истовремено, у покушајима да оспоре Денове инсинуације, а онда видевши осмех који се разлива по његовом лицу, само су одмахнули рукама.

„Колико год озбиљна била ситуација у којој се налазимо“, прокоментарисао је Теодор, „Ден ће увек остати Ден. Дете од десетак година које се крије у телу одраслог мушкарца. И то не претерано бистро дете.“

Покушао је овим последњим речима да спусти Дену и тако му врати за малопређашње зафркавање, али глас му није имао потребну дозу ироније да би то извео како треба. И осмех који му је украсио лице још док је изговарао те речи, ем није имао ни трукне поруге у себи, ем је стигао прерано, што је прилично упропастило штос. Али њему то очигледно и није било толико битно, што је откривао његов озарени поглед упућен Дену, говорећи више од хиљаду речи.

2.

Агенција

Малиновић, у чијим се мислима управо одвијао сукоб озлојеђености и забринутости, чукао је на бетонском поду онога што је некад било фабричко складиште. Уништена телепорт јединица на зиду, која је била основни узрок озлојеђености, јасно је указивала на чињеницу да се ова просторија већ неко време не користи у те сврхе. Али исто тако показивала је да су баш одавде, помоћу ње, збрисали његови највреднији бегунци. И не само то. Показивала је да и Гоустбастерси, исто као и Примови, већ ко зна колико дуго имају функционалне телепорте. Није ни

чудо што Агенција никада у освојеним пунктовима није успела да зароби ниједног живог Гоустбастерса.

Остављали су им само уништену опрему. А ником није ни могло да падне на памет да је чудна полу-распаднута кутијица која виси на зиду, у ствари уређај за телепортовање. Што је најгоре, сада кад је видео ову, Малиновићу се јасно указало сећање на пар сличних ситуација кад је лично обилазио напуштена склоништа Гоустбастерса. Да је само и тада знао то што сада зна. Јасан разлог за озлојеђеност. А што је још горе од најгорег, иако ће њихови стручњаци покушати све, њему је већ на први поглед било јасно да се из ње неће моћи извући подаци о томе на које место су пребачени они који су се њоме последњи телепортовали. Али и поред свега, није телепорт јединица била то, што је код њега проузроковало оно друго осећање које га је тренутно мучило. Огромну забринутост.

Оно што га је забрињавало, толико да га је натерало и да чучне да би са мање раздаљине могао боље да их осмотри, била су два леша. Тела Еве Самарас и Бориса Јегорова. На први поглед крајње обични лешеви. Људска тела која непомично леже на бетонском поду складишта. Али мрље од крви, разливане поред тих тела, нису имале много сличности са онима које остају поред људских лешева, а којих се он у својој каријери добро нагледао. Шта год да су, ова два тела свакако никада нису били људи. А чињеница, да су већ пред акцију са скоро стопроцентном сигурношћу као примовског доушника идентификовали баш Еву Самарас, давала му је прилично добру идеју о њиховој врсти и пореклу.

А сада су му из недавних сећања један по један изронили и не толико бројни, али зато веома значајни догађаји, које приликом њиховог одвијања и иницијалног меморисања није умео правилно да разврста, а који су са овим новим информацијама добијали сасвим другачији предзнак. А сви ти догађаји који су се у његовој глави вртели као са успорене траке, терали су га да себи поставља низ питања.

Зашто је тело мистериозног човека који се изнебуха појавио на двадесет деветом спрату хотела Палас, као додуше и тела свих осталих који су се затекли у великодостојниковом апарману, спаљено пре него што је извршена детаљна анализа? Зашто му је лице, што је сазнао у необавезном разговору са једним од агената који су обавили спаљивање, било готово потпуно унакажено ножем? И на самом крају, зашто је од тог догађаја понашање извршног директора Мича Хариса на моменте прилично неубичајено за његове стандарде?

Хајде да су само питања у питању. Шта је са одговорима? А баш су неки од могућих одговора били оно што га је толико бринуло. Није

смео ни у мислима да до краја склопи целину, коју је већ назирао, а која је била једини одговор довољно добар да на задовољавајући начин покрије све упитнике.

Доста више са тим млађењем празне сламе и размишљањем у празно, помислио је. Време је да се предузме нешто конкретно. Ово под хитно мора да стигне до самог врха, али пре тога ипак ...

Устао је, узео комуникатор и отипкао број Мича Хариса. Овај му се убрзо јавио. На моменат је само немо посматрао његово лице на дисплеју, а онда се ипак пренуо и почео са извештавањем.

„Извршни директоре Харис, пронашли смо локацију са које су се бегунци телепортовали ...“, сачекао је који моменат, прекинут Мичовом упадицом, а онда наставио. „Да. И Гоустбастерси имају телепорт. Што значи баш то што сте и напоменули, вероватно у она три велика комплекса који су уништени, нису помрли баш сви Гоустбастерси. Неки су се сигурно одтелепортовали. Као и у многим претходним случајевима када смо их безуспешно јурили.“

Пажљиво је саслушао нови коментар који му је упутио Мич, а онда не часећи ни часа одговорио.

„Нажалост не господине, телепорт јединица је тотално уништена. Али пронашли смо нешто друго и то веома занимљиво.“

Укратко је препричао шта су открили. Трудио се да, без икаквих промена у свом изразу лица, пажљиво посматра лице саговорника и слуша тоналитет изговореног гласа. Да ли је то приметио кратко трзање обрва и благо подрхтавање гласа у моменту кад је споменуо имена мртвих научника? Да ли је у Мичовом изразу недостајало очекивано изненађење када је споменуо да лешеве нису људски? Још питања на која није могао са сигурношћу да одговори. Ова која су му се до сада вртела по глави, ту свакако треба и да остану, али двоумио се око тога да ли да ипак наглас изговори то једно, последње питање које је чучало, чекало и копкало га тамо негде дубоко у мислима, а онда је ипак, трудивши се да задржи најравнодушнији могући изглед и боју гласа, испалио као из топа.

„Да ли имате нека посебна наређења у вези са телима господине?“

Севање у Мичовим очима и поглед, који као да је кроз дисплеј комуникатора хтео да му проникне у саму унутрашњост лобање, наговештавао му је да је проваљен. Одмах затим добио је наређења да као и у сваком другом случају обаве комплетне анализе, као и низ мера које треба предузети у циљу провере комплетног људства Агенције. Салутирао је и прекинуо везу.

Није више био сигуран ни у шта. Није знао шта да мисли. Али војник као што је он и не треба превише да мисли. Треба само да

извршава наређења. А наређења укључују и мере за проверу комплетног људства Агенције. Најбоље би ипак било, да пре неких исхитрних акција обавести и више инстанце. Поново је узео комуникатор и почео да типка број. Овога пута то није био број извршног директора Хариса.

3. Бегунци

Ближило се вече. Дену је дан просто напросто протутњао. Није ни чудо, било је толико тога да се обави. Ана, Најдел и Теодор провели су у рачунарској соби колико год су издржали, што је на крају испао малтене цео дан. Сортирали су и сређивали материјале са Аниног флеша. Требало је увести ред у све те набацане фајлове које је на брзину преснимила у Центру. Тоширо и Даглас су сво то време покушавали да, колико се год може, преуреди простор у стану и прилагоде га чињеници да у њему од сада треба да живи шесторо људи. А Ден се посветио ономе што је преостало, набавкама.

У стану је већ и досад било неке одеће за прву помоћ, али не у довољним количинама и тешко да је била адекватна за новонасталу ситуацију. Јуче су само банули, нико није имао времена да понесе личне ствари и требало је доста обигравања по радњама у граду да би прикупио све основне потребштине. Нарочито у оваквим условима тоталне немаштине, која је све више покоравала Нови Сад. А то што је сада међу њима и једна девојка није му била олакшавајућа околност. Куповина женског доњег веша. То свакако није било искуство које би желео дуго да памти.

Ипак, обавио је све то на задовољавајући начин. Ана му се чак и насмејала кад је погледала шта јој је купио и рекла да очигледно добро познаје жене, кад јој је тако испрве погодио и укус и мере. На ту примедбу, остало му је само да поцрвени као булка. Сва срећа да нико није наставио да га зафркава на ту тему. Сада после свега, седео је на каучу, донекле уморан, али ипак задовољан. Како оно кажу, док чељад није бесна, кућа није тесна. А они свакако нису били бесни, управо супротно. Склопили су се као тим, свако је радио свој посао, није било размирица. Чак и Најдел који је раније, у Центру, био права прзница, сада је потпуно променио понашање. Ништа од оног уображеног надувенка, на сцену је уместо њега ступио сушти добричина.

И управо тада, док је размишљао да ли да их позове, као по команди, у собу су ушли Тоширо и Даглас с једне, а и Ана, Најдел и

Теодор са друге стране. Ден је одмах скочио са кауча да направи места за Ану и Теодора. Поседали су, ко на кауч, ко на фотељу, а ко на под, није ни било претерано важно.

„Прошле ноћи, обећао си нам неко изненађење Дене“, обратила му се Ана уз тајанствени осмех.

Био је помало затечен, али спремно је прихватио покренуту тему. Ионако је и сам планирао да уради баш то.

„Да знате да јесам. Добро. До вечере имамо нешто времена. Предлажем да убудуће овако у вечерњим сатима, док се одмарамо и убијамо време, испричамо једни другима своје судбине. Животне приче. Или нешто друго за шта мислите да је интересантно, по жељи. Ако смо већ, мање више својевољно, повезали животе и упустили се у ову неизвесну заједничку авантуру и ако смо већ осуђени да у голој борби за опстанак делимо овај мали простор, зашто онда не бисмо поделили и своје приче. Пошто сам ја покренуо тему, ако се слажете, могао бих ја да, ево управо сада, почнем са својом.“

Лица осталих показивала су изненађење, нека чак и нелагодност. Видело се да су се добро замислили над помисли да би другима требали да открију неке тајне свог живота. Па за свакога од њих, већина осталих су потпуни странци. Са друге стране, свима очигледна оправданост Деновог предлога, ударала је у саму срж њихових дилема. Зар не би било логично да, ако су стварно спремни да заједно учине све како би се супротставили Агенцији и Примовима, буду спремни и да једни другима открију оно што би можда помогло у остваривању тог циља, макар колико приватно то било. Ипак, у овом кратком трену, док су им мислима летели и разлози за и разлози против, недоумице нису могле а да не испливају на површину њихових лица. Ден је приметивши то, одлучио да мало спусти лопту.

„Ја сам свакако решио да вам откријем неке ствари о себи. Само ако вас то интересује, наравно. А за после ћемо већ видети. Никога нећемо приморавати да прича. Јављаћете се сами, ако и када будете спремни.“

Изгледа да је оваквим наставком погодио у сам центар. Управо су слободан избор и додатно време за доношење одлуке били пресудни фактори који су им олакшали сваривање предлога. Зато је као одговор, овога пута, добио само одобравајуће погледе и климање главама. Видело се да их је помисао да ће сазнати неке интересантне ствари из његовог живота прилично заинтригирала. Чак и Теодор, који га је познавао од малена, није показивао знаке да га једна оваква прича не би интересовала. Ден је, пре него што је почео да прича, погледао управо у њега.

„Не брине Теодоре, ово није прича о оном делу мог живота који добро знаш. То ћемо оставити за неки други пут. Можда за твој ред, ако тако пожелиш. Ова прича ће уместо тога говорити о мом наслеђу.“

Мукла тишина која је настала одмах у пар секунди након прве изговорене речи, јасно је показивала да су сви у соби потпуно посвећени слушању. Вероватно нису очекивали да ће баш то што су чули бити тема Денове приче, али нису се бунили. Свакако им је деловало довољно интересантно.

„Како почети“, наставио је Ден, „најбоље од самог почетка. Ко сам у ствари ја? Па, нико од вас не зна праву истину. Не знате ни како се зovem. Сви ме знате само под именом Ден. У ноћи кад сам упознао Теодора, о чему сте већ слушали - извини Најцелe, али не могу све то понављати само због тебе, похватаћеш касније од осталих све што те интересује - моја бака, мајка и ја тек смо пристигли у Бостон и на бакино наговарање, сви смо у себи пре самог смештања међу картонске кутије у тој пустој улици, понављали имена која нам је смислила за боравак у Америци. Моје је било кратко и једноставно, Ден. И кад ме је Теодор касније упитао како се зovem, више по инерцији, рекао сам Ден. И остао сам Ден све до сада.

Али при рођењу добио сам сасвим другачије име, Данило Маровић. А моје право, званично име, под којим сам заведен у матичним књигама, је Данило Рацковић. Видите већ, одмах сам почео са компликацијама, али расплеће се већ некако. Да за почетак, закомпликујем још мало ... По националности сам са мајчине стране углавном Индијанац иако ту има и руске и циганске крви. Са очеве стране сам превасходно Србоцрногорац, да спојим та два народа у један термин, али има и ту једна непозната линија, јер нико живи не зна ко је био дедин отац ... Али и поред све те мешавине, на себе гледам као на Србина из Војводине ... Ако нисте знали, то вам је баш ово место у коме се сада налазимо. Нови Сад је увек био највећи и иако се није званично тако звао и главни град покрајине која се и тада, у време почетака збивања у причи, а и сада зове Војводина.“

Овај увод Ден је изговорио прилично брзо, реченице су престизале једна другу, преплићући своје садржаје и остављајући уснут низ празнина и недоречености. Очито није баш најбоље проценио којим тачно темпом и редоследом да их наводи. Видевши да на лицима осталих почиње да провејава збуњеност, удахнуо је дубоко, а затим наставио у много лакшем ритму.

„А разлог због којег себе видим као Војвођанина је наравно бака. Ана Маровић, у ствари после преименовања и она је постала Рацковић,

али рођена је као Одачић. Она је у мом раном детињству била особа са којом сам проводио највише времена. Поред мајке наравно. Али она је та која је нон-стоп била са мном. Њене приче, и оне измишљене за децу, а и оне стварне о њеном животу, обележиле су моје дечје дане. Зато ћу причу и да почнем управо од ње.

Детињство је довела баш овде у Новом Саду. И слично као и у мом случају, и она је највише времена проводила са онима који су је третирали као унуку, иако им то није стварно била. Њен отац Никола, још се на почетку средње школе преселио из свог родног места Кумана, да би живео код тетке у Новом Саду. Ту је остао и у току студирања, а касније се ту и запослио, оженио и добио ћерку. И тако је моја бака Ана у свом детињству највише времена проводила са тетком и течом свога оца. Сташа Секулић Рацковић и Милош Рацковић, тако су се звали. Препознали сте већ презиме. Њих двоје били су људи на основу којих је бака изградила модел понашања. На њих се угледала сав свој живот, и док је била са њима, што није било превише дуго времена, а и касније. Али на своју велику жалост, никад није искусила њихову срећу.“

Ден је у том моменту направио паузу, вероватно највише због тога, што је приметио како га Ана зачуђено гледа. Убрзо су сви били свесни тога, па је морала да тај поглед и образложи.

„Видим ја да ми је познато презиме“, рекла је, „а сад кад си рекао и име и место, нема дилеме. То су Матори професор и његова боља и лепша половина, они су ти рођаци. Слушала сам неке његове приче.“

„Да, то су они“, одговорио је Ден. „И ја сам преслушао све те приче. Ко би рекао да ћеш и ти то ископати, Нет је огроман.“

„Мало смо сад одлутали“, наставио је после још једне кратке паузе, „нико од осталих није чуо ни за њих, а камоли за приче Маторог професора. Али њих двоје су веома важне особе и у мом и у бакином животу, иако их ја наравно никад нисам ни упознао. Баш од њих бака је научила да толико воли приче и филмове, а ту љубав касније је пренела и мени. Има једна интерна анегдота коју је бака касније стално провлачила у својим причама и из које је извукла животни мото. Постоји један стари италијански филм, не знам да ли сте чули за њега. Синема Парадизо. Гледао сам га пар пута. Њих двоје често су се шалили како када оматоре треба да отворе кафић, у коме ће служити разне чајеве и егзотичне коктеле, или нешто треће или четврто само да не буде пиво, а онда ће за госте свако, или свако друго вече организовати пројекције добрих старих филмова испред којих би као увод, наизменично или они или сами гости причали приче једни другима.“

А тај кафић би се, као што сте већ и претпоставили, звао Синема Парадизо. Јасно вам је већ, да им је биоскоп био једно од омиљенијих места. Најлепши мрак на свету. Тако су га звали. И бака је, још као мала, схватила да је Синема Парадизо у ствари само симболичан назив за неко срећно место, време или стање, или за срећу уопште. А такође је схватила да су њих двоје пронашли, можда боље да уместо тога кажем остварили, свој Синема Парадизо. Не због тога што им је било јако лако у животу и што су кроз њега пролазили без проблема, већ због тога што су цео живот имали и волели један другог. Нажалост, она до свог Синема Парадиза никад није успела да стигне. Али то је није спречило да у својим причама мени, обавезно сваки пут истиче како ћу ја до свог свакако једног дана доћи. Само ако будем добар и прави човек.

Да пређем сада на неке конкретне ствари из бакиног живота. Израсла је у паметну и невероватно лепу девојку. Само што јој судбина није дозволила да дуже времена залуђује новосадске младиће. Одмах по завршеној средњој школи, заљубила се у скоро десет година старијег момка, ако се на крају двадесетих тако и могао још увек звати, и не обазирући се на знаке упозорења које јој је упућивала породица, а богоми и њен сопствени здрав разум, побегла је с њим. Али баш буквално побегла.

Касније сам се често питао шта је то могло бити у том, више не ни толико младом, човеку, кад је једна девојка као бака, толико самосвесна и зрела за своје године, могла да напусти све да би отишла са њим у непознато. Љубав је чудо. Да ли јој је свакодневно гледање остварене љубави између Сташе и Мише, да га назовем по надимку, уклонило сваки страх од могућег разочарења? Ко би га знао?

Звао се Момчило Маровић. Из познате црногорске фамилије. Мајка му је у раној младости побегла са готово непознатим младићем, а онда кад ју је трудну напустио, није имала другог излаза, него да се врати кући. Приличан ударац за породичну част, али ипак су је примили назад. Кад је родила сина, оца му никад није ни споменула. А ни она највероватније о том оцу није знала бог зна шта вредно спомињања. А Момчила, отац никад није ни занимао. Као уосталом ни мајчина фамилија. Вероватно ни сама мајка. Већ са двадесет и нешто све их је напустио и одлутао својим путем.

Тотални ветропир, ниједно место га није дуго задржало. И у Нови Сад, стигао је само као у успутну станицу на неком само њему знаном путештвију, у њему је упознао моју баку Ану и заробио јој срце. Био је неодољив. Вероватно је и он њу стварно волео, онолико колико је он било кога и могао стварно да воли. У сваком случају, своју љубав показивао је

на најотворенији могући начин. За њу је био спреман да уради било шта. Од тога да се потуче са петорицом, до тога да јој по парковима бере цвеће и пева серенаде под прозором. А кад је решио да крене даље, убедио ју је да и она пође с њим. Једноставно су сели на воз и отишли. Без поздрава. Тако да раскрсте са својим досадашњим животом и крену у нови испочетка. Чак су и побацали своје мобилне телефоне кроз прозор купеа, да нико не може да се умеша и поремети им срећу. У Суботици су се венчали, у Будимпешти су провели најлући и најлепши медени месец, а већ у Кијеву ју је оставио. Само се једног јутра пробудила сама у хотелској соби, питајући се где је могао да одлута тако рано изјутра. И никад га више после тога није ни видела.

Да ли треба да нагласим да је била трудна? А онда, кад је после десетак дана без икаквих вести од њега схватила истину, пошто је попут свог оца Николе била тврдоглава као магарац, донела је одлуку да се сама избори за срећу. Без повратка у сигурно окриље породице. Није желела да се као Момчилова мајка враћа кући, погнуте главе и подвијеног репа. Није имала снаге да призна грешку. Чак ни сама себи. Вероватно је погрешила, Миша и Сташа сигурно јој не би замерили. Касније се свакако сто пута покајала, знам јер ми је признала. Ипак преломила је и остала сама у белом свету. Било јој је тешко, али снашла се некако. Родила је сина, назвала га Гојко и успут одлучила да ће учинити све да он не буде ни налик свом оцу.

Наредних двадесетак година посветила је готово искључиво њему. Повремено јој је кроз живот прошетао и понеки мушкарац, али то су биле само пролазне и краткотрајне авантуре. Комплетно њено бивствовање било је усмерено ка сину. А он је, колико год се она трудила да оствари супротно, већ као тинејџер постао слика и прилика свог оца. И физички, а и по нарави. Као да са њом нема никакве везе. Кад је завршио средњу школу, приметила је његово растуће незадовољство. По пар дана није долазио кући, био је раздражљив, све у свему из неког само њему познатог разлога био је крајње незадовољан животом који су водили. А бака је била борац, никад се није предавала. Да би увела неку врсту нове авантуре у њихове животе, предложила му је да се преселе, што је он са радошћу прихватио. Кренули су малтене напамет, случајно набадајући прстом место на мапи у које би хтели да дођу. И док си трепнуо, стигли су у Краков. И убрзо су се снашли и тамо.“

Ден је направио кратку паузу. По његовом лицу, видело се да сада следи емотивнији део приче.

„А онда после пар година, једне зимске вечери, Гојко је у стан довео девојку. Било је девојака и раније наравно, али ова је била посебна.

Била је то моја мајка Лена, погодили сте већ. Бака ју је заволела готово од првог трена, као да јој је сопствена ћерка. Томе је изгледа допринела и Ленина животна прича. Мајка јој је умрла док је још била тинејџерка, наставила је да путује са очевим циркусом - да добро сте чули циркусом - све док није довољно одрасла да може самостално да се стара о себи, а онда их је напустила. Управо је дошла у Краков и одмах срела Гојка.

Не морам ни да нагласим да су се на први поглед заљубили једно у друго. Било је то неколико срећних година заједничког живота. Прво су се забављали, а онда и венчали. Бака је помислила да је напокон успела. Или да је њен син успео, није јој било битно да се заслуга за његово заљубљивање и срећан живот приписује њој. Али није јој се дало да макар кроз синовљеву срећу достигне и свој Синема Парадизо. Чим је Лена затруднела, једног јутра њих две су на сточићу у предсобљу нашле педуљицу. Опроштајно Гојково писмо. Ништа посебно. Волим вас, али не могу да останем. Даљине ме вуку, тра ла ла ...

Баки је срце готово препукло. Али није се предала. Сакупила је снагу, задржала Лену покрај себе и наставила да се бори за неку нову срећу која ће доћи с новим дететом. Мајка је била убеђена да ће родити девојчицу. Кад сам се родио, није хтела да поверује да има сина све док ме јој нису показали. После мог рођења, живели смо у Кракову неких шест и по година. Растао сам уз бакине приче и честе одласке у биоскоп. Можда вам делује чудно да је једном малом детету причала овакве готово сурове животне трагедије, али моја бака била је све само не уобичајена жена. Мајка је стално наваљивала да одемо у САД и кад сам порастао довољно да могу да поднесем све напоре дугог путовања, кренули смо. Стигли смо у Бостон и већ прве ноћи по приспећу њих је задесила страшна судбина за коју већ знате. Америка им није преокренула дотадашњу злу срећу.“

Ден удахну дубоко, да спречи надолазећу провалу емоција, а онда настави мирнијим гласом.

„А да. Испричао сам вам целу драму, а на крају ипак нисам објаснио то мењање имена. Видите родио сам се 25.12.2065. године, око шест и тридесет изјутра, тачно сто година, малтене у минут, након рођења Милоша Рацковића. Бака је схвативши то као знамен, одлучила да треба нешто да се промени у тој суровој традицији несрећних женских живота и наговорила је Лену да нам свима промени презиме. И урадиле су то. Постали смо нова фамилија Рацковић. Само сам убрзо само ја остао жив да носим то презиме даље у будућност.“

Ден је, иако је причао, приметио да су последње речи изазвале приличну реакцију код Тошира и Ане. Као уосталом и сви остали. Видевши да га упитно гледају Тоширо је одлучио да први проговори.

„Ја сам рођен 25.12.2068. године око шест и тридесет изјутра“, рекао је.

„А ја 25.12.2071. године, такође око шест и тридесет и опет изјутра као и ви“, надовезала се Ана.

Мукла тишина изазвана овом прилично чудном коинциденцијом обузела је све присутне и држала их неко време. Затим је Ден ускочио са упадицом, чисто да разбије тај моменат размишљања о судбинској повезаности њих троје.

„Ако нема још неког ко је рођен тог датума, ја бих да прекинемо са причом за тренутак. Таман сам вам испричао први део, могли би сада да презалогацимо нешто и да се припремимо за крпе, а онда ако будете расположени, ићи ће и наставак који је у ствари главна ствар. Једна мала прича за лаку ноћ. Прича о Лениним индијанским прецима.“

4.

Примови

Мич Харис и Пит Томпсон седели су у канцеларији, свако за својим столом. Пит је ћутао и смркнуто гледао испред себе, а Мич се није усуђивао да икаквим упадљивим звуком или покретом прекине његово размишљање. А у Питовој глави ројиле су се свакојаке, али никако не и веселе мисли, иако је све до недавно, можда баш за такве било највише повода. После толико труда Господар му је дао пето име и сада је коначно могао да себе с поносом зове великодостојник Мо Пок Туол Залек Потана. Али уместо да има прилику да то прослави или макар скромно обележи, стигле су вести које су му потпуно разориле сваку, па и ону најмању трунку задовољства постигнутим.

Потпуна победа у моменту се претворила у готово тотални фијаско. А ако се нешто позитивно ускоро не догоди и ако до катастрофе стварно дође, не само да неће имати пет имена, већ ће бити срећан и ако успе да задржи голу главу на раменима. Мало га дели од тог сценарија. Али чак би му и смрт била дража од деградације која би сасвим сигурно уследила као казна за неуспех. Он би био једини Прим који је достигао пето име, а затим био приморан да их се свих до једног одрекне. Ту срамоту никако не би преживео.

Још су му у глави одзвањале строге Господарове речи које му је готово с презиром упутио на последњем састанку.

„Не интересују ме ваши проблеми великодостојниче, како год да сада себе зовете. Побрините се да вас не открију. Не знам како и не занима ме, снађите се сами. Помоћиће вам ваљда тај морон који је заузео Харисово место. Остали нису важни, нека их слободно разоткрију. Ништа не знају и не представљају опасност. Нове снаге не можете добити, то вам је јасно. Нема више Примова за бацање. А и да има нису ваши па да сами одлучујете о томе. Искористите људе из Агенције. Једино што ме занима је ликвидација те три особе, које сам вам већ навео, а које су и поред свих ваших напора успеле да вам побегну. Можда сам вам све те детаље требао открити и раније? Можда би ваши резултати били бољи да сте се сконцентрисали искључиво на њих? То је једина олакшавајућа околност која ме је и навела да вас поштедим и оставим у животу.

Али сада знате све, нема више никаквих оправдања. Двоструко сечиво, тај Јапанац који му се прикачио и најважнија од свих њих Ана Колинс морају убрзо да буду ликвидирани или ухваћени. Најбоље да буду мртви, не требају ми живи. Она поготово. Има да је нема. По сваку цену. А сада ми вас је доста. Губите ми се с очију. Немам времена за ваша глупа запиткивања, нарочито кад унапред знам о чему су. Теслина заоставштина више није ваша брига. Лично ћу се побринути за све. Ви сте већ добили задатке и сконцентришите се искључиво на њих. Нестаните више, замара ме поглед на то ваше усрано лице.“

Како је само грмео тај моћни глас. Како је страховита, али истовремено и величанствена била Господарева појава док је изговарао све те увреде и претње. Како су севале муње из његових љутих очију. Задрхтао је на саму помисао да постоји и најмања могућност да се сав тај бес и гнев сруче на његову главу. А све је урадио како треба. Ни трунка кривице није на њему. Како је он могао и да наслути, а камоли да предвиди, да су баш то троје ти које Господар жели да ликвидира, а онда и да ће се опет баш то троје провући и кроз њихов и кроз обруч агената Агенције? И да ће онда онако узгред разоткрити Еву и Бориса, побити их наравно, а на крају оставити њихове лешеве тако да сви могу да виде како изгледају Примови у људском телу? Па они као да су неки суперхероји из људских стрипова.

Ако му је толико стало до њих, зашто их сам не ухвати, помислио је гневно, али готово у истом моменту, пресекао се од страха и зауставио сваку помисао са и најмањим призвуком критике према Господару.

Али како да испуни његове захтеве? Без иједног, јединог додатног Прима на располагању. Остао је сам, ако не рачуна овог трапавка што изиграва Мича. Прстима је добио по столу, замишљен и несвестан да то уопште чини.

Треба само да откријем и елиминишем Двоструко сечиво, оног Јапанца и Ану Колинс. Није него. Толике године у пуном саставу нисмо успевали ни да пронађемо, а камоли да убијемо Двоструко сечиво. Зашто би сада било лакше? И какве везе са свиме има Ана Колинс? Зашто је она толико важна?

Размишљање му је прекинуло снажно куцање, у ствари више лупање у канцеларијска врата. Пре него што је Мич стигао да изустити било шта, врата су се нагло отворила и Малиновић је буквално улетео унутра праћен двојцом наоружаних агената.

„Како то упадаш Малиновићу, не сећам се да сам рекао да можеш да уђеш“, коначно се огласио Мич. „Шта се то овде дођавола дешава? Рапортирај сместа.“

„Вршимо проверу људства извршни директоре Харис, баш као што сте и наредили. И према директивама са врха, почећемо баш од вас. Нисте баш први, најпре сам проверио самога себе и сопствени тим, али следећи сте на реду ви.“

„Директиве с врха? Није лоше Малиновићу, није лоше. А како си то замислио да на мени изведеш ту проверу људства?“

Хладан ироничан тон Мичовог гласа лецнуо је Малиновића. Али охрабрио се сазнањем да иза њега стоји Мичов надређени, а ако затреба и сам Клуб.

„Требаће нам нешто ваше крви господине извршни директоре“, рекао је. „Наравно то важи и за важег уваженог помоћника, господина Томпсона.“

Малиновић је одмах по изговарању ове реченице дао знак агентима, који су моментално кренули напред. Један је, већ потпуно спреман, у рукама држао шприц и епрувету за крв.

„Треба ти крв Малиновићу“, повикао је Мич, а затим изненада потегаво нож из појаса. „Е па онда ћеш и добити крв.“

Малиновић и други агент аутоматски су извукли самостреле и уперили их у њега.

„Господине извршни директоре“, јавио се Малиновић. „Молим вас само без глупости. Спремни смо на крајње мере.“

Мич се на ове његове речи само насмејао. Грохотом и крајње безобзирно.

„Не будите сека-персе“, рекао је ноншалантно. „Шта сте мислили? Да ћу да се претворим у чудовиште и скочим вам право с ножем под грло?“

Пажљиво је подигао нож држећи га само са два прста и показао га Малиновићу. Да може добро да га погледа са свих страна.

„Не бојте се, ништа тако драстично ми не пада на памет. Жао ми је ако си се понадао да ћеш имати могућност да ме избушиш стрелами. Нож ми треба за једну другу ствар Малиновићу. Ниси ваљда мислио да ћу дозволити да ме тај твој мамлаз бode некаквим иглама, које је по мени могао да извади и из сопственог дупета? Џабе се надаш. Нема ни најмање шансе за тако нешто. Пите дај шаку овамо.“

Пит који је до сада мирно седео, без икаквог израза на лицу и без иједне речи, положи леву руку на сто са отвореном шаком према горе. Ускоро је одмах до његовог, са површине стола гледао и Мичов длан. Малиновић и агенти нису знали како да реагују па су само немо посматрали сцену, а Мич је за то време вештим потезима ножа засекао и Питов и свој длан. Готово истовремено из обе посекодине потекле су црвене капљице. Окренуо је длан према Малиновићу нетремице га гледавши право у очи.

„И Малиновићу? Ево ти крви коју си толико желео. Да ли је довољно црвена за тебе? Да, знам да сте у оним телима уместо крви нашли ретку, тамну, водњикаву течност. Још увек сам ја извршни директор ове установе и редовно добијам све извештаје. Чак и кад ти одмах после мене зовеш сопствену директну везу с Клубом. Говори Малиновићу, шта си се толико укипио.“

Малиновић је забезекнуто погледао кржаве дланове, а онда подигао поглед до Мичовог лица. Овај испад је свакако био баш оно што би се од извршног директора Хариса могло очекивати. Да ли је могуће да се толико преварио у својим проценама?

„Мораћемо ипак да узмемо и узорак господине извршни директоре“, рекао је он скоро муцајући. „Само по епрувету од сваког. Ради каснијих анализа.“

„Е то већ неће моћи Малиновићу. Нећете ви после без мог присуства да ми нешто муљате и анализирате. Вади тај анализатор из цепа. Знам те, сигурно си га понео. А пре тога си наравно, учитао баш моје и Питове крвне параметре. Зар не?“

Малиновић затече себе како без поговора вади анализатор крви и пружа га извршном директору. Овај је прислонио део за скенирање узорка на свој крвави длан. За пар секунди упалила се зелена лампица и на

дисплеју се појавио одговарајући текст. Мич је овлаш бацио поглед на екран.

„Пише 'господин извршни директор Мич Харис'. Додуше нешто ситнијим словима. Лепо од вас што сте били толико пажљиви да ме подведете под господу. Хоћеш да дођеш ближе па да и ти прочиташ Малиновићу?“

Малиновић се готово пресамитио од страха, али онда је ипак сакупио храброст и прозборио у пола гласа.

„Хоћу господине. Тако ми је наређено.“

Примакао се пар корака и лично се уверио у истинитост Мичове тврдње.

„А сад да проверимо Пита“, наставио је Мич, обрисао папирном марамицом анализатор, а затим га прислонио на крваву мрљу на Питовом длану. Резултат је и овога пута била зелена лампица са Питовим именом на дисплеју. Одмах затим истом папирном марамицом прекрио је свој длан притиснувши посекотину, док је Питу пружио другу да и он уради исто.

„А шта ћемо сада Малиновићу?“

Мичов глас секао је попут бритве. Малиновић се укипио у ставу мирно и одиграо на војничку карту.

„Само извршавам наређења господине“, одговорио је гласно, али што је могао мирнијим гласом.

„Да, да, знам ја како ти извршаваш наређења. Умочио си и ти који прст у целу ову смејурију, али нема везе. Једном агенту Агенције, на тако одговорном положају као што је твој, морају да падну на памет свакакве идеје кад се суочи са неким непријатним чињеницама. Па чак и такве које укључују и његове надређене.“

Малиновић је приметно одахнуо на ове Мичове речи.

„А сада Малиновићу да пређемо на опште корисне ствари“, надовезао се Мич. „Ову контролу ћеш да препустиш неком другом. Кога си претходно проверио, наравно. Контрола треба да се изврши, и то на свима без изузетака. Сигурно ћете открити неколико убачених Примова. А ти Малиновићу, ти ћеш опет да позовеш, кога год да си звао пре ове акције, прво да пренесеш шта си открио наравно, а онда да издејствујеш за себе задатак да под хитно откријеш где су нестали Двоструко сечиво, онај Јапанац и научници који су са њима побегли из Центра. Хоћу да их нађеш Малиновићу, да их нађеш и ухватиш. По могућству живе, али ако постоји и најмања опасност да опет збришу, онда већ знаш шта је приоритет. То ти је најважнији задатак у досадашњем животу који не сме

да се заврши неуспехом. Никакве непредвиђене околности не смеју се појавити као изговор.“

Малиновић је само немо климао главом.

„Надам се да сам био потпуно јасан Малиновићу? И још само једна ситница Малиновићу. Ако ускоро не добијем од тебе неке добре вести, могао бих и ја да почнем да узимам узорке крви. Само ја се нећу зауставити на пар капљица. А сада, губи ми се са очију и крени са извршавањем. Јасно?“

„Јасно господине“, продерао се Малиновић, окренуо се налево круг и праћен агентима са којима је и дошао, буквално излетео из канцеларије.

Неко време обојица су немо седели, а затим Пит полако помери марамицу и погледа своју посекотину. Крв више није текла. И код Мича, стање посекотине било је потпуно исто, зачуђујуће бескрвно.

„Извршни директоре Харис“, почео је Пит, „ово сте обавили више него добро. Лично ћу се постарати, да уколико прегурамо све ово, добијете још једно име као награду. Како сте преплашили Малиновића, мислим да се неће зауставити док не ишчепрка нешто. А кад тај почне да чепрка, обично нешто и открије, то му морам признати. Види ти њега како је брзо стигао до нас. Нисам га очекивао барем још један дан. Способан је и ефикасан, нема ту шта да се дода или одузме, а сада смо сву ту способност и ефикасност окренули и усмерили на нашу воденицу.“

Затим је потапшао Мича по рамену и још једном погледао у свој, сада већ потпуно сув и чист длан, а онда наставио потпуно присним тоном.

„Изгледа да ове мале имплант кесице са оригиналном крвљу, које смо уградили у дланове, уопште нису били лоша идеја. Више их немамо, али како си вешто извео ову шараду, неће им тако скоро пасти на памет да нас опет контролишу.“

Мич се на то само насмејао, а затим и прокоментарисао.

„Даћу Малиновићу једно шест сати да се прибере, а онда почињем да га притискам. Најбоље ради кад је под притиском. А чим нешто открије и ми ћемо имати чиме да се похвалимо у извештајима за Господара.“

У моменту се лецнуо да је превише олако употребио то име и обазриво је погледао Питов израз лица. Ако је и било икакве назнаке да ће се његово тренутно веома добро расположење променити, она је нестала готово у истом тренутку. Поново је потапшао Мича по рамену и рекао.

„Да, надајмо се да ће тако и бити.“

А онда, као да му је ово помињање Господара поново донело трачке зебње у мисли, из чиста мира му се пред очима појавио призор умирућег Те Бук Поара како изговора своје последње речи. И за тренутак је и он зажалио што је напустио Небо и онај, можда у поређењу са овим, примитивнији и суровији, али свакако далеко испуњенији и једноставнији живот који је тамо водио. Погледао је своје људско тело и помислио.

Да ли је баш ово остварење свих оних снова, жеља и амбиција које је млади, али невероватно способни и успешни Мо Пок Туол понео са собом кад је одлучио да прати Господара?

Али одмах затим, тргао се из тог сетног расположења.

Не смеш никад тако да размишљаиш. Господар нас је повео у нови живот, који ће све нас који истрајемо, сасвим извесно учинити поносним и моћним Примовима. А ако се икада и вратимо на Небо, то ће бити само да оним јадницима који су остали покажемо колико су погрешили.

5.

Бегунци

Нико му ништа није рекао, али Ден је и без тога лако приметио нестрпљивост у њиховим погледима. Били су спремни за наставак приче. И више него спремни. Нису могли да дочекају да почне.

„Видим да очекујете да наставим“, кренуо је коначно и одмах су сви поседали у круг око њега заузимајући што удобније положаје. Гледали су га с ишчекивањем. Није могао да одоли, а да их још мало не подбоде.

„Па добро онда, дечице, чика Ден ће вам испричати једну слатку причу за лаку ноћ. Говорићу тихо да случајно не пробудим оне који заспу пре завршетка. Само да знате, не пристајем да после оне које стварно успavam носим у кревет. Остају да спавају на поду.“

„Врло духовито Дене, врло духовито“, убацио се Теодор. „Молим те да сада почнеш, стварно нас занима шта се све догађало са твојим прецима.“

Ден је некако зауставио смејуљење да би затим наставио нешто озбиљнијим тоном.

„Добро, извињавам се. Некако ми делујете као да превише очекујете, па себи разбијам трему. Ово што ћу вам испричати сазнао сам од мајке. А она од своје, ова од своје и тако ко зна колико генерација уназад. Не знам шта је истина, а шта само легенда. Вероватно је свака генерација убацивала понешто своје. Ко зна, можда ће и моја верзија бити

донекле различита од оне мајчине. Слушао сам је на парчиће и то прилично давно, кад сам имао само четири или пет. Скоро је извесно да сам, понављајући у себи неке њене делове у годинама након мајчине смрти, да не бих заборавио једино што ми је остало од ње и њених предака, сваки пут додавао или одузимао по неку ситницу, да би се цела прича што боље уклопила у моју бујну дечачку машту. Како год било, причаћу вам је онако како сам је ја запамтио, а ви после просудите сами. Идемо онда, да не дужим више.

Све је почело прилично давно, негде пре хиљадите године нове ере. Између јужне обале Сент Лоренцове реке у близини њеног ушћа у Атлантук и данашње границе Канаде и САД-а у том делу Америке, живело је индијанско племе. Припадали су Микмак народу и били су храбри и поносни ратници. Помало изоловани од осталих локалних племена, живели су углавном мирољубивим животом. Суседе никад нису нападали, а и напади са супротне стране били су прилично ретки. Да ли због тога што суседе није претерано интересовала њихова територија, или због тога што су и те ретке нападе одбијали толико ефикасно да су их поражени противници прилично дуго памтили, не зна се.

У периоду у ком почиње ова прича поглавица племена био је Бахтесм, назван по великом сивом вуку којег је голим рукама убио у својој иницијацији за ратника. Последње битке које је племе водило десиле су се баш пре петнаестак година кад је Бахтесм био млади ратник у напону снаге. Тада је у жестокој борби показао све своје квалитете, и ратничке и људске, па је после извојеване победе изабран за новог поглавицу, да замени погинулог претходника. Сада је већ био близу четрдесете, тужан што нема сина који би га могао наследити као вођа племена, али исто тако до краја привржен свим својим ћеркама.

Нарочито према најстаријој по имену Гапчавеч, девојци од осамнаестак година. Била је зеница његовог ока. Волео је он наравно и своје друге две ћерке, али оне су се понашале као и све остале индијанске девојке и иако су биле млађе од Гапчавеч, најважније им је било очијување с младићима, у потрази за одговарајућим мужем. Средња је већ била пред удајом. А Гапчавеч као да то уопште није ни интересовало. Од раног детињства увек је била међу дечама. Као да се уместо за жену поносног ратника и мајку његове деце, она сама припремала за ратнички живот.

И као што су је те њене помало мушке особине значајно приближиле његовом начину размишљања, па ју је због тога вероватно и волео више од свих, тако се баш због тих истих особина у последње време све више бринуо за њу. Који индијански ратник ће хтети за себе једну

такву жену? Која не жели да се покорава мужу и увек има своје мишљење. А која му је у свим одликама које чине правог индијанског ратника потпуно равноправна, ако не и боља од њега. И иако је Бахтесм толико много волео Гапчагвеч управо због њене особености, и даље му никако на памет није падала помисао да би она могла да има и неку другачију будућност која ће се разликовати од живота типичне скво.

А и Гапчагвеч је већ пар година била потпуно свесна свог проблема. Док је била млађа дечаци је нису избегавали и радо су прихватили њено учешће у свим својим авантурама. Чак и то што је углавном она била та која предводи, није им много сметало. Сада као одрасла девојка, није више била пожељна у њиховом друштву. Нико јој ништа није рекао у лице, али јасно је било да им њено понашање више није прихватљиво. Напустили су је сви, чак и њен најстарији и најбољи друг Китпу. Очигледно јој је било, да су ту своје прсте умешали и старији ратници, којима је посебно сметало то њено одбијање да се уклопи у оно што је за њих било примерено женско понашање. Тако је све више и више времена проводила сама, у лутањима по околним пределима. У дивљини се сналализа лако, понекад и по недељу дана није свраћала до логора. Није јој сметало што је сама, уживала је да пешачи, разгледајући и проучавајући успут чари и нарави дивље и нетакнуте природе.

И баш на једном од тих својих истраживачких излета, била је сведок догађаја који ће јој одредити даљу судбину. Зашла је дубоко у територију Малисит народа, с идејом да покуша да пронађе место у близини океана, које јој је отац у својим причама описивао као једно од најлепших на којима је икада био. То јој је било прво самостално путовање које ју је водило далеко од територије племена. До обале је стигла баш предвече, па је за гледање пучине могла да искористи последње зраке залазећег сунца. Није била сигурна да је то баш оно посебно место из очевих прича, али свакако је било предивно.

Избила је сасвим близу мора, до једне прилично стрме литице, па није ни могла да приђе самој води. Уместо тога је са литице посматрала узак појас обале и таласе који су се преламали на њој. Море је било мирно, а небо ведро. Плаветнилу воде супротстављала се тамно зелена боја густих крошњи шумарка који је прилазио готово до пучине. Пожелела је да сиђе доле, да окваси ноге у плићак и да боље осети како се мешају мириси мора и шуме. Једно стотињак метара даље, видела је погодно место, куда би се могла спустити у малу увалу, али сада је било превише касно да би се усудила да крене. По мраку никако не би могла да се ломата по свим тим стенама, без велике опасности да се успут убогаљи.

Уместо тога, направила је приручни логор у околини и сместила се да преспава на том месту.

Пробудила се с првим зрацима сунца. На брзину је презалогајила нешто, сакупила ствари и пришла ивици литице да још једном тачно осмотри место силаска пре него што крене. Сунце је управо израњало из далеке пучине и бацало јој је своју јарку светлост право у очи. Подигла је шаку изнад очију да се колико толико заклони од бљештавила и тада је на хоризонту угледала ситне и тамне тачкице како се помаљају из воде. У почетку није могла тачно да разазна шта то види, али како је време пролазило, тачкице су постајале све веће и убрзо је схватила да се обали приближава пет огромних кануа. Били су то викиншки бродови, само она то наравно није могла знати, јер никада до тада није имала прилику да види тако нешто. Сада се већ лако могло видети да су се упутили баш према ували у коју је хтела да се спусти. Ако би кренула одмах, вероватно би стигли негде у исто време. Таман да их дочека. Опрезност ју је ипак натерала да се предомисли. Боље би било да остане довољно удаљена док не види ко ће то изаћи из тих пловила.

Пришла је што је ближе могла, а да ипак остане безбедна на узвисини, заузела погодну бусију и чекала. После једно сат времена бродови су пристали. И људи у њима, сада су се могли прилично добро разазнати. Били су крупни, космати и брадати. Искрцали су се на обалу. Њих негде око стотињак. Углавном мушкарци са тек покојом женом. Пажњу јој је привукла жена јарко црвене косе, којој су њих двојица помагали да изађе из брода без квашења одоре, и млађи мушкарац који је ходао поред ње. Гапчавеч никад није видела тако лепу, буквално прекрасну жену.

Иако је имала већ негде око четрдесетак, потпуно је пленила својом појавом. Висока, згодна, складно попуњена а ипак витка. А тек момак покрај ње. Огроман, мишићав, али не и дебео, са дугом, пламено црвеном косом попут њене и кратком нешто тамнијом брадом. Њих двоје били су обучени раскошније од осталих. У смислу да су им тунике биле украшене и од нешто финијег материјала. Остали су били углавном у једноставним одорама, са грудним оклопима ојачаним дебелом кожом, комадима крзна и плочицама од метала и дрвета. На главама већином кациге оковане гвожђем. Понека са бивољим роговима. Сви су били наоружани, што мачевима и округлим дрвеним штитовима, што дворучним секирама или буздованима, и Гапчавеч је била више него задовољна својом одлуком да не приђе ближе.

Укотвили су бродове и кренули да се удаљавају од обале. Видело се да су одлучили да остану дуже времена, јер су са собом носили и

комплетне залихе. Очигледно ће потражити згодно место за постављање логора. Гапчавеч је знала да су ово врло важне вести за њено племе, али хтела је да, пре него што крене да их обавести, још неко време прати дошљаке како би покушала да претпостави њихове намере. Тако је и кренула за њима, све време пазећи да остане на безбедној удаљености и не одаје никакве знаке о свом присуству. После једно три, четири сата хода, зауставили су се да предахну.

Изгледа да се место прилично свидело црвенокосој жени, која је по свом заповедном тону и понашању јасно показивала ко је ту главни, јер су одмах након предах, а на њену команду, почели да секу дрвеће из оближњег шумарка како би баш ту подигли логор. Место је стварно било добро одабрано, са бистром текућом водом у близини, идеално за станиште чак и за много веће групе људи него што је била њихова. Док су они правили логор, Гапчавеч је одлучила да мало процуња по околини. Чисто да провери окружење.

И убрзо је у оближњем шумарку открила урезе на дрвећу које су Малисити оставили као упозорење свима који пролазе туда. У слободном преводу значили су нешто у стилу:

'Ово је наше свето место и немате шта ту да тражите, зато нестаните најбрже што можете'.

Урези су се појављивали на дрвећу свуда унаоколо долине у којој су дошљаци подизали логор, само што их они наравно нису примећивали. А чак и да јесу, свакако нису могли знати шта значе, па на њих нису ни обраћали пажњу. Чак су и посекали нека од стабала на којима су знаци били урезани. Гапчавеч је знала да се то никако неће свидети Малиситима. Одлучила је да се и она утабори у близини да би видела шта ће из свега тога произићи. Дошљаци су за то време већ упалили неколико ватри на којима су пекли месо. Дим ће убрзо привући пажњу Малисита. А када дођу неће бити добро расположени.

Као што је већ и претпоставила, није морала дуго да чека. За пар сати, појавила се делегација Малисита, предвођена врачом. Није то била велика група, само врач и десетак ратника. Дошљаци су их брзо приметили и одмах су поскакали на ноге, потезући оружје у исти мах. Видело се да су прекаљени ратници, за који секунд већ су били потпуно спремни за борбу. Црвенокоса жена узвикнула је пар наредби на за Гапчавеч неразумљивом језику, десетак ратника иступило је напред и пратећи њу и црвенокосог момка, који јој је по Гапчавечином мишљењу био син, кренули су у сусрет Индијанцима. Остали су поново поседали, наизглед мирни и опуштени, али било је јасно да седе на иглама, спремни да скоче и на најмањи знак опасности.

Малисити су их мирно чекали, ниједан од њих није исукао нож, нити потегао лук, па су и брадати дошљаци вратили оружје у каније. Ипак, Гапчагвечином оштро око примећивало је знаке немира на лицима индијанских ратника. Први пут виде овакве људе, није ни чудно што су нервозни. Посматрала је шаре на њиховим телима и лицима. Нису биле потпуно исте као код њеног племена, али свакако су биле довољно сличне да може да закључи какви су им статуси. Само два врхунска ратника који владају свим тајнама борбе прса у прса, остали су варирали од почетника до средњих нивоа.

Кад су се Викинзи довољно приближили, врач се благо наклонио да би придошлицама указао поштовање, а затим је почео да говори. Гапчагвеч није била довољно близу да би могла да чује сваку реч, али похватала је довољно да схвати о чему то прича. Упутио је церемонијални поздрав, са великом дозом поштовања, а затим ипак упозорио дошљаке да не смеју да бораве на том месту. Викиншки ратници на врачев говор нису реаговали, што и није било толико чудно, јер очигледно нису разумели ни реч. Кад је проценила да је пауза довољно дуга да то значи крај врачевог излагања, црвенкоса жена иступила је напред и кренула са својим говором.

Малисити као ни Гапчагвеч, а као ни Викинзи у претходном случају, ништа од изговореног нису разумели, али по њиховим згроженим лицима видело се да су ужаснути жениним иступом. Гапчагвеч је наравно одмах знала и зашто. За врховног врача била је смртна увреда да му се на такав начин у званичном разговору обрати једна жена. Гапчагвеч иако забринута за исход даљих догађаја, није могла да заустави трачак осмеха који јој се помолио на уснама и очима. У неку руку било јој је драго што једна жена тако храбро иступа. И њој је у много наврата дошло да одбруси неким надобудним припадницима племена, који су мислили да имају право да јој попују и наређују, само зато што су мушкарци. Ипак, увек се повлачила из таквих ситуација, не толико због страха за себе, већ искључиво због оца. Није хтела да га додатно срамоти. Доста му је муке задавала и овако.

Али црвенкоса богами није имала такве зазоре. Уопште није обраћала пажњу на њихово домунђавање и мрштење, већ је наставила да говори још јачим гласом. Иако је изговарала неразумљиве речи, покрети њених руку и тон којим је говорила делимично су показивали шта је хтела да каже.

'Ми смо поносни народ који је стигао са великог мора, храбри смо, снажни и добро наоружани. И не бојимо се никога.'

Тако је то схватила Гапчагвеч, а судећи по њиховој реакцији и Малисити. Да су све то исто чули и видели од неког довољно зрелог мушкарца вероватно би расплет догађаја био потпуно другачији. И овако, врач није одмах реаговао, већ је застао да размисли шта му је чинити. Два најiskusнија ратника такође нису померили ни мишић, чекајући његову одлуку. Али био је ту и младић који је по ознакама на телу био прилично високо у хијерархији за своје године. Он није имао довољно искуства и сталожености да заустави своју бесну реакцију.

Кренуо је да уради исто оно што би урадио и било којој скво која би се усудила да се на такав начин обрати врачу. Да је клепи по глави, а затим зграби за косу, натера је да клекне и понизно се извини. Само што ова жена није била нека обична индијанска скво која се не усуђује да пружи отпор. Његову руку која је кренула у ударац, спремно је дочекала својом и тиме је задржала у ваздуху. Сада кад је био додатно осрамоћен, ратник више није могао да се заустави. Бар је био довољно присебан да не потегне нож. Повукао је руку надолу повлачећи притом и њену за својом, а онда се нагло извио и из окрета је муноу лактом. Покушала је да ескивира, али није била довољно хитра да у потпуности избегне ударац. Силина је била довољна да је одбаци уназад, право у наручје црвенкосог момка.

У том моменту деловало је као да се спрема потпуни покољ. Оружје се моментално нашло у рукама и једне и друге стране. Црвенкоса иако видно бесна због ударца, гласно је викнула и показала својим ратницима да врате оружје на своја места. Без поговора су је послушали. Док су индијански ратници напето ишчекивали, она је иступила корак напред и поново почела да говори обраћајући се директно врачу. И опет иако ништа живо нису разумели, из њених покрета било им је јасно да тражи да предају ратника који ју је ударио, да би га на одговарајући начин казнили за његове поступке. Са индијанске стране није стизао никакав одговор, али она га изгледа није ни очекивала. Показала је сину да ухвати младог Индијанца. Овај је мирно и без икакве журбе, сво оружје које је имао при себи одложио на земљу, а затим кренуо према њему.

Врач је одмах схватио да ће свако потезање оружја са њихове стране бити јасан знак дошљацима да крену и побију их на месту. Свакако не би имали никаквих изгледа против толико бројнијег противника. Ипак, није било потребе да било каквом командом заустави своје ратнике. Част им није дозвољавала да оружјем нападну противника који је сво своје претходно одложио на земљу. Млади бунтовник окренуо се ка врачу и рекао му да ће се он лично постарати за све. Одбацио је нож, за њим и лук и тоболац са стрелама, а онда се окренуо ка Викингу.

Гапчагвеч је напето посматрала сцену. Ухватила је себе како грицка доњу усну. Осматрала је борце. Разлика у грађи била је огромна. Црвенкоси Викинг био је громада од човека, висок готово два метра. За њега је млади индијанац био патуљак. Свестан своје предности подигао је десну руку у вис, а затим је савио иза леђа, показујући тиме да ће се борити искључиво левицом. За Малисита је то било пресудно, кап која је препунила чашу. Ако је до тада и намеравао да у борби користи и главу, тај потцењивачки потез противника потпуно га је разбеснео.

Само је слепо јурнуо напред подижући се у скок за напад ногом у лице. Све је било изведено невероватно брзо и силовито. Ипак, Викинг уопште није ни покушао да се измакне, само је подигао руку да би њоме дочекао ударац који је пристизао. Испружена нога свом силином ударила је у подлактицу, али уместо да је сама маса тела у скоку одгура уназад према глави противника и пренесе главнину налета на њу, догодило се нешто потпуно неочекивано. Гард црвенкосог није се померио ни за милиметар. Искључиво снагом руке, зауставио је Индијанчево тело у ваздуху. А ту наравно није могло дуго да се задржи, па је одмах затим почело да пада. Малисит се извио да не би треснуо доле, али Викингова рука већ га је зграбила за ногу и цимнула је у страну тако да је сада летео телом право на њега.

Искористио је то покуша да зада ударац песницом у врат, али опет је ту била рука која је стигла да тај ударац скрене надоле, тако да је уместо врата погодио по сред груди. Као да је ударио у камен. А сада су већ били толико близу да није стигао да одскочи на време. Противник га је зграбио око врата и привукао га себи. Покушавао је да се цимне, задао један ударац ногом, а други лактом, али све је то било као да дувањем покушава да помери дебло. Стисак руке се појачао, моментално је изгубио сав ваздух из плућа, и за трен је клонуо без свести.“

Ден је на моменат прекинуо причу, тек да би предахнуо који секунд. Осмотрио је слушаоце и био прилично задовољан оним што је видео. Није им било досадно. Узео је ваздух и наставио да говори.

„Било је јасно да је борба окончана. Ратници Малисита чекали су на врачеву реакцију, а он је одабрао да оћути. Црвенкоса није желела ништа да чека. Ни секунд. Уз муње које су јој севале из очију, громогласно је узвикнула и показала руком испруженим прстом према Индијанцима, у ствари више кроз њих у смеру из ког су дошли. Порука је била недвосмислена.

'Одлазите'.

Врач је неко време замишљено ћутао, а онда је дао знак за повлачење. Пре него што се окренуо да пође, рекао је уз помало претећи

призвук у гласу, да ће се вратити да доврше започети посао. Црвенкоса није показивала знаке узнемирености због тога, само је још једном неформално прстом показала да треба да се изгубе што пре. Гапчавеч је из заклона пратила како се Малисити удаљују. Убрзо су се и Викинзи разишли и наставили са изградњом логора. Као да се ништа значајно није ни догодило. Заробљеном ратнику завезали су руке и ноге, а затим су га привезали за мотку испред шатора црвенкосе. Очито је било да ће баш она, када за то дође време, одлучити шта ће даље бити с њим.

Гапчавеч је размишљала како да се постави у новонасталој ситуацији. С једне стране, било би добро да се што пре врати племену. Ем је већ дуго одсутна, а има и прилично важне вести које би требала да им пренесе. С друге стране, јасно јој је било да ће Малисити убрзо свим силама покушати да отерају Викинге. То је свакако било нешто што не би требало пропустити. Онда ће својима моћи да поднесе много потпунији извештај, који ће показати да и једна девојка може да уради значајну ствар за племе. Отац би био веома поносан. Опет, свако њено дуже задржавање у близини логора Викинга повећавало је опасност да је открију. Или они или Малисити. Тешко јој је било да пази на све.

Ипак, брзо је преломила у себи да свакако мора остати док се ствар не разреши. На овај или онај начин. Црвенкоса ратница ју је помало и опчинила својом храброшћу, одлучношћу и непоколебљивом мирноћом. У сваком случају, морала је остати да буде сведок даљих догађаја. Најпаметније би било да нађе неко погодно место за логоровање, потпуно безбедно, а опет довољно близу да може да прати збивања. Било је крајње време да се побрине и за залихе хране и воде, морала је и она нешто да поједе и попије. Викиншки логор неће јој никада побећи.

Сутрадан изјутра Гапчавеч је седела сакривена у густој крошњи високог дрвета, са које је могла прилично добро да осматра викиншки логор. Кроз главу су јој још увек промицале слике веома живописног сна који ју је походио протекле ноћи. У сну је као и у стварности спавала у шипражју. А онда ју је пробудио бљесак на небу. Још пре него што је стигла да се забрине, ватрена прилика спустила се на зараван покрај ње. Придигла се, није још увек због бљештавила успевала да добро види придошлицу, али није се плашила. Осећала је да јој не прети опасност. Уместо да бежи, лагано је кренула напред. Очи су јој се постепено привikle на јарко светло које је избијало са посетиоца и сад је већ разабрала његове људске обресе. Само што то није био он, већ она. Индијанка одевена у раскошну одору, на леђима јој је био пребачен лук и тоболац са стрелама, а у левици је стезала копље. Жена ратница, онаква каква би и Гапчавеч желела да једног дана постане.

Стајала је непомично и мирно посматрала Гапчавеч. Ниједна ни друга нису проговарале. Ратница је тада подигла десну руку и у шаци јој се изненада појавила јабука. Црвена и зрела. И даље не проговарајући пружио је руку према Гапчавеч. Па је затим мало померила у страну да би испружила и другу руку. Ону са копљем. Порука је одмах била јасна. Бирај. Погледала је према јабуци. Изнад ње, могла је да назре нејасне обресе у заковитланом ваздуху. Индијанка је љуљала дете у наручју. Лице јој је било опуштено и срећно. Мир и сигурност. А изнад копља севале су муње. Иста Индијанка овога пута замахивала је ножем у беспштедној борби. Одлучно и непоколебљиво.

Збуњеност. То је било прво осећање у Гапчавечиним мислима. А онда и страх. Да ли је за њу стварно све баш тако црно и бело, одвојено јасном и непрелазном границом. Зашто не може да има обоје? Неодлучно је гледала у ратницу. А њено лице је из смирене равнодушности прешло у сету. Тужно је гледала ка Гапчавеч и таман кад је отворила уста да проговори, да ли да прекори или саветује, Гапчавеч се нагло пробудила и ратница је нестала. Сан, све је то био само сан. А сада је време да се врати у стварност. Поново се сконцетрисала на Викинге.

Почели су пре неког времена да показују знаке да су се разбудили. И црвенкоса је већ изашла из шатора. Намах су се сви окупили око ње. По начину на који су посматрали везаног Индијанца, Гапчавеч је закључила да је стигло време да му се одреди казна. Црвенкоса је дала знак руком, двојица су истог трена потрчали, одвезали заробљеника и довели га испред ње. Није ни покушавао да се опире. Видело се да је помало уплашен, али ипак је поносно подигао главу и пркосно гледао викиншку предводницу.

Подигла је руку да умири масу, а затим пажљиво прошарала погледом околно дрвеће. Гапчавеч се, да не би случајно била примећена, скупила и заклонила иза лишћа што је боље могла. Она је већ одавно наслутила - а очигледно је и црвенкоса подозревала исто - да је ту негде у близини сакривен и осматрач Малисита. Гапчавеч је и раније већ покушала да га уочи, претражујући погледом сва места погодна за скривање, али није успела у томе. Добро се сакрио.

Црвенкоса се затим усредсредила на заробљеника. Пар секунди га је немо посматрала, а онда мирним гласом изречла казну. Окупљени Викинзи гласним повицима поздравили су њену одлуку. И Гапчавеч и Малисит, убрзо су схватили шта је изречено, јер се из масе издвојио мишићави ратник потпуно обнажених груди са кожним корбачем у рукама. Двојица која су држала Индијанца, довели су га до стуба и завезали га лицем према деблу. Затим су му исцепали кошуљу и оголили

му леђа. Викинг с корбачем без речи је пришао и готово у истом трену кроз ваздух је одјекнуо оштар пуцањ бича. Ударац је био стравичан и кожа на леђима младића одмах је попуцала и обилно прокрварила. Гапчагвеч је готово крикнула у моменту кад је бич додирнуо кожу, толико је болно деловало траг који је остао након ударца, али Индијанац се није огласио.

Уследила су још четири фијука праћених громогласним пуцањем бича приликом удара, сваки следећи све јачи и јачи. Леђа заробљеника била су сада потпуно испресецана дубоким крвавим браздама. Ипак, Малисит није испустио ниједан једини крик. Црвенкоса је подигла руку као знак да је било довољно. Иста двојица притрчали су да би га одвезали и опет довукли до црвенкосе. Иако је било очигледно да трпи огромне болове није дозволио да иједан трзај пређе његовим лицем. Гапчагвеч је била задивљена његовом издржљивошћу, а по лицима окупљених Викинга, видело се да је својим држањем задобио и њихово поштовање. Што их наравно не би спречило да га, на један једини миг своје предводнице, искасапе на лицу места.

Опет је уследио кратак говор. У почетку, Викинзи су повицима одобравања пратили изговорене реченице, али на самом крају зачуо се и жамор негодовања. Оштри покрет руком и севање погледа црвенкосе моментално су га прекинули. Гапчагвеч је напето посматрала. Црвенкоса се кратко обратила Индијанцу, а затим му руком дала знак да је слободан и да може да иде. Ови што су га држали, пустили су га истог трена. Неко време није се померао, само је пажљиво гледао њено лице. Она му је мирно узвратила поглед. Чека на његову реакцију, одмах је погодила Гапчагвеч. Није овде све готово, од следећег потеза му зависи живот. И индијански ратник је, на своју срећу, схватио да је на посебном тесту. Намрштио се на трен, али не из беса већ више из разочарења и схватања да ће ако жели да преживи морати да прогута свој понос, а онда се исто тако брзо и опустио и израз лица му је опет постао равнодушан. Благо се наклонио црвенкосој, без речи се окренуо и лаганим кораком кренуо да се удаљава. Међу Викинзима се још једном пронео уздах разочарења.

Црвенкоса се насмејала, узвикнула нешто и пошла ка свом шатору. И остали Викинзи истог часа почели су да се разилазе. Само је још пар њих посматрало Индијанца како одлази. Њему је сваки корак задавао стравичне болове, видело се како му рамена и руке подрхтавају, а колена клецају. Ипак, није се затетурао. Чим је зашао у најближи шумарак, двојица Малисита изашли су из својих заклона и притрчали да му помогну. На брзину су му превили ране оним што су имали при себи, а затим су, држећи га између себе, полако кренули ка свом логору.

Гапчагвеч се већ помало укочила од седења на дрвету, али није се још увек усуђивала да се покрене. Чекала је да Малисити одмакну, а и да се живот у викиншком логору врати у нормалу. Размишљала је о поступцима црвенкосе. Очигледно је за преступ Малисита била предвиђена још нека, далеко строжија казна, највероватније смрт, али је она ипак одустала од њене примене. Зато је уследио онај неодобравајући жамор. Вероватно ју је храброст заробљеника навела да му поштеди живот под условом да покаже поштовање. Због тога су остали још једном били разочарани кад се наклонио. Сва срећа да је имао довољно мудрости да поступи баш тако.

После пар минута Гапчагвеч је опрезно склизнула с дрвета и вратила се до свог склоништа у оближњем жбуњу. Знала је да је ослобађање заробљеника донекле ублажило гнев Малисита, али цела ситуација била је километрима далеко од срећног расплета. Још претходне вечери видела је димне сигнале који су позивали сва племена Малисита да се окупе ради одржавања ратног већа. То се не може једноставно отказати. Претпостављала је каква ће бити одлука племенског савета. Неће уследити директан напад на Викинге, јер је млади ратник ипак ослобођен. Он је прекршио неке обичаје дошљака, и храбро је истрпео своју казну. Али исто тако, црвенкоса је прекршила њихове обичаје и то много њих, стога ће Малисити тражити да и она буде кажњена. А ако Викинзи не пристану на то, зна се већ шта ће уследити. У близини ће се ускоро окупити сва сила Малисита, колико год храбри и вешти ратници били ови дошљаци, неће моћи да издрже налет толико бројнијег противника. Просто је морала да остане и да сачека расплет.

У остатку дана, све до вечери, није се догодило ништа вредно помена. Тада су Викинзи одржали неку врсту саветовања. Углавном је говорила црвенкоса. Остали су само климали главама, потврђујући тиме њене речи. Гапчагвеч наравно и овога пута није разумела ништа од изговореног. Али већ сутрадан ујутро, кад су Викинзи растурили логориште, спаковали се и кренули право према логору Малисита, схватила је да су решили да не чекају ту као глинене голубови, него да уместо тога предност првог потеза обезбеде за себе. Очигледно су и њихови извиђачи приметили димне сигнале. Није им требало много мудрости да закључе о чему се ради. Није се много двоумила, него их је чим су довољно одмакли, пратила са безбедне удаљености. А они су убрзо стигли надомак логора Малисита.

Стражари су их приметили и подигли узбуну чим су се довољно приближили, али Викинзи на то нису обраћали пажњу. Одложили су све залихе које су носили са собом, а онда су, сви потпуно припремљени за

борбу, кренули равно према индијанском логору. Гапчавеч се задржала у најближем довољно густом шипражју, а Викинзи су наставили да напредују преко чистине. Полаганим, али сигурним кораком. Пре него што су се превише приближили у сусрет им је изашла делегација Малисита. По ознакама на лицима Гапчавеч је закључила да су се локалном у међувремену придружили и ратници најближег суседног племена. А по бројности, деловало јој је да су у делегацију укључили готово све ратнике оба племена.

Било их је више него Викинга, али не толико да би та предност у броју била одлучујућа. Колико је могла да види само двадесетак их је имало ознаке врхунских мајстора борбе прса у прса. Само у њеном племену таквих мајстора било је бар двоструко више. Очигледно Малисити немају тако квалитетне учитеље борбених вештина. Док су се две супростављене групе ратника потпуно приближиле и сучелиле једна наспрам друге, Гапчавеч је у позадини приметила дим како се диже у ваздух негде изнад удаљенијег краја индијанског логора. Порука је била кратка и јасна:

'Пожурите.'

Значи да је још Малисита ту негде у близини. Викинзи би сигурно волели да имају ту информацију. Испред Малисита иступио је њихов врховни поглавица. Прво је направио кратак церемонијални увод о величини и снази свог племена, а затим поздравио дошљаке и упитао их којим послом долазе. Викинзи су очито из знакова рукама, којима је пратио своје излагање, схватили суштину. Црвенокоса је иступила, благо се наклонила и одговорила, додуше више покретима него гласом. Гапчавеч није могла најбоље да види шта тачно показује јер јој је била окренута леђима, али наслутила је поенту. Викинзи не желе да буду покретачи сукоба и ако је потребно да се извине за неку увреду коју су нехотице нанели, спремни су на то. Макар би Гапчавеч рекла нешто у том стилу.

Индијанци су се мало домунђавали, а онда је иступио врач. Исти онај кога је црвенокоса понизила својим понашањем. Сада је деловао далеко надменије него приликом првог сусрета. И он је кренуо прилично церемонијално, само што је, за разлику од поглавице, претеривао и наглашавао сваки покрет. Убрзо је ипак прекинуо започети ритуал, видевши да Викинзи на то његово пренемагање уопште не обраћају пажњу. Застао је на секунд размишљајући, а онда је лагано одшетао до најближег грма, откинуо један витак прут, полако га очистио од лишћа, испробао његову еластичност, а онда пластично показао шта се очекује од црвенокосе.

Направио је покрет као да скида панталоне, натрћио се и онда имитирао ударање пругом по задњици. Затим се усправио и прстима набројао тридесет. Тридесет по голом туру, ни мање ни више. Гапчагвеч се забезекнула његовом дрскошћу. Када се међу Викинзима, а богоми и међу Малиситима, као реакција на његов захтев зачуо жамор, само је мирно подигао руку и узвикнуо да утиша масу. Гапчагвеч је одмах схватила шта му је намера, као уосталом и сви остали. Он још увек није завршио. Хоће још нешто. А убрзо су сви и видели колико је тек безобразан овај нови захтев. Прешао је ножем преко косе као да је сече, а затим показао на црвенокосу. Затим је вратио нож за појас уз прилично надмени осмех на уснама.

Овога пута није било чак ни жамора. Потпуни мук са обе стране. По поглавичином лицу Гапчагвеч је видела, или јој се макар чинило да види, да чак и он мисли да је врач претерао. Али сада више није могао назад. Сви Малисити напето су посматрали Викинге, потпуно спремни за борбу. Црвенкоса је непомично стајала, али чак и из заклоне Гапчагвеч је уочила трзаје њених рамена. Подигла је руку у знак да жели да говори. А тишина се још више продубила у напетом ишчекивању њених речи. Тада се из њених уста промолио громогласни урлик. Са потпуно јасним значењем за све који су га чули.

'Јуриш!!!'

Сви Викинзи истог момента појурили су право напред. Сама црвенкоса, заостала је у позадини. Малисити су спремно реаговали, али није било времена за узмак. Уследио је судар и убрзо су се борци потпуно измешали у појединачним обрачунима. Оно мало Индијанаца што су остали у логору као заштитница, схватили су убрзо, да су им стреле потпуно бескорисне јер у општем кркљанцу нису могли да буду сигурни кога ће погодити, па су и они истрчали из логора и придружили се обрачуну прса о прса.

У почетку, због велике гужве, Гапчагвеч није могла да процени како ће се тачно борба развијати, али убрзо је схватила да Викинзи, иако су бројчано надјачани, преузимају иницијативу. Под један, имали су предност и у опреми и у оружју. Индијански ножеви и секире од костију и камена нису се могли поредити са гвозденим мачевима и огромним двосеклим секирама. Исто тако, Викинзи су на главама имали кациге, већина њих у једној руци држала је штитове, а сви су на грудима носили ојачане штитнике и индијанско оружје често није успевало да зада озбиљније повреде. Под два, били су бољи ратници, макар у просеку. Сви Викинзи били су снажни, нису имали неку посебну технику борбе, али

прилично добро су млатили својим дугим оружјем и чистом силом остваривали су предност.

И та предност била би пресудна да није било оних двадесетак Малисита који су били врхунски борци, а поред њих још једно десетак који су били довољно високог ранга да могу да у реалној борби својом брзином и вештином надоместе недостатке свог оружја и опреме. Клизали су испод или поред сечива која су им зујала око главе и за своје оружје проналазили пут до незаштићених делова тела противника. Тако су и викиншки ратници почели да падају у све већем броју. За моменат је и Гапчагвеч помислила да ће то донети превагу Малиситима, али Викинзи су, иако су у самом почетку били видно изненађени брзином противника, убрзо јасно лоцирали од којих индијанских ратника треба да се посебно чувају и одмах су се и без посебних наређења прегруписали тако да на сваког од њих крену најмање по два Викинга.

И тада се потврдило оно што је Гапчагвеч већ подозревала на основу првих неколико минута борбе. И најбољи ратници Малисита нису били стварно врхунски мајстори борбе прса у прса, иако су ознаке на њиховим телима говориле супротно. Ма и она је била боља од свакога од њих, а камоли неки прави експерт какав је на пример био њен отац. Чим би двојица или тројица Викинга истовремено окружили Индијанца његова вештина није више толико долазила до изражаја. Ипак ни поглавица Малисита није био куче од јуче. Видео је да их оваква насумична борба води право у пропаст, и оштрим узвицима наредио је својим борцима да се одмах повуку и формирају много сабијенију групацију, са најiskusнијим ратницима у предњим редовима. Викинзи више нису могли да издвоје и окруже појединачног индијанског ратника.

На моменат су и Викинзи застали, али и овај пут реаговали су прилично брзо. Прегруписали су се и извршили чеони јуриш право у средишњи део Малисита. На челу је био син црвенокосе предводнице. Против њега није било одбране. Зарио се у Индијанце и просто их разбацао око себе стравичним замасима велике секире. Остали Викинзи нахрупили су у процеп који је он направио. Малисити су јурнули са свих страна да би спречили пробој своје линије и на једвите јаде успели су да потисну остале. Једино црвенокоси младић успешно се пробио кроз њихове редове и одмах, без размишљања, наставио је да трчи према логору.

Индијански поглавица осујећено је крикнуо, пошто му је у том трену деловало да је битка изгубљена. Лукове и стреле, побацали су на земљу одмах на почетку, да им не би сметали у борби прса о прса. Сада кад је борба већ одмакла и кад су се прилично примакли свом логору,

повлачећи се, ниједан од њих више није био доступан. Ако одвоји део снага да крену у потеру за црвенкосим, ови што преостану биће збрисани, а ако сви остану ко зна шта би Викинг могао да уради са незаштићеним женама и децом која су остала у логору.

И већ је ипак, без обзира на узалудност такве акције, кренуо да трчи за црвенкосим, позивајући за собом петорицу својих најбољих бораца, кад је видео да се Викинг зауставља. А одмах затим приметио је и разлог тог заустављања и готово да је подвриснуо од среће. Између шатора, просто су навирали нови таласи Малисита. Стигла су још три племена. Управо у последњем моменту. Црвенкосог је намах засула киша стрела које су испаливали у трку. Успео је да се шитом и секиром заштити од већине, али ипак је убрзо био начичкан онима које су пронашле свој циљ.

Пао је на колена управо у моменту када су Малисити готово претрчали преко њега. Нису се заустављали да га докрајче, један ратник га је чисто онако у пролазу млатнуо секиром по кациги, што га је потпуно онеспособило. Надлазећи Малисити у трку су испалили још један талас стрела на позадину викиншких снага, а затим су се забили у њихове прве редове. Било је јасно да овога пута Викинзи немају никаквих изгледа. Црвенкоса предводница узвикнула је кратко наређење и преживели Викинзи одмах су кренули у тотално повлачење. Врховни поглавица Малисита, није дозволио својим ратницима да се сјуре за њима. Само су их испратили последњим плотуном стрела. Затим су их сви заједно још мало гледали како одмичу узвикујући за њима погрдне и подругујуће поруке, које су убрзо прерасле у кликтајуће победничке покличе.

Поглавица је брзо прекинуо славље. Кренуо је назад до тела црвенкосог Викинга и са радошћу установио да је овај још жив. Одмах је наредио да га покупе и однесу у логор. Остали Малисити размилели су се по попришту битке у проверавању да ли је још неко од Викинга преживео. Било их је само пар, али ране су им биле претешке па су их побили на лицу места. Нису пропустили да покупе сваки комад оружја и опреме који се могао искористити. Што је довело до приличног кошкања и отимања око бољих ствари. После неког времена ипак се све смирило и Индијанци су се повукли у логор. Гапчагвеч више није могла да види шта се тамо догађало.

Док је још седела у свом заклону размишљајући шта ће даље, из логора је изашла група од десетак ратника и одмах кренула трагом Викинга. Очигледно желе да виде какви су им даљи планови, закључила је Гапчагвеч, скупивши се у свом склоништу што је више могла. Кад су прошли, полако је отпузала до шуме. Сачекаће да падне ноћ, па ће онда

покушати да се ушуња у логор. Изненадила ју је лакоћа са којом је донела одлуку. Зашто ју је толико интересовала судбина црвенкосог викиншког ратника? Да ли је то избор који јој је у сну нудила ватрена ратница и ако јесте да ли је изабрала јабуку или копље? Није имала одговоре на та питања, али осећала је да не може отићи а да не открије да ли је жив или не.

Кад се довољно смрачило, пажљиво је испузала из склоништа и упутила се према шаторима Малисита. Очито су извиђачи послати за Викинзима, који су се у међувремену вратили, донели добре вести, јер се из средишта логора чуло подврискивање и певање. Малисити су прослављали победу. Можда и неће бити на опрезу као обично. Кад се довољно приближила то што је видела само је потврдило њене претпоставке. Постојао је само један стражар који је шпартао редом унаоколо. Њега ће лако избећи. Чим је кренуо на другу страну, неприметно се увукла међу шаторе.

Полако се шуњала од једног до другог, трудећи се да хода што тише могуће, користећи притом сваки доступни заклон. Примакла се довољно да у средишту види велике ватре око којих су се сакупили припадници свих присутних племена. Били су потпуно заузети плесањем и певањем, или пак само посматрањем и повременим подврискивањем. Сада само треба да некако открије где су одвели заробљеника. Претпоставила је да ће то бити негде у близини поглавичиног шатора, који је лако уочила. Није био превише близу ватри, што јој је ишло на руку.

Заобишла је весеље у широком луку и пришуњала се поглавичином шатору са друге стране. Поред њега био је још један, на брзину подигнут мањи приручни шатор. Гарант су га направили баш због заробљеника. Допузала је до њега и завирила унутра. Била је у праву. Црвенкоси је у дну шатора, склупчан и потпуно увезан лежао на поњави. Увукла се унутра и опрезно пришла Викингу. Деловало је да није свестан њеног присуства. Само да га не изненади, не сме дозволити себи да направи буку. Спавао је. По равномерном и опуштеном дисању закључила је да не трпи озбиљне болове. Кад се приближила сасвим близу и погледала, видела је да су му Малисити санирали повреде. Није било озбиљнијих рана. Па добро, преживеће. Лече га, можда желе да га задрже као заробљеника и искористе у каснијим преговорима. Викинзи ће се можда и вратити.

Окрнула се и отпузала напоље. Кренула је да се повлачи ван логора, пролазећи релативно близу логорских ватри. И тада је угледала оно што јој је при првом проласку промакло. Стуб пободен у земљу.

Ознаке на њему јасно су откривале његову намену. Нису намерили да га задрже у заробљеништву. Хтели су да га муче. И то до смрти. Излечили су га само зато да би што дуже могао да издржи тортуру. За моменат је само немо зурила у стуб, а онда се окренула и поново се упутила ка шатору са заробљеником. Неће га тек тако препустити судбини. Није заслужио такву смрт. Помало ју је уплашила решеност и лакоћа којом се упутила у један толико ризичан подухват. Зашто је толико забринута за његов живот? Шта год да је не може га тек тако оставити на цедилу.

Убрзо је опет била у малом шатору. Допузала је до Викинга, ставила му руку преко уста и продрмала га. Цимнуо се при буђењу, мало је ритнуо ногама успут, али на сву срећу није се огласио. Скупио се у клупко и гледао је, спреман да се брани како год може. Дала му је знак да ћути и поново се привукла до њега. Он је и даље држао поглед на њој и пажљиво анализирао њене покрете. Извукла је нож нашта се он за моменат лецнуо, али смирио се чим је схватио да жели само да му пресече везе на ногама. Није успела да их исече ни до пола, кад је зачула шушкање са улаза у шатор. Неко је управо померао крило са жељом да се увуче унутра. Брзо се откотрљала у најудаљенији и најмрачнији кутак. Придошлица је очито био опијен малопређашњим весељем па је није приметно. Био је то млади индијански ратник кога су Викинзи бичевали. Очито је дошао да се мало иживљава на црвенкосим. Да тиме покуша да залечи повређену сујету.

Викинг је, да би сакрио полуисечене везе, повукао ноге што је могао ближе телу, па се Гапчагвеч понадала да их неће открити. Малисит је пришао, нагнуо се над заробљеника и кренуо да га обасипа увредљивим изразима, на које овај није одреаговао, највероватније јер их није ни разумео. Одсуство реакције је изгледа још више изнервирало Индијанца па га је шутнуо по ногама. Ударац није био претерано снажан, али су се Викингове ноге ипак помериле довољно, таман да се један од олабављених конопаца издајнички опружи поред стопала. Малисит је моментално посегао за ножем, али на сву срећу није кренуо да виче. У следећем трену Гапчагвеч му је већ била на врату. Омело ју је то што је покушавала да му запуши уста, па је успео да се делимично искобеља из њеног захвата и цимне јој кошуљу. Ипак убрзо је успоставила јачи захват око његовог врата и успела да му другом руком притисне одговарајуће нерве и паралише га. Биће у несвести једно десетак минута. За то време морали су да побегну. Одмах се бацила на сечење конопаца и црвенкоси је ускоро био слободан. Показала му је руком да је следи.

После неколико минута, таман кад су се дошуњали до ивице логора, иза њихових леђа зачуо се урлик младог Малисита, који се управо

освестио. Појурили су преко чистине и замакли у густиш. Гапчагвеч је знала да по ноћи неће моћи да им прате трагове, што наравно није значило да Малисити то неће ни покушати. Сада су се из логора већ чули вишеструки узбуђени повици. Гапчагвеч је објаснила Викингу да је сачека, а затим се брзо попела на дрво са којег је могла да осмотри ситуацију. Група ратника дотрчала је до последње линије шатора и раширила се даље по чистини у покушајима да уочи неки траг који би им указао на бегунце. Гапчагвеч се приљубила уз грану дрвета, пажљиво провирујући тек толико да може да настави са осматрањем. После пар минута безуспешне потраге, поглавица, који је такође стигао, узвикнуо је раштрканим ратницима да се врате. Очито је схватио да по мраку не могу кренути наслепо кроз шуму. Гапчагвеч је сачекала да се Индијанци удаље, а затим је склизнула доле и показала црвенокосом младићу да је прати. До јутра треба између себе и Малисита поставити што већу раздаљину.

И опет је била принуђена да дела, пре него што је стигла да мало боље и натенане поразмисли о свему. А сваки наредни потез увлачио ју је све дубље и дубље у непознато. Проклети сан ју је опет прогонио. Упала је у логор другог, не претерано пријатељски настројеног племена и отела им заробљеника. Како се само усудила да уради нешто толико несмотрено? Тек овакво огољено понављање чињеница довело ју је до потпуне спознаје тежине свог поступка. И накомрешило јој кожу на врату, а низ кичму потерало жмарце. Да је неко то исто урадио њеном племену, добро нема шансе да би тако нешто дозволили, али ако би се ипак догодило ... Ма јурили би га до смрти, да му и име сатру, само да што пре сперу са себе љагу због таквог пропуста. Али назад се више није могло, остало јој је само да гура тако како је започела.

Сутрадан се Гапчагвеч пробудила тек негде око поднева. Ухватила је једно пет сати сна. Погледала је уснулог Викинга који је лежао поред ње. Пустиће га да се одмори још неко време. Ноћас се прилично добро показао. Без поговора ју је пратио у пробијању кроз шипражје, током целе ноћи. Морали су да бирају теже стазе, да не би остављали трагове лаке за откривање. Ујутру се скљокао од умора, али тек тада кад је и Гапчагвеч одлучила да су довољно одмакли и пронашла одговарајуће склониште. Исцрпео се, очито му ране ипак нису потпуно зацелиле.

Таман би могла да му, док још спава, мало прегледа те посекотине и убоде. Посегнула је ка цепићу на кошуљи у којем је имала врећицу са сушеним лековитим биљем, коју је увек за прву помоћ носила са собом и тек тада приметила је да јој је кошуља на левом рукаву делимично исцепана и да јој фале делови реса и тканине. Мора да јој је

онај Малисит, док су се гушали у шатору, откинуо комад кошуље. Сада ће, по обради тканине и везовима на шавовима, лако погодити ком племену припада тај који се усудио да им нанесе толику срамоту. И да то свакако није могао бити Викинг који се вратио по свог друга.

Играла је на ту карту. А сада је и та последња шанса да успе некако да се измигољи из свега без већих последица заувек нестала. Није дозволила да је савлада апатија, већ је брзо покушала да своје планове прилагоди новонасталој ситуацији. Не сме ићи директно ка свом логору. Малисити ће сигурно димним сигналимa обавестити сва Микмак племена о томе шта се догодило. А када би њену верзију приче чули након њихове, ко би јој поверовао? А чак и да поверују, ко би могао да оправда све њене поступке? Прекршила је низ светих правила. Боље да крене ка свом посебном месту. Једино њен отац зна за њега и свакако ће је потражити тамо.

Та идеја засијала је у њеној глави као нови трачак светлости на крају тунела. Само да успе да стигне до оца. Мудар је. Сигурно ће смислити неки начин да јој помогне. Сад јој је било посебно драго што нису кренули ка месту где су се Викинзи искрцали. Малисити ће сигурно проверити прво тамо, а готово је извесно да их тамо више и нема. Не би се прослављало да су остали. Ништа, прегураће већ она некако. Све што ју је снашло. Одмориће се још мало, а онда напред. Дуг пут је пред њима. Нема разлога за велику журбу, опрезност испред свега. Малисити ће сигурно покрити све стазе ка Микмак племенима. Да јурца испред њих са рањеним Викингом не може, боље је да иде полако, околним али прикривеним путевима. Она их барем, за разлику од Малисита, све одлично познаје.

После пет дана приближили су се месту на коме је Гапчагвеч очекивала да нађе оца. Чекаће је од осам до пола девет ујутро. По њиховом старом обичају. Проценила је да им је боље да се вечерас улогоре и преспавају, а да онда сутра превале то мало што им је преостало. Погледала је црвенкосог Викинга и насмешила му се. Узвратио је, исцеривши се весело. Ерик. Како чудно име. У протеклих пет дана путовања, свако вече, пре него што би полегали у на брзину припремљеном логоришту, њих двоје су у покушајима споразумевања постепено учили језик свог саговорника. Гапчагвеч је чак напредовала толико да је готово без прекидања могла да прати све Ерикове реченице. Њему није ишло тако добро, па ју је често терао да понавља више пута. Али и он се убрзано поправљао.

Почели су да се спремају за ноћење. Ерик је сада радо учествовао у припремању лежаја и логорске ватре, чак и у справљању оброка. Прва

два дана док је још увек био повређен, она је све те обавезе преузимала на себе. Кад се опоравио очекивала је да се и он укључи и припомогне. Трећег дана га је замолила да сам сакупи дрва за ватру, нашта се он само насмејао. Објаснила му је да ако не обави то што му је речено неће ни добити ништа да једе. Није научио да му се тако обраћају и прилично се наљутио. Довољно да је гађа граном коју му је показала да купи. Лако се измакла, а затим га упозорила да му је, уколико не жели да добије батине, много боље да припази на понашање. На то се тек слатко насмејао. Није му било чудно то што она користи оружје, јер то очито није била толико ретка ситуација међу Викинзима, али свакако је и сама помисао да му једна жена може парирати у ма ком облику борбе за њега била невероватна. А тек да добије батине, шта ћеш већи разлог за смејање.

Било је крајње време да га научи памети. Док он још увек није стигао ни да скине кез са уста, муњевито је доскочила до њега и одвалила му шамарчину. Изненадила га је брзином па није стигао да одреагује на прави начин. А сад је био и посрамљен и изнервиран. Кренуо је рукама према њој, више у покушају да је одгурне него да је удари, само да би улетео у захват који је искористио његов замах да га повуче напред и уз саплитање ногу простре по земљи. Сад је већ био бесан. Чим је устао бацио се на њу целим телом. И већ у следећем моменту опет је био на земљи и гутао прашину. Овога пута устао је полако и опрезно је кренуо према њој. Пажљиво пратећи њене покрете. Кренуо је у финту ударца и спремно је дочекао и блокирао њен захват. Очекивао је то поучен прошлим бацањем. Само што није очекивао да се њен захват одмах по блокирању вештим извртањем њеног тела претвори у ударац коленом у његово међуножје. То га је коначно смирило. Скупио се на земљи, тихо стењући и гледајући је с неверицом. Али чим је успео да се усправи, насмејао јој се и отишао да сакупи дрва. И од тада ју је гледао потпуно другим очима.

Касније ју је у сваком слободном моменту молио да мало вежбају борбу прса о прса, да би могао да види њене покрете. Није му показала бог зна шта, али он је све што је видео упијао невероватном брзином. Био је рођен за борбу. Довољно је било да једном види неки покрет и већ у првом наредном покушају изводио би га урођеном глаткоћом, вешто готово као и она. Није се усуђивала да му покаже стварно напредне технике. Није на њој да одаје тајне специјане борбене вештине коју је толико година развијало њено племе. Њен отац ће га већ научити уколико се покаже достојним.

Драго јој је било што ће га сутра коначно опет видети, после толико времена које је протекло од када је кренула из племена. Он ће

сигурно имати неко решење за проблеме у које се увалила. А шта ако ни он не буде могао да јој помогне? Ерик ју је упитао шта је мучи видевши њену забринутост. Само је одмахнула руком стављајући му до знања да жели да је остави на миру. Нека спава и нека се не брине. Убрзо је и она заспала умирујући се уверевањем у очеву помоћ.

Сутрадан су кренули рано да би на време стигли до пољане окружене густом шумом на којој су се Гапчагвеч и њен отац често састајали. Гапчагвеч је била нестрпљива, па је у жељи да стигну што пре, наметнула жесток темпо. Ерик се није бунио. Ћутке је ходао за њом не запиткујући ништа, што је иначе често радио. Очито је био свестан њене напетости и није желео да је додатно узнемирује. Стигли су око осам сати и пет минута. Бахтесм је већ био тамо, седео је на пању окренут леђима. Седео је мирно, не окрећући се према њима, иако је Гапчагвеч знала да је сигурно већ одавно чуо како се приближавају. Није добро, одмах је видела да су му рамена укочена и помало погнута. Ипак Гапчагвеч је без оклевања наставила да хода, док је Ерик после пар корака застао и препустио јој да сама приђе оцу. Овај је полако устао и окренуо се према њој. Тужни поглед и озбиљан, помало чак намргођен израз покопали су сва њена надања. Готово да је заплакала, али ипак се у последњем трену суздржала од тога.

Пришла му је уз учтиви наклон и поздрав какав се упућује поглавици племена. Он је само промрљао нешто неразумљиво. Неко време су се ћутке гледали, а онда јој је он озбиљним и помало званичним гласом саопштио да је племе одлучило да је изопшти. Делегација Малисита је дошла, показала део исцепане кошуље и свима из племена одмах је било јасно да је баш она виновник свих проблема. Затим су Малисити под претњом објављивања рата тражили њено изручење. Смирили су се тек кад су се и сами уверили да није у логору. Племе се обавезало да ће је чим се појави одмах заробити и предати Малиситима и сагласило се да дозволи Малиситима објављивање лова на њену главу. Гапчагвеч је слушала његове речи, потпуно сломљена и погнуте главе, свака следећа реч као да је забијала нови клин у њено срце. Кад је завршио сакупила је сву преосталу снагу, исправила се и рекла да потпуно прихвата своју кривицу и да се потчињава суду племена. Затим је већ јецајући промрљала и лично извињење што га је толико изневерила.

Он ју је који секунд немо посматрао, а затим је зграбио у наручје и притуснуо је на груди. Очи си им заискриле испуњене сузама. Затим се одвојио од ње, пажљиво јој помиловао образе и обрисао сузе, а потом рекао.

'Ја сам крив за све. Проклета била моја жеља да имам сина. Да те нисам већ као малу посматрао више као ратника наследника а не као девојчицу, можда би све било другачије. А после кад сам видео да од тебе никад неће постати послушна индијанска жена, која само покорно клима главом и удовољава све прохтеве свога мужа, шта сам урадио? Ништа. Жмурио и претварао се да проблем не постоји. И то не проблем у теби, већ у нама, надобудним мушкарцима. Проклете предрасуде. Ма само да си мушко племе би већ Малиситима читало буквицу. Не би оклевали ни часа. Нико не би оспоравао твоје искрене побуде да се умешаш. Овако им је више сметало то што се једна девојка усудила да се упетља у мушке послове него сама тежина твојих поступака. Можда сам могао да се позовем на своју част и положај, али бојим се да би то довело до потпуног распада у племену. Није било другог излаза Гапчагвеч.'

Она је само климула главом показујући му да разуме његове поступке. Тек тада обратио је пажњу на Ерика. Овај му је климнуо у знак поздрава, али није се приближио ни корак. Бахтесм је одмах скренуо поглед. Ако га не гледа лакше ће му касније бити да, уколико буде потребно, слаже да не зна ништа о њему.

'Иди сада дете моје', обрати јој се он поново. 'Далеко одавде, пронаћи негде срећу за себе, надам се да ће се овај момак показати вредним жртве коју си због њега поднела. И опрости ми, опрости ми што на време нисам покушао да искореним то ниподаштавање жена које постоји и у нашем племену. Што ни код себе нисам успео да до краја елиминишем таква осећања. Од сада ћу бити бољи. Ако не за тебе, а оно за неку нову Гапчагвеч, Микмак племе направиће изузетак.'

Још једном ју је помиловао по образима.

'Збогом Гапчагвеч, моје срце биће стално са тобом.'

Оштре линије његовог лица толико су очврснуле под зубом времена и теретом одговорности, да их ни овај тешки моменат растанка није могао омекшати. Али очи, очи су говориле све. Да му је неко управо откинуо део срца и да мора да настави без њега. Иако зна да је то немогуће. Гапчагвеч је видела све и знала је добро како му је. Ни њој није било много лакше.

'Збогом ми остај оче', рече она, окрене се и оде.

Јер да је остала само моменат дуже, сломила би се на милион комадића које нико никад не би могао да прикупи у целину. Ерик јој се без речи придружио и они ускоро замакоше међу дрвеће.

Ден је опет за тренутак застао са причањем, прекинут уздасима из публице. Затим је удахнуо и наставио.

„Неколико наредних дана, Ерик и Гапчагвеч, више су напамет лутали околином. Највећи део времена проводили су у детаљнијем међусобном упознавању. Ерик је своје симпатије показивао више него отворено, а ни за Гапчагвеч се никако не би могло рећи да је према њему била равнодушна. Ипак, још увек није реаговала на његове опаске и кратке додире којима је покушавао да изрази своју наклоност. Једне вечери док су седели поред ватре планирајући даље потезе, Ерик јој је предложио да се врате до места где су се Викинзи ономад искрцали.

Гапчагвеч је испрва помислила да он и даље не схвата да су они отишли и оставили га, највероватније мислећи да је мртав, али убрзо је схватила да није тако.

'Знам да су отишли, рекао јој је, али знам да ће се ускоро и вратити, овога пута у већем броју. Мајка зна да сам жив, као што и ја исто знам за њу. Не зна тачно где сам и шта ми се догађа, али зна да сам жив и здрав. Само је питање времена када ће прикупити довољно велик број ратника и приволети их да поново крену у поход на далеке обале. То што мисле да ме треба спасавати, само ће убрзати ствар.'

Гапчагвеч му је одговорила да је најбоље да преспавају па да ујутро одлуче. Јутро је увек паметније од вечери. Дуго није могла да заспи размишљајући о томе. Да ли би могла да живи са Викинзима? Да ли ће Ерик бити овако пажљив према њој и када буде окружен својим сународницима? Посматрала је његово уснуло лице на бледом светлу месечине. Одсјаји ватре која је полако тињала скакутали су по његовој бради играјући игру сенке и светла и утапајући се у њеном црвенилу. Да ли да веже судбину за овог човека? Њему се баш тада прамен косе, да ли ношен дашком ветра, или силом невидљиве руке судбине, отргао из бућура на глави и пао директно преко ока, успут га заголицавши по ноздрвама, због чега је шмркнуо издувавајући два три пута ваздух кроз нос у несвесним покушајима да га склони. Гапчагвеч се испрва закикотала, прекривајући уста шаком да се не би гласно насмејала, а затим му је пришла, пажљиво да га не пробуди, склонила му прстима прамен косе са лица, успут га благо помиловала по слепоочници, а затим преместила свој лежај до његовог и склупчала се поред њега. Донела је одлуку. Кренуће одмах изјутра. Напетост је нестала и за час је и она спавала, уљуљкана његовим равномерним дисањем.

После неколико дана пута, стигли су до увале у којој га је први пут видела, пронашли су погодно место у близини и подигли логор. Наредних дана док су чекали на долазак викиншких бродова, живели су искључиво једно за друго. Све до тада Гапчагвеч је потискивала страст

која се у њој све више и више будила, али једном када јој је дозволила да се пробије на површину, она ју је потпуно преплавила.“

Ден је опет на моменат застао, помало црвен у лицу, али одмах је и наставио, прекидајући на трен нит саме приче у покушајима да објасни своју nelaгодност.

„Незгодно ми је да причам о томе. Не могу да преносим љубавна осећања са женске тачке гледишта. Осећам се блесаво. Све у свему било им је дивно. То су били најлепши дани у Гапчагвечином животу. А онда се једне вечери, пре него што су легли да спавају, Ерик замишљено загледао у пучину.

'СТИЖУ', рекао јој је. 'Искрцаће се сутра у току преподнева.'

Касније су загрљени седели поред ватре. Ћутке. Наговештаји зебње, кљуцкали су у Гапчагвечиним мислима, а то што је осећала да је и Ерик помало забринут, свакако јој није помагало у напорима да их се отараси. На послетку ју је ипак загрлио нешто чвршће и пољубио је у слепоочницу. Његове очи говориле су да ће све бити у реду, док год се њих двоје воле и верују једно у друго. Тако загрљени су и заспали.

Зора је показала да је Ерик био у праву. Ситне тачкице и овога пута појавиле су се на хоризонту. Бродови су пристизали. Овога пута њих двадесетак. Ерик и Гапчагвеч, стајали су на обали држећи се за руке и чекајући да се бродови укотве. За Гапчагвеч, сусрет је био олакшавајуће искрен. Викинзи су се радовали што виде Ерика живог и слободног, али није било неких великих излива емоција нити претераног одушевљења. Према њој су испољили одређену дозу подозрења и неповерења, али тачно у оној мери у којој би је и она показала да се нашла у њиховој ситуацији. Много би се лошије осећала да су се понашали као да су је одмах прихватили као своју. То би сигурно био резултат претварања. Разговор је текао нормално, говорила је праве речи у право време. Климање главама показивало је да су задовољни њеним понашањем.

А онда је Ерик рекао да су њих двоје заједно и да је он већ третира као своју жену, али да ево ипак по обичајима свог народа, од своје мајке и краљице тражи дозволу да се и званично ожени са Гапчагвеч. Ове речи проузроковале су општи тајац. И Гапчагвеч је била потпуно изненађена њима. Сви погледи, усмерили су се ка црвенкосој краљици. Гапчагвеч је приметила да се лецнула, али умиривала је себе мислима да би вероватно и она у сличној ситуацији била иста таква. Ипак краљица је брзо вратила осмех на усне и благословила их речима да ће свака жена коју је њен син одабрао за себе, сигурно бити толико добра да ће одговорати и њој.

Следећих неколико дана протекло је мирно. Викинзи су све више и више прихватили Гапчагвеч, чему је свакако допринео и њен течан изговор њиховог језика, а и њено добронамерно и ненаметљиво саветовање у свакодневном животу. Објаснила им је шта је то толико разљутило Малисите и овога пута логор су направили на другом, подједнако добром месту, које није било ничија света земља. А било је ту и низ других, наоко ситних, али за сналажење у непознатом подручју ипак битних ствари. Како да најлакше улове нешто за храну, које дрво ће бити најбоље за потпалу, а које за изградњу колиба и низ других сличних савета.

Припреме за венчање су се захуктавале, све је ишло глатко, али Гапчагвеч је знала да проблеми тек треба да наиђу. Малисити се за сада нису појављивали, али то је само значило да су овога пута далеко опрезнији. А Гапчагвеч је пред себе поставила прилично тежак задатак. Да успостави мир између Викинга и индијанских племена. То јој је једина прилика да остане са Ериком, а да истовремено не изгуби сваку шансу да очува добре односе са својим народом. Можда ипак још увек сме да се нада да ће једног дана моћи да стане пред своје саплеменике поносна на све што је постигла. За сада је то био само сан, али неће се зауставити док не уради све да га и оствари. И сама помисао на сан као појам, призвала јој је у сећање и онај судбоносни са пламеном ратником. Али није дозволила да је страх од коначности одабира и немогућности да препозна која њена дела у ствари воде ка којем избору, преплави и обузме. Натераће већ она ту индијанску ратницу да јој пружи и јабуку и копље, јер је свакако заслужила и једно и друго.

За то вече било је предвиђено велико саветовање. Викинзи су се окупили на отвореном око упаљене ватре. У унутрашњем кругу седели су краљица Андреа, Ерик и најважнији и најутицајнији викиншки ратници, а иза њих сви остали. Свима је био дозвољен приступ па су сви и били присутни. Гапчагвеч је седела позади. Схватила је да у овој ситуацији не би било добро да буде поред Ерика. Ни за њу, а ни за њега. Састанак је отворила краљица. Требало је одлучити какви ће им бити наредни поступци према Индијанцима. Тотална офанзива, или пак преговори уместо тога. Гапчагвеч је наравно била за другу опцију. О томе је често пред спавање разговарала са Ериком и деловало јој је да и он искрено дели њене ставове о мирољубивом наступу.

Код Викинга изгледа, није као код Индијанаца морало да се говори по тачно утврђеном редоследу на основу положаја. Ратници из унутрашњег круга јављали су се дизањем руке, а затим износили своје ставове. Ерик је сачекао мало, пустио прво да неколицина од њих исприча

шта мисли, а онда кад је видео да готово сви говоре у прилог напада, јавио се и он за реч. Најважније му је било да покуша да својим сународницима објасни досадашње поступке Индијанаца. То је постигао прилично вештом аналогијом.

'Замислите', рекао је, 'шта би ми урадили да се неко непознато племе појавило у нашим планинама, а затим направило себи логор, рушећи притом свете хумке посвећене нашим славним прецима. А онда поврх свега, да су још послали голобрадог дечкића, тек отргнутог са мајчине сисе, да извређа нашег најстаријег и најпоноснијег ратника.'

Намрштена лица која су гледала у земљу јасно су му показивала да је потрефио праву ствар.

'Побили бисмо их до последњег', наставио је, 'само ако би нам се указала прилика. Немојте стога да будете толико строги према црвенокошцима. А чак и да их нападнемо, па чак и да победимо и потаманимо ово суседно племе? Шта ћемо после. Знате ли колико других племена црвенокожаца постоји у овим шумама? Народ Малисита није ни упола толико бројан и моћан као Микмак народ коме припада и Гапчагвеч. Мислите ли да ће они са радошћу гледати како убијамо њихове сународнике? Ако желимо да се овде задржимо, морамо поступати паметно, а памет налаже опрез и преговоре. Уколико нема другог излаза, потегнућемо наше секире, не бежим ни ја од тога ако загусти, а сви знате како се борим кад загусти. Али хајде да покушамо да своје место у овим предивним земљама освојимо главом а не песницом.'

Његове речи оставиле су поприличан утисак. Гапчагвеч је видела како се досадашња ратоборност код готово свих присутних Викинга смирује и како мњење полако клизи ка мирољубивој опцији. Краљица Андреа све време је ћутала, а Гапчагвеч ипак није пропустила да примети трзај разочарења који јој је искривио уста, баш у моменту кад је схватила да је Ерик успео да убеди ратнике. Брзо га је умирила, чак толико брзо да се Гапчагвеч запитала да јој се није само причинио.

Са потпуно равнодушним изразом на лицу, краљица је упитала да ли би још неко да излаже. Нико се није јавио па је кренула са својом завршницом. Гапчагвеч се забринула, јер је започела прилично оштро, набрајајући све увреде које су јој нанели Индијанци. Тада је променила курс и похвалила Ериков опрез. Добро је бити мудар и не журити са силом. Нанете увреде кад тад се морају опрати крвљу, али свакако је за сада много боље играти опрезно. Овакве њене речи наишле су на опште клицање.

Гапчагвеч није била баш у потпуности задовољна оваквим расплетом саветовања, а исту разочараност видела је и на Ериковом лицу.

Викинзи неће бити искрени у својим мирољубивим предлозима, биће искључиво лукави. Али и то је боље него да одмах започну крвопролиће. Има времена, промениће она већ то њихово неповерење и ратоборно расположење. Само да се Малисити не истрче. Неће, нису ни они од јуче. Знају шта је најбоље за племе. Ове оптимистичне мисли измамиле су осмех на њене усне, али прикривени притворни поглед на лицу викиншке краљице опет ју је уозбиљио. Остваривање циља који је поставила пред себе неће бити нимало лако. Нарочито ако Ерикова мајка одлучи да јој се супротстави.

Гласања није ни било. Опште клицање јасно је исказивало какав је став скупа. Затим је за вођу преговарачког тима једногласно изабран Ерик. Па једино он је говорио језик црвенокожаца, био је једини погодан кандидат. Он је одабрао још неколико умеренијих ратника и опет се нико није успротивио том одабиру. На крају је предложио да им се у својству саветника придружи и Гапчагвеч.

Испрва мук, а онда један ратник повика:

'Да чујемо и њу, нека каже шта има.'

Мноштво погледа било је уперено у њу. Устала је, наклонила се, а онда почела. Исказала је за почетак своју велику захвалност на указаном поверењу. Њено појављивање пред Малиситима у друштву Викинга свакако није добра идеја. Нити она заслужује ту част да их представља у једној тако важној ствари, нити би њено присуство одбродовљило Малисите који желе њену смрт. С друге стране, њено придруживање тиму, искључиво у својству особе која се не би видела у разговорима али би била у близини да по потреби саветује, могао би да испадне прилично паметан потез. Свима је јасно да једино она познаје Малисите толико добро, да може проникнути у њихове стварне намере. Опет опште одобравање. Још један поен за њу. Све више и више задобија поверење ових простодушних, али веома искрених и храбрих ратника. Опет је ту и трачак злобе у Андреином погледу да јој поквари расположење. Шта је ту је, ваљда ће и њу једном придобити. Када схвати да је њен син искрено воли, свакако ће је и она прихватити. Тако мора бити и тако ће и бити.

Пред сам крај саветовања, краљица је предложила да се пре слања преговарачког тима свакако обави и венчање. Одмах прекосутра, након сутрашњих припрема. Тако ће Гапчагвеч добити и пуноснажно право да иде са Викинзима. Гапчагвеч ни у сну није очекивала овакав потез са њене стране. Па, можда је већ почела да је прихвата. Тим боље. Предлог је наравно пропратило свеопште клицање. Уз раздрагане повике, убрзо су се сви разишли по шаторима. Ерик и она лежали су загрљени. Његов поносни осмех био јој је највећа награда. Све ће бити како треба, само док

су њих двоје заједно. Убрзо је заспала, и она прилично поносна и задовољна, са главом наслоњеном на његове груди.

Сутрадан су је, већ од раног јутра, викиншке ратнице зграбиле под своје и одвојиле је од Ерика. Она је требала да цео дан проведе у женском друштву док је он требао да се момчи са осталим ратницима. По њој прилично блесави обичаји, али морала је признати да се ни индијански не разликују много. Гапчагвеч наравно није хтела да одскаче и буде изузетак, иако јој није било до дружења са тим мушкобањастим женама снажним попут било ког викиншког мушкарца, које као ни у борби, за мушкарцима нису заостајале ни у пићу. Некако је ипак избегла да је напију.

Дан се отегао и тек кад се смркло, успела је да умакне својим чуваркама. То што су пиле цео дан и на крају ипак подлегле алкохолу, увелико јој је помогло у томе. Пошла је да тражи Ерика. Није био у њиховом шатору па је кренула даље по логору. Вероватно ће бити у оном новом великом шатору који су подигли специјално за ту прилику, помислила је и кренула ка њему. Већ испред шатора чула је гласне, пијане и веселе усклике како допиру из унутрашњости. Пажљиво је завирила унутра и потпуно се забезекнула пред призором који јој се указао.

У шатору је било неколико викиншких ратника који су наздрављали певајући неку раскалашну песму. Ту је била и краљица Андреа која је весело певушила и посматрала сина. А управо то што је он радио узнемирило је Гапчагвеч. Седео је полупијан са врчем пића у руци, док му је на крилу више лежала него седела готово потпуно гола млада девојка. Био је пијан, али очигледно не довољно да не би буљио у њене разуздане позамашне груди, истовремено гурајући слободну шаку међу њене ноге.

Обоје су се смејали као луди. Гапчагвеч није могла да све то мирно гледа и бесно је улетела у шатор. Дотрчала је до Ерика и повукла голуждравицу за руку. Ова се само скртљала на земљу и даље се кикоћући. Окренула се ка Ерику и већ кренула да виче на њега, кад је приметила његов полулуди поглед. Такав израз лица није могао бити последица искључиво пића. Краљица је устала, говорећи му како би требао боље да обуздава своју будућу супругу. Од тих речи и громогласног смеха осталих присутних ратника, Ерик је још више подивљао. Почео је да устаје тетурајући се. Гапчагвеч је кратко одмерила краљицу Андреу, примећујући њен задовољни, надобудни осмех. Одмах је схватила коме треба да захвали за ову згуду.

Покушала је да загрли Ерика, тихо му говорећи смирујућим тоном.

'Пијан си драги, и не само то. Убацили су ти неку дрогу у пиће. Хајде са мном, треба да се отрезниш.'

Он се отимао, али ипак је некако успевала да га задржи у загрљају. Гледала га је нежно, право у очи и као да је тај њен поглед делимично ублажио његово лудило. Тада је Андреа повукла свој завршни потез. Грохотом се насмејала и узвикнула:

'Мој драги сине, преци ти се овога часа сигурно преврћу у гробу. Дозвољаваш овој индијанској фуфици да у потпуности управља тобом. И још ме пред свима оптужује да сам ти отровала пиће. Никад нећеш бити викиншки вођа ако тако наставиш. Ма шта вођа, никад нећеш бити ни обичан просечни викиншки мушкарац.'

Присутни ратници урлили су од смеха, девојка на земљи потпуно се заценила и Ерик је експлодирао. Зграбио је Гапчагвеч и свом снагом је одбацио од себе. Краљица се вешто подметнула и Гапчагвечином телу у пуном налету ударило је у њу, што их је обе бацило на под. Док су се распетљавале, покушавајући некако да се осове на ноге, краљица је успут, опет као случајно, мунула Гапчагвеч лактом по стомаку, што је овој препунило чашу. Подижући се, узвратила је ударац, бесно распаливши краљицу ногом по грудима. Ова је, одбачена силином ударца, полетела уназад, пала на под и готово се обезнанила. Гапчагвеч се у истом трену и покајала, али било је касно. Краљица је лежала на земљи, није ни морала да глуми да је озбиљно угрувана, а сви викиншки ратници скочили су на ноге и одмах се бацили на Гапчагвеч. Чак је и Ерик бесно кренуо на њу.

У почетку се борила и ударала, али кад је и Ерик пристигао и придружио се осталим Викинзима у покушајима да је зграби и удари, дивљачки се церећи притом, није више могла да савлада очај. Поглед на његово избежумљено и искежено лице, одузело јој је сву снагу и само је клонула на земљу дозволивши њиховим телима да је преплаве. И краљица се у међувремено придигла, узвикујући, - Суд пучине, Суд пучине - а Гапчагвеч је само горко и без гласа плакала, препуштајући се њиховим рукама које су је ударале, грабиле и носиле изван шатора.

А напољу, привучени галамом, већ су се окупљали и сви остали Викинзи из логора.

'Суд пучине.'

Сада се урлик већ проширио по целој маси. Гапчагвеч је на брзину завезана и намах су је носили на раменима, крећући се према обали. За пет, шест минута већ су били тамо. Окупили су се на крају дугачког рта који се попут клина забијао у море. Одмах се ту нашао и мали чамац, у земљу се закуцавао колац, а за њега се везивао дугачки, дебео конопац. Други крај конопца привезали су за чамац, бацили су

Гапчагвечино завезано тело унутра и гурнули га у океан. У почетку, чамац је мирно плутао, полако се удаљавајући од обале, док су викинзи скандирали, лупајући плештимице секирама и мачевима о штитове или у дрвена ојачања која су носили на грудима.

Гапчагвеч у почетку, донекле ошамућена, није успевала да разабере шта то вичу, а онда је схватила да призивају ветар и громове. Видела је Ерика као стоји на самој обали и збуњено гледа ка њој, а онда и краљицу како му прилази и грли га шапућући му нешто на уво. Није чула шта му то говори, али промена израза на његовом лицу била је довољна да наслути суштину. Поново је сјај лудила севао у његовим очима и он је прихватио секиру и штит који су му пружали, треснуо једно о друго, уперии очи у небо и крикнуо. Тај врисак, стопио се са ударањем оружја и запарао је небо изнад пучине. А небо није дуго остало немо на ту молитву. За секунд је кренуо да дува снажан ветар, товари кише бацани су на море и земљу, а муње су парале ваздухом. Тутњава громава заглушила је сваки други звук.

Убрзо су таласи дивље пропињали чамац са једне на другу страну, цимајући канап за који је био привезан. Гапчагвеч је успела да се ослободи конопца и грчевито се држала за ивицу чамца, тек реда ради, да би се како тако одржала у њему. А тада је открила да вода све више и више продире унутра кроз малу рупу пробијену на дну чамца. Погледала је према обали и као да је кроз блесак муње видела краљичин победнички израз и чула њен смех који се меша са тутњавом громава.

Мора јој се признати да ми је вешто закувала ову горку и опору кашу, помислила је у себи.

Чамац је полако тонуо, Гапчагвеч је схватила да јој нема спаса. Уместо да се преда, очајнички је стиснула ивицу чамца. Бес је растао у њој. Зашто је дозволила да је залуди и превари један заљубљени поглед? И где је сада та њихова љубав? Њен драги призива муње да је убију. Кад је чамац готово потонуо, усправила се и крикнула из свег гласа ратнички поклич Микмак народа. Муње су моментално стале, громови су умукнули, ветар се утишао, а ваздухом је летео њен бесни урлик.

Викинзи су се умирили и немо посматрали како чамац тоне носећи са собом у тамне дубине океана и пркосно и усправно тело младе индијанке, док се небом још увек разлегао њен разјарени поклич. А тада, кад је већ потонула и нестала им са видика, док се мрешкање воде још увек није примирило, блесак светла пробио се кроз облаке а из обасјане пучине изронио је огромни нарвал, издижући је назад на површину. У почетку је и сама била збуњена, али убрзо је успела да га некако обухвати

ногама, јашући тако на његовим леђима. Његов рог, парао је таласе док је полако пливао кроз још увек узбуркано море.

Стиснула га је ногама и шакама, притискајући тако да га окрене према Викинзима, а затим чим је послушао њене комаде, зауставила га је у месту. Викинзи су и даље немо гледали, неки пркосно стојећи, док су други у међувремену пали на колена молећи богове да их заштите. Ерик се није померао, рука му је била пребачена преко мајчиног рамена. Последњи, али истовремено и најјачи трзаји манијачког гнева изазваног дрогом, извирали су из његових зелених очију.

И тада је Гапчагвеч повикала, јако и из свег гласа, трудећи се да надјача хучање таласа. И море и ветар у моменту су се умирили, као да и они желе да јој помогну да пренесе своју поруку.

'Ериче', викала је Гапчагвеч, а њене рече одзвањале су попут удараца чекића у наковањ. 'Проклет био дан кад сам те угледала. А двапут проклет онај у ком сам се заљубила у тебе. Дао бог да никад не упознаш праву љубав, ни ти, ни твоји синови, а ни синови твојих синова. Нико од твојих мушких потомака. Да љубите и остављате, али да никад не пронађете срећу. Лутаћеш довека и у сваком наредном поколењу умираћеш сам, без игде икога. Јадан, бедан и остављен од свих.'

А онда је цимнула ногама нарвала, окренула га и упутила ка пучини. Ерик је разјарено урликнуо, поново треснуо секиром у штит, и још једна муња запарала је ваздух, циљајући право према Гапчагвеч. Али онда ју је, док је још била у висинама, нешто преломило и она је скренула и ударила у обалу. Кад се бука пратећег грома смирила, Гапчагвеч се још једном окренула и плунула према Викинзима, а затим наставила да се удаљава. Ерик је још једном беспомоћно крикнуо и покушао да поново призове муњу. Овога пута без успеха.

Тишина је притиснула ноћ. Ерик је подигао главу, очи су му засијале бесом очајника. А затим је и он узвикнуо. Гласом који је тресао небо и вукао судбину за собом.

'Проклета била и ти индијанска вештице. И ти и твоје ћерке. И ћерке њихових ћерки за сва поколења. Ниједно место на целом свету неће вам пружити мир и уточиште, бежаћете од своје судбине, али ипак ћете умирати насилном смрти из колена у колена. Бранићеш своју ћерку и можда ћеш је и одбранити умирући, али знаћеш да је чека иста судбина кад буде умирала за своју. И тако у недоглед за сва времена.'

А онда, док је још изговарао последње речи које су му кроз зубе истерале сво лудило из главе, пао је на колена јецајући. И поново покушао да узвикне.

Гапчагвеч, волим те. Волим те највише на свету, ово је само бесмислена глупост, опрости ми молим те. Све што се данас догодило поништићемо и заборавићемо. Врати се молим те.'

Само што у овим његовим речима, више није било оне моћи и судбинске предодређености. А ни Гапчагвеч их више није чула. А и ако јесте није реаговала на њих. И убрзо је уместо ње остала само тачкица на пучини, а он је и даље клечао на земљи и плакао ударајући се рукама по глави.“

Ден је након описа овог догађаја опет прекинуо причање на секунд или два. Остали су га немо гледали, прилично погођени овако трагичним крајем једне наизглед непобедиве љубави, али и даље су напето ишчекивали надајући се изненадном преокрету. А онда, пре него што су стигли да се запитају да ли ова станка уједно означава и крај саме приче, он је наставио.

„Гапчагвеч је, чим је довољно одмакла, усмерила нарвала ка обали. Кад су се примакли, склизнула је са његових леђа, помазила га по глави да се опрости и кренула да плива ка плићаку. Он је мало плутао у месту, све док се није уверио да је безбедна, а онда је заронио и отпливао ка отвореној пучини. Гапчагвеч је брзо стигла до места где је већ могла да додирне дно ногама, па је полако ишетала на суво. Била је већ прилично исцрпљена па је само клонула на земљу.

После пар минута ипак је скупила снагу да устане и удаљи се од воде. Помало је тетурала, али ипак се некако довукла до оближњег шумарка, а затим је пронашла себи место погодно да се на њему опружи и одспава. Тек што је легла, кад ју је изненадила прилика која је банула пред њу. Згрчила се у чучањ спремна да се брани или побегне, иако је била свесна да је толико уморна да ни једно ни друго нису реалне опције. Испоставило се додуше, да за то није ни било потребе. Непознати мушкарац пришао је и без речи сео покрај ње. Био је напросто огроман. Висок преко два метра, а ипак је и поред све те висине деловао крупно и плећато.

Гапчагвеч га је посматрала не проговарајући. Није деловао претеће, па се и она донекле опустила. Тада је приметила да прилично личи на Ерика. Наравно деловао је старији, али није могла да му одреди године. Слична грађа, само крупнији, сличан облик и израз лица, додуше нешто оштрији. Уместо Ерикових зелених у њу су гледале челично плаве, готово сиве очи са много продорнијим погледом. Дуга коса пуштена по раменима и кратка брада биле су више плаве са благим црвенкастим одсјајем, уместо Ерикове јарко црвене. Ипак сличност је била велика и поред набројаних разлика.

Само је мирно седео и гледао у њу. Па добро, сачекаће да види шта хоће. Наместила се у удобнији сед и наставила да га ћутке посматра чекајући да он први проговори. На послетку он ипак заусти.

'Жао ми је што је све морало да испадне овако лоше по тебе. Андреа је увек била кучка. Одлучна, храбра и невероватно лепа, али ипак кучка. Није ни чудо што нисам могао дуго да је трпим. И Ерик је ето, на крају, ипак показао да је повукао на њу. Нема те дроге која би стварно доброг човека натерала на такав поступак према својој вољеној. А таман сам се понадао да ће га дружење са тобом изменити и поправити. Нисам ни ја баш познат по смирености, али ипак је ово његово ноћашње понашање више у мајчином стилу. Зато ти се у његово име извињавам. Син ми је и волим га упркос свему, али не оправдавам то што је данас урадио.'

Застао је на моменат, а онда наставио.

'Ниси ни ти наивка. Оно призивање нарвала свакако нисам ја организовао. Скретао муње јесам, али оно чудовиште од нарвала звао нисам. Са њима се нешто и не дружим превише. А тек она твоја клетва. Осудила си и Ерика и његово потомство, ма шта његово, моје потомство је у питању. Није лепо проклињати потомство. Они нису криви низашта. Можда ти се омакло у бесу, али изрекла си то и призвала одговор. Ипак, и као одговор био је претеран, његова клетва била је много гора. Чула си је? Па наравно да си је чула. На жалост ту не могу много да урадим, скидање клетви не спада у моје вештине.

Много моћи прикупило се на том месту и свака реч остаје урезана за многе векове. Као у камену. Могу само да покушам да ограничим њихово трајање. И ево проричем ти следеће. Он и његови мушки потомци љубиће нехајно, али остајаће и окончаваће свој живот усамљени, ти и твоји женски потомци умираћете бранећи своје ћерке, али када некад у будућим данима једна од тих ћерки сретне и заљуби се у једног од тих синова, родиће сина уместо ћерке и тај син ће прекинути злосутне судбине обеју породичних линија. А да би ти, твоја ћерка и све ћерке редом могле да понекад и успешно одбране потомство и самим тиме продужите себи живот, дајем вам благослов снаге, храбрости, непоколебљивости и одлучности. А и теби и свима њима дајем и најсавршенију борбену вештину. Ти си и овако прилично вешта, али за оно што те чека, требаће ти много више од тога.'

Затим мушкарац испружи руку и додирне је врховима прстију по челу. Гапчавеч осети кратко пецкање, али оно убрзо престаде. Седели су ћутке још неко време, а онда је мушкарац устао.

'Збогом ми остај храбра Гапчагвеч', рече он. 'Желим ти да преживиш што више борби пре него што налетиш на ону кобну. И желим да и ти и сво твоје потомство издржите овај пакао који вам је наметнуо мој син.'

Готово се окренуо да оде, а она проговори у пола гласа.

'Сапутахатмек.'

А затим понови и на његовом језику.

'Истрајаћемо.'

Он застаде, поразмисли мало па рече:

'Да. Лепа и права реч. Надам се да ћете истрајати. Све док буде потребно.'

А онда се окренуо и полако одшетао. Гапчагвеч није покушавала да га прати. Остала је да седи непомична, само га је немо испратила погледом. Кад се удаљио једно десетак метара, скинуо је са појаса оружје, неку чудну врсту топуза, подигао га високо у ваздух, замахнуо њиме два три пута око главе и нестало. Гапчагвеч је још неко време зачуђено посматрала, а онда кад се уверила да је отишао и да се неће вратити, поново је легла.

Изгледа да ми је ипак суђено само копље, помислила је и одмах затим заспала без даљих ометања.

Успавала се. Из сна ју је траго чудан осећај да је неко посматра. А кад је прогледала увидела је да то није само осећај. Индијански младић седео је недалеко од њеног лежаја и гледао је како спава. Махијално је скочила да устане у покушају бекства, а тада га је препознала и зауставила се. Китпу. Њен другар из племена. Стални пратилац у дечјим авантурама. Момак који ју је трпео дуже од свих осталих њених вршњака. Напустио ју је тек када се међу свим ратницима племена пронео глас како је за сваког младића прилично непожељно да се превише задржава у њеном друштву. И сада је ту, тихо седи и гледа је. Одлучила је да га не пропитује већ да њему самом препусти објашњавање свог присуства. Није морала дуго да чека.

'Знаш Гапчагвеч', рекао је. 'Одувек сам те волео. Тешко ми је пало када сам био скоро па приморан да напустим дружење са тобом. И готово одмах сам се покајао што сам то урадио, без обзира на све притиске. Мислио сам ипак, да је довољно да мало сачекам док не стекнем углед, па да онда без страха урадим оно што желим и осећам као праву ствар. А више од свега желео сам да од твога оца затражим твоју руку. Да будем са тобом заувек, у добру и злу. Без обзира на то ко би од нас двоје имао главну реч. Мислио сам, има времена, не можеш ми побећи. Али преварио сам се.'

Кад си одлутала и ниси се враћала толико дуго, напросто сам полудео од бриге. А онда кад је стигао глас да Малисити траже твоју смрт, цео свет ми се сручио на главу. Ипак, правилно сам наслутио да те отац неће баш тако лако продати проклетим надобудним мушкарцима. И зато сам га пратио. Из прикрајка сам гледао како се вас двоје опраштате једно од другог. Тада сам видео и њега. Видео сам и како га гледаш. И опет су се срушиле све моје наде о животу са тобом.

Али ипак, нисам одустао. Пратио сам вас. Даноноћно мотрио на тебе из прикрајка. Кад је наступила фрка нисам се усудио да се умешам и за час су те већ убацили у чамац. Плашио сам се и стидим се тога. А онда сам видео како си призвала бога мора и како те је одвео на пучину. И опет сам те пратио, ходајући дуж обале, све док у праскзорје нисам приметио твоје трагове. Сада сам ту, све сам ти рекао и знај да те никад нећу напустити. Све док ми и последња кап крви не истекне из тела.'

Није му одговорила. Само га је погледала, благо се насмешила, а онда му пришла и села до њега. А после неког времена наслонила је главу на његово раме.

После непуних девет месеци родила је девојчицу. Назвала ју је Мункван, по дуги која се појавила на небу након њеног рођења. Китпу је знао да дете није његово, али му то није сметало. Кренули су на пут према југозападу да пронађу неко ново племе, спремно да их прихвати као своје. Провели су заједно низ тешких али истовремено и лепих година. Биће да је Гапчагвеч ипак окусила и понеки залогај црвене јабуке. Китпу је временом заслужио и стекао њену љубав. Такође је испунио своје обећање. Никад је није оставио, све до последње капи крви која им је обома истекла у за њих пресудној борби у којој су одбранили ћерку.“

Овога пута, Денова пауза била је дужа, па су сви схватили да је прича стигла до свог краја. Ипак, неко време нико није проговарао. У Анининим очима искриле су се сузе, Теодор је повремено шмрцао, очито је прича и на њега оставила приличан утисак. Остали су само немо гледали испред себе. Тоширо је тек после неколико минута прекинуо ћутање.

„Значи, имамо ту част да разговарамо с божјим потомком лично“, тон му је био благо ироничан, али не и неозбиљан. „И то по две линије. Твој прапрапредак је ни мање ни више него нордијски бог Тор? Громовник лично, главом и брадом. Та чудна врста топуза, како си у причи вешто изврдао истину, може бити само његов чувени чекић. А Дене?“

Ниједно лице није показивало да је претерано изненађено овом његовом упадицом. Сви су гледали у Дена нестрпљиво ишчекујући његов одговор.

„Тако делује“, јавио се он. „Не заборавите ипак да је ово само прича. Мама ју је чула од баке, ова од своје мајке и тако ко зна колико поколења уназад. Више се и не сећам који термин је употребљен када сам је ја први пут чуо. Тада нисам ни знао ко је Тор. Био сам клиња. Ко би га знао шта је истина, а шта само вешто додати украси. Ако познајете историју Микмак народа, препознали сте вероватно неке елементе из њихових легенди о Клускопу. Не знам ни сам шта бих требао да мислим о свему. Једно је ипак сигурно, никад нисам имао ни најмањих проблема са борбом. Једнако сам спретан са сваким могућим оружјем, без обзира да ли сам га икада пре и видео у свом животу, а камоли држао у рукама. Шта је узрок томе и за мене остаје мистерија.“

„Добро, Дене“, умешала се Ана. „Да занемаримо сада да ли је све то истина или не. Причај даље, шта је било са Гапчагвечиним наследницама. Да ли се клетва стварно обистинила?“

„Нисам сигуран, јер не знам све те приче. Моја мајка, а такође и њена, свакако су умирале бранећи потомство. Не знам да ли сада да вам причам и о томе. Прилично је касно, а већ смо се дуго задржали. Сигурно вам је већ досадило.“

Моменталне реакције свих присутних јасно су говориле супротно. Нису му дозволили да се извуче на умор.

„Па добро, кад сте навалили, покушаћу да употпуним целу причу оним што знам. А не знам много. Због тога само препричавам у кратким цртама. Мама ми је причала помало о својој мајци, коју никад нисам упознао, па сам некако, из више кратких сегмената, самостално skleпао њену причу.“

Моја бака по мајци, Каи, рођена је у Навахо племену. Не знам ништа о њеном одрастању. Знам само да је као девојка, после смрти мајке и оца, напустила резерват и племе и врло брзо после тога удала се за Руса, који је као члан циркуса био на пропутовању по Америци. Тако је, кад је циркус кренуо назад за Русију и она кренула са њим. Ово сад само наслућујем, али делује ми да је решила да раскрсти са том породичном клетвом, која се већ претворила у традицију. Мислила је да су све то само глупости и одлучила је да напусти Америку и лутање од једног до другог индијанског племена сваке друге или треће генерације. Донела је одлуку. Неће више бити Индијанка, биће Рускиња. Променила је име у Каћа и заборавила своју индијанску прошлост.

Њен муж Михаил, постепено је напредовао до шефа циркуса. Он је у ствари добрим делом био циганског порекла, али већ пар генерација његови нису били скитнице и чергари. Ако се чланови циркуса могу уопште и разликовати од скитница и чергара. Све у свему Каћа и он, живели су лепо, волели су се, добили су ћерку и назвали је Лена. Живот је текао мирно, Каћа је готово потпуно заборавила на породичну клетву и никада је није ни спомињала својој ћерци. Тако је и изгубљена та историја индијанских ратница, Гапчавечиних наследница. Није било никаквих напада и она је стварно помислила да је са свим тим завршила једном за свагда.

Али на Ленин петнаести рођендан, када су њих троје кренули на мали излет да би га прославили у кругу породице, ниоткуда се око њих створило петнаестак припитих младића са безбол палицама у рукама. Напали су их без неког видљивог разлога. Као да силецијама и треба неки видљив разлог да буду силеције. Да су Каћа, Михаил и Лена имали неко оружје осим ножева за појасима које су увек носили са собом, више ради њихове свакодневне употребе при честим путовањима по природи него било чега другог, можда би се све и другачије завршило.

Каћа је, иако се никада у животу није борила, одмах показала насилницима да су наишли на више него тврд залагај. И Михаил се добро показао. Њих двоје констатно су покушавали да остану између Лене и нападача, тако да они до ње, до пред сам крај борбе, нису ни успевали да стигну. Али нападача је једноставно било превише. Михаила су савладали тако што су му изломили колена ударцима безбол палице. Оставили су га да лежи а онда се окренули Лени и Каћи. Двојица на Лену а петорица на Каћу.

Каћа је успешно убијала једног по једног, а Лена је, зачудивши сама себе, открила да се и сама одлично сналази у борби и успела је да онеспособи једног нападача. Други се, схвативши да их има све мање, удаљио од Лене, извадио пиштољ из појаса и за почетак упуцао Каћу у леђа. Успела је ипак да докрајчи и последњег од своје петорице пре него што је пала на земљу. Нападач се тада окренуо ка Лени, али пре него што је успео да пуца, у ноге му се некако више пузајући бацио Михаил, успевши да га тиме саплете. То је Лени било сасвим довољно да притрчи и убије га.

Пришла је мајци која је лежала на леђима. Покушала је да јој превиди ране, али јасно је било да од тога неће бити никакве вајде. Каћа је погледала ћеркино и мужевљево лице, који је у међувремену допуцао до њих, а онда им рекла да је све до сада занемаривала своју проклету судбину, да би је ова ипак на крају сустигла и да своје последње минуте

мора да посвети припремању ћерке на оно што је чека у будућности. Затим је, борећи се за сваки удисај, испричала Лени ову причу о Гапчагвеч коју сте управо чули од мене. Не знам како је успела, можда то није било са оволико детаља. Вероватно је моја мајка причајући је мени придодала нешто своје, а можда сам и ја, као што сам већ раније и напоменуо, урадио исто то причајући је вама. Тако то иде са легендама. А можда јој нешто није дозвољавало да умре, пре него што не оствари до краја своју судбину и пренесе наслеђе ћерци.

Након што је завршила причу о Гапчагвеч, Каћа је покушала да настави даље о Гапчагвечиним наследницама, али свима је било јасно да неће издржати. Стигла је само, да кроз грцање више прошапута, да су кроз поколења лутали кроз разна индијанска племена углавном се крећући ка југозападу. Тако су од Микмак племена пошли до Мохиканаца, а затим прошли кроз Делаваре, Шоне, прво Дакота а онда и Лакота Сијуксе, па затим и Чејене, Арапахо Индијанце, Апаче и на крају Навахо Индијанце у којима се и она родила. А тада је заћутала, склопила очи и издахнула, док су Лена и Михаил јецали крај њеног тела.

Михаил никада више није могао нормално да хода, што га је удаљило од његове циркуске тачке, а исто тако никада више није био онај добри и благи човек који је живео с Каћом. Лена је неку годину остала са њим и циркусом, а затим је одлучила да сама пронађе своју судбину. И тако је отпутовала и срела мог оца у Кракову. Остало сте чули. Мало сам све ово збрио, али стварно сам се већ уморио од причања о смрти својих ближњих. Чињеница је дакле, да се Ерикова клетва најизглед остварила, а делује да је и она Гапчагвечина дала резултате, ако узмемо у обзир како су се понашали моји деда Момчило и отац Гојко. Не знам шта је после било с њима и да ли су умрли усамљени, али свакако су љубили и остављали. Под условом да су њих двојица уопште и били Ерикови потомци, једино то што је мајка родила мене, мушкарца, а не нову девојчицу, наговештава ту могућност. Ако је веровати пророчанству. И надам се да сам ја стварно тај који треба да прекине ту клетву, иако немам никакву представу шта бих то требао да урадим да би ми успело. Можда сам је већ прекинуо самим тим што сам мушко? За сада свакако нисам љубио и остављао, а немам ни ћерку ни сина.“

Ден је заћутао, а ћутали су и остали. Премотавали су и покушавали да појме и повежу у својим мислима све те невероватне ствари које им је управо испричао. После неког времена јавио се Теодор.

„Добро, децо време је за крпе. Можда ви млади можете да сутра рано скочите и радите и после непроспаване ноћи, али моје маторе кости захтевају мало више времена у лежећем положају.“

„Лако би ми са костима“, убацио се Ден. „Оно што ти је у глави је оно што нас брине. И ако се не наспаваш, тешко да ћемо ујутро моћи да укључимо тај твој антиквитет од мозга. А знаш да нисам купио курблу и да ти мозак не пали на гурку.“

„Не може се човек с тобом надметати“, кроз смех му је одговорио Теодор. „Важно је да знам да си иако се овако безобразно шалиш, увек добронамеран. На спавање сви, ни ваши мозгови нису баш најновији модели.“

Уз ведре осмехе, сви се полако разиђоше и сместише по својим лежајевима. Тоширо, пре самог гашења светла, погледа Дена и кратки сев у очима обојице био је довољан да размене информације. Тоширо му је поручио да схвата да је намерно убацио овакву шалу пред спавање да би њоме покушао да скрене мисли чланова дружине на ведрије теме - јер им за успешно решавање проблеме који их чекају треба сва њихова способност - и захвалио му се на томе, а Ден је одговорио да није ни сумњао у то да ће Тоширо то свакако приметити. Онда су полегали, а затим убрзо и позаспали.

6. **Клуб**

У кући на обали језера Комо, за разлику од прошлог пута, атмосфера је била прилично подгрејана. Три, раније већ поменута, члана организације Клуб поново су били ту. Само сада, уместо да опуштено лежуцкају, заваљени у столицама за љуљање на веранди и чаврљају уз пијуцкање најквалитетнијег црног вина, седели су, укочени и озбиљни, око кабастог трпезаријског стола направљеног од тврде, пуне храстовине. Најстарији је седео на челу, док су друга двојица попунили бочне стране, један насупрот другог. Њих двојица су ћутке, помало забринуте, посматрали најстаријег, не усуђујући се да и најмањим покретом или оглашавањем прекину његово размишљање, које му је лице обојило макар за нијансу црвенијом бојом него што је то било уобичајено. И то без утицаја вина. Седео је нагнут напред, прилично укочено, загладан у прсте на шакама које је наизменично преплитао и расплитао, куцкајући успут по површини стола. А у глави му је кувало.

„Нешто ту не штима“, проговорио је гласно, али није било баш најјасније да ли се неком обраћа или разговара сам са собом, па се његови саговорници за сваки случај и даље нису јављали. „Нешто не штима, а ја

не могу да схватим шта. Шта сте се умудрили вас двојица, видите да се мучим а нико да ускочи и да помогне.“

„Па нисмо баш сигурни, на шта тачно мислите“, јавио се најмлађи, „али претпостављам да вас брине то претварање Примова у људе.“

„Наравно да ме брине претварање Примова у људе. Имају једну тако колосалну ствар, а онда се касније испостави да то и није баш тако колосално, јер се релативно лако може открити, иако заслуге за само откривање никако не можемо да упишемо на свој конто. А на крају, када испроверавамо све кадрове, утврдимо да готово никога нису ни претворили. У чему је квака? Ималу су, или су барем мислили да имају, могућност да нас тотално зафркну, перфектан излаз из свих неприлика, и шта? Они га не искористе, већ уместо тога пусте да их истребимо. И то готово без отпора. Кад смо већ код истребљивања, да ли је она моја проклетиња од рођака проследио извештај о заробљеним Примовима? Да ли је извукао нешто корисно из њих?“

„Не господине“, опет се јавио најмлађи. „Немамо никаквих новости од њега. Али познајући Примове, не очекујем да ћемо ишта и сазнати.“

Најстарији се додатно намршти.

„А познајући њега нисам сигуран да ће уопште и покушавати да од њих нешто сазна. Њега обично више занимају неке друге ствари. Али у праву си, неће они ништа да испричају, из најједноставнијег могућег разлога. Ништа и не знају. Код њега би свако пропевао, чак и ако те ништа не пита. Али не можеш пропевати кад немаш о чему. Ухватили смо безначајне Примове који немају појма. И опет смо се вратили на исту кашу у коју су нас увалили. Не разумем њихове мотиве. Нешто ту дебело не штима, а ја никако не могу да докучим шта. У чему је проклети штос?“

Пошто се и даље ниједан од саговорника није умешао у овај његов монолог, он настави све жешћим гласом.

„Ту су већ више од двадесет година. Наш однос са њима је све само не добронамерна сарадња. Стално имају неке тајне. Заташкавали смо и не само понеко убиство, а да нисмо баш тачно знали зашто су им ти људи сметали и зашто су уопште били убијени. Све о њима је под велом мистерије, не успевамо никако да откријемо ни најмањи наговештај о њиховом пореклу нити циљу, а онда кад на једвите јаде преломимо и нападнемо их, они једноставно готово сви изгину.“

И иако имају невероватну способност да се трансформишу у људски облик, за нас нешто потпуно непојмљиво, о чему наравно немамо ни најмањих наговештаја – ма само смо уз пуку срећу, а што је још горе

захваљујући својим највећим непријатељима, открили те сподобе у људском облику - они у људе претворе само њих неколицину. И да би све било још смешније, у кога се они то претворе? У готово неважне људе. Чак и да их нисмо открили ништа не би успели да ураде. Добро, остаје чињеница да су вероватно једино помоћу тог претварања успели да се убаце у главне пунктове Гоустбастерса и униште их, ако су им они били главни циљ а не ми ... Ма чак и кад све то узмеш у обзир нема смисла. Можда сам очекивао да успемо, али свакако нисам очекивао да толико успемо. Делује као да су све то намерно испланирали само да би нас навели на агресију. А ја не волим кад испадне да ме је неко други навео да нешто урадим. То имплицира да има нешто што не знам, а ја не подносим да нешто не знам. Дакле, шта кажете, немојте да ми мудрујете него причајте.“

„Па хајде онда мало наглас да размишљамо“, јавио се средњи по годинама - да га надаље зовемо Други - који се до сада није укључивао у расправу. „Како сте то малопре лепо констатовали, овакав расплет догађаја по питању Примова, стварно је превише повољан по нас да би био истинит. Нема шансе да смо једним ударцем успели да их све елиминишемо. Или неки од изворних Примова још увек чуче негде далеко, добро сакривени од наших очију и чекају свој моменат да се појаве, или су неки који су се претворили у људе ипак избегли рацију. Или је, у шта ја највише верујем, тачно и једно и друго. По мени је ипак, уместо што овако без довољно информација покушавамо да разоткријемо све мотиве и идеје Примова, много важније да видимо шта све то доноси и значи нама самима. Да ли се наш положај погоршао или побољшао најновијим расплетом ситуације?

Идемо редом. Ако постоји нека скривена група Примова, ту нема ничег новог. Не знамо ништа о њима, као што и до сада нисмо знали. Једино сада, када је њихово постојање нешто извесније него раније, макар знамо да треба да будемо много опрезнији. А то нам неће представљати велики проблем. Људство које је до сада вршило константну присмотру нама видљивих Примова, лако ћемо преусмерити на потрагу за онима које не видимо. Све је боље од беспослених агената, макар та потрага била и потпуно тапкање у мраку. Што се пак моје друге сумње тиче, опет немамо много конкретних опција осим да пооштримо мере безбедности. Треба свакако да уведемо редовне контроле крви, макар колико то било компликовано. На свака два или три месеца.

Не знам како се неко уопште и могао провући кроз ову прву контролу коју смо извршили, али ту могућност с обзиром на прилично јадан резултат потраге, никако не смемо искључити. Врло логично би

било да су Примову убацили некога на одговарајућем положају. И морам признати да сам типовао да ће то бити Мич Харис. Испало је да нисам добро прогнозирао. Ја бих без обзира на све, Мича држао на што крађој узици и добро га надгледао. И други по реду сумњивац, Малиновић, отклонио је сумње тако што је пре свих осталих проверио самог себе, и то пред многобројним сведоцима. Нема сврхе сада нагађати ко би то могао бити, ако никоме ко је иоле сумњив не дозволимо приступ унутрашњем кругу, мислим да смо безбедни.“

„Добро“, убацио се опет најстарији – најбоље да му тај термин надаље усвојимо за име - много блажим и пријатнијим тоном него раније, „кад ствари посматрамо на такав, крајње прагматичан начин, свакако смо у плусу. Само мене ипак нервира кад се испостави да нешто не иде ни приближно онако како сам очекивао. Да видимо онда, шта нам је даље чинити.“

„Мени се чини“, јавио се брзо најмлађи да покаже како и он активно учествује у расправи, „да се све врти око тих научника који су побегли и оне двојице агената који су им у томе помогли. Ко су они заправо и зашто су толико важни? Примови су жртвовали све само да би их уклонили. Без успеха. Сада и Мич Харис одмах следи ту идеју и покушава да их похвата. И ми смо наравно моментално одобрили Малиновићу да се свим снагама баци на то. То је ОК. Јасно је да преко њих можемо открити много ствари. Да ли је у Теслиним документима откривено и нешто друго, а не само телепортација? Можда није то оно што је Примовима толико сметало?“

Очигледно је да Гоустбастерси већ имају могућност да спрече блокирање ватреног оружја. Прилично важна ствар. Не смемо им је олако препустити. Добро. Сви их тражимо пуном паром, али да ли смо се запитали шта ми у ствари знамо о свима њима? Ана Колинс и Најџел Милтон једини су преживели научници. Да ли је то само случајност, или су њих обоје, или макар једно од њих, по нечему посебни? Па онда тај момак, Двоструко сечиво. Толико времена је прошло а ми му ни име не знамо. И на крају Хару Хирохита. Малиновић је већ кренуо да копа по његовим подацима и наговестио ми да основано сумња да се иза лика Хирохите у ствари крије саветник Тоширо Наката. Ако је то тачно зна се шта следи, где је Наката, ту је и Даглас Холмс.“

„Холмс“, убацио се Најстарији прекинувши саговорника, „ако се тај булдог и овај пут умешао, мораћемо да преузмемо драстичне мере. Немам намеру да се поново прегањам са њим. Онај пут једва сам избегао да ме разоткрије. Сви знате шта смо све морали да урадимо да скинемо њега и оне његове с врата.“

Најмлађи је упитно гледао у свог старијег колегу, чекајући евентуални наставак ове упадице, а кад је видео да до тога неће доћи, вратио се свом излагању.

„Шта у ствари покушавам да истакнем? Јасно је да су ти људи умешани у низ веома битних ствари и да их тражимо због тога. Знају нешто што нам треба. И готово да нема особе која би их могла пронаћи пре Малиновића, који још приде на врату има Мича Хариса. Али ја се питам и следеће. Да ли су Примови били толико заинтересовани за њих, искључиво због тога што су игром случају били увучени у истраживање Теслине заоставштине, или ту има и више од тога. Значи, да ли је сама Теслина заоставштина проблем за Примове, или и у самим тим особама има нешто што им смета?

Добро знате колико су само запињали да се ликвидира Двоструко сечиво и пре било каквог помињања поновног покретања истраживања. По мени не би требало да занемаримо ту другу могућност. И ево да не запетљавам превише, одмах долазим до конкретног предлога. Малиновић их тражи у садашњости, али шта је са широм сликом? Не би шкодило да се мало прекопа и по њиховим прошлостима. Јасно је да о Двоструком сечиву немамо ништа, али шта је са осталима? Сигурно нешто постоји. Можда би неко посебно вешт и о њему могао да ишчепрка понешто. Неку скривену везу која ће нам разоткрити загонетку, а можда и пружити траг који би нас одвео до њиховог скровишта.

Предлажем да позовемо екстра специјални тим оперативаца који би се одмах бацио на то. Можда и нађу нешто занимљиво. Или, што је још боље, могли би да одмах покрену и паралелну потрагу за њима, независно од Малиновића. Да споје теорију и праксу. Са друге стране, очито је да у Теслиној заоставштини има низ корисних ствари. Можда смо за нијансу претеривали кад смо их толико чували од свих. Тако ни сами нисмо успели да извучемо неку корист за себе. Нема више Примова да нас притискају, а за формирање новог тима научника ипак треба времена. Ометач не може толико да чека.

Могли би да ударимо у Гоустбастерсе свом снагом па да га отмемо од њих, али чини ми се да не треба тако олако улетети у ту акцију, нарочито сада кад су нам снаге прилично заузете тражењем Двоструког сечива. А чак и да их сакупимо и кренемо у тоталну офанзиву, ако узмемо у обзир сва претходна искуства, нејвероватније ћемо добити само уништене пунктове и нешто мртвих Гоустбастерса. Чак и ако их уништимо, ометач добити нећемо. Боље је још једном покушати са Теслиним документима. Предлажем да се и томе посвети тим наших већ поменутих специјалаца. Нису научници, али свакако нису ни толики

морони да не укапирају кад налете на нешто епохално. Ипак су ту и њихове специјалне способности. А ми у тој опцији задржавамо потпуну тајност и контролу над операцијом. Нема радозналих новинара, надобудних научника и осталих непожељних елемената.“

Најмлађи је заћутао и сачекао да се његов предлог, оно изговорено, а такође и оно што је то имплицирало, пробије до мозгова саговорника. Најстарији је тихо мрмљао у браду, Други је само замишљено гледао испред себе. Видело се да озбиљно разматрају изнете сугестије.

„Хм“, јавио се напослетку Најстарији. „Твој предлог је прилично занимљив. Кад си споменуо екстра специјални тим оперативаца свакако си мислио на ...“

„Наравно“, убацио се најмлађи пре него што је Најстарији успео да заврши реченицу. „Нема потребе да наглас изговарамо никакво име све док не будемо сигурни да ћемо их стварно и звати. Знате да нам се пар пута у прошлости то помало обило о главу. Чим им споменеш име, они сазнају за то, колико год то деловало немогуће. Али по мени, за изразито специјалне задатке треба ангажовати изразито специјалног човека и његове изразито специјалне помоћнике.“

„Подржавам предлог“, јавио се Други. „Време је за тешку артиљерију, за наше најјаче адуте. Ионако га већ дуго времена нисмо ангажовали, и због тих прилично чудних способности, али највише због његове одлуке да неће да се улиће у озбиљне задатке против Примова. Да се нисмо због тога инатили са Примовима и да смо позвали њега да тражи Двоструко сечиво, врло је вероватно да Гоустбастерса данас не би ни било. Не критикујем пређашње одлуке, наравно - требао нам је одговарајући клип у примовским точковима, а Двоструко сечиво и Гоустбастерси су се сами наместили где треба - само гласно хвалим његове способности. Ово је свакако прави задатак за њега. Једино питање је, да ли смо у потпуности спремни да га исконтролишемо кад затреба? Знате да понекад није лак за управљање.“

„Не бих рекао да се наш однос с њим у било ком моменту могао подвести под управљање“, прикључио се Најстарији. „Тешко да можеш управљати неким кога видиш само када он то жели. Сва срећа да се никад није окренуо против нас. Није хтео да шпијунира Примове, али по мени то је због тога што је он увек више волео конкретније задатке. Тако да и ја подржавам предлог. До сада смо увек успевали да нађемо заједничке интересе и да изађемо на крај с њим, успећемо то и сада. Нико не зна који су тачно његови мотиви, али интереси су му се углавном поклапали са нашим. Вероватно ће и сада бити тако. Осећам да ће он овај задатак врло

радо прихватити. Ти ћеш то регулисати“, завршио је он обраћајући се најмлађем.

„У ствари“, настави одмах Најстарији, пре него што је овај и стигао да реагује, „могао би то да препустиш мом рођаку. Чим заврши са Примовима и извести о томе, нека се баци на нови задатак. Могоао би чак и да им се придружи ако га прихвате. Бог зна да би он то највише волео. Можда ће у овој специфичној ситуацији те његове нарочите склоности коначно доћи до изражаја и на неки нама користан начин.“

Најмлађи је само климнуо главом у знак да је разумео. Његови саговорници нису ништа приметили, вероватно зато што је све то трајало прилично кратко, тек који делић секунде, али да су га пажљивије посматрали видели би у његовим очима налет чистог ужаса у моменту када му је Најстарији доделио задатак контактирања са специјалним тимом оперативаца, а затим талас опуштања и олакшања када се овај предомислио и посао доделио рођаку. Био је ту и један кратки трзај злурадости због тога што је то, за њега изузетно непријатно задужење добио баш већ поменути рођак. Очито њихов однос није био од оних које описују цветањем ружа.

Најстарији је затим померио своју столицу даље од стола и завалио се у њу заузевши много удобнији положај него до сада, што је очито био знак за разлаз, јер су двојица млађих моментално устали и кренули напоље. За разлику од прошлог састанка, овог пута није било ништа од лагане расправе о фудбалу. Очито сада није био прави тренутак за ћаскање.

7.

Анин дневник

Помало запостављам писање дневника ... Ем посла има много, ем је гужва, па и кад нађем слободног времена, тешко да имам и довољно приватности за то. Јесте да су ме, као једину женску особу, помало преградили, али ми то не омогућава да се стварно осамим. Не буним се наравно, остали су се много више стиснули, само коментаришем покушавајући да се оправдам ... Денова прича, од пре две вечери, натерала ме је ипак да украдем себи нешто сна да бих устала раније и на миру записала понешто од онога што ми се мота по глави ... Бићу тиха. Надам се да их ово мало светла са таблета неће пробудити.

Изненадио ме је тај Денов предлог да испричамо једни другима своје приче. И још док сам слушала његову, размишљала сам о томе како

бих се осећала причајући своју. А и после кад је завршио, док сам покушавала да заспим ... Не знам ... Стварно не знам ... То ми делује бескрајно ужасавајуће, али истовремено и крајње примамљиво. Свакако бих имала о чему да причам. Морам још мало да размислим о томе. Видећемо ко ће се све јавити као добровољац, следећи пут кад будемо засели. Ја ћу за сада ипак да ћутим. Препустићу неком другом следећу рунду, а после ко зна. Можда се и јавим ... Можда је стигло време да се и моје тајне открију.

Него да се вратим мало на Денову причу. Не долазе ми праве речи које би верно пренеле моја осећања везана за њу. Невероватно је свакако једна од њих. Очито нисам једина која на леђима тегли бреме натоварено од стране предака. Ден макар зна, или назире шта је у позадини његовог, а ја ... Наравно не умањујем овим његове и муке свих њих. Више од хиљаду година проклетства ... А ко зна да ли је он стварно тај који ће све то пресећи? Или ће се све само додатно запетљати?

Видела сам да је и Тоширо био прилично замишљен док је слушао. И он је изгледа члан истог клуба. Ко зна шта ће нам он све испричати. Ако уопште буде желео да прича ... Надам се да хоће. Искрено се надам. Ето, очекујем од других да ставе срце на длан и повере ми своје тајне, а сама се толико колебам. Није фер ... Ма пустићу још неког, ко год да се први пријави, нека иде још један испред мене, а онда се јављам па шта буде. Нека иде живот. Неће свет да пропадне због тога ...

Шта се иначе дешава у овом нашем склоништу од буре. Да набацим коју реч и о томе. Истраживања напредују више него добро. Разумели смо целу Теслину поставку. Не баш целу да будем искрена до краја, али готово целу. Али ту је, назирем је већ. Још један мали кључни корак и моћи ћемо да поставимо комплетан теоријски модел ... Да ипак не записујем још увек ништа конкретно о томе. Важно је да то неће бити само теорија. Имаћемо све елементе потребне да конструишемо практично употребљив ... Доста о томе. Нећу да покварим све тиме што ћу у безвезном дневнику да истрчим пред руду.

Али, никад да почнем са оним због чега сам и умала раније и кренула са писањем. Ваљда ми је тешко да то запишем и тиме и себи признам да тако осећам ... Већ сам писала како ме Тоширо привлачи ... Сада кад га гледам у његовом стварном лику, та привлачност је још јача. Проблем је само што исту такву привлачност осећам и према Дену ... Никад раније се нисам тако осећала. Не знам како да се понашам ... Надам се да моја наклоност према њима није очигледна. Сва срећа што смо овде прилично нагурани и што нема никаквих могућности за било какве љубавне догодовштине. Да смо сами ко зна како бих се понашала.

Потпуно је јасно да смо сво троје повезани на неки чудан и помало, ма шта помало, на више него натприродан начин. А најгоре је што ни сама не знам за кога бих се одлучила да имам прилику да нешто покушам. Не желим да бирам између њих двојице али ово свакако није коректно са моје стране ...

Нешто шушка у њиховом делу собе. Буде се изгледа. Јесте, ево неко је већ устао. Боље да прекинем, ионако сам углавном написала то што сам хтела ... Докторе извини, овога пута нема ништа од причице за разбригу. Нема се кад ... Да испоштујем макар минимум светих правила додаћу још и стихове за крај. Али немам сад времена да тражим нешто оригинално, ставићу ипак моје стандардне и омиљене.

Стајаху звери
покрај двери.
У њих пуцаху,
оне падаху.

8.

Жан Лик

Жан Лик је ходао забаченим мрачним улицама предграђа Париза, заогрнут у кишни мантил, са оковратником подигнутим тако да му је заклањао добар део лица. Иако је било прилично рано, сунце би већ требало да је кренуло да се помаља и обасјава град. Само што су га у томе спречили тешки облаци који су у потпуности прекрили небо. Тако је тешко, мрачно и тмурно време одлично употпуњавало тешке, мрачне и тмурне мисли које су притискале Жан Лика.

Буквално се распадамо. Сви пунктови су нам у расулу. А Агенција све више наваљује. Ако неко убрзо не предузме одлучније мере у циљу реорганизације, Гоустбастерси ће бити ти који су истребљени. Да ли уопште и постоји тај који би могао да помери ствар са мртве тачке? Од Дена ништа, објавио је да прелази у илегалу и да се више неће враћати. Маса добрих људи је изгинула, има нас много мање него пре. А и то што је преостало убрзо ће нестати ако се постојећи тренд одржи. Морам нешто да урадим, полудећу ако наставим да шеткам од једног до другог пункта и посматрам како пропадамо не предузимајући ништа. Оставићу позив за Дена. Сигурно ће учинити нешто да нас покрене, па не може нас тек тако оставити на цедилу.

Одмах је извадио комуникатор и после кратког размишљања срочио поруку коју је аплудовао на један од јавних сервера које су користили за комуникацију. Применио је одговарајућу шифру и све мере безбедности, али истовремено се и побринуо да Ден одмах схвати ко га зове. Сад му остаје само да сачека до поподнева. Најбоље би било да оде директно до пункта и обезбеди место састанка.

Иако је имао доста времена на располагању, није одуговлачио већ је дугим и брзим корацима грабио ка пункту. Нова идеја давала му је нову, свежу енергију. Није му требало дуго да стигне надамак циља. Али, колико год брзо да је ишао, било је то десетак минута током којих је једноставно морао и да мало поразмисли о свом малопређашњем поступку. И да схвати да, као и обично, ни овога пута није баш добро проанализирао све његове могуће последице пре него што је повукао потез. Али није се поколебао. Ако на време обавести све које треба, неће бити превише проблема. Боље је да претрпе и мало додатне опасности, само ако их то тргне из ове бесмислене апатије.

Пожурио је да што пре дође до самог пункта, али није дозволио да га ужурбаност помете у спровођењу свих потребних мера безбедности. Све је било у реду. Ушао је и поздравио се са Виолетом која је била дежурна за ову недељу. Одмах јој је пренео шта је урадио. Сложила се са њим, да ли изистински, или само зато што је већ било касно да се било шта промени није ни важно. Преузела је на себе обавештавање осталих, а он је одлучио да мало одрема. Требаће му сва енергија за оно што предстоји.

* * *

Ден и Тоширо расправљали су се међусобно, анализирајући на једном од рачунара поруку која је управо пристигла.

„Превише је опасно“, инсистирао је Тоширо. „Не можемо бити сигурни да порука није постављена од стране Агенције.“

„Можемо“, одговори Ден. „Једино Жан Лик зна ствари које су ту наведене. Видиш овде где спомиње испуњење маторчевог обећања и спремност на слушање лоших и бајатих фазона. Обећао сам му раније да га тек чека добро зафркавање с моје стране. А једино он толико ужива да ме зове матори. У ствари можда у томе у потаји уживају и неки други полетарци, али једино он се усудио да ми то каже у лице.“

Помињање полетараца чији добар део више није био међу живима, навукло је тамну сенку на Деново лице.

„Добро, признајем“, настави Тоширо. „Да су га ухватили, тешко да би га натерали да напише нешто толико уникатно, свакако не могу проверити да ли је испунио њихов захтев. Остаје ипак опција да се он добровољно придружио Агенцији. Можда су му обећали нешто довољно добро да вас све изда?“

„Не, то није опција. Знам га ваљда толико да могу бити сигуран да није издајица. А поред тога осећам да је порука права. Нешто изнутра ми то говори. А ти ту мудрујеш, а знаш да знам да и ти осећаш исту ствар.“

„А ти исто тако знаш, да ја одлично знам и то, да и ти као и ја поред тога иза ове поруке осећаш и опасност. Нешто лоше ће се десити. Не можеш занемарити могућност да и Агенција прати ове сервере. Можда нису у потпуности разбили шифру, али у поруци се јасно спомиње састанак. И тачно време. Само још и место да је отворено наведено, па да буде тотална катастрофа. Овако прикривено је као безбедније, али Агенција лако може да пошаље одреде на сва најсумњивија места. Не знаш које све ваше пунктове су открили.“

„То је чињеница. Али, ко каже да ја морам буквално да следим оно што је написано у поруци. Нећу се појавити у самом пункту, нити ће то бити баш у то време које је наведено. У Паризу постоји и резервна телепорт јединица за коју само ја знам. Као и у сваком другом граду где има наших пунктова. А могу да дођем сат, два раније па да натенане приђем пункту. Са потпуним осматрањем ситуације пре него што се појавим на виделу. Нисам блесав да се само тако ушетам у клопку.“

„Тврдоглав си. Добро. Можда бих и ја био исти такав и урадио исту ствар да су неки моји људи у питању. Мораћеш ипак да прихватиш једну ситну измену плана.“

„Је ли? А коју то?“

„Идем и ја са тобом. Нема шансе да те пустим да се сам забављаш.“

* * *

Парк је био прилично запуштен. Асфалтиране стазе, готово потпуно зарасле у траву, једва да су се распознавале међу ижцикалим зеленим површинама. Ако је назив зелене површине прикладан за земљу прекривену набујалим травнатим коровом свих врста, облика и боја. Зелена је ипак доминирала. Некада стално орезивани украсни грмови, сада су више личили на дивље, неконтролисане живице. И дрвеће је услед недостатка пажње помало подивљало и попримило злокобнији изглед.

Иако су се на гранама већ зеленили нови листови, на асфалту испод неких крошњи, још је било натрулих остатака лишћа које је отпало прошле јесени. А онај слој слепљене бљузге који се утаборио у сваком удубљењу, врло лако је могао бити остатак претпрошле, а можда и оне пре ње. Већ дуго нема никога да то почисти. А крошње су толико набујале да ни киша не може да удари довољно јако да би све то спрала. Једино су светиљке, које се додуше никад више нису палиле, поломљени остаци клупа и понека разваљена канта за смеће, указивали на чињеницу да је то некад био уређени парк.

Како је сада све другачије, мислио је Жан Лик. Сећам се својих некадашњих шетњи по овом парку. Тада сам имао десетак година. А види га сада. Више личи на шуму. И то неку од дивљијих. Само још да неки вук искочи из оног жбуња и слика би била потпуна. Нема више људи који би га одржавали, нема ни оних који би шетали по њему. Макар више нема ни смећа, јер нема ко да га баца. Сада се ретко ко уопште и усуђује да зађе у њега.

Погледао је на сат, чисто да скрене мисли са овако туробне теме. Ближи се време састанка, боље би било да крене назад. Дозволио је себи да се оно што је требало да буде склапање очију на десет минута, претвори у два сата цоњања и после тога му је свакако требала једна добра шетња да мало разбистри главу. Само, сада је дошло време да се врати озбиљним стварима. Пустио је корак да што пре стигне назад у пункт.

Једно пола сата пре заказаног термина за састанак са Деном стигао је на одредиште. Више по навици, готово механички, пролазио је кроз стандарне безбедоносне провере. Успори кад стигнеш на двадесетак метара удаљености, добро осмотри околину према свакој од прилазних улица, провери сва врата и прозоре на оближњим кућама, ... Стигао је до треће, и тек онда схватио да је требао да стане већ код претходне ставке. У сваком од прилаза, које је могао да види са свог положаја, било је сумњивих ликова. Није му требало дуго да схвати да су то сигурно агенти Агенције. Једна група управо је кренула право према пункту. Није имао много времена да одабере свој наредни потез.

Тек су пристигли, убрзано је размишљао. Баш смо баксузи. Очекивао сам да реагују на моју поруку и да пошаљу трупе на неке пунктове које су открили, али свакако нисам предвидео да знају и за овај. Наше мере за одвлачење пажње на другу страну нису успеле. Нису ме још увек запазили, ако продужим моћи ћу да скренем, па да се после вратим са друге стране и покушам да нађем Дена и упозорим га пре него што улети у клопку.

Иако му је било јасно да је управо то што је прво помислио био и тактички најбољи потез у овој ситуацији и да би без даљег размишљања требао да поступи управо тако, поглед на специјалце који прилазе вратима пункта и већ стављају руке на оружје, потпуно спремно за моменталну употребу, навело га је да се предомисли.

Ма заједи тактику, опсовао је у себи, ако не кренем одмах на њих, искасапиће Виолету. Гарант неће поступити по плану и одмах се одтелепортовати на безбедно. За Дена је свакако сигурније да она направи што већу фрку, да би се специјалци открили пре времена.

И без много даљег размишљања јурнуо је напред. Људи из групе која је прилазила пункту били су му окренути леђима и нису га одмах приметили, али ови резервни који су се шеткали околу свакако јесу и одмах су уследили узвици упозерења и трчање према њему. Викали су толико гласно да их је сигурно чула и Виолета, таман су је упозорили уместо њега. Сад је могао да се сконцетрише искључиво на трчање.

Да је Жан Лик имао времена да се окрене и погледа иза себе, видео би да га је његова исхитрена акција довела у прилично гадну ситуацију. Испред њега десетак специјалаца који се окрећу, потежу мачеве и самостреле и спремају се да га дочекају, а иза њега из две улицице надире још по десетак из сваке. Сви са истим намерама. Што пре онеспособити блентавог црнца који им се умешао у план. Али чак и да је у том моменту и имао времена да размишља и могућност да се врати уназад кроз време, његови постуци би како год окренеш остали исти.

Могли би ипак рећи да је сво ово, шта би било кад би било разматрање, прилично беспредметно, јер Жан Лик није имао времена ни да се окрене а камоли да преиспитује своје одлуке. Једноставно је јурио напред, уз повремено застајкивање и скакутање лево десно да би представљао што тежу мету. Прву стрелицу избегао је полу-случајно, више рефлексно. Код друге је већ док је долетала знао како да се помера. А онда је осетио како улази у такозвану зону. Ништа га није могло пореметити. Клизио је напред, просто лебдећи између стрелица које су надирале у рафалима. Готово као да се кретао кроз успорени снимак неког филма. А тада му је једна стрелица прозујала поред увета, долазећи иза његових леђа. Нападаци који су јурили за њим очито су такође решили да припуцају. Знао је да ће већ следећа, вероватно пронаћи свој циљ.

Штета, готово да сам успео, помислио је. Нема сврхе да сад пред сам крај одустајем. Идемо даље на шта буде.

И наставио је да трчи чекајући ту злокобну стрелицу која ће му се вероватно већ у наредном трену забити међу лопатице. Само што она никако да стигне. Није знао шта је разлог томе, али није трошио време на

ишчуђавање. Већ се примакао довољно да извуче мач и припреми се за напад. И специјалци су одбацивали самостреле који би у кркљанцу представљали већу опасност за саборце него за противника и грабили сечива уместо њих. Жан Лик није обраћао пажњу на њихове припреме. Улетео је међу њих, размахујући мачем и увијајући тело ради избегавања њихових оштрица. Измицао им је као што је до малопре измицао стрелама, без напора, готово неподношљиво лако. Био је попут главног јунака неког старог филма о нинџа ратницима, оних у један против стотину стилу, његово сечиво прозујало је кроз специјалце и убрзо су око њега лежала само њихова мртва исечена тела и није више било противника за даље сецкање.

Окренуо се да погледа шта се то догодило с онима који су му долазили с леђа. И ту је стање било исто као и око њега. Сами лешеви. Само што су ови били прободени стрелама. Осетио је да му неко прилази с леђа и муњевито се окренуо уз замах мачем, само да би му руку дочекао снажан стисак шаке, који је у месту зауставио његов ударац.

„Полако с том чачкалицом дечко“, обратио му се Ден. „Могао би да се повредиш. Штета би била да после овако велелепне борбе забрљаш на самом крају.“

Жан Лик је само клонуо на колена, а секунд касније почео је да се смеје. Гласно и неконтролисано.

„Хајде дечко, нема потребе да ми се увлачиш“, наставио је Ден. „Знам да сам ненадмашан и невероватно духовит, али ово стварно није био баш толико добар фазон.“

Жан Лик је тек на ове речи упао у прави смејући делиријум. И то такав, да ни Ден ни Тоширо, који је стајао поред њега, нису могли да остану равнодушни, придружујући му се у ипак нешто уздржанијем тону. После десетак секунди оваквог веселог расположења, њих двојица су га придигли, а онда су сви заједно ушли у пункт. На вратима их је дочекала Виолета.

„Ово је било невероватно“, ускликнула је, обраћајући се највише Жан Лику. „Чула сам повике и бацила поглед кроз прозор, таман на време да видим твој јуриш. Био си величанствен. А онда кад сам помислила да је све готово и да ће те оне две групе које су ти пристизале са леђа напунити стрелама, изненада су почели да падају као покошени. Дуге стреле које погађају једног по једног. И покоја стрелица из самострела са истим учинком. Невероватно. Али ништа према ономе што си извео на крају. Тако нешто стварно никад нисам видела.“

Бене руке већ су грлиле Жан Лику, пружајући подршку похвалним речима. Жан Лику није требало много да јој узврати загрљај.

„Да“, прекиде их Тоширов озбиљни глас. „То је све било прилично невероватно и одлично изведено од стране младог Жан Лика, али ако си добро гледала, могла си приметити, да су неки од специјалаца видевши да је ствар изгубљена, подвили репове и побегли. Сада су вероватно већ стигли до телепорт јединица, а можда су се већ и пребацили до базе. Овај пункт је дефинитивно проваљен. Морамо да се чистимо. Купите све што је неопходно, уништавајте остало и бришемо.“

Њих двоје на моменат су збуњено гледали у Тошира, кога су ево управо сада видели први пут у животу, а већ им се обраћао као да очекује да га моментално послушају. Само тренутак оклевања, који је кратко трајао. Деново лице јасно им је говорило да је управо беспоговорно испуњење Тоширових команди оно што се у овом моменту од њих очекује. А то су одмах потом и урадили. За пар минута све је било готово.

* * *

Малиновић је стајао у главној соби напуштеног пункта у Паризу и нервозно лупкао стопалом о под.

И овога пута су ми измакли за длаку. Досадило ми је већ да упадам у њихова скровишта тик након што су напуштена, а сви они далеко и на сигурном. И телепорт и ометач су наравно опет уништени, ништа се из њих не може извући. А агенти су готово сигурни да је и Двоструко сечиво био присутан. И он и онај Јапанац. Таман сам помислио да смо имали невероватну срећу да један од само осам пунктова за које смо имали спремне телепорт јединице у близини и могућност да пошаљемо трупе на њих у тако кратком року, буде баш онај прави. Проклети неспособни специјалци. Колико до сто ђавола треба да их буде на гомили да би успели да савладају три човека?

Поново се присетио догађаја од пре неколико минута, кад су дојурили до пункта, развалили врата и улетели унутра. У моменту док су упадали готово се понадао да ће стићи на време. Само трен пре него што су ушли још увек је чуо пиштање телепорт јединице. А онда баш док су јој притрчавали, она је експлодирала онеспособивши притом и двојицу најближих специјалаца. Очито то ипак није био звук саме телепортације него знак да ће се ускоро активирати самоуништавајући механизам. Али на поду се ипак још увек назирао траг недавне телепортације. Ма није прошло ни минут и по од њиховог бекства. Подијум телепорта још увек је био топао.

Време је било да се врати у садашњост. Не сме показивати малодушност. Притиснуће још јаче и на послетку ће пронаћи траг који ће

га довести до Двоструког сечива. А тада неће дозволити да му још једном измакне. Нареднику који је бленуо у њега и чекао наређења, дао је само кратак сигнал руком. Време је да се чисте одавде.

* * *

Ден, Тоширо, Жан Лик и Виолета управо су искорачили из телепортационог круга. Дену је требало неколико секунди и пар брзих погледа унаоколо да би успешно препознао просторију у којој су се обрели.

„Ница“, обратио се потом Жан Лику. „Није лош избор. Ко је тренутно дежуран у овом пункту?“

„Мелани и Емилио“, одговорио му је Жан Лик, а двоје поменутих управо су уз приличан опрез извиривали кроз врата.

„Мрзим ове твоје непланиране телепортације Жане“, јавила се Мелани тобоже строгим гласом, а онда је приметивши Дена брзо заћутала. Он им је само дао знак руком да га прате до суседне просторије.

Тамо су свих шесторо поседали по патосу. Још док су се размештали Емилио је рапортирао како су Агенцијске трупе примећене у околини још седам пунктова и како су сви до једног успешно евакуисани. Тоширо и Ден седели су са једне, а четворо млађахних Гоустбастреса са друге стране. Ден је прелетео погледом по њиховим лицима. Баш се потрефило да сви присутни буду полетарци које је раније спомињао. Гледали су га нетремице, чекајући да им се обрати.

„Сада би ми највише легао један добар фазон“, започео је Ден, „и радо бих вас све мало зафркавао, али ипак треба да попричамо о озбиљним стварима, па и ја морам мало да се уозбиљим, колико год тешко да ми то пада.“

Док је причао, наставио је да их посматра. Лепо се видело како им његов озбиљан тон са лица уклања сваки, ма и најмањи наговештај осмеха.

Добро је, сад су спремни да прихвате неминовно, помислио је пре него што је наставио да говори.

„Гледам вас. Сво четворо сте млади. Готово деца. Нисте дуго у покрету. Можда би неко други пожелео да је за ову прилику могао да сакупи прекаљеније борце. Није да сам имао прилике да бирам, али верујте ми да ми је у ствари драго што судбина није одлучила да буде тако. Још је боље да бакљу предам најмлађима, онима са највише свежих и смелих идеја. Јер баш те најсмелије ће вам у будућности бити и најпотребније. Можда већ назирете о чему то причам. Али ево да лепо

натенане све изговорим. Знате шта је све задесило Гоустбастерсе. Три главна пункта сравњена су са земљом, људство је скоро па преполовљено. И нека каже ко шта хоће, ја врло добро знам да сам ја тај који је највише одговоран за те губитке. Колико год то било наизглед немогуће, морао сам некако предвидети акције противника. Онај на врху је увек најкривљи за неуспех.“

Видео је у њиховим очима наговештаје протеста, па их је покретом шаке зауставио и пре него што су стигли да их изрекну.

„Знам да ми не замерате и знам да мислите да би свако други на мом месту прошао још горе. Можда је то и тачно, али све то сада стварно није битно. Оно што је битно је следеће. Сви Примови, то јест Смрде, да их назовем именом на које сте навикли, желе моју и Тоширову смрт. И цела Агенција, а и сви њени господари из сенке желе то исто. Урадиће све што је у њиховој моћи да то и остваре. Претпостављамо делимично који су њихови разлози за такве очајничке мере и баш због свог тог њиховог фанатизма не смемо та сазнања да поделимо са вама.

Из истог разлога сам и одлучио да се повучем из Гоустбастерса. Ни да вас је десет пута више не би могли да ми помогнете, јер наш пут из очигледних разлога не може бити пут фронталног рата. А ја више не могу да помогнем вама. Уместо да будем од користи, ја уместо тога представљам опасност за све остале. Малтене као темпирана бомба. Питање је само колико њих ћу да повучем за собом приликом експлозије. Можда ја и успем да се извучем, али шта ће бити са вама. Не желим више да други гину због мене. Да Агенција на основу Жан Ликове поруке није наслутила да бих могао да се појавим у Паризу, не би ни послали одред у тај пункт. Очито је био откривен, могли су да га заузму кад су хтели, а ипак су чекали и ударили тек тада кад су помислили да ћу и ја бити ту.

Значи, јасно је. Најбоље је да о мени знате што је могуће мање, по могућности ништа. Баш зато сам раније и оставио ону поруку на Нету. А сада, иако сам наслутио да ћу тиме угрозити нечији живот, дошао сам на Жан Ликов позив само зато да све ово лепо и гласно некеме и лично кажем. Да знате тачно шта је иза свега. И да све то лепо пренесете свима. Али нема више тога, јасно вам је зашто. Све ово се лако могло завршити и много другачије. Мало је фалило да сада уместо што овако лепо ћаскамо, специјалци прикупљају наше лешеве, или да нас што је још горе живе и заробљене воде на испитивање. Понављам, ја сам опасност, запамтите то за сва времена. И нећу више да је доносим на ваш праг.

Али хајде сада да испуним и други циљ свог доласка овамо. Желео сам и да се лично опростим барем са неким. А ви ћете све што сам рекао пренети даље. А сада најважнија ствар. Жан Лик, устани!“

Ден је устајао говорећи последњу реченицу. И Жан Лик је истог трена скочио на ноге. Ден је са леђа откачио држаче за два мача, скинуо их оба, заједно са футролама и пружио их Жан Лику.

„Време је да неко други постане Двоструко сечиво. Гледао сам твоју данашњу акцију. Била је исхитрена и глупа, али у исто време и неопходна. Вођа понекад мора да зажмури и уради глупост, иако врло добро зна да је у питању баш то, невероватна глупост. А онда иако је у безизлазној ситуацији, мора да истера ствар колико год може. Колеге и пријатељи не смеју се олако отписивати. А ти си урадио управо то. Ниси им дозволио да те победе. Чак и да су те убили, знао би да си урадио све што је у твојој моћи да спасеш Виолету. Због тога мислим да баш ти заслужујеш ове мачеве. Чувај их и користи најбоље што умеш, ако добро савладаш технику мачевања са обе руке, од ова два нема бољих за такав стил борбе.“

Жан Лик је прихватио мачеве, држећи их пажљиво, готово као да су од стакла и да ће их сваки његов непромишљени покрет уништити за сва времена. Онда се мало опустио и полако један по један извукао из корица и загледао га детаљније, а онда и замахнуо који пут са сваким, да осети како му лежи у руци. Мач за леву руку био је краћи, тек нешто дужи од пола метра, са ширим и јачим сечивом и користио се углавном за блокове и пробадања. Мач за десницу био је дужи, барем седамдесетак сантиметара тањег и еластичнијег сечива, одличан за сечење. Оба су били врхунски примерци, почев од квалитета материјала од којег су израђени па до савршене избалансираности и једноставне елеганције свакога од њих. Видело се на први поглед да су творевине највећих мајстора свог заната. Док се Жан Лик још увек дивио поклону, Ден је наставио.

„Ово за тебе није само част већ и огромна одговорност, али ти то сигурно и сам добро знаш. У стварности ја немам моћ да ти предам руковођење над Гоустбастерсима, само сам ти дао мачеве као симбол своје подршке. Прави вођа Гоустбастерса постаћеш тек када те прихвате као таквог, када будеш знао да ће сваки од њих спремно да улети у смрт за тебе, знајући да си и ти спреман на исти поступак за свакога од њих. Договори се са осталима, смислите шта је најбоље за Гоустбастерсе и онда тај план спроводите у дело. Немојте да покушавате да ме тражите, нећу се више јављати ником, највише ћете ми помоћи ако сте што даље од мене. Већ сам све рекао, најбоље да се не понављам превише. Од силних речи заборавићете суштину.“

Ден је застао на секунд посматрајући кратак сев у Жан Ликовим очима, а онда одмах наставио, да предупреди идеју коју је овај управо смислио.

„Видим те и знам шта си помислио. Немој то да радиш. Ни случајно немој да се маскиран користиш мачевима имитирајући мој стил да би се пред Агенцијом и Смрдама претварао да си ја. Можда би то на кратко и скренуло њихову пажњу са мене, али веруј ми нема од тога неке стварне користи. Твоја прерана смрт никоме не би помогла, Агенција и Смрде би убрзо открили превару, па ако има нешто што знају о мени, то је свакако то да нисам тако лепо обојен као ти. А за Гоустбастерсе то би у оваквом тренутку вероватно била катастрофа. Твоја оданост не припада мени, већ свима њима. Ради оно што је најбоље за њих. Спречи да се распу и да постану лак плен за Агенцију. Повежи их, дај им нове задатке, нове циљеве, нове визије. И биће бољи и јачи него икад.“

Сада је тек у Жан Ликовим очима засијала нека нова чврстина. Ден је коначно био задовољан.

„Време је да се опростимо. Збогом децо, били сте дивно друштво, али нашем дружењу мора доћи крај.“

Поздравио се загрљајем са сваким појединачно, са Мелани, са Емилиом, са Виолетом и на крају са Жан Ликом. Видео је трагове суза у очима свакога од њих, а такође није покушавао да заустави оне у својим. Жан Лик му је на крају зграбио шаку у чврст стисак своје, насмејео се и прошаптао, као бојаги кришом, али не довољно тихо да и остали не би могли да га чују.

„Збогом матори. Пази само да те не стрефи срчка услед свог тог узбуђења, мораш да пазиш, ближиш се кризним годинама. Или што је још горе да ти се те твоје старе кости укоче од артритиса или реуме па да не можеш да држиш мач како треба. Тешко бих поднео да чујем тако нешто.“

Обојица су се ведро насмејала, а Ден му је у одговор поручио следеће.

„Тако треба момче, удри само. Па зар ниси већ до сада схватио да сам изабрао баш тебе само зато што си ти убедљиво најбољи клоун од свих осталих. Кад већ морају да срљају у пропаст, боље да то раде док их неко засмејава. А ту су и ти твоји блиставо бели зуби који непрестано сијају унаоколо. Тебе треба да истуре напред да би заслепио противника. Нико не може дуго да гледа у толико бљештавило.“

Сада су се већ сви редом смејали. А онда је Ден дао знак Тоширу и њих двојица кренули су ка вратима. Видевши изненађене погледе осталих, Ден је још увек се смешући прокоментарисао.

„Знам да вероватно не бисте то радили, али за сваки случај не идемо одавде телепортом. Ко зна да ли бисте некада ипак дошли у искушење да откривате где сам се преместио одавде. Најбоље је да вас од таквог искушења сачувам. Као што рекох раније, збогом децо. Све

најбоље вам желим. И ко зна можда се једног дана поново сретнемо. Можда у неком бољем и лепшем свету.“

Рекавши то Ден, а за њим и Тоширо заједно су изашли на улицу, а онда одмах без икакве потребе да се претходно договоре, обојица су истовремено потрчали према западној страни града. Право у залазак сунца. Кроз отворена врата, немо су их посматрала лица четворо младих Гоустбастерса, желећи им сретан пут.

ЧЕТВРТО ПОГЛАВЉЕ

ИЗ ПАКЛА

1.

Први круг

О себи је одувек размишљао искључиво као о Џонатану. У ствари, не баш одувек. У раном детињству, невољно је прихватио и одазивао се на име које је добио по рођењу. Али негде око десете године, постао је потпуно свестан своје истинске личности. Иако су га родитељи и сви остали и даље звали по крштеном имену, оно за њега више није постојало. Добро је знао ко је и шта је. Он је Џонатан. Ни више ни мање. Нису му били потребни додаци као што је презиме, а свакако није подносио скраћивања у надимке. Џон, или можда, што је још горе Џони, одвратно. Он је Џонатан, човек посвећен патњи других бића. Прецизније, човек који живи искључиво за и од патње других бића.

А сада, Џонатан није био у добром расположењу. Другим речима, био је бесан као рис. И последњи међу његовим примовским заробљеницима успео је да га превари. Да склизне у лаку и брзу смрт, осујетивши тиме све његове планове, све наде и сва очекивања. Уместо да се по први пут наслађује мукама непознате ванземаљске расе, све што је на крају добио био је победнички осмех умирућег Прима, који иако зна да одлази у смрт, такође зна да то чини поносно и непоражен, на начин и у моменту који је сам одабрао. Јадно, фрустрирајуће и крајње незадовољавајуће. Готово патетично.

А пре само десетак дана био је пун себе. Испоручили су му петнаест Примова, да поступа с њима по свом нахођењу, све у циљу извлачења информација. И сада је у својим сећањима могао да издвоји и готово опипа то незапамћено усхићење које је том приликом осетио, толико је снажан и незабораван био осећај моћи који га је прожимао. Узбуђење је било скоро истоветно оном које је доживео приликом посматрања самртничких мука своје прве људске жртве. Чекало га је нешто ново, нешто уникатно, нешто што би запамтио за сва времена. Нешто непоновљиво.

И све је почело одлично, ма више него одлично, управо у складу с очекивањима. Примове је одмах по пристизању распоредио у одвојене ћелије. Да им у потпуности онемогући било који вид комуникације. Да се

мало у осами, препуштени сами себи, чваре и размишљају о својој судбини. Да стигну да се забрину и постану напети. Колико му је то време требало да их доведе у психичко стање одговарајуће за њихов даљи третман, толико му је, а вероватно и више, значило и као период упознавања основа њихове психологије. Никад раније није се сусретао с њима. Морао је да открије какви су, како ће реаговати на психички и физички бол и друге факторе који ће му помоћи да изнађе најбољи и најефикаснији начин за њихово мучење.

Ма да је само имао неограничено време на располагању, све би било много лакше. Али од њега су се што пре очекивали неки резултати. Није да се претерано обазирао на те захтеве, али није могао ни да их у потпуности занемари. Зато је - уместо да на свим заробљеницима примењује исти, његов већ одавно уходани систем, полако, једног по једног и за сваког по истом рецепту од почетка до краја - морао да комбинује. Неки нису добијали ни воду ни храну, неки само воду. Некима је повремено пуштао струју у делове намештаја у ћелијама, а некима у храни давао халуциногене супстанце. И још низ других ствари које је током година успешно примењивао на људима. Неочекивани бол, изненадно олакшање, усамљеност, притисак неизвесности. Све у циљу добијања реакција на различите стимулансе. Морао је за почетак открити да ли се и они у оваквим ситуацијама понашају слично људима. Нема смисла да крене са мучењем пре него што сазна шта може да очекује.

Зато их је поред свега и посматрао. Дobar део времена у тим првим данима, провео је уз мониторе на којима је могао да види сваку од ћелија понаособ. Гледао је и памтио. Сваки трзај тела, сваку промену израза лица. Сваки покрет, сваки поглед. И научио је много, по њему не у потпуности довољно, али ипак много. Остало је свакако нешто недоречено у њиховом понашању. Нешто недефинисано, као нека тајна коју чувају и пажљиво скривају као змија ноге. Да ли је то само лажно сећање које је на основу садашњих сазнања преплео са оним правим, или је и тада стварно тако осећао, није више ни сам био сигуран. Било је ту свакако нешто што му је сметало, само што није на време обратио пажњу на то.

Седмог дана, кренуо је са конкретним стварима. Издвојио је петорицу за које је проценио да су најслабији и преместио их је у салу за физичко малтретирање. Била је то лепа пространа, добро изолована собица са много дивних помагала. Убрзо су сва петорица били привезани, свако у својој фотељи са дугачким наслоном, специјално дизајнираном за те намене. Намерно их је ставио све заједно да могу међусобно да се виде и буду свесни кроз шта све пролази њихов колега који је тренутно на

обради. Некад и сам поглед на туђе муке делује више и јаче него сопствени болови. Прво ће из ових слабића на брзину да извуче шта се већ може извући у тако грубом и поједностављеном поступку, из кога су изостављене све оне његове суптилне финесе, затим ће поднети извештај, а после ће већ полако и натенане да се наслађује са осталима. Биће довољно времена да се на оним способнијим и јачим примерцима испробају све процедуре, ма за њих ће сигурно измислити и нешто сасвим ново. Нових идеја увек је имао на претек.

Прво их је пустио да се тако гледају једно пола сата, чисто да стигну да замисле шта све може да им уради. И даље је посматрао све њихове реакције. И видео је нешто у њиховим погледима, нешто што га је на тренутак забринуло, неку комбинацију решености и помирености са судбином. Али брзо је повратио добро расположење, па опште је познато да нема те решености коју он не може да истопи. Као што сваки метал прелази у течност када га довољно загрејеш, тако и свака воља попушта под његовим челичним стиском. Може да потраје, али како год окренеш, тотални крах његових, како их је он најчешће звао пацијената, неизбежан је попут смрти. Само што овога пута није имао времена за префињеност и суптилност. Колико год би он радије све то обавио далеко полагањем, да лично искуси оштри страх који леди крв пацијената и добро упије сваки моменат њиховог ужаса. Мораће да ради брзо, брутално и ефикасно.

Време је, помислио је, спремни су.

И онда је дошетао до средишта собе, пришао сточићу на којем су били поређани разни инструменти и лагано, посматрајући услуг, кришом али уз највећу могућу пажњу, сваку реакцију привезаних Примова, почео да пребира прстима по њима. Затим се као леднуо и повукао прсте, да би намах извукао хируршке рукавице из џепа лекарског мантила и пажљиво их навукао на обе шаке. А затим пажљиво привезао платно преко уста. Све ово уз поглед дубоког извињавања упућен сваком од пацијената, који је уместо речи говорио да му је невероватно жао што је дозволио себи такво непоштовање лекарске етике. Да додирне инструменте голим рукама, нечувено. Али у истом погледу ишло је у пакету и уверавање да немају због чега да брину јер је исте претходно добро орибао.

Иако је журио, није могао себи да ускрати ове ситне финесе које су му причињавале толико задовољство. Морао је обезбедити макар мало ужитка. Једино што у овом случају реакција пацијената није била одговарајућа. То свакако није било до њега, све је одрадио на највишем нивоу, они су криви, они и њихов тотални недостатак суптилности. Само да је имао нешто више времена да их проучи. Ма нема везе, одрадиће ову петорицу, макар и без трунке задовољства, а после ће додатно поучен да

се наслађује са осталима. Зграбио је повећи скалпел и кренуо до најближег Прима.

А тада је наступио крах. Није поштено ни зарезао, а већ је самим додиром осетио да нешто не штима. Тело уопште није реаговало. Погледао је искежено, али непомично лице Прима и схватио истину. Мртав је. Одмах затим, запухнуо га је снажан талас смрада који се подигао са леша. Сва срећа да је и тада као и увек био спреман на све. Брзо се повукао до сточића са инструментима и наместио на лице маску са филтером што је брже могао, да би одмах потом готово дотрчао до следећег пацијента. Само да би потврдио своје најгоре страхове. И он је био мртав. А исто тако и остала тројица. Није их ни пипнуо, а ипак су умрли. Катастрофа. Није могао да поднесе поглед на њихова лица на којима му се, вероватно само учинило да види победнички кез који су му упутили као свој последњи гест пред смрт. Истрчао је из собе, не заустављајући се ни да скине маску с лица.

Касније је наравно схватио шта је проузроковало њихову смрт. Требао му је готово читав дан пажљивог сецирања и анализирања њихових унутрашњих органа. Што када се изговори овако у једној реченици делује просто, а у ствари је била прича за себе која заслужује да буде испричана са много више детаља. Још се жежио на саму помисао на отварање грудног коша првог Прима. Наравно, сецирање лешева није му пружало ужитак као сечење живог бића - нема никакве реакције, где је ту онда задовољство - али у овом случају чекало га је нешто ново и непознато, па му је срце ипак узбуђено лупало. Он ће бити први човек који је заронио у тајне примовске утробе.

Споља није било суштинских разлика у односу на човека. Расекао је грудну кост и отворио грудни кош. А тада је наступио кошмар. Готово моментално. Стигао је само да види одвратну густу, жуто-зелену масњикаву течност како куља из распаднутог мехура, који је био у средишту стомака, и преплављује све остале органе изазивајући бурну реакцију при самом додиру. Намах је почела да кључа, утроба је почела да се пуши и за пар секунди све се распало уз праскање и прскање делова организма на све стране. И по њему наравно. Што не само да је било одвратно већ и прилично опасно. Комади меса нису му сметали, али капљице прокључалог жуто-зеленог растварача свакако јесу. Просто је осећао како му прогоревају слојеве заштитног одела и маске. Није смео да дозволи да му нешто од тога дође и до отворене коже.

Појурио је напоље, скидајући успут маску и кидајући одело са себе. То га је спасило од киселине, али му је исто тако омогућило да пре излазка осети и све миомирисе који су се дизали са распаднутог леша.

Стиснуо је зубе и изјурио из лабораторије залупивши за собом врата, али одмах потом грчеви су га протресли, потпуно му преврнувши утробу и по први пут у свом животу избљубао се насред пода, згађен оним што је видео и осетио. Још једно искуство којег би се радо одрекао. Некако се довукао до купатила, свукао све са себе и убацио се под туш. Да спере сву ту гадост. Али није имао времена за бацање. Сабрао се, обукао чисто одело и кренуо на рашчишћавање лабораторије. Уз рад ће најбоље смислити решење проблема.

Леш другог Прима ставио је у провидни заштитни контејнер. Сва срећа да је при руци имао сву могућу медицинску опрему. Сада је помоћу апаратуре управљао аутоматском тестером за сечење костију. А затим са кљештима помоћу којих је растворио грудни кош. А онда опет иста брљотина као и прошли пут. За неколико секунди имао је још једну бљузгу примовских остатака. Барем је сада све остало унутар контејнера. Очито је проблем у самом ваздуху, унутар контејнера и даље има ваздуха. Треба некако да га извуче. На следећи контејнер прикачио је компресор. Морао је то приручно да изведе, нико није предвидео такву опцију. Затим је поновио целу ствар са трећим Примом. Овога пута није добио примовску кајгану после десет секунди. Добио ју је после педесет пет. Контејнер једноставно није могао херметички да се затвори. А и минимално дотицање ваздуха било је довољно да се покрене реакција.

За четвртог Прима смислио је нови поступак. Опет га је ставио у контејнер, али је пре сечења, одлучио да му у стомак убаци формалдехид. Можда то неутрализује онај проклети отров. Убацио је два деци, није се догодило ништа, па је за сваки случај убризгао још два. Тада је зачуо неко чудно крклање, а одмах затим плус ... Није ни морао да отвара леш да би открио шта ће унутра затећи. Још једна брљотина. Сада се већ прилично изнервирао. Остао му је само још један леш. Грло му је горело, посегнуо је за чашом воде да угаси жеђ ... И ту му је синуло. Можда би вода могла да угаси то фурунче у њиховим стомацима? Хајде Јово наново. Спремио је последњег Прима, упумпао му једно две литре воде у стомак, а онда се помолио. Није се догодило ништа. Опет је за сваки случај затворио контејнер, а онда укључио апаратуру. Пажљиво је отворио грудни кош. И тада, коначно успех. Вода је већ продрла право у пробушени мехур и разбућкала и неутралисала ону одвратну киселину.

Напокон је могао да на миру баци поглед на унутрашње органе. Видео је доста сличности са људским. Срце, плућа, готово истоветна. Али стомак. Ту је богами било свега. Није могао баш у потпуности да схвати начин функционисања органа за варење, али у свом животу је свакако ошачовао довољно хемијских лабораторија да не би умео да препозна

неку кад је види изблиза, па била она и унутар туђег тела. Онај мехур је очито био казанче за мешање и кување, а те силне цевчице доводиле су потребне састојке. Некако су били у стању да произведу отров који изазива моментално распадање мехура, а потом и смрт. Не би се зачудио ако онај растварач који му је нанео толико проблема и није сам отров који је изазвао смрт. То је гарант само допунски производ који треба да очисти све трагове. Савршено самоубиство. Отров доводи до цепања мехура и смрти, а сваки каснији па и најмањи доток ваздуха активира средство за чишћење. Без потребе за скривеним таблетицама, ампулама или иглама. И како ће онда да их мучи и извлачи информације кад су тако добро припремљени. Морао је да направи план. И то озбиљан, а не нешто склепано на брзину.

Само што заробљеници нису хтели да играју како он свира. Нису изгледа схватили да му треба тајмаут за планирање. Када је коначно доспео до контролне собе да на мониторима провери стање пацијената, имао је шта и да види. Још петорица су били мртви. И то баш они које је хтео да сачува за крај. Они најјачи. Како су знали? Сигурно су и до њих доспели трагови оног одвратног смрада. То нико жив није могао да заустави, врата операцијске сале била су отворена само на кратко, али и то је било довољно. Али зашто се онда нису сви убили? Још боље, зашто се, када су већ могли, сви нису убили одмах на почетку? Трпели су она његова ситна мучења, пуштање струје, недостатак хране и воде, чак и удисање разних халуценогених материја, а нису урадили ништа. Испада да су, док је он проучавао њих, они у ствари проучавали њега. Добро, тада нису са сигурношћу знали шта их чека, надали су се, али зашто се сви нису убили сада, кад знају да су петорица њихових сународника мртви? Тешко да још увек имају илузије о опстанку.

Гледао је преживеле Примове тражећи одговор. Слатко се насмејао кад га је открио. Ипак нису толико различити од људи. И поред свега, ови преостали се још увек надају да постоји шанса да се извуку. Први кога је засекао, по њему најслабији, реаговао је и убио се тек тада кад је претрпео невероватан физички бол и схватио да може да му буде само још горе, остала четворица јасно су знали да су они следећи и нису хтели да то дочекају. Одлагали су самоубиство за последњи моменат. Код ових у хелијама очито није било тако. Када је до њих стигао смрад распаднутог примовског леша, који им је јасно објавио не само да је њихов сународник мртав, већ и начин на који је завршио, шта се десило? Најјачи су предузели неопходне мере и окончали своје животе. Али ових преосталих пет, још увек немају довољно храбрости за то. Знају да им та опција остаје као могућност, али не желе тако лако да се одрекну живота.

Иако све чињенице говоре да и њих не чека ништа друго до мучење, неки део њиховог мозга још увек одашиље сигнале вере у спас. Једноставно су такви, неће се убити док год имају и најмањи трачак наде да ће успети да се извуку. А он само треба да се побрине да им увек остави један такав трачак.

Али главни проблем је остао. Кад се потегну скалпели, нема више трачака, ни малих ни великих. Како да нападне и притисне њихово тело, психу и свест, кад ће при првом конкретном захвату они једноставно прекинути своје муче. А он више нема времена за ове ситне игарије које је до сада на њима спроводио. Мора да их мучи, морају да осете ону праву истинску бол која прожима цело тело. Која пржи мозак. Да би их мучио тако да све то осете морају бити свесни, а једини начин да их спречи у самоубиству је да не буду свесни. Прилична заврзлама.

А како би било да их онесвести и држи их у несвесном стању све док не смисли начин да неутралише ту њихову стомачну лабораторију? Ако је вода помогла у неутралисању киселине, можда ће исти ефекат имати на све њихове шпеције. Само, како ће да убризга воду у мехур а да их притом не убије? То би морала да буде права операција. А што да не. Није му први пут да оперише. Зар то не би био баш тај идеални начин мучења Примова. Ускратити им моћ да бућкају хемикалије, а онда их освестити и пустити да трпе болове операције на живо без свог највећег адута на који су рачунали. Свакако би волео да види њихов израз кад покушају да произведу отров, а заузврат добију само бућкање воде у стомаку. А скалпел настави да неумољиво реже. Пропиштаће од муче. А он ће коначно моћи да ужива.

Направио је детаљан план операције а затим припремио лабораторију. Сада би могао да онесвести Примове. Али како то да изведе? Које успављујуће средство ће бити одговарајуће за њих? Оно што је до сада на њима тестирао биле су само благе халуциногене супстанце, нису их онесвешћивале већ само привремено ошамућивале. Сада му треба нешто што ће их сасећи у месту. Па кад мало боље размисли и нема много избора. Само два јака успављујућа средства имао је у довољним количинама да би могао да их прикључи на вентилационе системе хелија. А и тако ће бити у проблему. Мора да пропусти огромне количине одједном да би могло моментално да делује. Остаје му само да се мало коцка. Нема везе, неће му бити први пут.

Одлучио је да крене са двојицом Примова, сваком по једно од средстава. Први раствор очито је био преслаб. Није ударио моментално. Да је био још нешто слабији, можда Прим не би ништа ни предузео, али овако ... То је била пресудна мрвица која га је натерала на самоубиство.

Схватио је да почиње да губи свест, успаничио се и покренуо коначно решење. Али зато је други моментално клонуо. Средство га је сасвим обезнанило. Али и овога пута просто је морао да га потера малер. Инструменти су убрзо показали да је и овај Прим мртав. И то не од отрова, већ од прејакe дозе омамљивача. Срце му се готово распукло. На ово средство су изгледа превише осетљиви.

То га је опет вратило на почетак. Али није се предавао. Одабрао је и следећу двојицу Примова и поновио поступак. Код првог средства прилично је појачао концентracију, а код другог ју је за нијансу смањио. Резултат половичан, али и то је био успех. Први раствор и даље је био преслаб. Очито на Примове није деловао на одговарајући начин. Прим се убио чим је схватио да почиње да се обезнањује. Али зато је други моментално пао у несвест. А све функције остале су му стабилне. Савршено. Одмах је исти поступак поновио и на последњем Приму, са истим савршеним резултатом. Ипак није био претерано задовољан. Остала су му још само два пацијента на располагању, ако жели да успе мораће добро да припази.

Припремио их је за операцију. Прикључио их је затим на специјалан апарат за дисање који је сваких пет минута аутоматски убризгавао малу дозу успављајућег раствора. Није знао колико дуго могу да остану успавани, а није смео да дозволи да се пробуде. Тада би се сигурно одмах убили. Ништа се не сме препустити случају. Важно је само да не претера са концентрацијом. Неће сигурно, све је добро одмерио. Ако пак, после успешне операције буду спавали нешто дуже, не смета. Толико ће већ моћи да сачека. А ко каже да ће морати да чека? Кад им онеспособи фурунче, увек може да их буди и на бржи, додуше нешто неконвенционалнији начин. Можда ће њима бити непријатнији, али њему сигурно неће. Насмејао се у себи на ову шалу.

Први Прим био је спреман за операцију. Други је чекао на резервном столу. Основна претпоставка била му је да једино унутрашњост мехура тако бурно реагује са ваздухом. Док су пацијенти живи, мехур је цео и ваздух му неће правити проблем. Барем се он томе надао. Ако није тако, пропаст је неминовна. Држао је палчеве, макар у мислима кад не може у стварности, и кренуо са сечењем. Полако и пажљиво. Кренуо је да отвара грудни кош, готово застао пре финалног потеза, а онда стиснуо зубе и одрадио ствар до краја. Ништа. Нема експлозије. Све је ишло како треба. Коначно мало среће и за њега.

А сада компликованији део. Решио је да шприцем директно убризга воду у мехур. Такав мали убод не би требао да га оштети. Истовремено је прикључио апаратуру за скенирање, да би директно на

екрану могао да прати дејство воде. Пре самог убризгавања, посматрао је неко време слику на монитору да би уочио правилности у раду мехура. Равномерно црвенило. Ради као сат иако пацијент спава. Тренутак је куцнуо. Пажљиво је забио иглу и кренуо да убризгава воду. Узео је највећи шприц од једно пола литре, биће ваљда довољно. На екрану, боје су готово одмах почеле да се мењају. Плава је полако потиснула црвену. Одлично, фурунче се гасило. Успео је.

Убацио је затим сву воду из шприца а потом га фиксирао да не би дошло до случајног оштећења опне. А сада да искључи успављујући раствор и почне да буди пацијента. Не би било лепо да пропусти чари посматрања сопствене операције. Кад већ ужива лекар, што не би и пацијент. И таман кад је хтео да окрене вентил који искључује довод омамљујућег гаса, кад му је пажњу скренула промена призора на монитору. Црвена је поново почела да се појављује. Кроз цевчице је очигледно дотицала нека материја која је полако трошила воду. Овај Прим је разлику од претходног још увек био жив, фурунче је функционисало и кад није био при свести. Проклети мехур, осећа да га нешто гаси и у реалном времену генерише средство за неутралисање уљеза. Ускоро је слика била иста као и пре почетка његове интервенције. Све црвено. Треба му још воде, морао је да се прикључи на неки стални извор.

Па добро то и није проблем, имао је спремну апаратуру и за то. Али, да би је поставио морао је прво да извади иглу. Била је добро заврнута за шприц, није могао само да одвоји шприц без огромног ризика од цепања мехура. А свакако није имао тако дебели наставак, који би могао да се прикључи директно на шприц. Игла једноставно мора напоље. Биће пажљив и успеће. Припремио је резервоар са водом, прикључио на њега дугачку цевчицу са иглом, принео је једном руком до самог мехура, а другом пажљиво ухватио шприц. Ово ће бити пипаво. Муњевитом брзином и страховитом прецизношћу извукао је шприц и на исто место готово истовремено увукао иглу са цевчицом. Одлично, слика на екрану је мировала. А онда само тренутак касније, опет катастрофа.

На екрану су се на месту уласка игле у мехур појавиле жуте тачкице. Игла на цевчици морала је бити нешто ужа од оне на шприцу, иначе не би могао тако брзо да је убаци. Само што је сада ваздух ипак улазио унутра. Није хтео лако да се преда. Пустиће воду, можда стигне да заустави реакцију. Окренуо је вентил, вода је моментално потекла кроз цевчицу, на његову жалост, ипак прекасно. Цевчица је била предугачка и вода није стигла на време. Жуте мрље на екрану непрестано су расле, док је плава боја изазвана водом приспела, већ су се прошириле све до

цевчица, а онда пуф ... Слика на екрану је експлодирала. Као и сам мехур у стомаку пацијента. Једва је стигао да се склони пре него што је она одвратна жуто-зелена киселина кренула да шикља напоље. Успут је на сву срећу успео да вентил резервоара окрене до максимума, па је доток воде постепено угасио пожар. Прекасно наравно, срце је већ престало да куца. Очигледно им је тај мехур највиталнији орган. Без њега нема даље.

Остао му је последњи Прим. Са њим не сме бити ни најмање грешке. Али сада је све јасно, више и нема простора за непознанице и грешке. Све је савладао до танчина. На тежи начин додуше, али нема везе. Прво је пажљиво припремио комплетну апаратуру, а тек онда донео Прима. Операција је ишла глатко. Отварање, довлачење цевчице ... Толико се занео у поступак да ништа друго није ни примећивао. А онда пре самог увлачења игле, пренуо га је крклајући и грцајући звук. Подигао је поглед и видео пацијентову главу која се подигла. Очи су га нетремице гледале, а зубате чељусти отварале су се испуштајући тај грозни звук. Па он ми се смеје, схватио је изненада. Покушао је да на брзину убаци иглу и отвори воду, али и пре него што је почео знао је да је касно. Глава Прима клонула је на операциони сто. Отров је већ обавио своје. А вода коју је пустио директно преко мехура, стигла је, као и претходни пут, само да спречи тотално распадање.

Али како је то могуће? Био је под одговарајућом дозом седатива. Гледао је у отворени стомак леша и схватио шта га је то преварило. Фуруница ради пуном паром чак и кад мозак не ради. И не брани само себе, већ и цело тело. Унутрашња лабораторија схватила је да нека супстанца искључује мозак и кренула је да припрема противотров. Требало јој је времена, али је успела. И то у последњем моменту. Био је потучен. До ногу. И то од стране тих одвратних Примова. У ствари од стране једног бедног мехура без трунке мозга који једино уме да закувава разне бућкурише. Одбацио је инструменте и отишао да се окупа и испава. Заспао је брзо, све у циљу бекства од стварности, али и ту, у сновима, није могао да побегне од призора примовске њушке која му се смеје, ругајући му се због неуспеха.

А сада је могао само да седи у соби за одмор и разоноду док му глава пуца од напетости присећајући се свега тога. Да изнова и изнова проживљава бол због изгубљене прилике. Кад би само могао да се врати на почетак, свакако не би поновио исте грешке. Лако је бити паметан после битке, сада је касно и сво знање које је сакупио о Примовима неће имати на коме да примени. Ко зна, можда ипак негде, још увек постоји неки Прим који чека да им се укрсте судбине. Тада ће боље искористити своје прилике. Сада мора да прогута горку пилулу пораза, сакупи снагу и

позове Клуб. Треба предати извештај, колико год он лош био. А онда, баш кад је узео комуникатор у руке, овај је зазвонио као да жели да упути последњу опомену. На екрану, бљештале су цифре њему добро познатог броја.

Изгледа да ме се неко зажелео, помисли он. Нека се чвари још мало пре него што се јавим.

* * *

Најмлађи представник најужег руководства организације популарно назване Клуб - да га надаље зовемо само Најмлађи да би уштедели на простору, иако свакако није био у цвету младости - држао је комуникатор на коме је управо откуцао број, чекајући да се позвана особа јави. По лицу би се могло закључити да се није бог зна како радовао предстојећем разговору. Звон се оглашавало већ по шести пут. Таман кад је хтео да прекине позив - радостан што ће одложити овај непријатни разговор, али истовремено и љут пошто ће кад тад морати да га обави и још љући јер се позвани усуђује да не одговори, иако врло добро зна ко га зове и да мора да се јави - кад се из комуникатора зачуо сигнал успостављања везе, праћен појавом бледог испијеног лица на екрану. Црне злокобне очи гледале су га нетремице.

„Да“, јавио се глас праћен упитним изразом лица.

„Добар дан Џонатане“, трудио се да задржи што нормалнији тон, али по покретима обрва на екрану који су наговештавали зачетак подсмеха, видео је да је његова нервоза препозната. „Лепо је опет видети твој осмех“, наставио је без обзира на ироничан поглед саговорника, „али као што знаш, дужност зове. Већ дуго немамо никаквих вести од тебе. А нови задаци се гомилају. Да чујемо онда. Какав је извештај?“

Изгледа да је овим питањем успео донекле да поремети надмоћну равнотежу саговорника. Макар му је скинуо осмех с лица. Глас који је у почетку мало подрхтавао, а онда успут хватао сигурност, објашњавао му је шта се све догодило са Примовима и наводио разлоге услед којих се из њих нису могле извући никакве информације. Веома му је пријало да слушајући о његовим неуспесима барем за кратко осети надмоћ у односу на саговорника, па није могао да издржи а да не покуша да га додатно покопа.

„Све у свему, труба. Ниси успео. Немаш никаквих информација и сви Примови су ти помрли“, прекинуо је даље правдање које је допирало из комуникатора. „Јадно, али нема проблема. Ионако нисмо ни очекивали да сазнаш нешто корисно. То су били бедници, најнижи у примовској

хијерархији, највероватније и нису знали ништа битно. Тебе сада чека један други, много важнији задатак. Наравно, само ако одлучиш да га прихватиш?“

Застао је на трен а онда и не сачекавши одговор наставио.

„Твој рођак лично је, као идеалну особу за овај посао, предложио баш тебе“, климање главом на екрану комуникатора говорило му је да настави. „Треба да се укључиш у потрагу за одбеглим научницима. Али, видиш, овога пута нећеш радити сам. Контактираћеш једну специјалну групу, хајде да ипак кажем агената иако тешко да задовољавају дефиницију тог појма, а онда ћеш се прикључити њиховом тиму. Баш овако ћеш им рећи након што им пренесеш детаље, Клуб би веома волео да вам се ја, мислим на тебе наравно, прикључим у овом задатку. Све детаље већ ћеш добити електронски, нема смисла да ти их преносим овако уживо. Јасно?“

Иако се понадао да ће овим оштрим тоном продубити Џонатанову домалопређашњу нелагодност, одмах је увидео да се преварио. Са екрана га је поново посматрало лице испуњено оном истом првобитном сигурношћу и оholошћу. Самим тим његово сопствено постало је много мање равнодушно, што се врло вероватно могло видети и на екрану саговорничког комуникатора. Пауза је потрајала дуже него што је било неопходно. Ледене тамне очи проучавале су га још пар тренутака, а онда се саговорник огласио, надменим али тихим гласом, постављајући питање. Једва је успео да га разуме, толико се унервозио.

„Да“, одговори он, „нисам вам пренео тај детаљ.“

Нехотице је прешао на ви, али се одмах тргао и вратио на личнији тон. Неће се предати, остаће смирен. Он је тај који је надређени.

„Па, то је нешто специфично, надам се да ће те додатно заинтриговати за задатак. Треба само да данас предвече кад будеш сам седнеш за трпезаријски сто, најбоље је да буде дрвен, да примакнеш столицу и положиш обе шаке на сто испред себе и да онда испразниш све мисли из главе и полако кажеш две речи.“

Успео је да овим чудним упутствима макар на секунд поремети неприкосновену надмоћ саговорника. Али мир се убрзо вратио и опет је уследило питање које га је додатно изнервирало.

„Па наравно да ћу ти рећи и те две речи ... У ствари не могу да их кажем - не ваља то говорити улудо, схватићеш то већ и сам - послаћу их комуникатором одмах по завршетку разговора, и њих и све детаље око задатка. То је све, чућемо се касније након што успоставиш контакт, надам се да ће овај задатак задовољити твоје специјалне наклоности и апетите.“

Ироничним завршетком покушао је да поврати предност, али то на саговорника као да није деловало. Његов поглед који површина екрана није успевала да задржи на дистанци, поново му је сврдлао по мозгу, па није ни сачекао да добије одговор, већ је брзо прекинуо везу. Затим је одмах послао поруку са поменутиим речима за контакт, а иза ње и фајл са детаљним упутствима.

Зашто ли се само сваки пут кад морам да разговарам са том сподобом толико узнемириш? Нека, нека сачекаће и њега разна изненађења на путу на који сам га послао. И то богами, крајње непријатна.

* * *

Џонатан је одложио комуникатор. Седео је, толико замишљен да није ни приметио да лупка прстима по столу. Претходни разговор будио је у њему различита, прилично опречна осећања. Најгоре му је било то што је морао да се правда. И то баш том мизерном чиновничкићу, који се питај бога како провукао до тако високог положаја и статуса. И да му на крају тај исти бедник спусти и удари кајлу, закључком да све што је радио уопште није било битно. Пре задатка рекли су му да су потребни што бржи резултати, а сад нема везе. Примови нису ништа ни знали. А он је сво задовољство упропастио журбом. Због чега? Нека, нека. Тим ниподаштавањем, тај јадник му је само повратио пољуљани интегритет. Није више морао да на својим леђима носи терет неуспеха. А за сва та омаловажавања, већ ће му вратити мило за драго. Памти па врати, биће прилике. Кад тад ће га живог појести због тога.

Сурови злуради осмех сместио му се на лице и на саму помисао на могућност да се мало ближе дружи са горе поменутиим чланом руководства Клуба. Али сенка зебње убрзо га је потпуно склонила. Добро се сећао шта му је рођак рекао поводом тога. Нема убијања, осим са његовом посебном дозволом. Ко зна, можда ипак једном и зглајзне довољно да заслужи превремено пензионисање. Показао је и он по коју слабост. Баш у претходном разговору, на пример. Потцењује оне за које је проценио да су испод њега. Види само како је лако отписао све што су заробљени Примови могли да кажу. А о њима самима појма нема. Чак и ако нису имали ниједну виталну информацију, сигурно су знали гомилу других детаља, који можда на први поглед делују неважно, али ако треба да се качиш са ванземаљцима о којима не знаш превише, свака ситница може да буде пресудна. А и према њему се понашао снисходљиво у

моменту када га је натерао да се правда због неуспеха. Превише снисходљиво.

Воли значи да буде баја. Па добро, можда ћу у будућим разговорима са њим намерно да изигравам несигурног дечка. Да мало потпириш ту његову потцењивачку карактеристику. А онда кад једном помисли да са мном може да ради шта год пожели ... Кври, сломићу му шију.

Поново се уозбиљио, прекинувши та маштања. Једна друга ствар га је копкала и време је да јој се посвети. Каква су то крајње чудна упутства која је добио. Прилично интригантна ствар.

Зашто је све толико тајновито. Па још ти, на први поглед потпуно непотребни, детаљи са дрвеним трпезаријским столом и специјалним речима које се не изговарају олако. Ако ме је онај магарац само фарбао с тиме, задавићу га као зеца макар ме рођак после и убио због тога. Ма није, приметио сам му страх у очима. Не би волео да је он тај који треба да седи за столом и изговара речи. Има нешто у тим специјалним агентима што га плаши. И то поприлично. Можда бих то могао и да искористим. Једва чекам да почнем, сва срећа што се вече ближи. А зашто реч вече не бих протумачио као шест сати поподне, нико ми није дао прецизнија упутства. Чекаћу значи још пет минута, а онда почињем.

Скидајући поглед са сата, Џонатан је кренуо у трпезарију. Човек би помислио да ће га добијање задатка који леди крв у жилама једној особи као што је члан руководства Клуба, који је сигурно навикао на разне сурове ствари, забринути, или макар на моменат уплашити, али тај човек би се грдно преварио. Страх очито није био на репертоару осећаја који су посећивали Џонатанову главу. Толико дуго је већ без праве акције, чами сам у овом замку који су му великодушно уступили. Има то и својих лепих страна додуше, сва могућа опрема је ту, лако се дође до одговарајућих пацијената, али све то му је већ помало досадило. А за претходни неуспех се не може рећи да је поправио ситуацију. Време је да изађе мало у свет, потребно му је то, а и свету је свакако потребан Џонатан.

Ушао је у трпезарију, проверио време на сату и видевши да је минут до шест одлучио је да не чека више ни секунд. Сео је за сто, привукао столицу, испружио руке и положио их испред себе длановима окренутим надоле. Удахнуо је дубоко, затим испустио ваздух опуштајући се и празнећи мисли, а онда најмирнијим могућим гласом рекао:

„Скарлип Маглотворац.“

2.

Други круг

Даглас се последњих дана углавном досађивао. Највише због тога што се константно осећао као вишак, можда чак и сметња. Попут петог точка на колима. Ана, Теодор и Најџел били су по цео дан у собици са рачунарима, са главама високо у облацима Теслиних теорија. И оних пар пута кад је покушао да прекрати себи време тако што ће им се придружити, било му је довољно да схвати да им ем не треба, ем га и не желе. Само што га нису отерали.

Нешто су се умудрили, па чим им провириш у собичак одмах прекину са радом и гледају те тако да и сам пожелеш да што пре побегнеш одатле, присећао се он. Очито су загазили у нешто што још увек не желе да поделе са осталима. А у последња два дана још су и гори него иначе. Мрзовољни као прави мргуди. Мора да је нешто запело у тој њиховој науци, не дај боже да су запали у ћорсокак.

С друге стране, Ден и Тоширо били су у сопственим водама. Константно зујање унаоколо, набавке, провере безбедности, па онда физичке припреме. Тренирали су као да се спремају за Олимпијаду. И ту је извисио. Није могао да прати њихов темпо па је стално добијао пацке поводом запуштене кондиције и година. А са његовим годинама било је све у реду. Тек што је напунио четрдесет и седам. Једва је два и по месеца прошло од тада. А и кондиција му је изванредна. Са њима двојицом не би могао да се мери ни Супермен, то је срж проблема, а не његова лоша кондиција и године.

Тако је, хтео не хтео, био осуђен на самавање, а самим тим и на досађивање. Читао је, зврндао по рачунару, седео и бленуо у ТВ, спавао и шта све не, само да му време прође што брже. А оно се вукло ... Ишао би више напоље, али не можеш ни то кад су Ден и Тоширо увели тако ригорозне мере. Као да су чувари Алкатраза. Следовала му је тек једна шетњица дневно дуга највише пола сата. То му није било довољно ни ноге да протегне. Кад се једном вратио са стварно минималним закашњењем, ма није прекорачио термин за више од двадесет минута, гледали су га као да је покренуо нуклеарну катастрофу. Таман да му шетња потпуно преседне.

Чак и увече, кад би се коначно окупили, није се догађало ама баш ништа. Вечера без неког посебног разговора, само празно ћаскање, а онда сви остали буду уморни па још и рано легну. Права боза, као да су

кокошке. После оне Денове приче, нико да покрене наставак. Ден је престао да то спомиње, очито није хтео да испадне навалентан и приморава друге да причају. А остали су се изгледа или утроњали, или се само снебивају. Углавном, нико ни да бекне. Схатио је да, ако жели да се та пракса настави, мора баш он бити тај који ће пробити лед. И готово одмах, чим је у глави преломио и одлучио да се још исте вечери пријави и почне да прича своју причу, лакнуло му је као да му је неко скинуо огроман баласт с леђа. Није више имао времена за улудо губљење времена, требало је осмислити излагање.

Зашто ли само ову одлуку нисам донео, још пре два или три дана? Поштедео бих себе силног блејања у празно. Тако ти је то кад си неодлучан.

* * *

Те вечери Ана, Теодор и Најџел изашли су из собичка тик пред вечеру, још мрзовољнији него обично, па пре тога Даглас није ни стигао да јавно објави своју намеру. Онда му је и за време самог јела било некако незгодно да то помиње. И већ су готово кренули да се разилазе куд који, кад је коначно преломио и заустео.

„Сачекајте мало. Шта кажете да наставимо са разменама животних прича. Ево ја се јављам за вечерас. Ако само имате жеље и воље да ме мало слушате.“

Није било превише ентузијазма, али ипак нису имали ништа против. Једино Ден га је охрабривао ведрим погледом. На брзину су расклонили остаке од вечере и распоредили се по соби. На њему је било да их заинтригира за своју причу, или пак да их растера на спавање. Пуковник или покојник. Надао се да је дорастао задатку. Дубоко је удахнуо и почео.

„Данас смо се касно окупили, немамо много времена. Зато ћу вам вечерас испричати само први део, са општим детаљима којима ћу објаснити своју улогу у целој причи. А за сутра остављам један посебан случај из своје детективске праксе. Није директно повезан са нашом ситуацијом, али свакако је баш тај случај покренуо лавину која се на мене обрушила у каснијем животу и директан је узрок мог садашњег стања. Ово вам сад намерно набацујем интригу да се и ви ноћас мало окрећете у сну нестрпљиво очекујући следеће вече. Надам се само да вам ни овај вечерашњи део неће бити досадан. Да кренемо онда, али прво да проверим за сваки случај, можда неко треба неко да пишки?“

Покушао је да имитира Денову духовитост, али изгледа му то није баш ишло од руке, јер се нико није ни насмејао.

Боље да кренем са нечим занимљивијим док нисам растерао публику, помисли он и започе.

„Моје право име и презиме знате, носим га од рођења. Додуше има нешто чудно поводом њега, али доћи ћемо на то касније. Не смем да вам покварим изненађење. Рођен сам много раније него што бих то желео, да не кријем, ево напуних четрдесет седам пре месец дана. Добро два. И кусур. Већ од малих ногу желео сам да postanем инспектор, детектив, полицајац, зовите то како хоћете, у сваком случају неко ко хвата убице. Породично наслеђе имало је превелик утицај и тако нешто није се могло избећи. И сви, па и ви вероватно, одмах би помислили, класична прича, полицијска фамилија, отац полицајац, а можда и његов или мајчин отац такође. И ту би се преварили. Полицајац ми је била мајка. А отац? Баш ме занима, шта мислите да је он био? Не вреди да погађате. Погодили бисте само ако бисте намерно рекли најневероватнију могућу ствар. Отац ми је веровали или не био серијски убица.“

Направио је малу паузу да омогући да се тежина последњих речи донекле слегне у главама слушалаца.

„Мали шок. А ја још испалим једну такву ствар, овако готово равнодушно. Све то је део мене још од рођења, у ствари од раног детињства када сам постао свестан шта то уопште значи. До сада сам већ отуглао. А сама прича о мојим родитељима, колико год необична била, одавно је завршена. Остаје само да се исприча. Мајка је одрасла у малом градићу у Масачусетсу, више уопште није битно ком, у строгој католичкој фамилији. Њен отац, мој деда, био је свештеник, а мајка, моја бака, домаћица. Обоје из старих пуританских америчких породица. Једном речју, знао се ред. У свакој прилици.

Секс је реч која се, као што се и подразумева, никада није ни помињала. Јасно вам је значи да мајка као девојка није ни имала дечка, нити се тако нешто могло и замислити. Ништа пре брака. Старо свето правило. По њему су живели и сви дедини, а и сви бакини преци. Зашто би се у томе било шта мењало. Мама је одгајана да постане бакина слика и прилика, да се лепо уда и живи за породицу. Вероватно јој је то сметало, у већој или мањој мери, не знам. Из њеног каснијег понашања, нисам могао закључити, а да прича о томе није хтела.

А онда једне ноћи, баш на мајчин осамнаести рођендан, њихову кућу посетио је незвани гост. Погодили сте, био је то мој отац. Чувени, провалник, силоватељ и убица. Тих дана баш је био у пуном налету харајући добрим делом региона. Одабере релативно усамљену кућу,

упадне ноћу, обави шта већ мора и нестане. Без икаквих конкретних трагова на основу којих би га ухватили. Тако је било и те ноћи, барем што се првог дела тиче. Упао је, вешто обивши врата, затекао целу фамилију у постељама у дубоком сну, онеспособио их и завезао редом, прво деду, а после и жене и све их тако привезане са прелепљеним устима довукао у велику пријемну собу у приземљу.

Морам сада, пре него што кренем са детаљима, да прекинем на час да бих нешто објаснио. О томе шта се тачно догодило те ноћи знам само оно што сам касније покупио из полицијских извештаја. Када сам дошао до нивоа да смем да претурам по записима о старим случајевима, тражио сам дозволу и проучио досије. Мајка никад није хтела да прича о томе. Још као малом, кад сам почео да се питам где ми је отац, испричала ми је у основним цртама шта се догодило, без икаквог увијања и лажи, али не и више од тога. Пошто је реконструкција злочина увек била моја ужа специјалност, и на основу тих штурих чињеница које сам пронашао у досијеу, био сам у стању да са великим процентом извесности реконструишем шта се све те ноћи догађало у дединој пријемној соби. Ипак одлучио сам да се сада не упуштам у те непроверене детаље. Добићете само чињенице.

А чињенице су следеће. Бака силована, па претучена, не са тако стриктно одређеним редоследом. Брутално. На крају задављена марамом. Деда претучен, а затим исечен ножем по рукама и грудима. Остављен да привезан за столицу искрвари на смрт. Мајка је на ред дошла последња. Увек је девојкама посвећивао посебну пажњу. Није је претукао, само је силована. Чуј мене. Као да се реч само може у било ком контексту повезати са силовањем. Пре него што је стигао да оствари даље намере са њом, некако је успела да му забије турпијицу за нокте у око, а затим да га онесвести ударцем у главу. Развалила га је металном фигуром балерине. Разбила му је лобању, али ударац ипак није био довољно снажан да га убије. Затим се некако ослободила и звала полицију. Бака је већ била мртва, а и за деду је било касно. Покушала је да му заустави крварење, али прошло је већ превише времена и рана је било сувише много. Док је хитна помоћ стигла, издахнуо је. Нападача су ухапсили, залечили, а затим му судили и осудили га на шездесет година робије.

Сад вам је већ јасно. Мама је после тога остала трудна. Није хтела ни да чује за абортус. Дете је света ствар, ко год да га је направио и како год да се то догодило, она ће га родити и одгајати. Срећа за мене да је била васпитана у том строгом духу. Иначе ме не би ни било.“

Опет је застао на трен видевши да се Тоширо и Ден нешто мешкоље.

„Знам већ шта то жуља вас двојицу и пре него што то изговорите. Да једном и ја будем испред вас. То исто питање и мене је мучило годинама. Како то да је један искусни вишеструки убица и силоватељ, који је за собом оставио толике жртве без икаквог трага, сада дозволио да га онеспособи осамнаестогодишња девојка која је већ измучена силовањем, а што је још чудније како је могао да дозволи да остави сперму и то тако да силовање изазове зачеће? Потпуно искакање из досадашњег профила. Како му се поткрао тај тренутак непажње у којем му је пробола око, не знам ни сада, правио сам наравно разне сценарије, али како већ рекох нећу да спекулишем о тим догађајима. На своју велику жалост, одговор на ово друго питање сам добио. Доћи ћемо и до тога, за сада ћу само рећи да је с мајком имао посебне планове.

Него да наставим тамо где сам прекинуо. Мама је одмах по мом рођењу, потпуно окренула лист и напласно одлучила да постане полицајка. Уписала је академију, експресно је завршила, а онда, иако је имала шансе да се у већем граду пробија као детектив, остала је у свом родном месту као позорник. А због своје невероватне способности и ефикасности брзо је напредовала, све док за десетак година није постала и шеф станице. Жена шериф у малом градићу. Замислите само то. Али мештанима није нимало сметало. Сви су је волели, готово обожавали.

И поред свега што је преживела, није се одрекла вере у бога. Али исто тако, у мом васпитању није примењивала методе својих родитеља. У ничему није била строга, а питање вере није ни спомињала. Желела је да сам, својим сопственим интересовањима и хтењима, дођем до уверења којих ћу се држати. Тако је и било. Само што живот покрај једне такве жене не може а да не буде обојен њеним утицајем. Била је савршена. Племенита, вредна, поштена до максимума. Све је стизала, за сваког је имала времена и лепу реч. Звучи можда мало безвезе, јер описујем мајку па делује да претерујем, али стварно је била таква. Обожавали су је и мештани из најудаљенијих делова града - што је додуше у нашем малом месту било тек пар километара удаљености, али без обзира - а камоли ја. Хтео сам да будем попут ње. Да и ја постанем чувар реда и закона. Онај који спречава злочине, а ако је пак злочин већ извршен, онај који хвата починиоца. Све у свему онај који спроводи правду. Мама је све то некако успевало, надао сам да ће и са мном бити тако.

Детињство ми је протекло стандардно. Макар по мојим мерилима. Да споменем једино да се мајка никад није удавала. Нас двоје живели смо сами. Како је решавала своје односе са супротним полом, стварно не знам, до мене ништа од тога није стизало. Могло би се десити да са мушкарцима после силовања стварно више никад није ни имала ништа.

Мислим на секс наравно. Тако су године до мог одласка у полицијску академију протекле мирно, без трзавица, у једном стандардном и стабилном животу. А онда сам конкурисао, добио обавештење да сам примљен и за час ето мене у Бостону, међу другим момцима и девојкама својим колегама студентима, будућим полицајцима.

Студије су ми просто пролетеле. Било је свега, и учења и вежбања и дружења. Опет стандардно. Да не причам о тим детаљима. Најважније је истаћи да је неколицина професора учила моју, хајде да то назовемо надареност за детекцију, а нарочито природни таленат са којим сам решавао проблеме доношења закључка о починиоцу на основу трагова на месту злочина, или других података који су били доступни. А баш тада је FBI-јев тим за серијска убиства тражио појачања међу младим талентованим академцима, па су ме професори препоручили руководиоцу тима, инспектору Рамирезу. Овај је навратио до Бостона да ме види, надгледао пар мојих вежби, попричали смо мало и одмах сутрадан ми је, ни пет ни шест, понудио да одмах по дипломирању дођем у његов тим. А ја опет нисам оклевао ни часа. Прихватио сам из цуга.

Касније сам био помало забринут што сам тако олако улетео у један прилично захтеван и незгодан посао, па нисам ништа ни рекао мајци, све док у току Божићнег распуста на последњој години нисам дошао да је посетим. Чим ме је видела знала је да се нешто важно догодило и морао сам одмах да јој испричам све о томе. Показало се да је мој страх био неоправдан. Било јој је драго. Она се, из неког само њој знаног разлога, није одлучила на тај корак, али један њен део ипак је жалио због тога. А тај део, волео је што је њен син искористио пружену прилику. Овако како сам вам ја то пренео испада да је на моју вест скакала од среће. Не, није то било у њеном стилу. Само се осмехнула и промрљала нешто више за себе. Али знао сам да јој је драго и да је поносна на мене.

Тако сам одмах после завршене академије доспео у Вашингтон. Малтене у централу FBI. Да не причам сада о свему томе, могао бих и роман о томе написати, толико је тога било. Упознавање, уходавање, па онда први прави случајеви. Све у свему ишло је добро и убрзо сам постао прави професионалац. Нагледао сам се свега, од бизарних ствари до потпуног ужаса. Важно ми је било само да их ухватимо. А хватали смо их богами прилично успешно. Наш тим дуго је имао перфектан скор. Кад споменух тим хајде да кренем да наводим ову причу мало и на ту страну. Да поменем мало и своје најближе колеге.

Прво главног наравно. Шеф тима био је инспектор Мурат Хафтани. Стари искусни вук, који је, да ли због тога што га је инспектор

Рамирез волео или мрзео не зна се, добио задужење да води екипу са троје рукуја. Ако му је то и сметало, ја то нисам приметио, а како смо били добри, сигуран сам да и ако је у почетку због таквог састава тима можда и проклињао судбину, врло брзо променио мишљење. Не би нас дао никоме, макар да су га пушком терали. Колико год да смо били млади, талентовани и способни, не бисмо били ништа посебно да нисмо имали њега. Он је био тај који нас је усмеравао на праву страну, тај који нам је на нејефикаснији могући начин пренео све што је знао, а за шта су њему самом биле потребно године мукотрпног стицања искуства. Покој му души и хвала му на свему што је за нас урадио.

Онда Мики. Михаил Коженка звани Мики. Хитри, разиграни обешешак. Право спадало. Али кад загусти, сигуран и поуздан. Стигао је у исто време кад и ја, само из L.A-а. И на крају, али само зато што њу морам посебно да издвојим, моја Сузи. Сузан Рено, звана Сузи. Даги, Мики и Сузи, тако нас је одмах по упознавању крстио инспектор Хафтани, па су нам се ти надимци закачили за стално. Помало повучена и срамежљива, што је донекле прикривало њену брилијантност. У сваком погледу. Не знам да ли би се сви сложили са мном, али за мене је свакако била таква. И најлепша и најпаметнија. Не знам како се десило да јој баш ја западнем за око, по мени је могла да бира. Између многих. Згоднијег, боље стојећег, паметнијег, било кога. Рецимо Микија. Ипак, одабрала је мене, а и ја њу и то за сва времена.

Од почетка смо били свесни да природа нашег посла не дозвољава да будемо у званичној вези. Знате оно, емоционална повезаност те спречава да будеш непристрасан и ефикасан у једном таквом послу, онемогућава те у доношењу правилне процене. Или, не сери тамо где једеш. Има таквих флоскула колико хоћеш. Све то нас наравно није одвратило од идеје да будемо заједно. Микију је готово одмах све било јасно, иако у јавности нисмо показивали своја осећања. Није му сметало. И инспектор Хафтани нас је највероватније брзо прозрео. Није се изјашњавао, што је значило да то толерише. Да смо дозволили да наша веза утиче на посао, сигурно би нас упозорио. Успевали смо да се волимо, а да ипак одлично радимо све што смо радили. О некој даљој будућности нашег заједничког живота, тада нисмо ни размишљали. Брак, породица, деца, све је то било у некој далекој и нејасној будућности. Бавили смо се суровим послом, који је тражио целог човека, нас двоје смо се срећом обоје нашли у томе. Нисмо тражили нешто више. Ма за нас нешто више није ни имало смисла.

И тако је наш мали тим успешно пловио кроз море озбиљних злочина, решавајући један по један. Све је ишло као по лоју. Мама је била

добро, задовољна због моје успешне каријере, на самом послу све потаман. Некад смо се ломили од тешког рада, готово данима не излазећи из кацеларије, затрпани истраживачким задацима, некад јурњава по терену, од свега помало. Један опасан живот, али баш онакав какав сам желео да буде. И трајало је то једно пет, шест година, све сам успех до успеха, све до моје тридесете. Тада ме је судбина по први пут доброно поткачила.

Само су ми једног јесењег јутра јавили да је мајка мртва. Брутално убијена. Хафтани ми је то саопштио на редовном јутарњем брифингу. Устао сам од стола, дошао до свог и почео да се пакујем са намером да одмах кренем. Нисам говорио ништа, а нисам ни морао. Хафтани је само климнуо главом, а онда је и он почео да се пакује. Решио је да ме лично отпрати и да сам буде тај који ће руководити увиђајем. Мики ме је гледао, потпуно ван свог класичног разиграног елемента, не знајући како да ми приђе и покуша да ме утешу. Сузи ми је, не чекајући ништа, пришла и снажно ме загрлила. Без речи, само ме је држала. Нисам смогао снаге да кажем нешто. А није ни било потребно. Хафтани је већ био спреман, мало се накашљао, довољно да схватимо. Раздвојили смо се, а онда и даље без речи, погледима опростили. Тако смо нас двојица експресно кренули и већ после два три сата, у пратњи надлежног детектива из Бостона и локалног полицајца стигли смо до места злочина. И све је деловало попут многих случајева кроз које сам прошао, осим што сам знао да је овога пута жртва нико други него моја мајка.

Прилазимо колегама, бостонски детектив рукује се са Хафтанијем, зна ко смо и више је него спреман да нам препусти врући кромпир који му је упао у крило, видим такође да не зна ко сам ја и како сам повезан са случајем. Али ту је и локални полицајац, дугогодишњи мајчин помоћник. Одмах ме је препознао, наравно, али констатно избегава да ме погледа у очи, поглед му лута, некако најчешће гледа доле као да тражи мрљу на својим беспрекорно изгланцим ципелама. Видим да се осећа кривим, иако је и њему и мени јасно да ништа није могао да уради да би спречио ову страхоту. Не обраћам му се и њему некако лакне због тога. У мени кува, пожелим да их све разбацам и утрчим унутра, али само ћутим и мирно и стрпљиво пратим Хафтанија. Тако и улазимо, по мени коначно, али и даље све иде крајње полако као да милимо, Хафтани и бостонски детектив напред, ја сам одмах за њима. Локални полицајац остаје на вратима, згрченог израза лица. Већ једном је видео то што је унутра и нема снаге да то поново погледа. Ја све у секунди читам са његовог лица и знам шта ме чека, али ипак и даље, на око потпуно миран и без икаквих видљивих знакова нервозе, настављам да пратим колеге.

Чим смо ушли, поглед ми је аутоматски почео да тражи одступања. Знаке да је туда прошао неко ко не припада тој средини. Изненадили би сте се колико тога добар увежбани истражитељ може да закључи само из гледања распореда ствари на месту злочина, чак и у страним и потпуно непознатим просторијама. Људи су најчешће робови навика, сеју обрасце по простору у коме живе, треба их само препознати и пронаћи. А онда када међу поменутим образцима нешто одскочи, просто вам боде очи и знате да имате траг у рукама. Наравно, све ово није егзактна наука, не постоје строга формална правила која само чекају да их примениш. Мени је ипак у већини случајева успевало. А сада, поред свег свог искуства и вештине, познајем сваки и најситнији детаљ. Гледам просторије сопствене куће. Оне у којој сам одрастао. И иако већ дуже не живим ту, све је урезано дубоко у мом памћењу. А што је још горе, ништа што видим у стварности не одступа од те меморисане слике. Као да сам још јуче пролазио кроз исти ходник и предсобље. Нема поремећених образаца.

СТИЖЕМО ДО ДНЕВНЕ СОБЕ, исте оне у којој се десило брутални догађај од пре тридесет и једне године и у њој затичемо смрт. Хафтани се при уласку поставља тако да ми заклони поглед, али ја се померам и видим све. Мама лежи на сред стола, потпуно гола. На њеном телу готово да нема видљивих трагова насиља. Осим што јој је у десно око забијена турпијица за нокте. Лице јој је заустављено у изразу потпуне беспомоћности. У схватању да долази крај. Не види се шта је проузроковало смрт. Соба је у беспрекорном стању, ништа није срушено, ма ништа није ни померено са свог места. Нема ни најмање капљице крви. Чак и та турпијица која је забијена у око делује као да је део неког мађионичарског трика. Нигде на лицу не види се ни најмањи траг повреде. Све је очишћено и поспремљено. И баш та клиничка чистоћа и узнемирујућа прецизност је то што цео приказ чини неподношљиво ужасним.

СТОЈИМ НЕПОМИЧНО, без речи, сузе ми цуре низ образе, гледам неми крик у мајчиним очима, у грлу ми се скупља нематеријална грудва, која иако је у ствари нема, све више расте и притиска ми душник. Бостонски детектив говори о томе шта су открили, чујем речи, урезају ми се у мозак, али и без њих већ све знам. Омамљена је специјалном дрогом, тако да не може да се миче, али може да осети сваки и најмањи додир. Донешена је доле, скинута и постављена на сто. Затим је силована, трагови сперме су и овога пута остали, најгора ноћна мора поново јој се дешава, свега је свесна, али не може да помери ниједан мишић свога тела. Убица ликује, затим јој забада турпијицу у око, а онда га пажљиво брише

да uklони сваку и најситнију мрлицу, она би да вршти, да се бори, да уједа. Не може ништа од тога. Остаје јој само да потпуно беспомоћна гледа у његово лице док јој забада шприц са отровом иза ушне шкољке. И онда умире. Сlike свега тога пролазе ми кроз главу, видим их, осећам и знам да су се и у стварности одиграле на врло сличан начин.“

Иако његове речи верно преносе све грозоте описаног догађаја, Дагласов глас је миран, цинично равнодушан, попут новинара који професионално одрађује посао. И у изразу му преовлађује зачуђујуће одсуство емоција, једино му кроз очи цури огорченост и тежина која притиска и расипа се унаоколо. Остали све то примећују, али не говоре ништа јер он већ наставља даље.

„Не требају ми никакве анализе да бих знао ко је убица, оставио је свој потпис, јасно и препознатљиво. Знам да и Хафтани већ све унапред зна, видим му то у очима, а истовремено видим да му није јасно, као што није ни мени, како је дођавола отац могао да ми убије мајку када лежи у једном од најсигурнијих затвора на свету? Бостонски детектив и даље меље, не слушамо га ни Хафтани ни ја, он ме пажљиво посматра, као да свакога трена очекује да се срушим мртав, или пак да кренем да урлам и убијам све око себе. Некако ипак из мојих очију прочита да то тога неће доћи, а онда зграби комуникатор и зове некога. Не чујем глас са друге стране, не видим слику на монитору, али на Хафтанијевом лицу које из почетне неверице постепено прелази у бес, схватам шта му се говори. А онда он прекида везу и наглас изговара то што сам већ и наслутио.

Пуштен је пре пет дана. Нико није обавештен. У затвору се понашао беспрекорно. За њега се залагала нека безвезна организација за заштиту права криминалаца, која је успела да издејствује да се пусти на условну слободу, уз истовремену забрану обавештавања о томе свих који су на било који начин повезани са његовим бившим злочинима. Па опште је познато да су сви којима се раније замерио сурови представници полиције и да се не сме дозволити да му они покваре сваку шансу да нормално проживи то мало што му је остало. Неком политичару требали су поени код организација за заштиту људских права и он их је платио животом моје мајке.

Враћали смо се за Вашингтон, ја сам био потпуно сломљен. Разочаран. Да ли ће неко и оне које смо ми спаковали иза решетака, тако олако пустити на слободу и дозволити им да опет сеју смрт? Чија ће деца, родитељи, рођаци или пријатељи оплакивати своје мртве и проклињати систем који је ослободио њихове убице? Знао сам и тада да превише генерализујем, да није баш тако, да је овде вероватно био у питању изузетак, случајна грешка, али у том моменту нисам ипак могао да имам

милости и разумевања ни за кога ко је омогућио такву катастрофу. Хафтани ме је ћутке гледао и читао моја осећања, лако као да су исписана на рекламном билборду. Донео је одлуку. Не сме дозволити да се његови пулени разочарају у свој посао. Још док смо се возили до Бостона, звао је централу у Вашингтону и обезбедио да преузмемо случај. А затим о свему обавестио Сузи и Микија.

Док смо стигли, њих двоје су већ припремили све податке који су се о мом оцу могли пронаћи. И из ранијих досијеа, а и из затворске евиденције. Кад смо ушли у канцеларију, на Хафтанијевом столу већ је стајала хрпа докумената, а на истражном зиду чиодама су прибодене неке од очевих фотографија, као и разнобојни папирићи са разним смерницама. А Сузи и Мики стоје у ставу мирно и чекају реакцију. Можда смо у истрагама користили и најсавременију електронску опрему, али Хафтани је увек волео да осети папир под прстима и да на зиду качи фотографије осумњичених - можда и покоју са места злочина - и папириће са напоменама. Ништа од напретка док случај не опипаш, имао је обичај да каже. И поред тешке ситуације обојица смо се насмејали. Време је за акцију. Ако ме то не тргне из апатије, неће ништа. Хафтани само даје знак очима и ми се забадамо у материјале.

Прошло је пет, шест сати, већ је дубока ноћ. Прегледали смо све, изанализирали сваки папир, уочили и упамтили сваку и најситнију информацију. Дошло је време за закључке. Чекају да ја почнем. Да први кажем шта мислим. Па добро.

'Кренуће на жену', говорим. 'На ту лујку из организације за људска права, која је пала на његов лудачки шарм. Како се зове, да Ребека Кортни.'

Хафтани, Сузи и Мики гледају ме грозничаво док им све чињенице о њој пролећу кроз мозак. Удовица, педесет и нешто година. Хероина унесрећених. Борац за изгубљене случајеве. Редовно је посећивала мог оца. На крају се изборила за његов условни отпуст без информисања ранијих жртава и њихове родбине. У главама им се склапају слике које сам ја већ одгледао. Како је директно у срце дотичу испоснички израз очевог унакаженог лица и његове осећајне речи. Како њена брига прелази у назови љубав, болесну жудњу. Како ли се осећа сада кад је слободан? Да ли су се већ видели? Или га нестрпљиво чека. Да ли је сазнала да је моја мајка убијена? Да ли је већ све повезала? Како се осећа ако зна?

Пресецам њихова размишљања.

'Он зна све о мени', говорим брзо даље. 'Такође зна и да ћемо открити какве су му намере. Све је испланирао и чека да стигнемо. Жели

да ме упозна. Мене, свог сина јединца. Није он своју сперму расуо тек тако. Хтео је да мајка преживи и хтео је да добије дете. Није му се посрећило да му се сви планови остваре из прве, не верујем да је желео да заглави у затвору, али нема везе, сада је поново у игри и време је да активира своје старе, неке само њему знане планове за мене. Удариће брзо, најкасније следеће ноћи, ако већ и ноћас није кренуо. Али и ако је почео неће побећи, сачекаће нас, то јест мене. Свакако треба да пожуримо, ако желимо да је спасемо.'

Не могу, а и не желим да при изговарању последње реченице сакријем тешку иронију. Схватају је, али не коментаришу. Хафтани нас гледа, а онда пресуђује.

'Уморни смо, нема сврхе да неспремни улетимо у осинак, прво ћемо сви на спавање. Сутра у подне састајемо се у канцеларији, а потом крећемо. А сада, разлаз.'

Кренули смо кућама. Сузи и ја већ смо живели заједно. Те ноћи нисмо причали, само смо лежали загрљени. Тако смо и заспали и спавали готово до крајњег момента за устајање. У петнаест до дванаест били смо у канцеларији чекајући Хафтанијев налог за покрет. Потпуно спремни и спаковани. А није га дуго требало чекати. Ушао је, кратко погледао сваког од нас понаособ. Право у очи.

'Крећемо', рекао је. 'Правац L.A. У Микијев родни град.'

Требало је потегнути на далек пут. И мој отац је морао да одради исту ствар. А он није могао да путује специјалним авионом као ми. Можда стигнемо и пре њега. Нисам стварно веровао у ту опцију. Испланирао је тај све до танчина. Имао је купљену карту још у моменту кад је упадао у мамину кућу. Сигурно је већ тамо, чека на нас. Да одиграмо своје улоге у унапред написаној, изрежираној и заказаној представи. Једино питање је да ли ће све ићи по његовом или пак по нашем сценарију.

Предвече смо већ на лицу места. Хафтани нам је обезбедио све дозволе. Нема локалних полицајаца, нико нас не прати, не желимо никакво ометање. Полако ходамо улицом док прилазимо кући. Кроз ограду је већ сасвим добро видимо. Лепа, не превелика, помало издвојена кућа. Са све травњаком, стазама и украсном живицом. У дворишту је и мала фонтана, врапци су се окупили и брчкају се у њој. Идила. А улазна врата, и на капији, а и од саме куће, стоје само благо притворена. Онако тек одшкринута. Као да нас позивају да навратимо.

Знам да је већ ту, а исто тако не морам ни да гледам колеге да бих знао да и они то знају. Осећај померености толико је јак да га ни случајни пролазник не би могао превидети. Гледамо се међусобно. Преовлађује

одлучност. Ту је и нервоза наравно, по који трачак страха. Чак и за Хафтанија ово је крајње необична ситуација. Сазнање да те онај кога јуриш жељно очекује и призива. Госпођа Кортни је сигурно у опасности. Да ли да само јурнемо унутра? Или да поступимо крајње опрезно? Свима нам се та дилема мота по глави.

Хафтани нам показује да извучемо оружје и да кренемо. Полако. Определио се за другу опцију. То је било пре негде око седамнаест година, тада смо још увек имали револвере. Проверамо их и крећемо. Већ сам и раније држао пиштољ у рукама, не само на вежбама наравно, већ и у конкретним случајевима, али никад нисам долазио у ситуацију да стварно пуцам на некога. Наша улога је до тада увек била више истраживачка. Учествовали смо пар пута у самом хватању, али нисмо ми били ти који морају да пуцају. Нервозан сам због тога, осећам да и Сузи и Мики осећају исто. Ушли смо у двориште, приближавамо се улазним вратима. Хафтани нас гледа, види дрхтаје у шакама које укочено и превише снажно стежу дршке пиштоља, а онда нас зауставља пре самих улазних врата.

'Децо', говори. 'Пуцати у човека је гадно, али је понекад неопходно. Знам да сте дорасли овоме. Сада ћемо лепо да ушетамо унутра и да ухватимо тог одвратног болесног гада. Ни мање ни више од тога. Ништа лакше.'

И сада се јасно сећам тих речи. Како су прошле кроз мене, стигле до самог дна стомака и смириле буру која је претила да се подигне. Био сам спреман и знао сам то. Хафтани је дао знак и ушли смо унутра. Као на полигону за вежбање. Све по правилима. Један обезбеђује једну, други другу страну, трећи пролази. Прошли смо кроз предворје, отвара нам се пролаз до дневне собе. Али не. Тамо нема ничега што нас занима. Сви то осећамо. Ту су и степенице које нас зову горе. Иако знамо да би по правилима требало прво да обезбедимо све у приземљу, сво четворо идемо ка степеницама. Он је тамо. И опет, сви смо потпуно сигурни у то. Пењемо се полако, али дрвене даске ипак издајнички пуцкетају и шкрипе, одајући нас својим јецајима.

Горе смо. Ходник се рачва. Још једном смо сагласни без икаквог размишљања. Сви се моментално окрећемо на десно. Тамо је сигурно спаваћа соба. Тада зачујемо тихи глас који допире из ње. Неко певуши.

'Roxanne, you don't have to put on the red light. Those days are over ...'

Прилично добра имитација Стинга. Долазимо до врата. Опет су само благо притворена. Сакупили смо се испред њих. Правила нам кажу да треба да их шутнемо, па да улетимо унутра распоређујући се на начин који ће нам обезбедити безбедно дејствовање по целој соби. Али исто

тако, знамо да од изненађења нема ништа. Зато смо застали не знајући баш најбоље како да се понашамо. Тада се у мени нешто преломило. Знамо тачно шта треба да радим. И онда то крећем и да радим.

Стављам пиштољ назад у футролу и прилазим вратима. Остали оклевају, не схватајући у истом трену шта сам то намерио, а одмах потом превише је касно да ме зауставе. Отварам врата и улазим унутра. Опуштен колико је то могуће. Они остају неодлучни, али само на моменат, а затим ме прате још увек држећи пиштоље. Ја сам већ закорачио у унутрашњост собе, барем три четири корака, они су остали иза, распоредивши се мало у ширину. Још увек спремни да заупцају. Певушење је престало. Сцена пред нама је невероватна. Бизарна. Вулгарна. Толико бесмислена да је готово нестварна. Свесни смо ипак, да је више него стварна.

Очи нам одмах привлачи кревет. На њему је причвршћена нека скаламерија, а на њој госпођа Кортни, чврсто привезана. Гола је. Ако се изузму капа за собарице која јој је била закачена за косу и нешто налик најкраћој могућој и потпуно задигнутој мини сукњици. То мало одеће, само је наглашавало њену голоотињу. Ми смо је, на сву срећу, гледали бочно, па нисмо могли да детаљно видимо оно најгоре, али и ово што смо видели било нам је превише. Постављена је на постоље које је приморава да зајаша нешто попут клупе, размакнутих ногу и високо подигнуте задњице. Ноге су јој привезане са стране. Груди су јој повучене скроз доле, дебелим конопцем обмотана је и завезана за подлогу тако да не може да их подигне ни за центиметар, а руке су јој сличним конопцима привезане за врхове стубова који су постављени са стране, тако да су подигнуте скроз увис. И главу мора да подигне што више може, јер јој је брада постављена на специјално постоље. Лице јој је претерано нашминкано. Усне јарко црвене, широки кругови око очију, руменило на јагодицама. А сада је све то помешано и размрљано сузама које јој се сливају низ образ.

Ако вам је и ово довољно сурово, сачекајте да чујете остатак. Најгоре тек долази. Скаламерија за коју је причвршћена има и низ подупирача постављених на задњем и предњем крају, тако да су за њих привезане две скраћене сачмаре. Цев оне напред заглављена је госпођи Кортни у уста, не може да се одмакне од ње, бале јој цуре са стране, види се да се мучи са дисањем. А цев задње већ претпостављате где је, да не изговарам то наглас без преке потребе. Конопци разапињу сачмаре тако да се уопште не померају. Кад би госпођа Кортни и могла да их некако помери, свакако то не би желела, јер је за окидач сваке привезан танки конопац затегнут готово до максимума. И најмање цимање изазвало би

пуцањ. А конопци, прво иду горе, па онда преко чекрка на скаламерији воде даље, спуштајући се све до фотеље која је на једно два три метра од кревета.

А на фотељи седи он, мој отац. Лежерно заваљен, са прекрштеним ногама и рукама положеним на бутине. За кажипрст сваке шаке привезан му је конопац који води до окидача. Видимо му десни профил, тако да до пуног изражаја долази његово унакажено исцурело око. Усне му се смеше без гласа и он за сада не обраћа пажњу на нас. Колеге су и даље иза мене, не окрећем се да их погледам, али знам да свако од њих размишља да ли би могао да сјури пар метака у главу овог монструма а да то ипак не доведе до окидања пушака и да одмах затим одбацују те мисли јер схватају да су шансе за тако нешто минималне. Руке су им ипак и даље испружене, са пиштољима упереним и спремним за пуцњаву. Још пар тренутака протиче, а нико не проговара. Схватам да је на мени да пробијем лед.

'Ту сам оче', говорим. 'Примио сам твоју позивницу и ево, стигао сам.'

Он полако окреће главу ка мени. Сада му тек лепо видим комплетно лице. Ниједна од свих оних фотографија којих смо се нагледали у прекопавањима по његовом досијеу, није ни близу успела да верно одслика голо зло које избија из тог преосталог ока. Усне му се шире у осмех, ноздрве му подрхтавају, кези се мрмљајући нешто неразумљиво себи у браду. Затим проговара.

'Да. Стигао си. Видим да си повео друштво. Пријатна млада дама', гледа у Сузи. 'Радо бих је касније детаљније упознао. Ова друга двојица ме и не занимају превише.'

У мени све кипти и на саму помисао на њега са Сузи, али суздржавам се. Не проговарам, само га мирно гледам и чекам. Хафтани такође не реагује, схватам да су прихватили да је ово моја игра и да ће пратити моју иницијативу. Отац пар секунди ћути, а затим наставља.

'Исти си мајка. Ниси наследио ни трунку моје лепоте. Али зато је сигурно ту нешто друго. Један мали ја ти чучи негде дубоко у мозгу и чека своје време. Ево прилике да се испољи. Сигурно жарко желиш да ме убијеш. Слободно напред. Јесте да би то довело да приличног нереда у Ребекиној утроби и глави, али не дозволи да те то спречава. Па она је главни кривац за смрт твоје мајке. Да се није толико здушно залагала за мене, никад ме не би пустили. Нарочито не уз забрану обавештавања свих које сам имао прилику да почаствујем својим даровима. Крени дечко. Покажи ко си. Пусти своје истинско биће да исплива на површину.'

Ослободи га и дај му простора да се размахне. Крећи више, досадило ми је да чекам!!!'

Последње речи су више урлик него разумљиви говор. Заћутао је, али наставља да се тим јединим оком бечи на мене, хоћу да полудим од жеље да приђем и млатнем га по тинтари. Значи такву игру је смислио за мене. Да га сада, кад се осветио и вратио дуг мојој мајци уделивши јој пољубац смрти, упуцам и спасем га даљег мучења у затвору, истовремено тиме упропашћујући сопствени живот. Није лоше. А мрзим га толико, да бих му врло лако могао и испунити жељу. Без обзира на цену. Госпођа Кортни не може да се окрене према мени, али ипак на половини лица која ми је у видокругу видим њене напоре да ме макар тим једним оком молећиво погледа. Дефинитивно јој нови талас суза тече преко образа. Враћам поглед на искежено очево лице, приметивши уснут нешто што ме увчшћује у намери и даје путоказ како да оконча ову шараду.

'То си значи испланирао', говорим му док искорачујем корак напред извлачећи пиштољ из футроле. 'Па, могу ти рећи да ти идеја уопште није тако лоша. Ако ми је већ суђено да постанем убица, можда је најбоље да ми баш ти будеш прва жртва. Ти си, као што си малопре лепо истакао, свакако најзаслужнији за ту моју црту.'

Гледам га смирено док то говорим, његово око се и даље бечи а уста се кезе у све шири осмех. Подижем руку циљајући му у главу, иза мене тишина као да се продубила, нико од мојих колега се не оглашава, готово да не дишу, ја малтене очекујем да ми се неко од њих баци на леђа у покушају да ме спречи. Госпођа Кортни потпуно се укочила, немоћна да се помери, и иако знам да је то немогуће, као да чујем да из њених уста извири пригушени јецај. Очево лице додатно се озарило.

'Да, могао бих баш и да ти улишим молбу', говорим нешто гласније и почињем да стискам окидач.

У последњем трену скрећем шаку удесно нагоре и пуцам. Отац се, још увек несвестан да сам скренуо пиштољ, и даље кези, а метак непогрешивом тачношћу удара у чекрк преко кога иду оба конопца и разбуцава га на неколико комада. Конопци нису прекинати, али почињу да опуштено падају, отац покушава да цимне руке, али сада је уместо малог трзаја од два, три центиметара потребно да руке повуче више од пола метра уназад, што му је у том положају неизводљиво. Покушава да устане, али ја сам већ на њему, стежем га за шаке, вучем га горе и истовремено га свом снагом ударам челом по лицу. То га омамљује, што ја искористићавам да му стргнем канапе са прстију.

Ту су већ и Мики и Хафтани, хватају га и притискају на под док Сузи трчи према госпођи Кортни, а затим пажљиво скида канапе са

сачмара и склања их са ње. Након тога је одвезује. Она се само преврће на леђа гласно плачући и тресући се неконтролисано. Сузи је покрива чаршавом. За то време отац се освестио, у оку му трепти неонтролисани бес, али лисице су му већ на рукама, привезан је њима за рукохват од фотеље, а марамница му је заглављена у уста, па и да хоће не може да пусти ни гласа.

Гледам његово бесно лице. Нос му је разбијен, можда и поломљен. Крв свуда, не тече више, али размазана је по целом доњем делу лица, натопила је и марамницу која му је у устима. Не знам како уопште и дише с обзиром да су му уста запушена, а нос прилично оштећен. Али довољно је погледати га у око да видиш да му је то последња брига. Дисао би тај и сто метара под водом. А сада га неконтролисана мржња и даље одржава свесног и тера га да ме гледа, као да ће ме самим тим погледом натерати да паднем и умрем. Ја се окрећем од њега и по први пут од мајчине смрти осећам олакшање.

Нико још увек није проговорио ни реч, сви су и даље под утиском. Таман кад је Хафтани заустео да прозбори, видим да му нешто скреће пажњу. Окрећем се и видим госпођу Кортни која је устала, стресла чаршав са себе и не базирајући се на то што је гола, пришла ноћном ормарићу. Отворила је фиоку и из ње извадила револвер. Напети смо, али и даље нико ништа не говори. Она се успут погледа у малом огледалу које стоји на ормарићу, покупи неке јастучиће за скидање шминке и покуша да се обрише, а онда схвативши да је у питању прилично узалудна ствар, одустаје од тога и окреће се ка нама. Револвер јој је у десној руци, али сама рука потпуно је опуштена и испружена поред тела. Не прети нам никаква непосредна опасност.

'Претпостављам да сте ви главни', обраћа се она Хафтанију док полако корача према нама.

Голе груди померају се, благо се љуљајући лево десно док хода, коса јој је прилично рашчупана, она смешна капица за собарице је и даље ту, сукњица је толико кратка да се потпуно задиже при сваком кораку. Она ипак не обраћа пажњу на све то, поглед јој је чврст, а глас миран.

'Знате инспекторе', наставља она, 'све ово што сте данас овде видели уопште се није ни догодило. Сада ћу вам ја испричати шта се у ствари десило. Док сам ја мирно спавала овај овде манијак ми је провалио у кућу, али није схватио да имам спреман револвер у ормарићу. Ја сам успела да дођем до њега, прво сам га развалила дршком по носу, а затим сам га убила. Једним метком, право кроз чело. Ви сте наишли тек после пуцња и затекли сте га мртвог. Шта кажете?'

Помало смо шокирани, сви се окрећемо ка Хафтанију, чак и мој отац га узнемирено гледа, он за трен зажмури, као да хоће да на миру без икаквих ометања размисли и сажваће добијени предлог, а онда отвори очи, направи израз типа 'е јеби га' и климне главом.

'Ваша верзија догађаја свакако је боља од оне коју сам ја хтео да предложим', обраћа се госпођи Кортни, 'мислим да ћемо се сви врло радо сложити са њом.'

На трен помислим, не, па то је и хтео, лаку и једноставну смрт, али онда видим како се отац неконтролисано бацака, покушавајући да се отргне од фотеље, и схватим. Не. Хтео је да га убијем ја, уништавајући успут и сопствени живот тим чином. Не жели да га убије ова распомаљена удовица. Она је само месо. Жели да живи и поново сачека прилику за освету. Како је луд можда би и преживео наредних тридесет година дочекујући неку нову условну слободу. Овога пута ипак неће моћи.

Фотеља је чврста, опире се његовим покушајима, једино што може је да је цима за собом, али тешка је и масивна па му ни то баш не иде. Сузи и Мики окренули су леђа призору, не желе да гледају, Хафтани и ја нисмо. Госпођа Кортни полако прилази фотељи, једном руком извлачи мом оцу марамицу из уста, затим се опет удаљује корак два и диже руку с пиштољем. Он унезверено цима фотељу лево десно, а онда схвативши да му ништа не вреди, умирује се и седа на њу. Испалује свој последњи покушај да сачува живот. Лице му пролази кроз невероватну трансформацију. За секунд је од израза манијачког лудила добио лик покуњеног и умиљатог кучета. А резултат је савршен упркос свим ранама на лицу. Муцајућим, плачућим гласом говори:

'Ребека лутко моја, знаш да имам бубице, то је јаче од мене, не може се контролисати, али волим те свим срцем, исто као и ти мене. Твоја љубав ће ме променити.'

Она му сад опет прилази подигнуте руке са упереним пиштољем, поново почиње да јеца, рука се тресе, полако се спушта, отац подстакнут надом наставља да је уверава, али тада се кроз њене сузе зачују и хистерични крици налик смеху. Госпођа Кортни, смејући се као луда, да ли њему или сама себи, вероватно обоје, опет подиже руку и повлачи окидач. Трзај је јак, одбацује јој руку увис, метак свом силином удара оца право у чело, а затим излеће на задњем крају лобање заједно са гомилом крви и парчићима мозга. Одбачена силином удара глава лети уназад и повлачи његово тело на наслон фотеље, где се смирује, а госпођа Кортни баца револвер, скљока се на под и поново почиње да рида. А ја помислим:

Готово је. Нема га више. Коначно је готово.

Даглас је овде застао, али не због тога што га је то што је испричао превише узнемирило или емоционално погодило. Више да би направио драматску паузу и дозволио слушаоцима да сваре одслушано. И опет је то био онај исти, помало огорчен, али у суштини прилично раван израз. Сви су то приметили, можда се помало и чудили због тога, а ни он не би био то што јесте да тога и сам није био свестан.

„Делујем вам превише равнодушно, а? Безосећајни Даглас. Можда и јесам. Све је то одавно иза мене, а оно што ми је судбина замесила после тога, свакако је било још много, много горе. После свих тих недаћа, могао сам или да се распадне од туге, или да покушам да заборавим и гурам даље. А после једног периода распадања, ипак сам преломио и кренуо напред. Као за сва времена емоционално оштећена роба.

Него да се вратимо на причу. Као што сте чули, тако вам је свој живот завршио мој отац, манијак и серијски убица, оличење суштог зла у људском лику, под именом Шерлок Холмс. Ко зна, можда је баш због тог имена одлучио да живот усмери у потпуно супротном правцу од свог славног имењака. Вероватно би ипак све било потпуно исто и да се звао другачије. Приметили сте? Моје презиме је исто Холмс, носим га по оцу. Мајка ми се презивала Ричмонд. Аманда Ричмонд. Не, нисам променио себи презиме након очеве смрти, рекох већ на почетку, имам то име од рођења.

Од свих бубица моје мајке, ова је вероватно најчуднија. Кад сам се родио, одлучила је да ми да очево презиме. Своје није мењала, јер на то као неудата није имала право. Али мени га је ипак дала. Можда је на то делимично утицало њено васпитање, али прави разлог ми је открила једном приликом, баш кад сам је питао зашто немамо исто презиме. Рекла је да нема сврхе избегавати чињенице о томе ко ми је отац.

'Могао си се звати било како, истина о томе увек би на крају испливала, само ако би неко решио да је открије. Зар није боље свима јасно ставити до знања да си ти његов син? Твоја дела ће показати, да ли си од њега наследио и нешто више од пуког презимена. А ја сам сигурна да ће баш твоја дела бити та која ће све редом уверити у то да си ти, за разлику од свог оца, добар и поштен човек.'

Мени данас остаје само да се надам се да је тако и било. Него, можда је боље да овде застанемо, прилично је касно, остатак вам следује сутра увече. Мислио сам у почетку да ћу за сутра да оставим само тај један специфичан случај, али тако бих ипак превише нарушио хронологију догађаја. Боље да сада прекинемо, па да сутра одрадимо све до краја, и случај а и оно што је уследило после њега.“

Даглас је заћутао, а одмах затим, без икаквих даљих објашњења, устао и кренуо да се спрема за спавање. Остали су без коментара урадили исто.

* * *

Ана се преврће по лежају, лице јој је ознојано а коса рашчупана, усне јој се померају обликујући речи, али никакав глас не чује се из њих. Снови је растржу, прекривач је претежак, спаваћица је стеже и гуши. У трену све те појединачне nelaгодности сакупљају се у њеном мозгу, сконцетришу се у једну тачку у самом центру, а онда крећу да бујају и заједнички притискају унутрашњост лобање. Притисак убрзо постаје превелик да би могла да га издржи. Буди се уз тешки уздах. Отвара очи и полако постаје свесна стварности око себе. Свуда унаоколо само тешки мрак, нема везе, важно је да је побегла из кошмара. Али и поред тога, сцене из снова изгледа не желе да је оставе на миру. И сада кад је будна враћају се да је прогоне.

Већи део није проблематичан. Стандардни призори из живота на Небу. Ту су и Примови и припадници племена. Њени стари познаници. Сада се на њих толико навикла да јој више нису нимало непријатни. Сада су јој драги пријатељи. Али ноћас ју је посетио још један, не толико драги гост. Поново се после дужег времена појавио и испосник. И као и раније гледао ју је нетремице оним својим телећим погледом који ју је и овога пута излуђивао. Благо и готово молећиво, али ипак неумољиво. Знала је шта тај поглед вуче за собом. И хвала богу да је успела да се пробуди и да побегне од њега.

Зашто ме тако гледа? Зашто само ћути? Ако нешто жели од мене, нека ми каже шта то дођавола хоће. Нека ми каже и нек престане да ме мучи. Не могу да урадим то што очекује ако ми некако не помогне. Не могу...

Подстакнут овим мислима лик смеђокосог мршаваг човека поново је добио јасне обресе. Ем га није отерало то што се пробудила, ем се сада још од нејасне и нераспознатљиве утваре претворио у готово стварног човека. Јасно му се истиче свака црта лица. Као да је ту пред њом саздан од крви и меса. И опет је гледа. Његове плаве очи фиксирају њене. Тај поглед је неумољиво вуче. Вуче је унутра, да потоне у сопствену свест, да зарони у незамисливе дубине. Она покушава да га следи, креће да зарања, право у понор, али доле је мрачно, хладноћа је стеже, никако не може то да издржи.

Почиње да се копрца, жели да побегне, да се ослободи, само што даље одатле. Његов поглед сада је забринут, моли је да настави, покушава да је охрабри. Али то је само празан поглед без стварне подршке, она му не верује, не може га следити, мора да га одбаци, мора да изрони, отима се из све снаге да то постигне. Без успеха, не иде ни горе ни доле, сваки следећи покрет све више је дави. Њено тело почиње да титра и да се неконтролисано тресе, још мало и експлодираће, она зна шта је чека, већ је то преживела, не жели поново да се нађе тамо. Све само то не.

Стајаху звери покрај двери. У њих пуцаху, оне падаху. Стајаху звери покрај двери. У њих пуцаху, оне падаху ...

Рецитије, више у мислима, стихове из своје омиљене књиге, сопствену мантру за терање духова. Покушава да спречи неизбежно, да отера лик свог мучитеља, али касно је, само што није пукла ... А тада спас у последњи час. У њену свест долећу две бљештаве прилике, прва енергична, необузdana, пуна експлозивног набоја, а друга тиха, смирена и исконски снажна. Обасјавају је својим зрацима, деле са њом своју енергију, враћају је са руба понора. Ана у њеној свести престаје да се отима и да покушава да изрони на површину, вода око ње више је не дави толико, може слободно да удахне. Полако се смирује и враћа се до очију испосника које је чекају. Ана на кревету престаје да се трза и неконтролисано зноји. Дишу дубоко и једна и друга. Плаве очи поново је зову, на момнат се враћа и претходни страх, али бљештаве прилике су и даље ту, бодре је и храбре да настави.

Прикупља сву снагу и креће за испосником, рони дубоко, све дубље и дубље, не боји се више, на дну је чека нешто што јој одавно припада и сада ће то и достићи. Њена свест рони даље, а тело се поново опушта, смирује се на лежају и полако пада у дубок сан. Усне јој у последњим свесним моментима немо образују речи:

„Хвала вам пријатељи.“

* * *

У суседној соби било је мирно. Теодор, Даглас и Најџел спавали су без трзавица, заглављени дубоко свако у својим сновима. Нису ни приметили да су Ден и Тоширо већ неко време будни и да напету посматрају преграду иза које је Ана. И даље у својим лежајевима, само су се усправили до седећег положаја. Мирни и непокретни, али ипак напети као струне. Чекају. После неколико тренутака, првобитна узнемиреност полако је нестајала, све до потпуне релаксације. Разменили су још један

поглед, а онда су поново полегали и убрзо заспали. Њихова помоћ више није била потребна.

3. Трећи круг

Донатан је полако корачао дуж стазе која је кривудала и просецала кроз шумарак. Већ је у даљини, између дрвећа, назирао и кућу до које је требало да стигне.

Није лоша, прави замак, скоро као моја, помислио је.

Први пут после много времена осећао је благу нелагодност - готово страх - и при самој помисли на предстојећи сусрет. Није могао а да се поново не присети догађаја од пре готово четири сата, када је изговорио магичне речи. Како се одмах након што је заћутао, ваздух око њега почео згушњавати, формирајући неку чудну готово непрозирну смесу налик магли. Безуспешно је млатио рукама покушавајући да је отера, а онда се у самом центру магла разредила и појавило се лице. Још и сада му трнци миле низ кичму кад се присети тог злокобног погледа. А тек ожиљка који је криво и цепао десну страну уста. Име Скарлип је било више него заслужено. А и оно Маглотворац очито није зарадио без разлога, с обзиром на то како је згуснуо ваздух око своје појаве. Очи су га неумољиво гледале, осећао је како га поглед буквално сецира, просецајући му кроз кожу, месо и кости. Како му допире до сваке појединачне ћелије. Никад није искусио нешто такво при сусрету са другим човеком. Ако је то што је видео уопште и био човек. Лице је људско али ...

Једва је успео да промуца ко је и каква је задужења добио од Клуба. Очи су га фиксирале још пар секунди, а онда су се уста коначно померила и промрљала:

„Дођи у десет увече. Клуб зна где. Чекаћемо те.“

Није стигао ни уста да отвори а камоли да одговори, искежено лице је већ нестало. А одмах затим за њим се повукла и магла. Као руком однешена. Трбало му је пар минута да се прене и обавести Клуб о договору. Машинерија се покренула и убрзо је био на путу за место састанка. И ево га сада, хода по стазици, већ се приближио кући, а и даље не може да се отараси недоумица. Никако му није било јасно како је тај лик успео да изведе ту ствар са пројекцијом лица и замагљивањем ваздуха. А сада тек треба да га сретне уживо и искуси праву ствар. Ко зна шта га све чека?

Џонатан ипак није био особа која је могла тек тако да се осећа нелагодно у дужем периоду. Једноставно му то није било у нарави. Он је тај који сеје нелагоду, а не онај који се плаши. И тако, што га је сваки наредни корак све више приближавао улазним вратима, то му се и расположење постепено поправљало. Недоумице су се топиле и претварале у радозналост. Последњи кораци повратили су му највиши ниво самопоуздања. Поново је био онај стари, стандардни Џонатан. Савршена машина за наношење бола. Стигао је и без оклевања притиснуо звоно на вратима. Продоран звук одјекнуо је да објави његово пристизање. Али из унутрашњости куће није стизала никаква реакција на то. Мало је сачекао, не више од тридесетак секунди, а онда поново притиснуо звоно. И даље ништа.

Ово је изгледа неки тест. Е па не знам да ли сам га положио или не, али некако ме уопште није ни брига, помислио је у себи, одлучно притиснуо кваку, а затим кад је схватио да је откључано, отворио је врата и ушао унутра.

Обрео се у пространом ходнику. И даље није било никога да га прими. Погледао је на сат и видео да је тачно десет. Без много размишљања кренуо је даље до краја ходника, а затим и кроз пролаз у велику дворану. Сада је већ на другом крају собе видео три особе. Сви су били мушкарци. Један је седео за радним столом куцкајући нешто по тастатури, други се завалио у фотељу, главе забачене уназад, као да сањари о нечему, а трећи је, леђима окренут Џонатану, стајао и разгледао слике окачене на супротном зиду. Џонатан је, без застајкивања наставио да хода даље.

Како се приближавао осећао је како према њему стиже талас моћи који су емитовали самим својим присуством. Сваки наредни корак све више га је увлачио у то специфично енергетско поље. Увек је могао да осети и прозре људе са којима је, да препозна да ли су ловци или жртве. А ово су били ловци, и то не обични ловци. Није ипак дозволио да га то што је осетио поколеба. Пришао је довољно близу и накашљао се да обзнани своје присуство. Онај за столом прекинуо је да куцка и погледао га. Исто тако, и онај из фотеље. Два пара очију фиксирала су га готово као да га држе прикованог ланцима. Нису му се обратили, чекали су на трећег. А онда се и он окренуо. То је био Скарлип. Исто оно скаредно лице гледало је у Џонатана, а затим му се његов власник и обратио.

„Видим да сте тачни господине Џонатане. Драго ми је да сте стигли. Изволите седите, раскомотите се слободно.“

Показао је затим руком на једну од фотеља, истовремено кренувши према другој. И онај за столом намах је устао и придружио им

се. Убрзо су сви седели на фотељама, њих тројица некако више заједно са једне, а Џонатан на издвојеној фотељи, са друге стране. Скарлип се поново огласио.

„Џонатан? Обично ми се људи представљају пуним именом и презименом. Чудно ми је да вам се обраћам са господине Џонатане. Делује ми помало блесаво.“

Израз који је пропратио речи није се либио да отворено покаже иронични подсмех. Који је на таквом лицу деловао много бизарније него што би то био случај са неким неунакаженим.

„Нема потребе да додајете то господине. Ја сам Џонатан. Без презимена и без икаквих додатака. Да ли је блесаво или не, не знам, али не делује ми много блесавије од Скарлип Маглотворац.“

Истог трена кад је Џонатан изговорио последњи слог имена, као да је полупрозрачна копрена пала између њега и осталих, па је као кроз измаглицу видео њихове ликове. И на трен, учинило му се као да тај згуснути ваздух нагомилан око њих истовремено ремети маску њихове спољашњости. Она као да више није била довољно чврста да издржи притисак који је долазио изнутра и да задржи пробијање делова њихових истинских бића на површину. А то што је извирало напоље, било је велико, страшно и опасно. Али већ у следећој секунди све се вратило на пређашње стање, као да никад није ни било другачије. Није било измаглице, а његови саговорници мирно су седели у својим фотељама. Скарлип се опет насмешио.

„Да, нисам вас опоменуо да не изговарате то име тек тако. Мораћемо да смислимо нека пригодна имена која ћете моћи да користите у комуникацији са нама. Ви ћете према сопственој жељи бити Џонатан, а ми ћемо бити Битка, Путник и Ваздух“, руком је показао прво на грмаља са своје десне стране, који је од почетка седео у фотељи, затим на другога са леве и на крају на себе.

Џонатан је, још увек сабирајући утиске након малопређашњег делимичног замаглења стварности, само потврдно климнуо главом у знак слагања. Није ипак дозволио да га то омете и доведе до пада самопоуздања и концентрације.

„Могли би да пређемо на ствар, ако се слажете“, рекао је одмах потом, без даљег оклевања, трудећи се да тиме покаже ту своју самоувереност. „Пред свима нама је још много посла, треба да будемо ефикасни.“

Ваздух му је само потврдно климнуо главом, још увек се иронично смешећи, па му је Џонатан укратко пренео све предлоге које је Клуб имао за његов специјални тим. Није се трудио да залази у детаље, па

је причао највише два, три минута, током којих ниједан од саговорника није ни трепнуо. Као да се обраћао каменим киповима.

„Значи“, јавио се Ваздух након што је Џонатан завршио, „очекујете да пронађемо, привремено онеспособимо и заробимо три специјално занимљиве особе, као и да прекопамо заоставштину научника Николе Тесле. А као додатак и ви треба да нам се придружите у том послу. Делује интригантно морам признати, али ...“

Његове речи прекинуо је звук отварање врата који је долазио с Џонатанове десне стране, таман толико иза њега да није без окретања главе могао видети ко то улази у собу. Ваздух, Битка и Путник пажљиво су посматрали придошлицу, а по њиховим погледима Џонатан је закључио да се кретала укосом да би му пришла тачно иза леђа. Није морао да се окрене да би донео суд о тој особи, а није ни хтео. Овако је могао да је осећа натенане, да одлаже тренутак потпуног спознавања до последњег момента, да ужива у неизвесности колико год може. Била је то жена. Али не тек нека обична жена. Жена са великим Ж. Јединствена и непоновљива. За његова истанчана чула било је то сасвим очито још у моменту кад је прошла кроз врата. Довољно мирисних трагова пронашло је пут до његових ноздрва, драшкало их и узбуђивало.

За Џонатана је била новост да услед женског присуства осећа овакву врсту узбуђења. Жене су га, као и мушкарци уосталом, ни више ни мање од њих, занимале искључиво као жртве. Као средство за остваривање и употпуњавање његових врхунских способности за мучење. Али то што је ова жена ширила око себе будило је у њему еротски набој који никад до сада није осећао. Био је ту исти онај осећај моћи који су одашиљали и остали, али поред тога и много, много више. Немогуће је било изрећи све што је осећао.

Пришла му је сасвим близу, он се и даље није померао, пустио ју је да стоји тик иза њега, Ваздух, Битка и Путник напетом су га посматрали, он није скретао поглед са њих и ни на који начин није показивао да се догађа нешто неуобичајено. Била је ово нека врста теста, знао је то и није хтео да дозволи да га преваре и увуку у замку. Чак је врло добро знао да улог у овом тесту никако није само њихово потенцијално одбијање да се укључе у потрагу, већ нешто много озбиљније по њега, али није страх био та пресудна сила која га је терала напред. Не интересује њега никакав тест, он је Џонатан и нека се деси шта год мора да се деси, он никада неће одступити од онога што јесте. И све што ради, ради управо и једино из тог разлога.

Тада је на раменима осетио лагани додир њених прстију. Лежерно му је спустила шаке на рамена. За њега је тај једва присутни додир био

као ударац муњом. Цело тело напело му се од узбуђења, ерекција му је постала тако снажна да га је пенис буквално заболоо. Осетио ју је целу и знао је да је и она осетила њега. И пронашао је у њој много више него што је очекивао. А као што је она прочитала његово узбуђење и он је прочитао њено. Био је задовољан. Знао је, да је што се ње тиче, положио испит. Додир њених шака је нестао. У моменту кад је повукла прсте и кад је престао њихов физички контакт, пресекао га је изненадни осећај губитка, готово као да му је неко одузео ваздух који би могао да дише. Требало му је неколико секунди да се поврати и поновно привикне на то да је осећа само преко осталих чула.

Покренула се и прошла поред њега да би стигла до фотеле у којој је седео Ваздух. Затим се окренула и уз осмех села на рукохват његове фотеле, наслонивши се овлаш леђима на њега. Џонатан ју је сада и видео и њен изглед свакако је одговарао највредијим сновима доброг дела мушког рода, али све то није ни за најмањи могући делић повећало узбуђење које је већ осећао. И пре тога знао је све што је требало да зна. Да га привлачи као што упаљена буктиња привлачи ноћног лептира. И да га њена врелина може спржити за трен, али да без обзира на сву опасност, никада више неће моћи да се довољно одмакне од ње. Она је прва особа коју је срео, а коју би могао назвати сродном душом. Обоје су рођени за и живе од наношења патње другима.

„Наша колегиница воли театарне науступе“, јавио се Ваздух. „Требао бих и њу да именујем неким zgodним именом. Да видимо. Џонатане дозволите да вам представим ...“

„Смрт“, убаци се Џонатан упадајући Ваздуху у реч, изговарајући њено име истовремено са њим.

„Види, види. Џонатане, па ви сте пуни изненађења“, настави Ваздух. „Нека буде онда тако. Нећу вас одмах одбити. Размислићу о свему, размислиће и моје колеге, па ћемо сви заједно разговарати ујутро, кад се одморимо. Ви ћете Џонатане преноћити код нас. Смрт ће се побринути за вас ...“

Смехом је завршио последњу реченицу. Још пар секунди се смејао, гласно и срдачно, а онда се смирио.

„Извините Џонатане, није лепо да се смејем, али морате признати да ова последња напомена стварно то и заслужује. Ко би помислио да ви једва чекате да се то стварно и испуни. Нека буде тако, зашто да не? Драга, одведи Џонатана у неку од гостинских соба, нека се слободно раскомоти ...“

Смрт је моментално устала и кренула према вратима, упућујући Џонатану мазни обећавајући поглед. Није оклевао ни секунд. Одмах је

скочио и пошао за њом. Као што је Ваздух малопре лепо рекао, једва је чекао да се ова Смрт побрине за њега. Као и он за њу уосталом.

* * *

После једно два, свакако не више од три сата, Ваздух, Битка и Путник и даље су седели у истој соби. Атмосфера је била опуштена, у почетку уз веселе пошалице на рачун Смрти и Џонатана, а у последње време као да више нису имали енергије ни за шалу, само су ћутали, свако заузет сопственим мислима. А онда, у трену, истовремено су сва тројица поскочила из фотеља, потпуно спремни за борбу на живот и смрт. Напетост су посматрали пролаз који је водио до улазних врата и за пар секунди, у њему се појавио обрис крупног мушкарца кога никако нису очекивали, а чије су присуство тек малопре осетили. Ушао је нехајно, не обазирјући се на њихову узнемиреност, која би била очита чак и невештом посматрачу. Чак и Ваздухов стандардни, лежерни, донекле надмени и ироничан став, који је и сада више по инерцији покушао да заузме, био је покварен помало унезвереним изразом лица и грчевитим напињањем тела спремног на све.

„Што сте се толико затегнули, нисте опруге. Делујете као механички војници које је неко претерано навио па сад само што се не распадне“, јавио се придошлица самоувереним гласом. „Могло би то и вама да се деси ако не припазите .... Ма хајде само вас зафркавам, опустите се. Нисам дошао овамо да започињем борбу. Осим ако је ви сами не желите? Крајње је време да се испрсите и згромите тог што вам је нанео толико невоља. А ... Шта кажете?“

Погледао их је упитно, потпуно миран и опуштен. И даље су били у гарду, али сада нешто мање забринути. Нису му одговорили.

„Да. Нисам ни мислио да бисте желели тако нешто. Да седнем ја, па да на миру попричамо, ако немате ништа против?“

Не чекајући одговор, кренуо је према фотељи у којој је пре тога седео Џонатан. Сада су се и домаћини, неко мање неко више, коначно опустили и поседали. Ваздух је повратио свој лежерни израз, Путник је могао само да покушава да набаци равнодушно лице, а Битка је толико бесно севао очима да то никакви покушаји прикривања не би могли да сакрију. Ипак, наизглед, сви су седели потпуно мирно.

„Чему то имамо да захвалимо, на овој изненадној посети која нам причињава неизмерно задовољство“, Ваздух је покушао да звучи исто онако како је звучао док је разговарао са Џонатаном, али глас није

успевао да постигне задовољавајући тоналитет и није имао довољно сигурности да би изречена иронија зазвучала на прави начин.

Оштри поглед придошлице зауставио му је и сам наговештај осмеха који је требао да пропрати речи.

„Немој много да се просераваш. Нисам расположен за твоје разметање“, одговорио му је он. „Нарочито не овакво, потпуно непримерено стварном односу снага. Ту сам да бих вам изнео своје захтеве. Обраћам се теби, јер ми делује да си ти главни. Ако овај пренабилдовани мамлаз што се овако мршти на мене, има нешто посебно да ми каже, нека само изволи.“

Битка је готово поскочио из фотеље, али га је оштри Ваздухов глас пресекао и зауставио у месту.

„Мој друг не жели ништа посебно да ти каже. Зна да му, чак и да жели, не би много вредело. Значи да не жели. А ти немој очекивати да заборавимо како си се понео према нашим. Ако си дошао да нас уништиш, покушај. Можда ћеш и успети, али нећемо се лако предати. Ако ниси, кажи шта имаш и одлази.“

„Као што рекох ту сам да бих вам изнео своје захтеве. Могло би вам бити у интересу да их испоштујете. Боље да кажем да вам никако не би одговарало да их занемарите и пренебрегнете. Добили сте предлог од Клуба. Прихватите га. Оно троје људи које треба да нађете, не желим живе. Кад их пронађете хоћу да их убијете. То се нарочито односи на девојку. Исто тако, желим да та истраживања Теслине заоставштине престану. Клубу ћете пренети да сте открили да је све уништено и поремећено у толикој мери, да се одатле ништа више не може извући. Најбоље би било да тако стварно и буде. Да откријете баш то што сам рекао, а да то и стварно буде у потпуности тачно, тако да уопште и не морате да лажете. Надам се да сам био јасан.“

„Био си јасан. Схватили смо шта желиш. Размислићемо добро и одлучити да ли да те послушамо или не. А сада како већ рекох, ако не желиш борбу, одлази.“

„Свакако добро размислите. Врло добро и пажљиво. Ако стварно нисте за дружење, одох ја. Не морате ме обавештавати о вашим генералним одлукама. Не интересују ме празне речи, само дела. А шта сте урадили открићу и сам. Као што сте већ могли да закључите, одлично сам обавештен. Да поновим још једном за сваки случај, најбоље би било да одмах сутра ујутро јавите Клубу да пристајете и да што пре кренете на посао. Остајте ми збогом онда. За сада барем.“

Рекавши то, придошлица је устао из фотеље, погледао их леденим погледом, овлаш махнуо руком ваљда у знак поздрава, а онда се лагано

окренуо и корак по корак одшетао из дворане. Путник је, тек после једно десетак секунди, устао и отрчао до пролаза и изашао напоље за њим, а онда, пошто се уверио да је овај стварно отишао, вратио се унутра да умири пријатеље, који су у међувремену такође поустајали. Кренуо би он у ту проверу и раније, али ниједан од њих у том првом моменту није могао да помери ни мишић. Опет су сва тројица сели у фотеље, нису разговарали међусобно, а додатне речи нису им ни биле потребне. Само су седели и замишљено гледали испред себе. Ваздух је потом устао и тихо им се обратио.

„Најбоље је да свако од нас лепо све ово преспава, добро свари, па ћемо сутра ујутро да поразговарамо. Хајдете вас двојица на спавање а и ја ћу убрзо за вама, само да се мало прошетам по ноћном ваздуху. Да протеглим ноге и напуним плућа.“

* * *

Једно петнаестак минута касније, Ваздух је и даље полагано шетао поплочаном стазицом која је обилазила цели шумарак испред куће. Лице му је било забринуто али одлучно. Касно је већ. Време је било да се врати унутра. Изненада, испред њега је изронио крупни мушки лик. Само се створио нагло искочивши иза дебелог храстовог дебла. Ваздух се намах припремио за скок, а онда се готово у истом трену и опустио. Препознао је ноћног шетача.

„Здраво да си скоро-брате, стари пријатељу и непријатељу“, обратио му се овај. „Нисмо се одавно видели. Надам се да имаш пар минута за мене?“

„Здраво“, одговори Ваздух. „Овај дан очито је препун неочекиваних сусрета. Никад краја изненађењима. Не знам само како ти успева да се са толиком телесином тако тихо пришуњаш, да ни ја не успем да те осетим? Хајде кажи шта имаш. Сигурно ћеш и ти да ми додатно закомпликујеш живот.“

„Знам ко вас је ноћас посетио. Његови трагови осећају се надалеко. Знаш и шта је тражио од вас. Нема потребе да ти говорим ко је он и како се понео према нама. Све знаш и сам ... Можда их ниси увек волео, али били су ти једина породица коју си икад имао. А све лоше што си од њих добио, сам си заслужио. Он нам је непријатељ. Свима нама. Можда ти на тренутак делује да ће ти са њим бити боље и сигурније, али није тако, знаш и сам да није тако. Не можеш стално правити планове и анализити варијанте које су боље по тебе, мораш једном да станеш и

браниш оно што се не сме препустити туђину. Једноставно мораш схватити ...“

Придошлица је застао, видело се да је помало љут на самог себе, а онда је наставио много смиренијим тоном.

„Извини. Нисам хтео да ти попујем. Различити смо, страни су ми твоји начини, али прихватићу их уколико се не уверим да радиш за супротну страну. Одлучите се и радите шта већ мислите да морате, али знај још једну ствар. То троје људи које он толико жели веома су важни. Не би се иначе тако својски трудио око њих. Ја никако не бих волео да неком чудном игром случаја настрадају. А један од њих је уз све то још и мој. Знаћеш већ који ако га сретнеш. Ако се њему нешто деси, а ја сазнам да си у то био умешан, нема те силе која ће те спасити од гнева ... Знаш већ све о томе ...“, рука му се спустила на појас и погладила оружје које је ту било закачено.

„Лепо“, одговори Ваздух. „Рекао си шта си имао, надам се. Шта је за моју будућност добро, а шта није, проценићу сам. Како се та по теби моја једина породица, а по мени назови породица, опходила према мени и како ме је третирала, ја свакако најбоље знам. Многе сам лудости до сада починио, многе смо починили заједно, можда сам се због нечега и покајао, али сигурно је да сам увек знао шта желим и радио сам тако да то и остварим. Тако ће бити и сада и стварно верујем да ћу одабрати оно што је најбоље по мене.“

„Не постојиш само ти на овом свету. Да ли ће то што одабереш бити добро и за нешто ширу и општију ствар? Како ће се то одразити на људе на пример?“

„Шта ме брига за људе? Они су само слуге.“

„Мислиш? Заборавио си изгледа да смо и ти и ја људи. Нешто другачији можда, али ипак људи. А он? Ко, или још боље шта је он? Који су његови стварни циљеви? О томе треба да поразмислиш, а не о себи. Али нема сврхе да те више гњавим, пренео сам ти шта сам имао, ти ћеш одлучити како ћеш већ одлучити, а мени остаје само да се надам да нам се оружја неће тако скоро укрстити. Збогом скоро-брате.“

Рекавши то, рмпалија се окрете и брзим трком зажди кроз шуму. Ваздух је неко време ћутке гледао за њим, а онда се окренуо и пошао према кући.

Збогом скоро-брате, помислио је. Ко зна шта нам носе будући дани? Али једно је сигурно. Хтео не хтео, ја сам у коло већ увучен. Остало ми је само да играм. И ако је могуће, да притом сам себи одаберем мелодију.

4.

Четврти круг

У канцеларији Мича Хариса владала је више него напета атмосфера. Мич је седео за столом, пажљиво посматрајући Питу који је био за суседним. Трудио се да му ни на који начин не омета размишљање, истовремено спреман да поскочи и на најмањи његов миг. А по Питовом лицу, видело се да није задовољан. Од кад се вратио са јутарњег састанка са Господарем није могао да се смири.

Откуд сад ти специјалци? Ко су они? Треба да им обезбедимо неометану истрагу и приступ свим документима, да им се склањамо с пута, али да ипак наставимо са својом истрагом. Како ће то они успети тамо где сва сила Малиновићевих агената није? И каква је то сад координација између Господара и Клуба? Тек што сам се вратио са свежим информацијама од Господара, а Мич ми већ показује депешу са врха, у којој се од нас захтева потпуно иста ствар. Ту се нешто кува, нисам сигуран да треба да копамо дубље да бисмо открили шта. Морамо ипак бити у току ...

Ово су биле само неке од мноштва мисли које су му кључале по мозгу. Погледао је време на дисплеју монитора.

Време је за Малиновића. Обично је тачан.

Баш у том моменту зачуло се куцање на вратима. Био је то Малиновић, наравно. На Мичов знак, ушао је и сео на слободну столицу. У трену, Мич је уместо оне сенке од човека од малопре, поново био арогантни и бескомпромисни извршни директор, а Пит само његов телохранитељ, који је намах да би се уклопио у тражени имиџ, набацио класичну безизразну фацу своје људске реплике.

Како ми само тешко пада да овако нон стоп бленем у празно, мислио је успут, ћутим и препуштам Мичу да води главну реч. Сва срећа па се он прилично добро сналази. Кад би нешто лупио нисам сигуран да бих могао да оћутим. Морам се суздржавати, не смем дозволити да неко закључи да сам ја тај који одлучује о свему. Одмах би нас разоткрили.

„Здраво Малиновићу“, јавио се Мич. „Тачан си као и увек. Стигла су нам нова, прилично чудна наређења. Директно с врха. Ево да ти не препричавам, прочитај и сам шта стоји у депеши.“

Пружио му је лист папира, који је Малиновић спремно прихватио и одмах кренуо да чита његов садржај. Како је одмицао по тексту, лице му

је попримало све намрштенији изглед. Кад је завршио, окренуо је папир, положио га на сто и погурао прстима према Мичу. Мичове очи питале су га исто оно што су уста и изговорила.

„И? Шта кажеш?“

Малиновић се прво промешкољио, погледао и Мича и Пита, осврнуо се по канцеларији као да тражи још некога ко је сакривен ту негде, а онда упитао.

„Смем да говорим слободно? Тачно оно што мислим?“

Мич га је погледао донекле изненађено, као да се чуди што чује тако нешто.

„Наравно да смеш Малиновићу. Од својих људи увек очекујем да кажу управо оно што мисле. Чак и кад ми се то не свиђа. Увек је корисно добити још једно мишљење, нарочито ако је твоје у питању.“

„Па добро онда. Морам се прво вратити мало у прошлост. Ја сам стигао у Агенцију тек пре једно десетак година, кад сте ви већ били ту где јесте. Али ви сте ту, колико, једно петнаестак?“

Мич само потврдно климну главом. Да је Малиновић обратио пажњу, вероватно би приметио да се чак и на Питовом каменом лицу појавио трачак нелагоде, али пошто није, само је нехајно наставио.

„Али пре вас, на позицији извршног директора био је баш један од оних који су сада на самом врху. Не знам их лично наравно, али успео сам током свих ових обавештајних година, да то тако назовем, да сакупим низ информација о њиховом времену. Дакле, да не дужим много, Агенција је раније већ ангажовала овакву групу специјалаца, и то на разним врло неугодним пословима. Немам јасне и прецизне информације, али кладило бих се да су и сада у питању исти ти специјалци. А ако јесу, онда морамо бити веома опрезни. Све агенте који су били са њима у било каквом контакту, врло брзо након тога појео је мрак. Задатке су, иако су били готово немогући за извести, одрађивали прецизно и ефикасно. Неумољиви и коначни, попут смрти.“

А онда, баш негде након што су се односи са Примовима донекле запетљали и када је већина радњи била сконцетирсана на њих, они су се изгубили. Агенција их није више звала. Ако их је неко и ангажовао, то је било са самог врха, без уплитања Агенције, али мени се чини да ипак није. Свакако не за нешто крупније, а за ситнице не би ни били адекватни. Моја претпоставка је да су били толико смртоносни, да су се чак и главни босови уплашили и престали да их ангажују. Можда су их чували само као последњег и најјачег адута, можда има и нешто више од тога, стварно не знам. За прљаве послове били су ту и Примови, наравно, па у тим случајевима није ни било претеране потребе за њима, али било је ту

разних других компликованих задатака, највише баш око кошкања са Примовима, и ништа. Као што рекох не знам, углавном није их било прилично дуго времена.

А сада су опет ту. Значи да је овима на врху догорело до ноката. Јако им је стало да разреше ситуацију. А ту је са њима и тај који је ваша непосредна веза са врхом, који све око себе тера да га зову Џонатан. Од кад је на том месту ништа сумњиво није се догађало а да се могло повезати са њим, али ја сам као и обично чепркао, па сам и о њему ишчепркао понешто. А то што сам ишчепркао је невероватно. Он је по мојим сазнањима тотални манијакални убица и перверзњак. Немам наравно никаквих непосредних доказа, али за нијансу превише неидентификованих лешева испливалало је на видело, у околностима које су за оне које знају да прате трагове водиле право до њега, да би све то било случајно ...“

„Ух бре Малиновићу“, прекинуо га је Мич. „Успори мало. Ајмо испочетка. Да се вратимо на те специјалце. Како си све то сазнао? Ја немам појма о томе.“

„Истраживање, господине. То ми је у крви. Нешто сам покупио од старијих колега, а касније кад сам добио приступе, прекопавао сам досијеа. Мало с једног, мало с другог места и сакупиш целину. Није ми чудно што ви ништа не знате. Било је то доброано пре вашег времена, а требало је богами дубоко копати да би се саставили сви делићи.“

„Аха. А шта ти је значило оно да је све који су их упознали појео мрак?“

„Буквално то. Нестали су и никад се нису вратили. Заведени су као да су напустили службу из приватних разлога. Није него. Ко од нас може да напусти Агенцију из личних разлога? Није ни вршена истрага, наравно.“

После ове Малиновићеве реченице наступио је тајац. Мич је замишљено ћутао, повремено бацавши кратке погледе према Питу. Затим се пренуо и наставио питањем.

„Добро, касније ћемо све резимирати. Хајде сад са тим Џонатаном. Мислиш на господина ...? Како се оно презива? Бога ти, заборавио сам му презиме. Као да га никад званично нисам ни чуо. Па ево, ни у овој депеши му није наведено име и презиме, пише само главни директор Агенције.“

„Ето видите. Он свакако има званично име и презиме, само што га никад не користи, мислим да није наведено ни на вратима његове канцеларије, у којој ионако скоро никад и није присутан, па га ретко ко и запамти. Свако ко га је лично срео зна за то. Ако га ословиш било како

осим Џонатане, бери кожу на шиљак. У ствари најбоље би ти било да га не ословљаваш уопште и да у његовом присуству будеш што неприметнији.“

„Могуће. Са мнош комуницира искључиво депешама, или кратким порукама преко комуникатора. Тамо се ни не потписује. А ја га ваљда у порукама ословљавам са господин главни директор. Никад се нисмо ни срели живо. Али сигуран сам да му се никад нисам обратио са Џонатане. Нисам ни знао да би требало да га зовем тако.“

„Ви сте довољно високо у хијерархији да би и од вас то захтевао. Али није ни битно како се зове, много горе је оно друго. И ту опет морам мало да нагађам. Мени се чини да је он рођак некога на самом врху. Раније су га увек извлачили из болесних авантура пре него што би дошло до законских консеквенци, а сад су га сместили на ово место где могу директно да га надгледају и контролишу. Кажем вам да се у последње време од када је на том месту, примирио. За задње две године, ништа нисам пронашао. Што га, с обзиром на његово психичко стање, сад чини много опаснијим. Зажелео се крви.“

„Чекај мало Малиновићу. Од кад си стручњак и за психичка стања? Немогуће је да си и то ископао из неких досијеа. То би се сигурно добро сакривало.“

„Нема ничега у досијеима, наравно. Али ви нисте видели те лешеве. То може да уради само тотални психотик. Који никад неће престати да убија. Ако сам све добро повезао и ако је он тај који је одговоран, онда нема сумње. Стопроцентни манијак.“

„Бога ти. Ако си спреман да то и јавно изговориш, сигурно си све прокљубио до краја. Баш тако како и јесте у стварности. Наговештаваш ми значи, да ће врх после овог задатка да нас почисти?“

„Нисам сигуран господине, али сумњам.“

„Добро. Морамо поступати по наређењима. Ти ћеш Малиновићу да им обезбедиш све што траже, али пази, немој лично да се појављујеш. Комуникацију са њима додели неком кога можемо да отпишемо. А ти прати из прикрајка. И не пуштај их да дишу а да им ниси за вратом. Морамо знати све што се догађа. До најмање ситнице.“

Мич је на тренутак застао, погледао Питу, па га упитао што је могао самоуверенијим гласом.

„Да немаш и ти нешто да додаш Пите? Да ли смо све покрили? Ако имаш неки савет, слободно пуцај.“

И Малиновић се окренуо ка Питу, па није приметио трзај неодлучности у Мичовим очима.

„Не господине“, јавио се Пит. „Мислим да сте одрадили све. До најситнијих детаља. И то одлично као и увек.“

„Добро. Онда Малиновићу, све ти је јасно, крени на извршење. И припази, немој да се истрчиш, требаш ми.“

„Разумем господине.“

Малиновић је већ скочио на ноге, салутирао и излетео напоље. Мич и Пит остали су да седе, на Мичово лице поново се вратио 'надам се да сам био добар, газда' израз, са нотом страха одозгоре. Пит га је нехајно погледао и прокоментарисао.

„Био си добар, Миче. У оваквим ситуацијама, мораш да кренеш самостално, па шта испадне. А стварно си одлично анализирао стање. И то са оним правим Мичовским упадицама и карактером. Да не знам за сигурно ко си, и мене би преварио. Ипак, овај пут нас је чиста срећа спасла. Да је прави Мич требао да зна то што нам је Малиновић испричао, одали бисмо се. Ипак, некако смо се извукли. Како год окренеш и ми морамо добро да се припазимо. Можда Клуб стварно има намеру да нас отпише као колатералну штету. Али не брини, ту је и Господар. Он је потпуно упућен у целу ствар, сачуваће нас. Важни смо му. Сигуран сам у то.“

Његов умирујући и охрабрујући поглед, вратио је задовољство на Мичово лице. Пит би свакако више волео да је истом лакоћом могао да увери и самога себе. Присетио се Господаровог равнодушног погледа са последњег састанка и ... Па, рећи ћемо само да му то сећање није помогло у поменутом задатку. Управо супротно.

* * *

Путник је седео за конзолом у Центру. Управо је ушао у апликацију за главни приступ Теслиним материјалима. Све потребне привилегије и лозинке добио је брзином муње. Ујутро око девет обавестили су Клуб да прихватају задатак, а већ у подне су га у главном огранку Агенције у Њујорку чекале све могуће пропуснице. Било му је просто смешно, колико су се устрчали око њега. А још смешније кад је кренуо да слаже, а касније и користи све те безбедоносне картице. Као да би му био проблем да било где стигне и без њих? Ипак задржао се и одрадио све по прописима. Како је Ваздух рекао, за сада ћемо да играмо по њиховим правилима, а за касније ћемо да видимо.

Пратили су га и у Њујорку, чим је напустио огранак, а и у Бостону, одмах након изласка са ареодрома. Његовим хитрим очима то није могло да промакне. Видело се да су се потрудили, за њим су ишли

прави професионалци. Само што је и највећи професионалац за њега ипак потпуни аматер. Могао је врло лако да их смакне или да им умакне, само да је хтео. Оставио је то ипак за неки други дан. У овом ће до краја следити сва правила и прописе.

Прсти су му вешто и брзо клизили преко дисплеја, тек по потреби за укуцавањем лозинки спуштали су се и на тастатуру. За сада је само анализирао и груписао документа, па је стизао да се присећа тих претходних догађаја, али сада је требало почети и са детаљнијим проучавањем. Није више имао времена за зјаљење. Заронио је у документа. Да је неко могао - што наравно није, јер је изричито наредио свим присутним истраживачима у Центру да се добро клоне његове канцеларије, а затим се побринуо и да га сви до једног дословно послушају - да иза његових леђа посматра слике које су прелетале преко монитора, могао би само да се прекрсти од чуда. На екрану су у сваком моменту била отворена најмање три документа, прелетао је наизменично погледом по њима онако како су се међусобно референцирали, скроловао текст, памтио суштину и ишао даље. И све то готово истовремено.

После једно петнаестак минута посла, почео је да се мршти. Затим је још већом брзином кренуо да превлачи документа. А онда се насмејао.

Види, види, неко се овде добрано потрудио да сакрије неке ствари. Само што од мене ништа не можеш тако лако сакрити. Да погледамо мало пажљивије.

Поново се задубио у проучавање. Када је завршио, потрудио се да додатно замаскира и уништи све вредне садржаје.

Испало је да и нисам морао да се трудим да испуним захтеве оног туђина. Неко се већ побринуо за то. Види се да је радио на брзину, али и поред тога био је веома ефикасан. После мојих додатних интервенција, нико жив неће моћи да се снађе у овоме. Тако да нимало нећу лагати кад пренесем да је са Теслиним материјалима готово. Остаје им једино да све дигитализују испочетка.

Убрзо је напустио Центар и потрудио се да своје закључке пренесе задуженима из Агенције. А онда је кренуо кући да поприча мало са Ваздухом. Имаће већ о чему да проћаскају. Само сада овим фићфирићима неће дозволити да га прате.

Ако будем могао зауставићу се на бекству, а ако не ..., сами су то тражили. Не, не још увек не смем да их убијам. Мораћу већ некако да се снађем. И то тако да испадне да су ме случајно изгубили из вида. Не смем им испарити у ваздух испред самих очију. Биће мало теже, али ћу се макар забавити.

5.

Пети круг

Приближавао се моменат кад би требао да крене, а Џонатана никако да позову. Ево већ је било шест сати, а састанак му је заказан за седам. Имао је још највише десет до дванаест минута, ако не жели после да јурца да би стигао на време. А ако је Џонатан нешто мрзео, било је то јурцање и кретање наврат нанос.

Ако онај мамлаз не позове ускоро, ја крећем па нек се после пуши, помислио је бесно.

Истог момента се и смирио, не дозволивши себи да га негативне мисли избаце из такта. Протекли дан био је невероватан, ко би рекао да је прошло тек двадесет и четири сата од кад је изговорио оне судбоносне речи. Догодило се много тога, а што је најважније упознао је Смрт, жену свог живота. Какву су само ноћ провели заједно. Баш се препустио блаженим сећањима кад је комуникатор запиштао. Брзо се јавио, не трошећи време да детаљно погледа лик на дисплеју. Ту грозну фацу, моментално би препознао чак и самим крајичком ока.

„Добро вече господине, касните“, рекао је полако, са ироничним призвуком.

Најмлађи се није осврнуо на његов тон, већ је равнодушно одговорио.

„Врло добро знаш да то није тачно. Твоја дужност је да седиш поред комуникатора од пет сати и чедрдесет и пет минута па све до шест сати и пет минута и да мирно чекаш да те позовем. Сад је шест сати, четири минута и педесет секунди, значи да је све таман како треба.“

„Да, да, у праву сте као и увек. Знате да имам састанак у седам, хајде да не одуговлачимо већ да одмах пређемо на ствар. Шта вас све занима?“

„У принципу ме ништа што је повезано са вама не занима баш нимало“, глас представника Клуба бесно је подрхтавао, а то што је Џонатана почео да ословља са ви, свакако је био знак да се додатно узнемирио, „али дужност је дужност. Да чујем, шта сте се договорили за вечерас, већ смо добили негативне вести с друге стране, надам се да ће ваше бити боље.“

„Хајде ипак да се упецам на ту вашу удицу. Какве сте то негативне вести добили? Надам се само да није повезано са мном. Да нисам нешто забрљао?“

„Доста са тим вашим смешним опаскама. Обавештени смо да је Теслина заоставштина у Центру потпуно неупотребљива. Сви важни подаци неповратно су избрисани. Оно што је остало обично је смеће. Али то вас се и не тиче, да чујем какав је план вашег огранка. То је много важнији задатак.“

„У праву сте. Као што знате у седам се састајем са особом којој су поверили потрагу за нашим бегунцима. Одмах ћемо продужити до локалне канцеларије Агенције, у којој нас чекају и где су нам припремили податке о свим преосталим Гоустбастерсима које имају на располагању. Ми ћемо их прегледати и одлучити кога ћемо притиснути. Неко од њих сигурно зна тачну локацију бегунаца. Или макар неку ближу одредницу. Кренули би ми и раније у току дана, али људи из Агенције захтевали су осам сати да стигну да сакупе све потребне податке. Мало су спори изгледа.“

„А како ћете то ви и та ваша специјална особа закључити нешто што нико од тих агената које толико потцењујете, није успео? И како ћете то некога притиснути? Као да их агенти не би притиснули да су имали прилику. Успевали су да заробе само лешеве. А тек сте ви тај који је познат по томе да вам се убијају чак и они које сте имали у рукама. И то живе и здраве. Добро, да не дужим. Ако нешто ипак откријете, у шта дубоко сумњам, одмах ми јавите. Овог пута желим да будем непрекидно у току са збивањима.“

„Наравно, господине, обавестићемо вас. Да ли вас занима још нешто? Можда да вам пренесем сопствено мишљење о комплетној ситуацији? Само кратак осврт. Можда сам чак и неспособни и глупи ја успео понешто да приметим и закључим.“

„Опет иронишете. Већ сам вам рекао да ме не занима ништа што је повезано са вама. Нарочито не нешто што би могли самостално да скувате у том вашем болесном мозгу. Све што одатле изађе сасвим извесно је потпуно бескорисно. Сад већ и ваш рођак врло добро схвата ко сте и какви сте. И то ће вам сасвим сигурно ускоро ставити до знања. Важно је само да се стриктно држите задатка. Укључите те ваше посебне способности и покажите се у конкретној акцији. Закључке и запажања оставите нама. Агенти много способнији од вас пренеће нам све неопходне информације о општим дешавањима. Ви ћете ме обавештавати само о ономе што се тиче директног договорања са људима тог, да му не спомињем име, и ви сте већ схватили да то не иде тек тако. Разумели смо се, надам се?“

„Да господине, одлично смо се разумели. Збогом господине.“

Донатан је прекинуо везу. За дивно чудо овакав груб саговорников тон, уопште га није узнемирио. Свака додатна увреда га је све више и више доводила у духовну равнотежу, која му је и омогућила да тако смирено одговара. Очито је баш та његова смиреност толико изнервирала тог маторог надрканог неспособњаковића.

Како је само почео да ми персира. Да истакне своју супериорност. Шта је оно рекао? Да је све што мој болесни мозак изнедри потпуно бескорисно? Е па прикане мој, овога пута свакако ниси у праву. Гарантујем да би волео да сам ти испричао шта је све прошло кроз мој болесни мозак у току и након прошле ноћи. Не би то сигурно подвео под потпуно бескорисно. Али сада је касно, био си одвратан и нисам ти испричао ништа. А ако је истина да и мој рођак има тако лоше мишљење о мени, онда ни он не заслужује да то сазна.

Поново се присетио догађаја од прошле ноћи. Прво наравно оног што му је остало урезано у сећање за сва времена, а истовремено било и нешто најпријатније што му се икад догодило. Како су Смрт и он међусобно делили неописиве ужитке. А онда и онога што га је посебно заинтриговало. Како је у једној од пауза, док су лежали једно крај другог, осетио како се Смрт грчи од изненадног налета чистог страха. Није се померала, али знао је да је спремна да истог секунда скочи. Толико је била напета, да је готово могао да додирне сву ту негативну енергију коју је одашиљала. А онда је и он осетио то што ју је толико узнемирило.

Из правца собе у којој су оставили Ваздуха, Путника и Битку осетио је нешто ново. Поред њих тројице који су били удаљене и слабије верзије Смрти, појавио се још неко. Неко много, много већи и јачи. Неко због кога су се ово четворо пресекли од страха. Није навикао да се ичега боји, па тако ни овога пута није дозволио да се страх Смрти пренесе на њега. Благо ју је обгрлио руком да је умири својим присуством. Окренула се ка њему и погледала га својим дубоким црним очима, а затим се насмејала, одбацила напетост и поново навалила на њега. Негде у процесу, обоје су осетили како енергија придошлице нестаје и како се остала тројица смирују, што их је само навело да се свом послу посвете са још више жара. Тек после два, три сата, готово пред саму зору, поново су само лежали једно поред другог. Још увек се сећао речи којих му је Смрт тада упутила.

„Ти си једини мушкарац који ће ујутро моћи да каже да је преживео ноћ проведenu са мном. Једини кога бих могла да пожелим у још некој ноћи.“

„Ти си једина жена, са којом сам уопште и провео ноћ заједно“, одговорио је. „У ствари било је жена само то што сам имао с њима тешко

да се може назвати тим термином, провести ноћ заједно. Са живим женама никад нисам знао шта да радим, осим да их натенане убијам. Ти си изгледа изузетак. Мораш признати да сам те превазишао.“

Погледала га је, кратко се насмејала и рекла.

„Дефинитивно ћемо се срести опет у некој новој ноћи. А сада спавај, треба да се одмориш колико год можеш. Сутра те чека доста активности.“

Након тога окренула се и малтене моментално заспала. А ујутро се све одиграло некако на брзину. Пробудили су га, обавестили да ће се прихватити посла и експедитивно га отперјали да обавести Клуб. После му је цело преподне и добар део поподнева протекао у администрацији, проучавању постојеће документације о те три интригантне особе које су требали да пронађу и трчању од једног до другог офиса. На крају се све ипак некако склопило и договор је постигнут за седам увече.

Занео се помало овим присећањем, али није дозволио себи да заборава на време. Кренуо је таман кад треба. Једва је чекао да се опет сретну. Још увек је осећао болове на разним деловима тела на којима је оставила своје трагове. Дивне обећавајуће болове.

* * *

Најмлађи је био прилично узнемирен након разговора са Донатаном.

Шта ли ме је то спопало па да будем толико груб и непријатан, помислио је. Одмах од старта ме је изнервирао, и он и те претходне лоше вести о губитку Теслиних докумената. А баш сам имао лепе планове са тим наговештајем могућности за поновну употребу ватреног оружја. Па сам се занео и претерао. И то дебело. Чак сам му и персирао. Крајње непријатним и увредљивим тоном. Али сада нема више назад. Морам наставити како сам почео. Време је да тог манијака уклоним за сва времена.

Талас одлучности га је очито још увек држао. Обично је био опрезнији, до свог места није стигао трескањем песнице о сто, већ пре искусним прилагођавањем и вештим манипулисањем. А тако ће бити и овог пута. Већ су му кроз мисли пролетали обриси плана. А затим је ту врло брзо била и чврста контура.

Скарлипови специјалци не остављају сведоке. Ако успем да га увучем дубље, свакако ће га елиминисати. А могу мало и лично да погурам и пожурирам ствар. Када све буде обављено и Бос ће схватити да је то

било неминовно. Рођак или не, манијак је ипак манијак. А свима је добро познато како треба поступати са манијацима.

Моменат планирања Џонатанове смрти, готово да му је поправио расположење. Али свест о губитку Теслиних докумената опет га је вратила у претходно сивило.

Како смо само били глупи кад смо из претераног страха толико пазили те папире, да нисмо дозволили чак ни да се инсталира још по која копија. Боље рећи како сам ја био глуп, лично сам руководио свим пословима око дигитализације. А сад је и та једина копија уништена. Не преостаје нам изгледа ништа друго осим масовног напада на Гоустбастерсе. Ипак, претходно ћемо пустити манијака да одради своје, не вреди да их упозоравамо пре тога. Требаће му фактор изненађења. А кад не успе да уради ништа, као и увек до сада, ударићемо на шта буде.

Али шансе да нешто извучемо су минималне. Па свака досадашња иоле већа акција завршавала се са потпуно уништеним пунктом. Без иједног заробљеника. Ако је и било погинулих, углавном су били наши. Никад нисмо пронашли ништа иоле корисно. Не верујем ни да ће Скарлипови људи успети тамо где је сва сила Агенције заказала. Проклети били, и Тесла и сва његова открића. Како сам само могао да дозволим да нам се упропасти једина електронска копија? Чекај мало, па то је само копија, оригинали су још увек ту негде. Чек, чек где су уопште оригинали ... Да, знам где су, па ја сам их и ставио тамо. Вероватно се нико од осталих тога и не сећа.

Очи Најмлађег засијале су новим, посебним сјајем. Биће да су ове последње мисли у његовом мозгу упалиле додатну лампицу.

Могло би то на крају да испадне и прилично добро за мене, па да на крају упецам и много крупнију рибу од рођака манијака, помислио је задовољно трљајући шаке.

* * *

Џонатан је био задовољан. Смрт је поново била ту, одмах до њега. Готово да, од момента кад су се поново срели и дошли до пункта, није обратила неку посебну пажњу на њега, али то му није сметало. Ни најмање. Није ни морала ништа да каже, поново ју је осећао и знао је добро шта је све ту унутра, у њеној глави. А то је био више него довољан разлог за задовољство.

Седели су сами у канцеларији. Отперјао је све остале агенте да могу на миру да прекопавају по документацији. Изненадио се кад је видео

колико само материјала о Гоустбастерсима имају. Није очекивао тако много. Малтене се запитао, како то да их већ нису елиминисали кад знају толико, а онда се сетио првобитних акција против њих. Агенција открије неки од пунктова, пошаље одред и једино што пронађе кад бане, буде празна зграда са уништеним инвентаром.

А тада нисмо ни знали за телепорт, није ни чудо што су сви задужени агенти лудели због таквих ситуација. Очито су њихови извиђачи лако примећивали јединице које се гомилају око пункта и онда једноставно организовали бежанију помоћу телепорта.

Једино што је понекад успевало, биле су индивидуалне акције против некога од откривених Гоустбастерса. Али шта се тиме добијало, никада ни једног живог нису ухватили, увек су се сами убијали чим су схватили да не могу да побегну.

Један Гоустбастерс мање, можеш мислити.

Није ни чудо што су готово одустали од насилних акција. Прикупљали су податке о сумњивцима, кад год су за неког добили иоле довољно индиција да га повежу са Гоустбастерсима, отварају су досије о њему и настављали да га прате непрестано.

Теško да би и то било изводљиво да нисмо имали сву ту скаламерију од технике и програма за праћење, мислио је Џонатан. Силна гомила сигурносних камера инсталирана на милионе места и централни програм за обраду свих снимака. Сада не треба толико људи за праћење. Једном кад неког тагујеш, доста тога може да иде и аутоматски, техника ће сама да одради већину посла. Није ни чудно што смо ипак успели да сакупимо доста података о приличном броју сумњиваца и о местима њиховог окупљања. Очито су она три велика, сада уништена огранка пажљивије чували, о њима никад ништа нисмо ископали. Да јесмо вероватно би их напали знатно раније.

Прекинуо је размишљање и вратио се у садашњост. Ту је Смрт већ преко конзоле приступала сређеним фајловима о свим значајнијим осумњиченима које су имали на располагању. Од личних података, до низа снимака и детаљних информација о њиховом свакодневном кретању. Ћутке је прелетала прстима по дисплеју. На екрану су се смењивале слике и подаци о разним ликовима. Џонатана у самом почетку то и није нешто занимало, па је само летимично пратио шта Смрт ради. Некако му није било до читања гомиле информација, од којих је већина највероватније потпуно бескорисна.

Али онда је схватио да је то што она ради много више од пуког читања података са монитора. Сваки пут кад би јој прсти додирнули и покренули снимак неког од осумњичених, Смрт се удубљивала у сваки

деталј. Упијала је црте лица, држање тела, начин на који се креће, сваки поглед и трептај очију. Затим је пажљиво ишчитавала податке о њима. Џонатан је схватио да она и преко снимка и текста успева да врло ефикасно ради оно што је он до сада примењивао само у контакту уживо. Скенирала их је и процењивала. Читала као отворену књигу. Удубио се што је више могао и приметио да мало по мало и до њега допиру сигнали које су ти подаци одашиљали. А по њеном лицу знао је да она добија много, много више. Била је једноставно савршена. А и он ће то постати, само ако се буде држао близу ње.

Када су прошли кроз све осумњичене, што је поприлично потрајало, Смрт га је пажљиво погледала.

„Одабери“, рекла је. „Треба ми пет најбољих кандидата. Претпостављам да си прочитао све што сте имали о Двоструком сечиву. Могао си проценити ко би од ових могао да зна где се крије.“

Није то очекивао, али храбро се одазвао изазову. Брзо је прелетео преко листе са именима, поред којих су били замрзнути почетни кадрови одговарајућих снимака. Полако се присећао, једног по једног. И података које су касније ишчитали о сваком понаособ. Није било лако одабрати, двоумио се.

Могао бих да при избору оклевам код сваког имена и покушам да читам њене реакције, помислио је. Не, нема варања, свакако би то приметила, а нема ни стварне потребе за тим. Могу ја то.

Сконцентрисао се, прикупио сва сећања у жижу и пажљиво још једном прешао погледом преко листе од педесетак имена. Затим је полако али одлучно означио четири мушкарца и једну девојку. Помало бојажљиво погледао је Смрт, очекујући реакцију. Насмејала се и то му је била најбоља награда. Затим је склонила ознаку са једног од мушкараца, баш оног око кога се највише двоумио и последњег га означио, и додала је поред женског имена. На њу стварно није ни помислио.

„Није лоше, Џонатане“, рекла је. „Уопште није лоше. Ако хоћеш, можеш да обавестиш надређене, а онда крећемо. Цела ноћ је пред нама, треба је добро искористити. Додуше негде ће бити дан, а негде ноћ, али претпостављам да те те ситнице неће тако лако помести.“

„Спреман сам“, без оклевања одговори Џонатан. „Крећемо чим даш знак. Надређени ће морати мало да сачекају. Ко их шиша ... Једино не знам како ћемо да путујемо, да ли треба да организујем превоз?“

„Не, наравно. Већ си користио телепорт, надам се?“

Он само потврдно климне главом.

„Е, па ово ти је врло слично томе. Наш специјални телепорт. Битно је само да ми, док то радимо, даш руку.“

Сад је на њега био ред да се насмеје. Одмах јој је обухватио шаку својом.

„Даћу ти и више од руке ако треба. Твој сам. Води ме.“

6. Шести круг

У Новом Саду, дан је протекао мирно. Могло би се рећи, много боље него већина претходних. Даглас нити је знао, нити је могао да наслути шта се тачно догодило, али уместо досадашње суве мрзовоље, из рачунарске собе провејавало је прилично добро расположење. Очигледно су направили пробој и начели решавање проблема који их је толико мучио. Вече је већ стигло, само што нису изишли из собице, дошло је време да поради на спремању вечере. А после зна се шта следи ... Био је потпуно спреман да своју судбину проспе пред њих. Ако је први део био суров, шта ће тек рећи кад чују други?

Ако сам ја све то могао и да преживим, моћи ће и они да макар одслушају искрену причу о томе, помислио је док је постављао прибор. Без додатака и без икаквог улепшавања.

Таман је завршио, кад су сви као по позиву, нахрупили унутра. Биће да су огладнели. Након што су се најели, без много приче у току самог јела, опет су сви као један брзо напустили трпезарију и преместили се у дневну собу, где су као и раније поседали куд који, спремни за наставак приче. Даглас је устао последњи, кренуо ка вратима, а онда се осврнуо па рекао:

„Ух, па заборавио сам да морам да оперем судове“, таман се окренуо да се врати ка судопери, кад се из собе подигла општа граја. „Аха, значи тако. Мислите да за судове има времена и после приче. Добро, али да знате, после их не перем сам. Има сви редом да се укључите.“

Климали су главама у знак одобравања.

„Па добро“, наставио је Даглас док је улазио у собу и заузимао своје место, „ако сте спремни, да наставимо онда тамо где смо синоћ стали.“

У истом секунду све је занемело. Ако се до тада и чуло неко случајно шушкање, сада га више није било. Чак ни у наговештају. Сви су немо гледали у Дагласа напето ишчекујући да почне.

„Где смо оно стали“, започео је он коначно, „да, отац ми је био мртав, случај окончан, све се полако вратило у своју колотечину. Стара

прича, иста екипа и скоро па исти злочини. Све је исто само њега нема, што је неко једном рекао. А онда, отприлике три године касније, добили смо посебан случај. Од самог почетка мирисао је на опасност. Убиство. Али не тек неко обично убиство. Специфично. Готово обредно. У кући богате и врло значајне фамилије убијена је собарица. Дobili смо снимке тела. Прича за себе. Довољно је било да их погледамо па да закључимо да је починилац потпуно поремећен. Или баш супротно, неко стравично срачунат. Девојка је била окачена за велики лустер, као да је обешена. Само што је пре вешања, била пажљиво исецирана. Сваки рез причао је своју причу. А иако је касалњење и само постављање леша захтевало приличну гимнастику, отисака ни од корова. Све је било клинички чисто. Хајде да вам ипак не препричавам све те детаље, нарочито не те морбидне појединости о лешу. Биће суровости довољно и без тога.

Прво смо сво троје позвани на уводни брифинг код Хафтанија. Требало је да одемо у вилу и да останемо тамо све док не откријемо убицу ... Ево већ прескачем и трчим пред руду ... Хајде онда да се ресетујем, па да прво опишем сценографију. У кући је, како већ рекох, живела богата и веома значајна породица. Муж, жена и троје деце. Девојка од седамнаест, дечко од тринаест и најмлађа девојчица од свега пет година. Ту је била још и мужева мајка. И то би било то. Али, треба придодати и море послуге. Као нека стара енглеска породица која живи у средњевековном замку. Скоро па буквално. Само што је тај назови замак био обезбеђен најсавременијим сигурносним системима, који су наравно у ноћи убиства сви до једног били укључени. А поред тога посед је био опасан високом, додатно обезбеђеном оградом, а по дворишту су сваке ноћи трчкала три чудовишта у облику ротвајлера.

Значи, све је указивало на то да је убиство извршио неко изнутра. А стање у коме је било тело, указивало је да се убица неће зауставити само на том једном. Због тога смо требали да одемо тамо, да будемо на лицу места, и да како знамо и умемо ухватимо кривца. Хафтани није могао са нама, али бићемо стално на вези. На том првом састанку морао је да нам пренесе и упозорење. Фамилија је била толико утицајна, да смо са њима морали да се опходимо веома пажљиво, што би рекли, у рукавицама. Без притисака и изнуђивања одговора. Тамо ћемо бити сами, неће бити локалних полицајаца. Породица је изричито захтевала да буде баш тако.

Већ сутрадан, били смо на лицу места. Велики посед у близини Ричмонда. Такси нас је искрцао испред огромне гвоздене капије са решеткама. А лево и десно, докле год поглед досеже, високи зид од стилских цигала. Речено нам је да не долазимо својим колима. Такси се

одмах одвезао назад, очигледно је возач знао да није пожељно да се ту дуже задржава. Тако смо нас троје дошетали до капије, притиснули звонце и чекали. Још је као за инат сипила нека ситна кишица, а ми наравно без кишобрана. Али врло брзо, кроз решетке смо видели како нам неко прилази. Нисмо могли да поверујемо својим очима. Врата нам је отворио прави униформисани лакеј са огромним кишобраном у рукама. Носио је још један под мишком. Тај је дао нама двојици, а он лично је својим заштитио Сузи.

Тако смо, попут неке чудне поворке, кренули широком стазом која је водила до саме куће. А свуда око стазе могли смо да видимо прави старински енглески врт. Као да је изашао директ са насловне стране магазина. Све са савршеним цветним лејама, травом подшишаном у милиметар и оним под конач орезаним жбуновима. Баш је један момак преривен кабаницом и сада нешто прчкао и сецкао око једног. Очито ни киша није била разлог да се не ради у башти. А сама кућа била је прича за себе. Спој старинског и модерног. Скоро па замак, и по величини и по старости. Њена градња почела је барем у осамнаестом, ако не и у седамнаестом веку. А онда се надограђивала кроз генерације, лепо су се видели различити архитектурни стилови. И то не два, већ најмање четири. Чудна комбинација, архитекте су изгледа планирано сукобили симетричне ренесансне лукове са додатим китњастим барокним украсима и сведене и једноставне линије модерне архитектуре. А иако су ти најстарији делови били стварно прастари, све је било у цакум пакум стању. Одржавање мора да је папрено коштало. Али да не дужим о томе, идемо даље.

Лакеј нас је увео у кућу, а затим нас проследио главном батлеру. Још један лик буквално пресликан из класичне литературе. Одвео нас је до соба, које су биле на спрату, Микија и мене ставили су заједно, а за Сузи је ту наравно била одвојена соба, одмах поред наше. Сва срећа да су биле повезане посебним вратима. Показао нам је основне ствари, оставио нас да се распакујемо и одморимо и заказао нам састанак са власником куће за два сата. Све по протоколу. Чим смо се распремили, сакупили смо се у већој, мушкој соби, чисто да мало попричамо о даљем плану акције. Осећали смо се као да смо нехотице ушетали у неку од књига Агате Кристи. Договорили смо се да ћу на овом првом састанку ја бити тај који води главну реч, а да ће се остали убацивати само кад буде неопходно, ако ми нешто важно промакне. А после ћемо да послушајемо мисли један другоме и пратимо осећај. Коло ће повести онај кога у том моменту потера предосећај, остали ће га пратити.“

Даглас се у том моменту убацио са додатним објашњењем.

„Ако ће ово да буде једна крими, детективска прича, а све ми се чини да сам кренуо тако да немам другог избора, мораћу мало да вас угњавим са више детаља него што је неопходно. Да можете и сами да стекнете сопствени утисак о целој ствари. Можда да самостално решите случај и пре детектива. Ко зна? Најбоље је онда да вам пре него што кренем са описом самих састанака и осталих догађаја, дам податке о главним ликовима приче. Нећу вам помињати све, само оне најосновније ... Ма не, не могу тако. Предомислио сам се, ево управо сада. Уводићу вам ликове онако како су се и појављивали у самим догађајима, једног по једног.“

Опет је направио кратку станку, делимично пометен овом променом плана, а онда је наставио.

„Да видимо. Кренућу са пријемом код власника виле. У договорено време батлер је дошао по нас и одвео нас до власникове радне собе. Кратко нас је најавио, увео унутра и одмах изашао, све без иједне речи. Едгар Мекензи. Најсвежији изданак чувеног клана. Власник огромног богатства као и малтене немерљиво великог политичког утицаја. Седео је за радним столом, нама окренут леђима, заузет читањем неких докумената. Окренуо се, завртевши се на столицу са точкићима, тек кад је батлер изашао и затворио врата за собом. Није нас понудио да седнемо, па смо остали да стојимо. Тада смо по први пут имали прилику да га видимо живо. Био је на почетку четрдесетих, згодан, добро грађен, са маркатним и чврстим лицем. Тамне косе и очију.

Гледао нас је проучавајућим погледом једно десетак секунди, а онда нас је равнодушним гласом, као да изговара дневни ред скупштине станара, известио да је свестан да се у кући догодио озбиљан злочин и да ћемо имати сву његову неопходну помоћ при решавању истог. Али да, наравно, не смемо непотребно узнемиравати чланове његове породице. Батлер који нас је и довео, на располагању нам је у потпуности, ако нам било шта у том решавању злочина затреба. Све у свему, смути па проспи. Кад је завршио с оним што је мислио да каже, само нам је одмахнуо руком и окренуо се назад свом дотадашњем послу. И сами смо схватили да треба да изађемо. Толико од моје улоге главног координатора. Нисам имао прилике да кажем ни реч.

Након што смо на тај елегантан, али истовремено и прилично безосећајан, начин избачени из газдиног офиса, једино што нам је преостало било је да сами осмислимо свој следећи корак. Хтели смо прво да што више овладамо чињеничним стањем. Јасно вам је да смо још пре него што смо кренули ишчитали комплетну документацију, али увек је боље проверити све и на лицу места. Тако смо опет стигли до главног

батлера. Хајде сад и њега да уведем у причу. Алфред Дадли, главни батлер на имању Мекензијевих већ дужи низ година. Како већ рекох раније, класичан лик из литературе. Негде на средини шездесетих, тешко је било одредити тачно, просед, укрућен као мотка, сушта отменост. Сваки и најситнији детаљ униформе на свом месту, сваки и најмањи гест и покрет такође. Све по протоколу.

Одвео нас је до собе у којој су пронашли леш, препричао сцену и показао нам све детаље, да би установили да је све баш онако као је и стајало у папирима. Лустер је био прилично високо, тело је било подигнуто помоћу конопца који је пребачен преко носеће греде, али свеједно је требало доста снаге да се све то изведе. Ипак не толико да то не би могла да одради и нека жена. Нас је у ствари највише интересовао систем обезбеђења у целој вили. О томе, у документацији, није било много података. Алфред нам је све натенане показао и објаснио. Систем је био професионално одрађен, сви ходници и главне централне просторије биле су покривене камерама, сваки могући улаз у кућу обезбеђен двоструким алармима, деловало је да ни мува не би могла да улети а да то не узбуди све укућане. И све се то укључује сваке ноћи, мало пре поноћи и остаје укључено све до јутра када он лично деактивира систем.

У ноћи злочина, аларм се наравно није огласио. Није било ни најмањих знакова насилног уласка у кућу. Тело је нађено у главној великој централној соби у приземљу, која је, као и све веће собе, била покривена камерама. Само убиство није снимљено, на снимцима је фалило једно два сата. За сценом празне собе директно је следила она где девојка већ виси, намештена баш тако да камера лепо хвата њено исечено лице и тело. Јасно је било да је све организовао неко ко је имао приступ систему обезбеђења и одговарајуће знање да искључи баш ту камеру. Чак и да је неко од споља био умешан, морао је имати помоћ изнутра, систему се ни на који начин није могло приступити споља. Из куће није однето ништа, тако да је пљачка као мотив за убиство била искључена већ на самом почетку.

Одмах смо, наравно, питали Алфреда ко све има приступ централној конзоли и добили још један крајње прецизан одговор. Господин и госпођа Мекензи наравно као господари куће знају све шифре, аларм сваке вечери, у ствари готово сваке, укључује лично он, а приступ има и његов помоћник, који га повремено одмеђује у том послу. Те вечери је баш он, мислим на Алфреда, укључио и лично проверио све системе. Све је било у беспрекорном стању. На следеће питање о томе да ли су те приступне шифре откриване и неком другом, добили смо нешто неодређенији одговор. За себе и свог помоћника ставља руку у ватру, али

за господина и госпођу Мекензи не зна. Све у свему, постоји могућност да су шифре процуриле и да их зна још неко. То је било то, нисмо имали додатна питања за њега и повукли смо се у собе да направимо план даље акције. Да, ипак смо пре тога од њега тражили да нам прибави списак свих запослених у кући, са посебно означеним именима оних који су те вечери били унутра.

Нећу вам сада препричавати сваки детаљ, не морате се плашити, то би вас вероватно удавило. Добило смо списак, прочешљали по именима и направили распоред интервјуисања. Знате оно, као у причама, прво детектив прима једног по једног осумњиченог да би их испитао, они га сви бар у нечему лажу, а он иза свих тих лажи некако открије и састави истину. Тако смо и ми од Алфреда добили једну собицу и у њој смо заказали разговоре са запосленима. Било их је више од десет, сад се не сећам тачно колико. Неке небитне разговоре сам до сада тотално заборавио, ма заборавио сам и неке од људи, а камоли шта су причали. Тако да ћете ви имати нешто лакшу ситуацију од нас. Навешћу вам само битније карактере.

За интервјуе су нам ослободили помоћну просторију, у којој се обично у току дана окупљала послуга, да се мало одморе, попричају и попију по кафицу. Нас троје смо се сметили са једне, а са друге стране повеликог трпезаријског стола наместили смо столицу за суговорника. Да би мало ублажили иследничку атмосферу собе за саслушавање, нисмо сели један до другог, на уредно распоређеним столицама потпуно примакнутим столу, већ смо заузели донекле лежерније положаје. Ја сам седео за столом, Сузи такође, али скроз на ћошку и некако више искоса, а Мики се повукао назад и завалио у фотељу која је била одмакнута једно два метра. Према класичном сценарију одредили смо да долазе један по један, да натенане попричамо са сваким понаособ.

Прво је ушла Хилда Шумахер, главна куварица. По годинама је деловало као да је Алфредова парњакиња, очито је прешла шездесету. Али тешко да је за њу неко могао рећи да је бакица. Била је још увек добро држећа, сигурног и усправног стаса, видело се да је некад била права лепотица. Кухињом и свиме осталим повезаним са справљањем obroка за комплетно домаћинство управљала је гвозденим дисциплином, а и даље није било кухињског посла којег се по потреби не би и сама прихватила. Никад се није удавала, то нам је одмах нагласила. О жртви није знала много, јер собарица није била у њеној директној надлежности. Она се Алфреду није мешала у послове око одржавања зграде, а он њој није пртљао по кихињи. Оувек је било тако.

Знала ју је само површно. Лакомислена глупача, тако ју је описала. Можда би нам најбоље било да пропитамо оног фићфирића од лакеја. Он се стално мувао око девојака, око ове поготову, сигурно зна више детаља. У ноћи убиства, она је наравно, као и сваке ноћи уосталом, била у својој собици, уопште није ни излазила. Ништа сумњиво није приметила. Тек ујутро кад је већ кренула да ради у кухињи, чула је врштање, па је као и сви похитала да види шта се догађа и онда је тек спазила тело. Али није могла да гледа ту грозоту и одмах је истрчала напоље, тако да не зна шта се после догађало. Алфред је на себе преузео задатак да одради све неопходне послове око убиства.

Тада смо је приупитали за њено мишљење о атмосфери у кући. Онако генерално. Ко је ко и какав је ко. Она је свакако већ дуго ту, сигурно може да нам у великој мери помогне око сагледавања комплетне ситуације. Ту се у почетку мало нарогушила, она, како је одмах истакла, свакако не спада у торокуше које ће најрадије олајавати све редом, али кад смо је уверили да нас интересује искључиво њено искрено мишљење и да ћемо од свакога очекивати исто, опустила се. Наравно, она сама може да одабере шта жели а шта не жели да нам каже, наставили смо са убеђивањима. Битно нам је само да буде искрена.

На крају је ипак некако кренула. О господину Мекензију мислила је и рекла све најбоље, како је диван, поштен, срдачан, коректан према свим запосленима, прави правцати господин. У потпуности је повукао на оца, који је преминуо пре доста година, а који је био најбољи човек кога је икад упознала. И о госпођи Мекензи говорила је похвално, али видело се да њено право мишљење није толико ружичасто. За разлику од искрених похвала упућеним господину Мекензију, речима из којих је просто избијала јака наклоност, готово исте речи су у случају описивања госпође Мекензи добиле хладну и усиљену ноту. А када је прешла на стару госпођу Мекензи, Едгарову мајку, колико год се трудила да искаже како је цени и поштује, није могла да сакрије да је у ствари не подноси, готово мрзи. О послузи нам није рекла бог зна шта, као да о њима није ни имала неко конкретно мишљење. Осим о Алфреду кога је описала као одличног радника и коректног човека, али којег опет, иако то није рекла, није баш претерано варила.

Константно смо морали да се трудимо, готово да цедимо информације из ње, видело се да стварно не воли да прича о особама које нису присутне, али кад смо исцрпели репертоар и кад је требало да јој лакне што нема више, она као да је почела да се снебива. Кључао ју је неки црвић изнутра, требало га је само вешто подстаћи да изађе на површину. То је на себе преузела Сузи, која јој се прво мало увлачила, али

пажљиво да не испадне нападно и извештачено, а онда ју је, као случајно, навела да искаже и то што је мучи. И тако смо по први пут сазнали за чувену клетву Мекензијевих. Пренећу вам само основне детаље.

Некад давно, тамо негде у време док су амерички досељеници још увек ловили вештице, Мекензијеви су наравно већ били угледна и имућна фамилија која је и тада као и сада живела у истој кући, то јест у оном њеном делу који је тада био изграђен. Све је било као у бајци, муж, жена и троје деце. Баш као и сада. А најстарији син се, гле чуда, почео бавити окултним стварима, мрачне силе, магија, демони, призивање духова, гомила старих прашњавих књига, све по пропису. И онда је једном приликом стварно успео да призове и материјализује у нашем свету неког од ситнијех демона. Заробио га је моћним чинима и шта ће с њим него да га закључа у подрумску ћелију. Ту га је даље проучавао, малтретирао, испитивао о мрачним тајнама и шта још не.

Демон се наљутио, проклињао је свог призиватеља сваки пут, али чини су га и даље држале заробљеног. И тада га је млађа сестра случајно пронашла, овај ју је некако обрлатио или обузео, није се баш најбоље могло разазнати из приче коју смо чули, навео је да га ослободи од чини које су га држале заробљеног и на крају је у бесу растурио целу породицу. Преживели су само мајка и најмлађи син. Шта је било са демоном не зна се сигурно, али легенда каже да је обећао да ће се стално враћати да мучи породицу Мекензи. И како је то госпођица Шумахер чула од старије послуге, некад давно док је као млада тек пристигла у кућу, тај демон се стварно враћао сваких стотињак или мање година и режирао неку катастрофу у фамилији. Сигурно је и ово најновије убиство нека његова ујдурма, као и они стравични догађаји од пре тридесетак година.

При спомињању овог последњег догађаја, застала је, као да јој је све то само случајно излетело, па се сада снебива око изношења детаља. Само што је Сузи није испуштала из машине. Навела ју је да и то исприча. Дакле пре отприлике тридесет година, све је било много лепше, још увек је био жив и стари господин Мекензи, Едгаров отац Самјуел, и она сама тада је била још увек млада, Едгар је био тек дечарац који се дружио са њеним Михаелом. Ту су већ и сузе кренуле, баш кад је споменула покојног сина. Јесте, госпођа Шумахер имала је сина, што смо и ми тек из те приче сазнали. Значи, све је било фино и красно, а онда се појавио тај злодух и обузео Едварда.

Причала је прилично неповезано, па смо помислили да је погрешила име, а онда смо сазнали да је ипак постојао и Едвард, старији Едгаров брат и син првенац породице Мекензи. Колико год да смо се трудили, нисмо из ње могли извући неку смислену верзију догађаја који

су уследили, очито је препривавање синовљеве смрти за њу било превише, све у свему сазнали смо само да је злодухом обузети Едвард убио њеног сина Михаела, свог млађег брата стравично претукао, а затим полулуд пресудио и себи. Стари господин Самјуел убрзо је пресвиснуо од бола. Њу је одржала само љубав према Едгару и жеља да га врати у нормалан живот. Да није њега она би свакако већ одавно напустила Мекензијеве. И сада је он све што јој је остало у животу. Једина особа до које јој је стварно стало.

Преплавила нас је својим изливом емоција, информације и полуинформације претицале су и спотицале се једна о другу, није било лако разабрати тачно шта се све то издогађало са породицом Мекензи у тој епизоди из прошлости. А онда се за пар секунди, уплакано и болом растрзано лице госпође Шумахер поново укочило, затегло до савршенства и опет је то била челична лејди која не познаје и не признаје ништа осим пословне ефикасности. Довољно је било пар потеза марамицом да се њено лице потпуно преобрази.

И таман смо још једном стигли до краја, а госпођа Шумахер је и поред свега што је преживела у тако кратком времену имала још нешто дубоко у себи што је на нама да из ње извучемо. Приметили смо да се снебива као да би имала још нешто да каже. Сузи овога пута гађа право у мету. Ваљда јој је досадило да околиша. Пита је директно.

Госпођо Шумахер ви имате још нешто о чему би волели да нас информишете?

А ова се прво мало успијала, а онда испалила.

'Ма не, немам, само знате, очекивала сам да ме питате какво је моје мишљење о томе ко је убица, у свим романима које сам читала, детективи питају и то.'

'Па добро госпођо Шумахер', наставила је Сузи. 'Шта мислите ко је убица?'

'Демон, наравно', добили смо одговор директно у лица, 'осећам да се вратио, сваке ноћи његово присуство притиска ми душу, вероватно су и други то приметили, не могу да спавам колико сам узнемирена, пре неколико ноћи, баш дан два пре убиства, пренула сам се из сна од чисте страве која ме је целу обузела, морала сам да се огрнем и да кренем у обилазак соба, осећала сам да је неко у опасности. Тако сам и чула Едварда како цвили у својој соби.'

Наши збуњени изрази лица навели су је да се одмах и исправи.

'Ух каква омашка', рекла је. 'Чула сам Едгара наравно, то ми и само спомињање демона поново враћа и Едварда у мисли.'

Овога пута то је било то. Након што је завршила последњу реченицу, само је скочила са столице и не чекајући да јој кажемо да смо са њом завршили излетела је напоље шпартајућим кораком.

Следећи на реду био је баштован, Морис Галвин. У ствари, следећи кога ћу ја описати, вероватно прескачем неког од небитнијих ликова. Ушао је прилично погубљен, помало погурен, гужвајући у рукама неку врсту капе коју је скинуо с главе приликом уласка. Видело се да му је крајње непријатно. Да ли због тога што нешто крије, или се само не осећа добро чим га извучеш из дворишта и баште, упитали смо се одмах. Разговор је убрзо указао на ово друго. Да видимо, имао је око педесет, можда коју више, у породици је био петнаестак година, значи да није био ту у време већ описаних трагичних дешавања. О демону није знао ништа, чуо је неке приче међу послугом, али на њих није обраћао пажњу. Све породице код којих је радио имале су неке своје називи злокобне тајне и послуге су увек испредале легенде око њих. Што их није учинило више истинитим. Генерално, слабо се дружио са осталим члановима послуге, није он за друштво - рекао је - за њега је башта. Да може и да спава у њој не би му нимало сметало. Жртву је познавао наравно, али готово да није ни разговарао са њом. Чак ју је стално мешао са њеном колегиницом, другом собарицом. Никад није био у потпуности сигуран која је која, па још кад имају и слична имена, Елизабета и Елиза, ко ће их са сигурношћу разликовати. Обе су тако младе и лепе, није он за њихово друштво.

У ноћи убиства није приметио ништа посебно, као и сваке вечери одмах после вечере отишао је у своју собицу и убрзо заспао. Пре тога је наравно пустио псе. Добри су они, његова права породица, прави мачићи у души, али немилосрдни према евентуалним провалницима. Знају свој посао. Па он их је лично тренирао. Нема шансе да је неко поред њих прошао кроз двориште а да га нису покидали успут, или макар лавезом пробудили укућане ... Не, нису се чули у току ноћи, ништа неуобичајено нису приметили. Устао је рано и одмах, као и сваког јутра, отишао да их затвори и провери башту. Били су расположени, радовали су му се, ма ако се у људе и не разуме превише, ове псе познаје у душу, сигуран је да ништа неуобичајено нису приметили.

А онда су га пренули врисци из куће. Оставио је посао и утрчао унутра. Врисак га је водио право до места злочина. На отвореним вратима згранута Елизабета, држала је руке на образима и неконтролисано вриштала. Није могла ни да гледа у оно што је у соби. Прошао је поред ње и угледао Елизино тело како виси са лустера. И њега је призор готово потпуно пресекао. Али држао се, помогао је девојци да се смири, удаљио

је од врата, а утом већ је ту био и Алфред, који је преузео ствар на себе. Он је чим је успео побегао напоље. На сигурно.

Питали смо га за генерални утисак о целој ствари. Није имао никакву идеју ко би могао да уради нешто тако сурово. Ту грозоту коју је видео, макар и само на моменат, никако није могао да заборави. Та слика га је мучила чак и у сновима. Као да се чисто зло пробудило и убило сироту девојку. Једино је неко потпуно зао могао да уради нешто такво. Тело је било толико унакажено беспотребним насиљем, у свом животу никад тако нешто није видео. Ту је помало застао а онда наставио да је у ствари ипак видео нешто слично, али не на човеку већ на животињама. Неки људи животиње не сматрају бићима у правом смислу те речи, па им је можда природно да се иживљавају на њима, али за њега је мучење животиње исто што и мучење људи. Пронашао је по буџама имања неколико искасапљених лешева мачака луталица, а што је најгоре неко је убио и његово куче пре једно три или четири године, баш га је одвојио из легла да га одгаја искључиво за себе као мезимца. Ко би могао тако да се иживљивљава над сиротим немоћним створењем, него неко поремећен, видело се да је главни циљ било мучење и уживање у том мучењу. Само то је ипак била животиња, вероватно је неко намерно убио псића само да би њему напакостио, можда да се освети због нечега из прошлости, а ово ...

Утом су се врата собице нагло отворила и унутра је буквално упала млађа газдарица лично, супруга господина Мекензија Елеонора. Једва смо се пренули, а она је већ била насред собе, објашњавајући како она свакако нема времена да џеци испред врата као последњи клошар и да чека да је ми прозовемо. Зато је одлучила да ако се већ мора, не чека више ни трена и одмах одради своју обавезу. Морис ће јој свакако радо уступити место, ако треба он ће поново доћи касније. Дотерана, нашминкана као да се спрема за излазак, тон одлучан и помало надмен. Морис је наравно, већ био на ногама, климао потврдно главом стискајући и преврћући капу међу прстима, само што се није поклонио. И Мики и ја несвесно смо устали са столица, помало занесени њеном појавом. Једино Сузи се није ни померила. Хладно ју је посматрала са своје клупе.

'Па добро госпођо Мекензи, ако сте баш толико заузети', рекла је, 'и кад сте већ овако упали па сад и да хоћемо из Мориса не би могли да извучемо ништа корисно, нека вам буде. Морисе слободни сте, за сада смо завршили са вама, а ви госпођо слободно заузмите његово место.'

Морис је изјурио напоље, Мики и ја повратили смо хладнокрвност и поново сели на своја места, а госпођа Мекензи је, као

нехајно одмерила Сузи, а онда схвативши да њена лепршавост овде не пролази тако лако, за нијансу спустила гард. Али само за нијансу.

'Мој син Едвин ће нам се придружити', рекла је и даље одлучним гласом који не трпи противречење, 'довољно је одрастао да мора и он да учествује у овоме, а свакако вам не бих дозволила да га испитујете без мене.'

Само је испружила руку и дечко је утрчао у собу и прихватио је.

'Претпостављам да је моја млађа ћерка довољно мала', наставила је, 'и да ће бити поштеђена саслушавања.'

Сузи је одговорила - не дозволивши да нас двојица и несвесно почнемо да се правдамо, иако ништа лоше нисмо урадили, барем ја сам био стварно близу тој идеји а верујем да ни Мики није био далеко - да свакако нисмо ни помислили да децу испитујемо без присуства родитеља. Што је најгоре, ми стварно нисмо ни помислили на то, деца нису ни била у плану за интервјуисање, једино ако се сами јаве да нешто кажу. Њен хладан тон јасно нам је ставио до знања да у овом испитивању њој треба да препустимо главну реч. Главну и једину. Ми треба само да се примиримо и пажљиво слушамо.

Њих двоје су сели, госпођа Мекензи на столицу са које је Морис устао, а син је за себе поред њене догурао и сместио другу. Тек сам тада обратио пажњу на њега. Наизглед стандардно дечачко лице уоквирено локницама. Знали смо већ од раније да му је тринаестак, по изразу му не бих дао ни толико, деловао ми је помало предетињасто за тај узраст. С друге стране, приметио сам да разговор прати веома пажљиво, уз концентрацију неуобичајену за те године. Израз можда само завава. Или га је сама тема веома занимала ... И нас је добро одмерио. Микија и мене више летимично, али Сузи ... Очито га је фасцинирала, јер како је разговор одмицао готово да ниједном није скренуо поглед са ње. То ми је већ више личило на раног тинејџера. Девојке су све што им је на памети. Сећам се да сам уз осмех помислио како би можда требао да будем и помало љубоморан.

Сузи је постављала класична питања, госпођа Мекензи је одговарала, ни не сећам се више свих детаља. Било је сигурно и пренемагања са њене стране, знате већ, она се наравно са собарицама и не дружи, а и зашто би кад има своју личну асистенткињу која о свему води рачуна. Ове остале готово и да не примећује. Те вечери дубоко је спавала, не сећа се ничег посебног. Чак и ујутро није чула врштање друге собарице, пробудио ју је Едгар, кад је све већ било готово. За легенду је чула, али мисли да су то обичне глупости. Зна и за породичну трагедију, али само оквирно, ништа детаљно. То је све прошло и давно завршено,

закопано за сва времена, нема никаквих утицаја на садашњост, боље би нам било да обратимо пажњу на скорије догађаје. Ко зна шта се све догађа међу том послугом? Сигурно ће нам испливати нека интрига, само ако мало прочепркамо. То је отприлике било то.

Видевши да Сузи више нема питања за њу, госпођа Мекензи је, повративши свој убичајени надмени израз господарице куће, изјавила да би сада ипак било добро да испитамо и њеног сина.

'Он је у годинама када већ треба да показује самосталност и одговорност за сопствене поступке', рекла је.

Деловало ми је чудно да мајка инсистира да јој дете буде испитано у истрази убиства, али дечков задовољни израз у моменту када је добио прилику да прича, говорио ми је да ју је сам наговорао и убеђивао да му обезбеди овај интервју, а да је она на крају ипак попустила и пристала. Изгледа да жарко жели прилику да лично поприча са нама. Наћули сам уши да не пропустим ни реч.

У почетку је све ишло стандардно, није знао, наравно, ништа о самом убиству, он је већ око десет био у кревету и спавао, а ујутро му нису дозволили ни да приђе месту злочина, тако да није ни видео тело, али кад га је Сузи, правилно проценивши ситуацију, упитала да ли има нешто друго што жели да исприча а мисли да је можда повезано са злочиним, добили смо занимљиву причицу. Он је Елизу, пошто је била задужена за спремање његове собе, познавао прилично добро. Често су разговарали међусобно, више онако кроз разне пошалице. Она га је често задикивала да је мамина маза, а он је њој говорио да је највећа ленчуга коју је икада видео. Све су то у ствари биле само добронамерне шале, јер су се генерално добро слагали. И више него добро. Тако је једном приликом приметио да Елиза делује помало забринуто, а није хтела да му каже ништа више о томе, па је одлучио да то сам истражи. Тако је и почео да је шпијунира.

И у почетку је говорио прилично полагаано, али ове последње речи у којима је споменуо шпијунирање толико је отегао да их је једва исцедио из себе. Док их је говорио, повремено је погледао ка мајци, онако помало бојажљиво као да тражи неку посебну дозволу да настави. Она је као зачуђено превртала очима, чисто да се мало снебива и фемка, али јасно се видело да има њену сагласност. Помало охрабрен тиме, наставио је нешто бржим темпом.

У почетку то и није било неко шпијунирање, више ју је онако издаље пратио по кући док је обављала редовне послове, понекад јој је вирио кроз кључаоницу собе, ништа значајно. Али и резултат је био никакав па је одлучио да крене у озбиљнију акцију. Она је спавала у малој

собици у делу за послугу, коју је делила са Елизабетом, другом собарицом. Имале су и засебно купатило. А наш мали детектив решио је да јој се кришом увуче у собу па да онда из неког згодног склоништа посматра шта се све унутра догађа. Прво је на кратко мазнуо кључ и направио себи дупликат. То је обавио за време школског одмора.

Имање је, како сам раније већ рекао, било помало издвојено, али дечко је наравно свакодневно ишао у школу у Ричмонду. Возач га је сваког радног дана одвозио, а затим и долазио да га по завршетку часова сачека испред школе и довезе га назад кући. Испрва су га школовали код куће, имао је посебног учитеља који је само због њега долазио на имање, али баш ове школске године родитељи су преломили и одлучили да је за њега боље да се дружи са вршњацима и да заједно са њима похађа стандардну школу. Тако су га и уписали, што се показало као добар потез јер се у школи одлично снашао и све је ишло како се само пожелети може. Ове информације смо покупили успут, нешто пре, а нешто вероватно и после овог испитивања, али ем се не сећам више хронологије свих појединачних догађаја, ем ми је много лакше да вам све што је повезано с темом кажем одједном. Важно је да оне најзначајније ствари поређам тачно како треба.

Дакле, дечко је набавио себи дупликат кључа. Затим је подмазао браву да се откључава без и најмањег шума. Онда је првих неколико пута улазио унутра само пробе ради чисто да обезбеди себи добро место за сакривање. И пронашао га је у једној старој шкрињи која је ту заостала још од ко зна кад, вероватно од некога од бивших чланова послуге. Девојке је нису ни користиле, имале су довољно других места за одлагање гардеробе. Тај систем слагања одеће у неку врсту сандука очито им је био превише застарео, више су волеле ормане са фиокама и полицама. Тако је та шкриња била одгурана иза кревета у један од углова собе, да смета што је мање могуће. За његове потребе била је идеална. Била је празна па је унутра било таман довољно места, могао је да вири кроз кључаоницу, а и да остави поклопац одшкринут, тек толико да може да провирује а да га не приметете.

Након што је овако детаљно припремио ситуацију, почео је и са правим шпијунирањем. Сваког дана после ручка, послуга је имала пар слати слободног времена, па се он, ако је имао шансу, таман пре тога ушуњавао у собу и завлачио се у своје склониште. Ту је онда чекао да се нека од девојака евентуално појави. Углавном је седео за цабе, у празној соби, или евентуално присуствујући међусобном разговору две собарице, пар пута је гледао како користе паузу да би одремале. Лице му је помало поцрвенело док је то причао, одмах сам помислио види ти клинца, зна се

шта је у ствари хтео да види у тој соби. А то је очито и видео. Напаљени тинџер, шта друго од њих и очекивати.

А онда је коначно прешао на главну ствар. Два пута је присуствовао и сценама секса. Једном је главни актер била Елизабета а други пут Елиза. Мушки партнер је у оба случаја био Борис. Видевши наше упитне погледе, појаснио је да је то лакеј, баш онај што нас је дочекао пред капијом кад смо тог јутра пристигли на имање. Са Елизабетом је било све у реду, био је то обичан секс двоје младих, опет црвенило на његовим образима, али са Елизом је било некако другачије. Стално је деловала као да жели да побегне, као да невољно учествује у свему. Не може се рећи да је било насиља, али неких ситних елемената грубости свакако јесте. А и после кад је Борис изашао, Елиза је само непомично лежала у кревету, јецала и тихо плакала.

Он после тога није више долазио да их шпијунира, био је забринут и размишљао је да ли треба некоме да се повери. Није се усуђивао да директно поприча са Елизом, размишљао је о идеји да све исприча мајци, али плашио се да открије начин на који је дошао до информација. И таман кад је некако преломио и решио да ипак сакупи храброст и обрати се мајци, догодило се убиство. И ево решио је да нама без одлагања исприча све по реду, ако већ до сада није рекао истину и можда тиме спречио да се то зло догоди, макар сада да иступи на чистац и поправи ствар колико се може.

На крају је већ јецао док је говорио, мајка га је грлила и тешила речима да он није ништа крив и да свакако не би могао да спречи убиство. Нисмо ни морали да их питамо ко је по њиховом мишљењу убица. Очито су као јединог могућег кривца видели лакеја Бориса. Како није више било питања, устали су са столица и изашли. Госпођа Мекензи повратила је изглед неприкосновене господарице куће, а и дечко је брзо престао са сузама, за опроштај је опет уделио Сузи један одмеравајући поглед. Утисци су нам се гомилали, али није било времена за одмор, требало је гурати даље.

Следећи је ушао Алфред. Нисам уопште сигуран да смо га планирали за интервју, пошто смо са њим већ попричали, али њему је очито значило да буде третиран исто као и сви остали. Да ни случајно не буде изостављен приликом испитивања и да не испадне да је по нечему посебан. О самом злочину није имао ништа ново да дода, све је већ испричао раније. Он сам је - као и увек - чим је завршио са својим обавезама - што се сваке ноћи дешава тачно у поноћ - отишао у своју собу - коју наравно не дели ни са ким - и легао да спава. Ујутро је устао око шест, кренуо је са својим стандардним пословима, а онда је чуо крике.

Појурio је према извору звука и затекао Елизабету како вришти на вратима собе, а Мориса како стоји унутра и гледа леш. Стравичан приказ, није му било лако да то гледа, али није се дао помести, одмах је преузео контролу и обавестио кога већ треба. У соби није померао нити дирао ништа, а постарао се да исто важи и за остале, све је остало нетакнуто док није стигла полицијска екипа. А онда су они преузели ствар и одрадили свој посао.

Пошто је и он, као и главна куварица, био староседелац који је ту још од времена старог господина Мекензија, морали смо и њега мало да пропитамо о прошлости. И о самој породици а и о догађајима, што стварним, што онима из легенди. Чим смо споменули да смо све то сазнали од госпође Шумахер, одмах се наругао. Видело се да је нешто не вари. За легенду о злодуху је чуо, али у њу није веровао нимало, све старе породице имају неку своју легенду, чак је по потреби и стварају да не заостају за осталима, то је више питање угледа и традиције него било шта друго. О догађајима од пре тридесет година, знао је наравно све и није му био проблем да нам исприча све до танчина. Тачно онако како се и догодило. Свакако ће бити објективнији него куварица чији је син био директно умешан.

Едгар и Михаел били су другови. Пошто је Едгар био нешто млађи, а и по карактеру прилично поводљив, углавном је био следбеник, а не вођа. Тако нешто није било примерено ситуацији и госпођа Мекензи је то јасно и гласно ставила до знања свом супругу. Он нешто и није марио за питања угледа и кодекса, па је њој препустио да сама реши проблем. Пошто је и тада, као што је и сада уосталом, стара госпођа Мекензи била једна нежна и осећајна жена, није желела да то другарство пресече забранама, већ да уместо тога Едгар сам схвати да такво друштво једноставно није за њега.

Зато је свог старијег сина Едварда замолила за помоћ. Он је за разлику од млађег брата био прави господин већ и тако млад и добро је знао како један млади господин треба да се понаша. Радо је услишио мајчину молбу и покушао је да се више приближи брату како би га приволео ка правом друштву и правом понашању. То је мало по мало давало резултате и Едгар се све више удаљавао од Михаела. Овај је наравно због новонастале ситуације цркао од љубоморе и једино што је његова проста глава могла да смисли је да, за освету, на неки начин напакости Едварду.

Једног поподнева док су младој господи у гостима биле младе госпођице, ћерке господина Хамилтона са суседног имања, Михаел је Едварду припремио, а богами и приредио гадну псину. У шољицу са чајем

сипао му је нешто од чега је Едвард добио прави напад кијања, кашљања, готово гушења. Све што је попио избуљвао је право девојкама на хаљине. Било је грозно. Девојке су побегле вриштући, а Михаел је извиривао из грма и смејао се до лудила, толико гласно да су га сви приметили и схватили да је он управо он одговоран за целу папазјанију. А да све буде још горе, смејао се и Едгар. Увек је био поводљив и није знао да се понаша. Едвард је наравно, као што би и свако други на његовом месту, побеснео, лупио једну ћушку Едгару, а онда отрчао да ухвати Михаела. Само што је овај био превише брз и вешт да би Едвард успео. Заждио је као зец. Ма и брже од тога.

Прича о томе стигла је наравно и до господина Мекензија, госпођа Мекензи му је све пренела захтевајући одговарајућу казну за Михаела. А господин је наставио своју попустљиву праксу према том безобразном дечаку и одредио му невероватно благу казну. Јавно извињење уз само три удараца шибом које ће он лично да одради. Само извршење казне било је права фарса, господин Мекензи је толико млако ударао Михаела, да овај шибу вероватно није ни осетио, а и извињење је било неискрено, готово па иронично. Мали неотесанко није научио никакву лекцију из свега тога. Увек је био тотално невоспитан, шта би се друго могло и очекивати од једног мамлаза за кога се не зна ни ко му је отац.

Али није се на томе завршило. Тада су још увек била добра стара времена и знао се ред. Добро се знало шта следује непослушној послузи, која се извуче некажњено. Едвард и још пар момака са суседних имања организовали су акцију. Намерно су повели и Едгара, да на време схвати ко је на којој страни и научи већ једном како треба да се понаша. Једне ноћи банули су у Михаелову собу и још тако успаваног склептали су га у повећу врећу, убацили га у пртљажник од кола и правац Литица.

'То вам је место поред саме литице', објаснио нам је, 'зато се и зове тако, један прастари храст расте близу и његова се крошња надвија над провалијом. Некад давно са тих су грана висили они који нису знали своје место у друштву. Знао се ред. За Михаела су планирали само обично лако батињање.

Али, није испало онако како је планирано. Блента је уместо да претрпи пар буботака, кренуо да се жешће отима, па је гадно одвалио младог господина Хамилтона по међуножју. А овај то, кад се једном придигао, није могао да остави некажњено. Кренуо је озбиљно да млати Михаела, ствари су се отгрле контроли. Одлучио је да га носи до литице па да га мало љуља над њом држећи га за ноге. Едгар је почео да вришти, улетео је у младог господина Хамилтона и срушио га на земљу. Михаел се

открљао даље, покушао да побегне, али су га склептала друга двојица, а млади господин Хамилтон је преусмерио свој бес на Едгара. Тада је већ и Едвард схватио да је враг однео шалу. Дошло је до озбиљне размене удараца, морао је да нокаутира младог господина Хамилтона да би одбранио брата.

Затим је потрчао према осталој двојници да би ослободио и Михаела. Они су се већ опасно приближили литици. Дрекнуо је на њих да су сада већ претерали. Нећкајући се, одбацили су Михаела на земљу тик поред ивице. Едвард му је пришао и чучнуо поред њега да га подигне, али је кретен полулуд од беса опет почео да се отима, запео је ногом за камен и полетео у провалију. Едвард га је зграбио за руку, сунуо за њим и на једвите јаде се задржао лежећи на земљи до саме ивице, са рукама, којима је стегао Михаелову шаку, пруженим у ништавило. Михаел је висио над амбисом. Едвард је викао, позивајући остале упомоћ, али они су се чим је загустило разбежали, а Едгар је био превише пребијен да би могао да устане. Само је пузао према њима, споро попут пужа. А Михаел дебил, уместо да се смири и да некако помогне Едварду - ма гарант би га извукао, имао је руке чврсте као камен - наставио је да се цима и отима, вриштећи уснут као манијак. И шта је могло да се деси осим потпуне катастрофе. Исклизнуо је Едварду из прстију. И при лету до доле, разбио се о стење као презрела лубеница.

Шта је било после? Законски, ништа. Све се подвело под несрећни случај, што је тај догађај уосталом и био. Главни кривац, млади господин Хамилтон, већ је попио добре батине као казну. Али, Едвард је био превише племенит да би могао тако олако да пређе преко свега. Изједала га је кривица, чак га је и Едгар вечито избегавао, јасно му је било да иако не говори ништа, баш њега криви за све. И мало, по мало, губио се све више, вечито пијан да покуша тиме да потисне кривицу, све док једног дана нису и његово тело пронашли на дну провалије. Бацио се са литице са истог места са којег је и Михаел пао. Стари храст био је сведок још једне смрти. А после пар месеци господин Мекензи упуцао се за својим радним столом. Метак кроз слепоочницу, брзо и ефикасно. То вам је то. Страшна трагедија, али никакве везе није имала ни са каквим злодусима из легенде.'

Прича нас је помало изненадила, била је толико препуна детаља. Питали смо га како то да зна све то, а он нам је признао да је кришом прислушкивао разговор Едварда и госпође Мекензи, одмах после трагичних догађаја, када је на рукама донео претученог Едгара, оставио га послужи да му помогну, а одмах затим отрчао код мајке да се исповеди. Тако смо добили још једну, много потпунију и тотално различиту верзију

догађаја од пре тридесетак година од оне куваричине, требало је све то проверити, али јасно нам је већ и тада било да су много веће шансе да је баш Алфредова верзија она права. Не би сигурно измишљао догађаје и лешеве о којима сасвим извесно постоје и полицијски записници.

Остало нам је још да видимо какво је Алфредово мишљење о члановима породице. Ту се опет вратила она његова стандардна званична крута црта. О свима само похвално, он као службеник и нема шта да тумачи и прича о карактерима својих надређених. Наслутили смо ипак да му је стара госпођа Мекензи омиљени члан породице и да је њеног мужа Самјуела сматрао делимично одговорним за све што се догодило. Едварда је свакако волео и поштовао више од Едгара. О његовом ставу према садашњој госпођи Мекензи, Елеонори и њеној и Егаровој деци, нисмо могли да закључимо ништа. О убици није хтео да се изјашњава, рекао је да он никад не нагађа у тако битним стварима. Вероватно је то нека зађевица међу самом послугом. Тада смо завршили са њим и спремили се за следећег.

Борис, лакеј. Ушао је мирним, одмереним кораком, без икаквих показатеља страха или нервозе. Фиксирао је Сузи, свестан своје мужевне привлачности. Згодан, мишићав, са својих двадесет пет или шест, у правим годинама да не буде претерано балав, а ни већ помало истрошен. Са оним изворним заводничким изразом. Све на њему говорило је да је савршен за необавезан секс. Сада кад смо га мало боље погледали, лако смо видели зашто је толико омиљен код девојака. И нимало нас не би изненадило да је спавао са обе собарице, а можда још и са понеким и то све у исто време. Био је управо такав тип.

Помало ме је и изнервирао тај његов лежерни мачо став, па сам га одмах испресецао како смо чули да је имао сексуалну везу са убијеном. Мало се помео, али само мало. А онда одмах признао да је то сасвим тачно. Али да то свакако није било ништа више осим пар сексуалних епизода на обострано задовољство. Није ту било никаквих емоционалних заплета. Само добар и здрав секс. Није чак ни скривао да је и са другим женама са имања имао повремене сексуалне односе. Али није хтео да открије са киме. Рекао је да то нема никакве везе са убиством и да он као центлмен неће бити тај који први открива детаље. Ако друге стране реше да изађу са истином, нема проблема и он ће све потврдити, али овако као први, никако.

У ноћи убиства, није био у соби, све до пред саму зору. Није могао да спава, па је одшетао до терасе за послугу и ту је провео добрих пет сати седећи, пушећи и уживајући у свежем ноћном ваздуху. Изашао је мало после поноћи. Али није чуо ништа иако је био будан у време кад је

извршено убиство, тераса свакако није близу собе у којој је пронађено тело па то није ни чудно. Вероватно би изашао да проведе ноћ напољу да се сетио да крене пре него што су укључили аларм, али овако је заkasнио па се морао задовољити терасом. Тек око пет изјутра, вратио се у своју собу, коју дели са куваричиним помоћником и легао да одспава. Ујутро није морао рано да устане, па се баш успавао, ништа није чуо, већ су га тек касније обавестили о злочину. Тело није ни видео.

Он је стигао тек пре око годину дана и о прошлости породице није знао ама баш ништа. Чак ни приче није чуо. Био је задовољан својим послом, газда и газдарица били су му сасвим ОК, нису имали никакве претеране захтеве, имао је доста посла, али све то су стандардна задужења, а и плата му је била солидна. Није стигао да их довољно упозна да би имао неко изграђено мишљење о њима, свакако су могли мало мање да размале ту своју дечурлију. За то је вероватно крива газдарица, али ни газда није невинашце. То нарочито важи за најстарију ћерку Есмералду. Она као да је пуштена са ланца. Спопада га од како је стигао. Лепо јој је објаснио да он са малолетним девојкама никад не улази у везу, али она никако да престане. Право нападно дериште. Чак му је једном претила да ће уколико не спава са њом, родитељима испричати све о његовим сексуалним активностима са собарицама. Он јој је одговорио да се његове сексуалне активности не тичу никога осим њега и особа са којима обавља те активности, али да истовремено у њима нема никаквих погрешних и недозвољених појединости и да слободно исприча све што зна коме год хоће. Није имао никакво мишљење о томе ко је убица. Или је макар нама тако рекао. И то је било све.

Након њега ушла је поменута најстарија ћерка, Есмералда, баш су се мимоишли на вратима. Он на њу није ни обратио пажњу, а она није ни покушавала да сакрије бесни, надурени поглед, откривајући нам тиме да у његовој малопређашњој причи свакако има доста истине. Затим је ушла, прилично отресито, видело се да је помало нервозна али ипак одлучна да истраје у оном што је намерила. Сузи јој је рекла да нисмо намеравали да је испитујемо овако саму, ипак је малолетна. Свакако би било боље да позову некога од родитеља. Мики се понудио да скокне и отрчи по госпођу Мекензи. На само спомињање мајчиног имена, Есмералда је готово откачила од хистерије. Није хтела ни да чује за то. Рекла је да инсистира да буде сама док је испитујемо, а да ако већ неко од родитеља мора да јој да сагласност за то, слободно одемо да питамо њеног оца који ће се свакако сложити.

Тако смо и урадили, док је Сузи остала са Есмералдом, Мики и ја смо изашли и замолили Алфреда да нас одведе до господина Мекензија да

покушамо да разрешимо проблем. Да не препричавам сад детаље, убрзо смо опет сви били у собици за испитивање, јер је господин Мекензи не размишљајући ни секунд пристао да интервјуишемо Есмералду без ичијег присуства.

'Она је довољно одрасла да своје битке бије сама', рекао је и отпратио нас напоље из кабинета.

И без међусобних консултација, схватили смо да са Есмералдом морамо полако и веома пажљиво, нисмо ни почели са питањима, а она је већ деловала као да ће експлодирати сваког трена. Мики је очито био прави избор за разговор са њом, па се разменио са Сузи. Пришао је до стола, а она је отишла до фотеље. Вешто је убацио пар лежерних примедби за почетак, што је девојку видно умирило. Затим је почео са конкретнијим питањима и то прво са оним стандардним - шта сте ви радили за време убиства?

Била је у кревету и спавала је. Има своју собу и нико је није видео кад је ушла унутра. Легла је око један по поноћи и после мало мучења, ипак је чврсто заспала негде око петнаест до два. Није се будила до десет ујутро и тек касније је чула за убиство. Шта је радила пре него што је легла? Па, није била уморна и решила је да поново проба да мува Бориса. Видело се по томе како нас фиксира, изазивајући нас дрским погледом, да жели да нас шокира својим понашањем. Чињеница је да нас је помало изненадила овако отвореним признавањем нечега таквог, али нисмо дозволени да на наша лица доспе ни најмањи трачак тог изненађења. Мики јој је само мирним гласом рекао да слободно настави.

И наставила је. Спопала је Бориса и он ју је опет откачио. Била је љута на њега и одлучила је да га мало у потаји прати, да би касније искористила то што би евентуално сазнала за уцењивање. Испрва ју је приметио, па је као отишао на терасу да пуши. Она се вешто повукла, али није одустајала, па је већ после једно пола сата била сведок како се ишуњао и отишао право у собу њене мајке. Дошла је ближе, мало прислушкивала и кад је чула шта је већ могло да се из спаваће собе чује у то доба, отишла је у своју собу и легла. Још једна шокантна стрела испалеана да нас запањи.

Мики ју је затим упитао зашто толико наваљује на Бориса иако је овај упорно одбија. Зашто једноставно не нађе неког момка својих година? Ово је покренуло праву лавину. Бес, незадовољство, несигурност, страх, све се то скупило у њој и излило се на нас кроз сузе и бујицу не претерано повезаних реченица. Како да нађе дечка кад је држе готово везану у овој кућерини. Отац је стално заузет, иако је он и такав право цвеће у односу на мајку. Она је вероватно мрзи јер је порасла и својим

годинама сведочи да је ова већ средовечна, па је зато држи ту као у кавезу. Нема секса за Есмералду, не сме се дозволити да испадне да је она довољно зрела за то. Есмералда је још дете.

'А за матору крмачу добар је и лакејски курац, само да се ухвати за нешто младо да покаже како је још увек добро држећа. Како јој није јасно да је овај јебе само зато што добро зна да би га вероватно отпустила ако је одбије. А не напушта му се лагодни посао, где сваке ноћи забија другој собарици. Он је главни мачор на овом имању, шта фали ако понекад умочи и маторој рибетини ако му то омогућава да има и праве добре маце.'

Лавина се покренула и нисмо хтели да је прекидамо.

'А ја', сад је већ готово викала, 'шта ја да радим? Лепша сам и паметнија од ње, а треба да ћутим и трпим сву ту тортуру. Од рођења ме мрзи. Ма погледајте само име које ми је дала. Есмералда. Као да сам проклета циганска принцеза. Та глупа традиција да сва деца имају имена на Е. Едгар и Елеонора, морају имати Есмералду, Едвина и Евгенију. Јадна мала, шта ће њој тек да ради кад мало порасте. Само јој је Едвин у очима. Њен мали златни синчић. Али ја више нећу све то да трпим. Одлазим чим напуним осамнаест. Јебаћу се ским хоћу и кад хоћу. И ноћу и дању. И Борис би ме јебао иако сам малолетна, свакако радије него мајку, само да се не боји да она не сазна за то. То би му био крај. Ма не треба ми проклети бабојебац, наћи ћу себи бољег.'

Ћутке и стоички издржали смо овај излив, Мики јој је пришао, утешно је потапшао по леђима, а затим пружио папирнату марамицу да обрише очи. Нисмо говорили ништа, проценили смо да нема смисла да је тешимо и уверавамо како ће се све кад тад сложити како треба. Изгледа да је тако и било боље. Нису јој требале лажне утехе од странаца. Обрисала је очи, савладала своја осећања и рекла нам да слободно наставимо са питањима.

Мики ју је затим питао, да ли зна нешто о том старом породичном проклетству и трагичним догађајима из детињства њеног оца. Деловала је потпуно шокирано и одмах нас је питала какви су то трагични догађаји. Била је крајње искрено изненађена и јасно нам је било да се не фолира. Мики јој је објаснио да свакако није на нама да јој то испричамо и да нам је жао што смо ту ствар уопште и споменули. Саветовао јој је да поразговара са оцем. И у њеним очима појавила се решеност, изгледа је одлучила да одмах после разговора са нама баш то и уради. Да свом оцу понуди утеху и у њему пронађе своју. Више није била сконцетрисана на питања, само је промрмљала да је за проклетство чула, али да је на то

гледала више као на неку страшну причу за децу а не на стварне догађаје. Замолили смо је да нам ипак да и своје мишљење о томе ко је убица.

'Радо бих вам рекла да је то моја мајка', рекла је уз осмех, 'али ипак вероватно није. После доброг јебања, не верујем да је могла да се спреми и оде да убије Елизу. Али ко зна, ако је сазнала да Борис товари и њу ... Не знам, не верујем ипак да у њој постоји толико зла. Она је више за ситне пакости. Не знам, стварно не знам. Видите и сами да се у нашој кући свако сваком нешто замерио, али не видим никога ко би могао да уради нешто толико страшно.'

Чим смо јој рекли да немамо више питања, скочила је и истрчала напоље. Вероватно директно у очев кабинет. Надали смо се да ће макар за ћерку променити свој одбојни клише и пронаћи за њу мало времена и искренности.

А онда је ушла Елизабета, друга собарица. Елизабета Симонс, стара двадесет и три године, собарица од своје осамнаесте, овде је већ две године. Раскошна плавуша. Секс бомба, фраза која као да је измишљена искључиво да би се њоме описала управо ова девојка. И обучена тако да убија самом својом појавом. На доњој граници доброг укуса. Или чак за нијансу испод тога. Да је показала само мало више било би вулгарно. Овако је било опасно угодно. Њу је одмах преузела Сузи.

'Видим да сте ви изгледа помислили да долазите на аудицију за главну глумицу у порно филму', рекла јој је злобно. 'Да ли сте убили Елизу само зато што сте открили да и она спава са Борисом?'

Ако је и била изненађена, Елизабета то није показала.

'Сад кад сте то поменули' одговорила је, 'видим да је овде помало прохладно, можда се и прехладим овако разголићена', прешла је шаком по деколтеу, 'најбоље да позајмим сако од вашег колеге.'

Погледала је прво у мене, а онда приметивши оштар Сузин поглед, надовезала се изјавом:

'Не нећу од њега не бојте се, узећу га од овог zgodнијег, свакако ће ми тај боље пристајати.'

Окрнула се ка Микију и погледала га тако, да је без оклевања скочио, скинуо сако и дао јој га, све црвенећи се у образима. Елизабета га је обукла и пажљиво закопчала све до горњег дугмета, а онда се насмејала Сузи и наставила.

'Нисам убила Елизу, наравно. Елиза ми је била пријатељица. Знала је да и ја повремено спавам са Борисом. Она га је у почетку озбиљније схватала, али убрзо јој је дошло из оне ствари у главу. То је за нас обе био само добар секс. Затворене овде и немамо много избора. То мало слободних тренутака које можемо да проведемо у граду, тешко да је

довољно за хватање некога одговарајућег партнера. Једино да заврtimo торбицама на углу.'

Тако се слатко насмејала да нисмо били сигурни да и то није пробала.

'У сваком случају', наставила је, 'између нас две није било ни трачка љубоморе. Чак смо размишљале да Борису предложимо и секс у троје. Да га ставимо на праве муке. Не, нисмо имале сексуалне склоности једна ка другој, немојте тако да ме гледате, то је била чиста жеља за експериментисањем.'

Сузи је, помало надурено, одговорила да је не гледа никако другачије од свих осталих који су пре ње седели на тој столици. Сви су потенцијални кривци.

'Ви сте Елизи свакако били најближи од свих укућана', наставила је Сузи, 'спавате у истој соби. Вероватно баш ви највише знате о томе шта се са њом догађало у кобној ноћи. Реците нам.'

Одговор који смо добили, прилично нас је разочарао. Елизабета о томе шта се са Елизом догађало у току ноћи није знала ништа и то из веома једноставног разлога. Елиза након завршетка посла уопште није ни долазила у собу. Последњи пут су се виделе још око осам увече док су завршавале са спремањем соба и њиховим припремама за спавање. Ту су се разишле и после тога ништа. Елизабета је релативно рано легла, јер није имала никаквих планова, Борис јој је већ раније наговестио да ће бити заузет, тако да је целу ноћ преспавала. Мало се забринула кад се Елиза није појавила до момента легања, али не превише. Иако јој ова о својим плановима за ноћ није рекла ама баш ништа, ипак није било толико неуобичајено да Елиза не буде у свом кревету у време легања. Тек ујутро, кад је устала и по нераспремљеном лежају видела да Елиза уопште није ни долазила, озбиљније се забринула. А онда док је обилазила кућу, обистинило се нешто много горе од свега што је и могла да помисли. Отворила је врата и видела ту грозоту. Могла је само да вришти, потпуно се одсекла од шока.

Сада већ нисмо слушали врцајуће кокетирање плејбој зечице, већ тихи, на моменте јецајући глас видно потресене девојке која искрено жали над судбином своје другарице. Сузи се надовезала и упитала је да ли је ипак и поред шока успела да запази нешто у соби. Она је прва све видела, касније су и други улазили, можда је нешто померено, склоњено, намерно или случајно свеједно, у сваком случају да ли је приметила неку недоследност или било шта што би требали да знамо. И опет разочарење. Није видела ништа осим тела, а и то само површно. Толико ју је погодио тај призор да је одмах изашла, а касније се уопште није ни враћала. Није

запамтила баш ништа. Али кад смо већ споменули да би требала да нам каже ако је приметила нешто необично, макар колико то деловало неважно, ево баш се присетила нечега.

Елиза се тог последњег дана на послу понашала прилично чудно. Деловала је расејано, као да стално мисли о нечему другом, а не о послу који треба обавити. Кад ју је питала шта се са њом догађа у покушајима да је наговори да јој се повери, није успела. Добијала је одговор да је све у реду и да нема ничега о чему би требале да попричају. А нечега је ипак било, сигурна је у то. Али помислила је да је у питању само нека нова љубавна авантура, Елиза јој је баш деловала као да размишља о неком састанку који је чека. Сигурно није желела да јој се повери због тога што је у томе било и нечег више од секса. Можда се заљубила. Зато се и није толико забринула кад се Елиза увече није појавила у соби. Помислила је како се сигурно нашла са неким младићем. Чак је на моменат размишљала о томе ко би то могао бити и као најбољи кандидат искрсао јој је Луиђи, куваричин помоћник.

Наставили смо са класичним питањима. О породичној трагедији није знала ништа, није чак знала ни да постоји породична трагедија, легенду о злим духовима су препричавале, али више као шалу, није уопште размишљала да би могла да буде утемељена на неким догађајима из стварности. Није уопште могла да претпостави ко је убица. Једноставно никога из куће није могла да замисли како касапи Елизино тело и подиже је на лустер, можда се стварно злодух из легенди пробудио из мртвих и вратио се да мучи укућане.

Ако је убица тај са ким се Елиза састала, онда јој Луиђи више не делује као реалан кандидат, па он не би ни мрава згазио. Иако је кувар, све те месарско, касапске послове, који би требали да му буду лаки, избегавао је на сваки могући начин. Сви су се шалили на његов рачун како је тотално промашио занимање. Сетила се чак једног догађаја кад га је главна куварица буквално натерала да придави и закоље кокошку, па је он на пола посла испустио нож и почео да повраћа. Куварица је све морала да заврши сама. Био је кажњен, па је две недеље рибао комплетну кухињу. Ем додатни посао, ем су га после сви зафркавали, сећала се добро како се сажалила на њега и како га је тешила. Не, нису га отпустили иако је забрљао. Ипак је он одличан кувар, сви то виде. Куварица је схватила да он једноставно није за неке послове и те послове препустила је другима. А њему је поверила да ради оно у чему је добар, а тога свакако има и на претек.

Следећи је ушао, баш тај малопре поменути помоћник куварице, Луиђи Монтоливо. Прилично неугледан, некако превише згрчен младић.

Сушта супротност Борису. Ипак, општи утисак који је одавао био је крајње позитиван. Израз лица просто је говорио - поштен, искрен, одговоран, поуздан. Кренули смо отворено, није било потребе да га препадамо и хватамо у замке. О самом догађају од њега нисмо сазнали ништа ново, потврдио је Борисову причу да је у собу дошао тек око пет изјутра. Он сам, био је у соби нон-стоп, уопште није излазио све до јутра. Бориса је оставио да спава. Као и сви чуо је крике, па је не будећи цимера потрчао да види шта се догађа, али није стигао међу првима и није ни улазио у собу у којој је извршен злочин. Такав приказ би сигурно био превише за њега.

Та информација нам је већ померила неке коцкице у глави, деловало је крајње чудно да момак не уђе да види шта му се догодило са девојком, па смо га питали да ли је тачно да је симпатисао Елизу. Није ни стигао да одговори, а већ смо знали да није. Очи су нам рекле све. Искрено изненађен, упитао је од кога смо добили ту информацију. Када смо споменули Елизабету, опет нам је његово лице одговорило уместо њега. Тужно је оборио поглед, дубоко уздахнуо, а онда одагнао сету и поново се укључио у разговор. Елизабета је та, која је у његовом срцу. А она то не примећује.

Утешили смо га мало тиме, што смо му пренели како је са много наклоности описивала његов проблем са пословима који укључују насиље и крв, а опет, као прави детективи, то смо искористили да и овога пута посматрамо како ће одреаговати. Али, као и приликом првог, и у овом случају реакција је била моментална и за свакога ко уме да посматра људе потпуно јасна. И само помињање крви, дозвола му је језу у поглед. Онда смо као и код осталих прешли на генералне утиске. Ко му је најсумњивији? Шта он мисли о свему? Није имао никакву претпоставку ко би могао бити убица, али хтео је ипак нешто да нам исприча. Можда нема везе са овим догађајима, али му је то свакако било сумњиво. Ми смо га наравно охрабрили да слободно настави.

И чули смо следеће. Луиђи је неколико пута приметио прилично чудно Борисово понашање. Они као што смо већ и знали деле собу у којој спавају, а Луиђи има прилично лак сан, па је неколико пута приметио да се Борис у току ноћи искрада из собе, да би се касније у њу опет исто тако крадомице и враћао. У почетку смо се мало разочарали, јер смо већ и од раније знали за Борисов богат ноћни живот, али тада је он наставио и убацио неке нове интересантне моменте. Наиме, пар пута Борис је тихо устајао, затим покушавао да утврди да ли Луиђи спава или не - он се наравно претварао да спава дубоким сном - и на крају је давао неке сигнале батеријском лампом кроз прозор њихове собе, који је гледао

према дворишту и једном делу капије. Знао је и он за Борисове авантуре, очи су нам откривале да му Борис свакако није међу омиљенијим особама, али ово му је било превише тајанствено и прикривено понашање за тако нешто. Ако се у току дана понекад отворено набацивао девојкама, зашто би се у току ноћи толико крио? И поред свог сумњивог понашања а и очигледне нетрпељивости које је осећао према њему, ипак је рекао да искрено не верује да би Борис могао да уради нешто толико грозно.

О духовима из прошлости није знао ништа. Чуо је приче, јер је куварица често говорила о томе, али стварно на њих није обраћао пажњу. У кући је тек једно две године и није знао ништа ни о трагичним догађајима у породици. Приметио је само да је куварица понекад у потаји, кад није имала неког посла и кад је мислила да је не посматрају, вадила стару, помало похабану и по полеђини пожутелу, фотографију из цепа на кецељи, а онда је гледала са сетом у очима. Тиме смо и завршили разговор са њим. У одласку нам је само пожелео да што пре ухватимо ту зловну особу.

Следећа је на ред дошла Онорија Мекензи, Едгарова мајка, стара газдарица. Алфред ју је догурао у колицима, а онда кад ју је сместио поред стола, једва је некако, приметивши како га гледамо, али и тада уз приметно оклевање, изашао из собе. Деловала је као да је већ превалила седамдесету, мршава, испијеног и избораног лица, али оштрог и јасног погледа. Почели смо класично. Шта има да нам каже о догађајима у ноћи убиства? И као што смо и очекивали, од ње нисмо сазнали ништа ново. Од како је легла, као и сваке вечери већ око десет увече, није ни излазила из собе, нити је ико долазио да је посети. А ујутро је наравно чула крике, али пошто је у колицима, очито није могла да отрчи и види шта се догађа. А кад је Алфред дошао да је обавести, све је већ било готово. Леш није ни видела. И саму Елизу није претерано познавала, све те девојчуре су ионако исте, ни налик девојкама из њене младости.

Тада смо прешли на догађаје од пре тридесетак година. Препричали смо јој Алфредову верзију на коју није имала ништа ни да дода ни да одузме. Све се одиграло баш тако како је рекао. За све је крив Самјуел. Његова проклета благост и болесна приврженост према Михаелу. И други су понекад јебали куварице, собарице, шта им је већ пало под руку, или боље рећи ону ствар, и код других се ту и тамо као плод тог разврата појављивало понеко копиле, али нико осим њега није једно такво копиле обасипао толиком пажњом. Која је само сулуда идеја била да дозволи да то дете расте ту, поред њене деце. Требало је ту дрољу отпремити чим јој се заокружио стомак. Али и ту је тај њен блесави Самјуел морао да покаже како је коректан и поштен. Човек би помислио

да је волео ту безвезну куварицу, а она је добро знала да ју је јебао само једном, а и тада прилично пијан. Част породице Мекензи, није него.

'И на крају, све се сручило на Едвардову главу', говорила је, 'он је морао да испашта за туђе грешке. Кад се само сетим какав је некада био, сто пута бољи од оца, који је на крају једино успео да се убије и остави ме на цедилу. О Едгару да и не говорим. Тај ме је мучио од самог рођења. Стално је трчао код ње и њеног одвратног сина, никад није био ни налик брату. Ех, какав је само некад био, а сада ...'

Схвативши да се помало занела у свом монологу, застала је на трен, а онда се пренула и повратила надмени израз који нам је страшно замерало то што још увек осећамо потребу да је гњавимо. Питали смо је за легенду о злodusима. Слатко се насмејала. Наравно да је знала за ту блесаву легенду, Самјуел ју је препричавао у свакој могућој ситуацију. И врапци су знали за ту легенду. Само што поред Мекензијевих постоје и друге старе породице, које имају своје изворе па могу и да провере веродостојност тих легенди.

'Мој отац је препричавао сасвим другачију верзију. Нема ту никаквих злодуха, окултних истраживања и магије. Све је то било обично лудило. Момак је пролупао и кренуо да убија. Ни мање ни више од тога. Али Мекензијеви, наравно, нису могли признати да је њихов племенити потомак био обичан лудак, морало се то мало улешпати. А шта ћеш лепше од мрачних сила.'

На питање, шта мисли ко је убица, у трену се уозбиљила, а онда одговорила, да не мисли ништа. А и ако мисли, не жели да нама прича о томе. Ми смо полицајци, треба сами да радимо свој посао. Нисмо имали више питања, па је зврцнула у неко звонце на колицима и секунд касније Алфред је већ био унутра. Умилни погледи упућени њој, строги, готово љутити према нама, свакако смо нешто згрешили, чим је госпођа узнемирена.

Затим ју је изгурао, а унутра је ушао његов помоћник Гилберт Хендрикс, последњи у реду за испитивање. Црвенокоси, коврцави чикица у раним педесетим. Неуспешна Алфредова реплика. Иако је покушавао да одаје исти такав - спреман на све да послужи господара - став, увек је ту било нешто што је искакало и кварило утисак. Или је неко дугменце било откопчано, или је вирио крајичак кошуље, а можда се и неки чуперак косе кочоперио више него што приличи.

Њега смо прво пропитали о систему обезбеђења. Потврдио је све што нам је и Алфред испричао. Тог дана Алфред је лично укључио систем. Затим смо га питали да ли је случајно некоме открио шифру којом се може искључити аларм, јер ју је приликом злочина убица очито имао.

Одговорио је да је он савестан службеник и да никада тако нешто не би урадио. Кратко колебање у очима навело нас је да га мало заголићемо. Само смо му набацили идеју да ће у том случају он свакако бити међу најсумњивијим, јер спада у ретке који су знали за шифру, а он је већ кренуо да врда, како је можда ипак некад случајно и могао споменути неке за то. А онда смо врло брзо сазнали и коме. Борис и он понекад су свраћали на чашицу у кафаници у оближњем месту и могуће је да је у случајном разговору и та шифра била поменута. Али Борис је права другарчина и он сигурно не би извршио такво убиство нити даље ширио шифру. Опет је помало касно схватио да тиме инкриминише самог себе, па је додао - ко би га знао, можда се ипак познавање шифре раширило и даље.

О самом злочину није знао ништа ново. Он сам био је у својој соби, чврсто је спавао и нигде није излазио. Ујутро је као и сви чуо крике, а онда је дотрчао до собе, где је већ био Алфред. Надаље је само испуњавао Алфредова наређења. Био је присутан и кад је полиција скидала тело са лустера. Никада није видео нешто толико грозно и не може ни да замисли ко би то могао да уради. За легенду је чуо, али не зна превише детаља. У злодухе свакако верује и могуће је да је и сада неки од њих умешао своје прсте у целу ствар. Зна за породичну трагедију, али само у кратким цртама. Алфред никада није хтео да му прича о томе. Тако смо и са њим завршили. Остало је да још једном посетимо и самог газду. Само што смо због њега морали опет да се попнемо до кабинета. Одлучили смо ипак да овога пута идемо сами, без Алфреда.

Закуцали смо на врата и одмах ушли без чекања на дозволу. Едгар Мекензи већ је кренуо да грди Алфреда што тако упада, а онда се окренуо и видео нас. Намах му се лице додатно намрштило. Сузи је одлучила да на себе преузме разговор са њим. Пре него што је стигао да се брецне, обавестила га је да смо завршили са испитивањем запослених и осталих чланова породице, али да свакако и он мора да буде укључен у цео поступак. Рекла је то мирним али одлучним тоном. Оним који не трпи противуречје.

'Па хајде ако се мора', рекао је 'испитајте и мене.'

Није нам понудио да седнемо, па смо то урадили сами и без понуде. Сузи је наставила да води главну реч. Одмах нам је испричао да о самом злочину не зна ништа. Ту ноћ провео је у својој помоћној собици која је одмах поред кабинета. Са послом је завршио касно, па није хтео да иде до спаваће собе и узнемирава супругу. Устао је рано али није излазио, већ је одмах прешао у кабинет да настави са послом. Крике је чуо, али није на њих одмах обратио пажњу. Знао је да ће се већ неко побринути за

све. Тек касније га је Алфред обавестио о догађајима. Са полицијом је разговарао, али само кратко. Њима је одмах било јасно да њега не треба додатно гњавити.

Ми смо ипак наставили да га гњавимо. Прво смо га питали за легенду о мрачним силама, на шта нам је само рекао да он нема времена да се бави таквим будалаштинама. Али ипак му је преко лица прешао трзај кад је чуо да то спомињемо. Онда смо прешли на трагедију од пре тридесетак година. Препричали смо му Алфредову верзију. На моменте у току приче, усне су му подрхтавале, деловало је као да жели да нас прекине, али ипак је ћутке саслушао до краја. Затим је потврдио да се све догодило отприлике тако. Осим што је Едвардова улога начињена племенитијом него што је било у стварности. Али то је у суштини било то. Само што та прича нема никакве везе са овим случајем. Едвард је сада већ одавно покојни и свакако није устао из гроба да убије једну обичну собарицу. Ово је изрекао са наглашеном иронијом. Можда и за пар нијанси пренаглашеном.

Затим смо га мало приупитали о генералном стању у кући и на имању. Ипак је он глава свега тога, свакако зна шта се дешава. Рекао је да су они једна прилично срећна породица. Говорио је то гледајући директно у нас и знао је да знамо да лаже, али ипак се само насмешио. Знао је сваки детаљ, било је очито, и за женине љубавне авантуре и за ћеркине проблеме, све. И намерно је све порекао тако да нам одмах буде јасно да све зна. О послузи воде рачуна неки други - наставио је - он нема времена да се бакће са њима. То све сређују Алфред и Хилда. Понекад и његова супруга одабере неког. То је било све.

Овога пута прихватили смо његову опаску да је доста са пропитивањем. Изашли смо и одшетали до својих соба. Наравно успут смо обавестили Алфреда да је за данас готово са испитивањем, али да нико не сме да напушта имање. Такође смо тражили да нам за једно пола сата обезбеди телефонску везу да бисмо могли да реферишемо надлежнима. Прво смо се сакупили у мушкој соби, да мало попричамо и претресемо утиске. Ту смо укратко прошли кроз осумњичене и донели одређене закључке. Њих вам наравно нећу открити, покушајте и сами да донесете своје. Ипак је ово детективска прича. Затим је Мики реферисао Хафтанију, пренео му шта смо све открили и обавестио га о нашим идејама за наредне кораке. Такође је затражио и неке додатне информације. Хафтани се сложио са планом, пренео нам да ће лично обавестити кога треба и организовати даље активности, а да ће нам све додатно тражене информације доставити у току сутрашњег дана. До тада је већ увелико пала ноћ, само смо замолили да нам донесу нешто да на

брзину презалогājимо, а онда смо се и ми припремили за акцију. Наши планови нису нам давали нимало времена за спавање.“

Даглас је сад већ прилично дуго причао без икаквих прекида и помало се и уморио од тога. Застао је да предахне и попије мало воде. Остали и даље нису реаговали не знајући да ли наставак следи одмах или тек после краће паузе. Чекали су неки знак. А он је замишљено гледао у чашу коју је још увек држао у шаци. Као да се двоуми да ли да отпије још мало или ...

„Хајде ипак да вас сада пропитам“, рекао је напoкoн, „да видимо да ли сте пратили градиво. Ми смо, у том моменту кад смо се скупили горе у соби, као што сам већ рекао, донели неке закључке о целом догађају. Ја сам све то препричавао трудећи се да што објективније пренесем све што смо и сами чули, самим тим и све оно што нам је требало да те закључке донесемо. Да видим сада, како ми је ишло? Да ли сте и ви, свако за себе извукли и понешто корисно из целе те збрке? Да ли сте повезали нити и послагали коцкице? Можда већ неко од вас зна и ко је убица?“

За тренутак мук, а онда се јавио Тоширо.

„Дагласе, драги пријатељу, хајде да ти појасним понешто. Ја сам сада готово сигуран да знам ко је убица, а некако ми се чини да је и Ден дошао до истог закључка.“

Није ни морао да погледа у Дена да би видео како је потврдно климнуо главом.

„За остале не знам. Тешко да су имали довољно елемената да нешто закључе са поузданошћу. Вероватно имају неке идеје. Сад испада као да противречим сам себи, ја сам дошао до закључка, а мислим да остали нису имали довољно елемената, како то? Па хајде онда да покушам и да објасним. Јасно вам је свима да ми сада не присуствујемо стварним догађајима, нама Даглас само препричава шта се догодило. Помало налик на читање неке детективске приче, знамо само оно што је аутор приче желео да нам каже, а не оно што се стварно десило.

А у детективским причама имате различите приступе. Некад вам аутори не дају све елементе у моменту њиховог дешавања него тек у објашњавању видимо да је детектив могао да дође до коректног закључка, што самом читаоцу није било омогућено. Ту вам је добар пример Шерлок Холмс. Када он на крају објасни како је дошао до решења, као што то Конан Дојл лепо каже, све делује просто. Али читалац није знао да Холмсов саговорник има шешир који је излизан на рубовима и остатке креде на рукавима од капута. То је сазнао тек када је сам Шерлок изнео разјашњење мистерије. Значи да је он видео нешто што читалац није. Код

Агате Кристи с друге стране, ви углавном добијате све оно што ће и Херкулу Поароу или госпођици Марпл бити потребно за решавање случаја, али те чињенице добијате у облику у којем је Агата Кристи решила да вам их сервира. Некад се потрефи да вам је то легло тачно како треба а некад и не, па сте некад погодили ко је кривац, а некад и нисте.

Сад сам се упустио у анализу литературе па никако да дођем на конкретну ствар. Али ево крећем на суштину. У овом случају сте за разлику од литературе, уместо мртвог папира имали живог Дагласа који вам је то све причао. А он се баш трудио да реализује овај други литературни приступ, да нам све сервира отприлике онако како је и он то доживео. И за већину слушаца, који се труде да пажљиво слушају детаље, то је сасвим ОК. Само што је и он само човек од крви и меса, па не може да промени чињеницу да он сада док све то прича, добро зна ко је у ствари убица, што наравно тада, приликом самог решавања злочина, није могао знати. И писци наравно знају ко је убица и пре него што стигну до краја књиге, али књига се састоји од мртвих листова папира, а Даглас је, како већ рекох, жив човек кога поред тога што прихватамо информације које нам преноси можемо и да гледамо док то ради.

И колико год он да се трудио, за некога ко је у стању да поред пажљивог слушања свих детаља, истовремено прати и сваку његову промену у тоналитету гласа, као и сваки трзај на његовом лицу, врло су уочљиви моменти када нам, желећи да буде објективан, даје неке трагове на основу којих је и сам дошао до неког закључка. Али још и више, он нам, не желећи да будемо ускраћени, даје и оне трагове на основу којих у том моменту није дошао ни до каквог закључка, али тада се његов израз, макар и за незнатну нијансу разликује од нормалног. Да закључим. Пажљивим посматрањем и слушањем Дагласа, Ден и ја смо тачно знали који су делови његове приче важни за решавање случаја. Када је изречено нешто што су и сами детективи одмах прокљували, а када нешто што нису. Значи да не само да знамо ко је убица, него чак и шта су у том моменту закључили Даглас и његове колеге.

Наравно, да бисте били у стању да тако добро и у потпуности пратите све аспекте нечијег излагања, поред самог талента за то, потребна је и пракса. Зато сам рекао да остали вероватно нису могли да дођу до тачних закључака. Нас двојица смо успели, не захваљујући доброј примени дедукције и логичког закључивања, већ искључиво на основу способности препознавања шта у ствари особа која говори зна, чак и ако не говори све оно што зна.“

Ана, Најцел и Теодор, после овако свеобухватне Тоширове анализе, нису имали шта да додају. Нису хтели да погађају, већ су

замолили Дагласа да настави са причом. Даглас је помало разочарано вртео главом, није му било драго што је макар и нехотице открио решење. А није ни био у потпуности уверен да је тако.

„Па добро“, јавио се он, „да наставим онда. Али нисам баш сигуран да сте тако лако из мог тоналитета и боје гласа могли да прочитате и оно што нисам рекао, мораћу успут мало да вас пропитујем, чисто да проверимо те ваше тврдње.“

Упитно је погледао Тошира и Дена, а ови су само немо климнули главама у знак слагања.

„Идемо онда даље. У циљу малопре споменутог додатног тестирања испробаћемо сада нешто другачији приступ у причању. Крећемо одмах. Пала је ноћ, на имању је све позаспало. Или је макар тако изгледало. А онда да покаже како је та претпоставка погрешна, један човек пажљиво се искрао из своје собе. Без паљења икаквог осветљења, провукао се најтише што је могао кроз мрачне ходнике. У приземљу се пришуњао до главне конзоле алармног система, а онда лампицом осветлио само тастатуру за унос лозинке. Брзо је отипкао неколико знакова, па онда још пар командних типки, што је резултовало искључивањем комплетног система. Затим се дошуњао до главних врата, откључао их и изашао напоље.

Прво је чучнуо и сасвим тихо звизнуо. Ускоро су три велика ротвајлера дотрчала до њега. Очито су га препознали, јер су га пријатељски оњушили и одмах кренули да га ћушкају покушавајући да дођу до посластица које је крио у џеповима. Није их пустио да се дуго муче, већ им је све поделио, што су очас слистили. Схвативши да нема више, кренули су назад према штенарама, али већ после пар корака, сва три пса прво су се затетурала, а потом и полегала по земљи. Човек их је проверио, већ су спавали дубоким сном. Затим је и он полако кренуо до штенара. Пажљиво је завирио, а онда и ушао унутра.

После кратког времена, изашао је напоље, очито задовољан оним што је видео. Без журбе, кренуо је главном стазом, право ка капији. Кад се приближио, почео је да кроз решетке, својом лампицом даје сигнале. Танки светлосни зраци блескали су кроз ноћ, а у одговор су из мрака изрониле још три особе. Три момка у камуфлажним оделима. Дотрчали су до капије и сачекали да им је човек изнутра откључа. Затим су сва четворица кренули ка кући. А тада ... Хајде Тоширо, кад већ све знате реци ми шта се догодило следеће.“

Тоширо се само насмејао, а уместо њега огласио се Ден.

„Дагласе, стварно, па ово би и Теодор могао да ти каже.“

„Немој ти Теодора да мешаш у сваку чорбу“, зачуо се глас прозваног, „Теодор ће се сам јавити кад осети потребу, ако знаш шта се догодило а ти сам реци.“

„Добро, добро“, настави Ден, „само се шалим. Да видимо, шта се онда догодило. Овако. Док су тројица улезла и њихов инфилтрирани сарадник прилазили главним вратима, изненада их је обасјало снажно светло рефлектора. Нису стигли да кажу ни кекс, а већ су се на њих са свих страна сјурили униформисани полицајци. И вас троје детектива били сте ту међу њима. И за час су сва четворица били у лисицама, без икакве шансе да побегну. Тада си ти Дагласе, пришао момку који је откључао капију, стргао му маскирну капу са главе и рекао му – Долијао си Борисе.“

„Нисам то рекао“, умешао се Даглас помало увређено, „нисам рекао ништа, само сам се насмејао... Проклети били. Није ми јасно како си могао све то да погодиш.“

„Као што је Тоширо већ рекао, ми знамо готово све о томе шта се тамо издогађало и који су узроци свега. Да је Борис обичан лопов, то су ваљда већ сви погодили, а да сте ви били ту негде исто није било тешко претпоставити. Како си могао да знаш, шта је све радио човек који је у мраку изашао из куће, ако ниси био присутан, или макар имао некога ко је био присутан па ти после испричао? А познајући тебе, јасно је да би се определио за прву опцију. А и на лицу ти пише да си му баш ти скинуо маску.“

„Ма немој, све ми на лицу пише није него. Шта има везе што сам причао тако да делује као да је то неко гледао. Можда сам то убацио да буде мало занимљивије. Да мало променим перспективу. Могла је то бити само ауторска слобода. Ваљда ја као аутор приче имам право да понешто улешам или изменим.“

Сад су се већ сви смешили, неко отворено као Ден и Тоширо, а остали више кришом, заклањајући као случајно руком уста и очи.

„Добро, добро, прихватам пораз. Ако је прича толико провидна и све већ знате, предлажем да је сами испричате до краја.“

Сад је на Ану дошао ред да се умеша. Устала је и пришла Дагласу. Нагнула се ка њему и прошапутала мазним гласом.

„Дагласе, не обраћај пажњу на њих двојицу. Сви знамо да нису нормални. Нама осталима јако се свиђа твоја прича и сасвим сигурно нисмо разрешили све дилеме. Ма шта све, ево ја прва признајем да немам никакву основану претпоставку о томе ко је убица. Зато само настави и игнориши их.“

Затим га је, да потврди истинитост својих речи, сочно пољубила у образ и села поред њега. Даглас је, што би и остали лако видели да нису седели у полумраку, благо поцрвенео, а онда се насмејао и наставио.

„Па добро, кад већ кажеш да ипак има некога коме је све ово још увек занимљиво, да наставим онда. Да видимо. Као што је Ден рекао, ухватили смо Бориса и његове пајташе. План им је био да опљачкају кућу и да би то остварили били су спремни да чекају колико год треба. Да се Борис убаци унутра, да временом задобије поверење укућана, све у циљу да некако сазна шифру за искључивање аларма и све остало што је било потребно. Секс му је добро дошао чисто узгред, да не зврји у празно. И сво то дуготрајно планирање да им упропасти неко блесаво убиство и долазак полиције. Нису то могли да дозволе. Зато су кренули што су пре могли надајући се да ћемо бити заузети детаљима око истраге убиства и да нећемо открити планове за пљачку. Што би дуже чекали веће су шансе биле да их разоткријемо. Само ипак су се преварили, одмах смо прокљували Бориса, а остало била је чиста полицијска рутина.

Сад су се и у унутрашњости куће почела палити светла, чули су се већ и гласови, а онда су се и врата отворила и Алфредова глава помолила се напоље. Брзо смо га умирили, а онда смо сви заједно ушли унутра. Добро не баш сви. Специјалци су већ паковали Борисове пајташе у марицу која је пристигла убрзо након успешног препада, а нас троје увукли смо Бориса унутра да му омогућимо последњи поздрав са фамилијом. У ствари више да би њима омогућили да виде ко је он у ствари. Скоро сви су се већ сакупили у главном холу посматрајући пажљиво шта се догађа. Призор заробљеног Бориса изазвао је различите реакције на лицима присутних. Укратко смо објаснили шта се све догодило и какви су били Борисови планови. Прва се јавила млађа госпођа Мекензи, Елеонора.

'Одлично је што сте га ухватили', рекла је, 'Лепо сам вам рекла да је он убица. А сад испада да је хтео и да нас опљачка.'

'Ућути жено', јавио се њен супруг. 'Зар не схваташ да га то што је лопов ослабађа сумње за убиство. Који лопов би усред планирања пљачке из чиста мира убио собарицу, и то тако да у кућу довуче ни мање ни више него специјални одред за најтеже злочине. Нема шансе да би био толики морон.'

Добивши у нашим очима потврду за мужевљеве речи, Елеонора је из стања усхићености намах прешла у разочарење, а одмах затим у праву хистерију. Готово је вриштала.

'Значи да још ништа није готово. Не, не могу то више да издржим.'

Муж јој је пришао и покушао да је смири загрљајем и утешним речима. На крају се ипак некако смирила. Изашли смо да предамо Бориса полицији, сви су кренули напоље за нама. На стази су још увек лежали успавани пси, нико до сада није ни обратио пажњу на њих. И тада нам је синило, и нама, а и неким члановима породице. Заједничке мисли у глас је преточила Елеонора Мекензи.

'А где је ...' "

„Морис“, убацио се Ден усред Дагласове реченице.

Сви су га погледали прилично намрштено. Једино Тоширо се благо смешио држећи му страну. Ден тада, схвативши да сад ипак мало и претерује, повуче прстима преко усана имитирајући потез затварања рајфершлуса, а Даглас настави даље.

„Морис, наравно. Било је невероватно да Морис толико времена не указује помоћ својим љубимцима. Мики и ја већ смо трчали ка штенарама. Морис је седео на столици, потпуно непомичан, наслоњен на зид. Можда би у мраку и могао да прође као да је само успаван, али овако са батеријским лампама упереним право у његово лице ... Притрчали смо да покушамо реанимацију, иако смо знали да је касно. Видело се да га већ полако хвата мртвачка укоченост. До тада су стигли и остали и убрзо су полицајци износили Морисово тело, а Борис је клечао на земљи и са неверицом у очима гледао његов леш.

'Изгледа да си ипак убио неког', узвикнула је госпођа Мекензи уз хистеријан смех, 'нећеш се тако лако извући.'

Борис је одмахивао главом још увек не верујући у оно што види.

'Немогуће', промуцкивао је, 'дао сам му стандардну дозу, само да мирно преспава ноћ. Једва нешто више него псима.'

'Није он пас морону', сад је већ урлала госпођа Мекензи, 'имао је слабо срце, ниси то знао?'

Борис је спустио главу и зајецао и даље на коленима, полицајци су морали да га буквално носе у марицу. Чим су сви разбојници одвежени, обавестили смо присутне да је представа завршена и да је време да се врате у кревете. Полако су се разишли. Ми смо остали још мало да поразговарамо са вођом полицијског одреда, затим смо се поздравили са њим, пренели му вести за Хафтанија и дали још инструкција за даље кораке, а онда смо и ми ушли унутра. Коначно је и за нас троје дошло време да одспавамо.

Сутрадан смо се богами мало успавали. Мало више. Није нам се журило са устајањем, били смо уморни након непроспаване ноћи, а ионако смо чекали на додатне информације од Хафтанија. А њему је требало време да би успео да до краја истражи ствар коју смо му

натукнули. Тако смо се подигли тек око поднева. У кући је владала прилично напета атмосфера. Сви су били као на иглама. Наше прилично опуштено понашање давало им је јасан сигнал да смо нешто прокљували и неки су били напети у ишчекивању да се и њима разоткрије истина. А било је ту и оних других, умешаних, који су се плашили да смо разоткрили њихове тајне. Нисмо хтели да им олакшавамо, ни једнима ни другима. Само смо рекли да очекујемо вести од руководства и заказали састанак у холу за десет увече. Тада ћемо натенане свима изложити све што знамо.

Да не дужим много већ да одмах пређем на тај састанак. Само да напоменем да нас је Хафтани звао негде око девет. Његова најновија истраживања потврдила су наше сумње. И укућани су схватили да имамо новости које ће разрешити многе дилеме. Тај последњи сат до састанка прошао је у великој напетости и ишчекивању. Таман да подгрејемо атмосферу на одговарајућу температуру. Почели су да долазе и заузимају своја места у холу већ у петнаест до десет. А ми смо били тачни у секунд. Да вам за почетак опишем атмосферу у просторији. Овога пута присутни су били само ти које ћу и споменути, у ствару баш сви они које сам спомињао и приликом интервјуисања. Позвали смо само њих.

Груписали су се тачно онако како смо их у главама и разврстали. Прави мали супротстављени табори. Господин Мекензи стајао је баш поред и благо иза столице у којој је седела главна куварица, госпођа или госпођица, шта ли је већ била, Шумахер, која се повремено освртала да га погледа. Затим стара госпођа Мекензи у својим колицима са Алфредом који се стално мувао око ње. Млада госпођа Мекензи заваљена у фотељи, са сином Едвином који јој се мотао поред ногу. Госпођица Есмералда у нешто одмакнутој фотељи, сама као и иначе. Алфредов помоћник Гилберт на неколико метара од ње, такође издвојен од осталих. Елизабета и куваричин помоћник Луиђи стајали су прилично близу један другоме, као да је Елизабета у међувремену похватала нешто од сигнала које јој је упућивао. А ми насупрот свих њих. Спремни за почетак.

Али овај састанак није био у стилу Агате Кристи, брилијантна завршница Херкула Поароа, где он мало по мало открива умешаност готово сваког од присутних а онда тек на крају разоткрива убицу. Сузи је у име свих нас отворила састанак и одмах, без икаквог увијања, рекла да смо упркос ове запетљанције са Борисом ипак открили и добро чувану породичну тајну. Едвард Мекензи је жив и сакривен је негде у кући. Четири особе биле су тотално изненађене овом тврдњом. Елизабета, Гилберт, Луиђи и Есмералда. За остале смо већ знали, али иронични смешак на Едвиновом дечачком лицу који је показивао како се прилично

забавља, ипак нас је изненадио. А изрази осталих тачно су одсликали раније споменуте поделе међу њима. Видно олакшање код Едгара и куварице, тотални очај у очима старе госпође Мекензи и Алфреда, а у негде у средини, ваљда у циљу очувања равнотеже, потпуна равнодушност на Елеонорином и већ споменути загонентни смешак на Едвиновом лицу.

'Знамо тачно шта се догодило пре тридесетак година', наставила је да напада Сузи. 'Алфредова прича била је углавном коректна. Све осим самог краја. Едвард се није бацио са литице. Када је полиција и поред утицаја старог господина Мекензија наставила да притиска и да стеже обруч око породице, госпођа Онорија наговорила је супруга да исценирају синовљево самоубиство. Породица Хамилтон помогла је да се пронађе скитница из оближњег града, који је по узрасту и лику довољно подсећао на Едварда, а затим и да се исти момак обуче у његово одело, убије и баци са литице. Лице му је наравно претходно било изубијано до непрепознатљивости, што се згодно подвело под последице пада.

Полицији је требао само добар изговор да обустави истрагу, а оваква породична трагедија била је управо то. Кривац је мртав, није више било смисла малтретирати ни Мекензијеве а ни Хамилтонове. А камоли остале момке који су учествовали у ноћном нападу на Михаела. Ипак кад смо алармирали наше руководство да провери целу причу, истина је без много муке изашла на видело. Нађено је довољно доказа који потврђују да тело у подножју литице никако није могло бити Едвардово. Отисци прстију нису се слагали. Полицијска веза Мекензијевих мазнула је оригиналне и подметнула Едвардове отиске у досије, али није предвидела да ће се отисци архивирати у дупликату, ради резервне копије. Довољно разлога да се дозволи есхумација тела. А зуби и после тридесет година јасно говоре ко је ко. Или у овом случају ко није ко.

Да се вратимо назад у прошлост, не верујем да вас сви ти детаљи претерано занимају. Кад је бука око злочина утихнула, цела ствар полако је потиснута у страну, Едвард је у међувремену наравно морао бити сакриван у кући, стари господин Самјуел убио се не могавши да поднесе осећај кривице који га је прогонио, а остали су се трудили да што пре забораве непријатне догађаје. Само што то није било могуће баш за све. Госпођа Шумахер није тако лако могла да опрости смрт свога сина, а и господин Едгар Мекензи тешко се мирио са исходом догађаја. Тако да им није било много жао кад је Едвард почео да испољава психичке проблеме и полако тоне у лудило.'

Ово је више био пуцањ на слепо који је Сузи вешто испалила међу њих, а који се ипак показао прилично успешан. Нови грч на лицу Онорије Мекензи јасно је показао да смо погодили тачно у мету.

'Како год окренеш, време је пролазило', наставила је Сузи. 'Едвард је живео у самоћи у својој собици, посећивали су га једино мајка и Алфред, тек понекад и брат, чисто да мало мучи себе у име породичне части. А онда пре неког времена догодило се страшно убиство. И једини логични осумњучени за оне који су знали за њега, био је управо Едвард. Господин Мекензи решио је да искористи прилику и отараси се лудог брата. Морао је наравно да позове полицију, али то свакако није морао бити наш одред, а исто тако госпођа Шумахер није морала да као нехотице даје наговештаје да је Едвард жив. То је био договор између њих, ништа отворено, али за праве детективе ипак довољно. А и госпођа Онорија нехотице се излетела кад је у свом монологу на час говорила о томе какав је Едвард некад био. Ипак је то наговештавало да је и сад некакав. Не баш потпуно свој, али ипак жив. А сада је време да нас одведете до њега. Онда ћемо сами закључити да ли је баш он убио Елизу или није.'

Онорија Мекензи вриснула је, мешајући у свом крику очај са бесом.

'Проклетниче', урлала је гледајући у свог сина Едгара, 'нисе имао довољно муда да одмах издаш брата полицији, већ си овако јадно као бојаги покушавао да сачуваш образ Мекензијевих. Бедниче. Понекад се чудим како то да сам те родила ја, а не ова курвинске проклетница', бацила је фигурицу коју је дохватила са оближњег сточића према куварици, да пропрати своје бесне речи и нечим конкретнијим.

Фигурица је промашила. Едгар, а ни сама куварица нису ни реаговали, а госпођа Онорија је након тога клонула у своја колица. Алфред ју је тешио, остала послуга и Есмалда без реакције су посматрали сцену, још увек зачуђени обртом, а госпођа Елеонора и њен синчић неизмерно су уживали. Господин Мекензи је прекинуо затишје рекавши да је истина да је Едвард још увек жив и да ће нас он лично одвести до њега. Позвао је и мајку и Алфреда да иду са нама, а осталима дао јасан знак да нису пожељни.

Одвео нас је до ходника из којег се притиском на посебну плочицу иза окаченог портрета старог господина Мекензија, отворио ходник до скривеног степеништа. Какав би то замак био без скривених пролаза и тајних склоништа. Попели смо се горе. Било је превише уско за колица. Алфред је носио госпођу Мекензи, а Едгар склопљена колица. На крају степеништа била су враташца кроз која нас је Едгар спровео

претходно их откључавши. Унутра, прави мали апартман. За столом, седео је човек готово потпуно сребрне косе, видели смо га само с леђа, пошто је био заузет нечим што му је у потпуности закупљало пажњу. Чуо је звуке расклапања колица иза леђа, окренуо се и тада смо већ на први поглед, по самом изразу лица, видели да му нису све козе на броју. Био је то онај благо одсутни израз, са чудним неприродним осмехом на уснама. Обрадовао се кад је видео мајку, која је одмах докотрљала колица до њега и нежно га загрлила. Алфреда и брата је игнорисао. Нас је свакако уочио, али за сада није показивао никакву реакцију да то и потврди.

Највећу пажњу привукло нам је оно што је радио за столом. У велику, у кожу увезану свеску, лепио је фотографије и слова исецкана из новина. Поред слике из еротског магазина на којој је обнажена девојка, која је ликом благо подсећала на Елизу, лежала на леђима и дирала се прстима, велика исецкана слова јављала су своју поруку – Елиза није добра. А по телу девојке на фотографији, црвеним маркером биле су повучене линије које су прилично подсећале на трагове резова сечивом. Едвардову рукотворину, одмах након нас, угледали су и Едгар и Алфред. Едгарово лице се смркнуло, а Алфредово ужаснуло. Руке су му и нехотице јаче стегнуле ручке на колицима госпође Мекензи, што је и она осетила. Схватила је да се нешто неуобичајено догађа, погледала преко синовљевог рамена и угледала слику са натписом. Пригушено је крикнула, а затим су јој сузе нахрупиле на очи. Спустила је главу на Едвардово раме и јецала кроз сузе. Он ју је тапшао по леђима са истим одсутним изразом, додуше сад му је онај блесави осмех заменио нешто забринутији поглед.

Да не препричавам детаљно све те сцене. Свеску смо пажљиво прегледали и у њој нашли још занимљивих слика и порука. Са сличном тематиком као и код ове најновије. Било је и других, неке су нам биле разумљиве а неке не. У столу смо пронашли и нешто женског доњег веша. Претпоставили смо да ће се показати да је Елизин. Код сваког новог доказа који су све јаче и јаче закуцавали Едвардову судбину јасно одајући његову кривицу, госпођа Онорија добијала је све утученији израз. Било је време да неко проговори. И овога пута је Сузи била та која је задатак преузела на себе.

'Гледајући ову собицу делује очито да је још неко осим вас знао за Едварда', рекла је, 'не верујем да му је неко од вас свакодневно доносио храну и спремао иза њега. А опет некако из свега већ виђеног јасно је да је то била баш Елиза.'

Сачекала је да види потврдно климање господина Мекензија и чује свентуално објашњење.

'Морали смо некога да упутимо у целу ствар', рекао је он. 'Пре него што је постала инвалид, мајка је водила рачуна о свему, али када је пре једно три године завршила у колицима, морали смо нешто да предузмемо. И онда смо ангажовали Елизу. Она је баш тада стигла као додатна собарица, па смо јој доделили и овај задатак. Наравно морала је да обећа да никоме неће рећи ништа о Едварду. Лично не верујем да је прекршила то обећање.'

'Мислим да смо пронашли довољно доказа за сада', надовезала се Сузи, 'можда и превише. Све делује тако очито, а у тим ситуацијама најбоље је преспавати и дозволити да се ствари слегну. Па онда ујутро одлучити шта ћеш даље. Предлажем да Едварда оставимо овде у току ноћи а да онда ујутро решимо ову ствар до краја.'

Госпођа Онорија намах је живнула на те речи. Подигла је очи, али мој поглед који ју је фиксирао, одузео јој је трачак наде који се појавио и наговестио јој могућност спаса.

'Не госпођо Мекензи', рекао сам, 'нећете у току ноћи ослободити вашег сина и побећи са њим у нови живот. Сада ћете нам дати ваш кључ. А слободно можете и да устанете из тих колица и престанете да се претварате да сте инвалид.'

'Не', говорио је Едгар, 'моја мајка је како сам већ рекао инвалид једно три године. Лекари су је прегледали и установили неку специјалну слабост у костима. Самостално не може да направи ни један једини корак.'

Није ни морао ништа да говори јер му је и лице јасно исказивало шта мисли. И Алфредов израз је исто тако јасно показивао колико је по његовом мишљењу моја изјава глупа. Па он ваљда зна све о својој господарици, све њене тајне, па и ону најтајнију. Али ја нисам одустајао. Оштро сам гледао госпођу Онорију, а Мики је одлучио да уместо мене зада последњи ударац. Пришао је њеним колицима, чучнуо поред ње да им лица буду у истој висини а онда јој тихо рекао.

'Ма хајде госпођо Мекензи. Хоћете да поверујемо да сте последње три године у посете свом омиљеном сину долазили само у присуству другог кога скоро па и не подносите. Алфред никад сам не би могао да довуче вас и ваша колица уз овако уско степениште.'

Помислио сам у себи како би свакако могао да прво донесе госпођу Мекензи, стави је у неку фотељу, а затим се врати по колица, али нисам ништа говорио. Микијев блеф ипак није упалио јер је и на лицу госпође Мекензи засијао тријумфални осмех откривања пропуста у противниковом плану, али он се није тако лако предавао. Приближио је своје лице још ближе њеном и наставио.

'Па добро, можда је и могао, вероватно и јесте понекад. Али свакако не онолико често колико је вама то било потребно. Сигурно долазите сваки дан по више пута. Када Елиза оде и када нема никога да вас омета. Зато сте и исценирали болест. Нисте више могли да сами одрадите све што треба и собарица вам је била неопходна, али исто тако нисте хтели да остали знају колико времена проводите у синовљевом друштву. А логично је да не желите да вам Алфред прати сваки такав моменат. Вашег миљеника. Желите га само за себе. Једино га ви разумете и знате како да га утешите. Да му пружите спас од суровости које су га снашле. Барем привремено, док сте ту са њим. А лекаре је барем лако потплатити, нарочито ако сте госпођа Мекензи. Гарантујем да сте знали и за ову Едвардову свешчицу, разочарали сте се једино што смо је и ми одмах видели.'

Његове речи забијале су се попут стрела у госпођу Мекензи, а можда још више у Алфреда који је испрва не верујући немо одмахивао главом, а затим схватајући истину скупио лице у грчу осујећености.

'Морало је тако Алфреде', јецајући се бранила госпођа Мекензи, 'стварно је морало тако. Нико од вас то не би могао да схвати. То је нешто између мене и мог сина. Само мајка би могла да ме разуме. Нико од вас то не схвата.'

Затим је клонула у колица на трен, а онда нагло одгурнула Микија и готово скочила на ноге.

'Нека вам буде', говорила је устајући, 'али неће се на овом завршити. Одбранићу ја свог сина видећете већ.'

Затим је извадила кључ из џепа хаљине и завитлала га према мом лицу. Успео сам да га ухватим пре него што ме је треснуо по носу. Онорија се окренула и изашла из собе, готово трчећи. Едгар ју је немо пратио, а Алфред је не знајући шта ће са собом прво кренуо да склапа колица, а затим их, схватајући колико је то блесаво, оставио и појурио за њима. Едвард је све време мирно седео у столици не показујући да га наш разговор дотиче на било који начин. Чак се пред крај вратио својим словима и сликама у свесци.

Мики и ја окренули смо се ка Сузи. Обојица смо помислили на исту ствар, али на мени је било да је изрекнем.

'Сузи', почео сам, 'да ли си сигурна да поступамо исправно? Маске су скинуте, можда превише ризикујемо ако их сад након свега оставимо да преспавају као да се баш ништа није ни догодило.'

'А шта друго да радимо', одговорила је готово у истом трену кад сам завршио са питањем, 'Хафтани са одредом ионако долази сутра зором као што смо се и договорили. Ако бисмо га и звали да крене одмах, шта

бисмо тиме постигли. Требало би му барем три, можда и четири сата да све успешно организује и стигне. Шта бисмо ми за то време радили? Да држимо целу породицу на нишану спречавајући их у нечему злом што су можда испланирали да ураде. Знате да не смемо да их притискамо више него што је неопходно. Ако претерамо, можемо да упрскамо цео случај. Ко ће после ако се ништа не догоди моћи да оправда то што смо се на такав начин понели према невиним члановима породице. Само да би постигли да Хафтани уместо у седам и тридесет дође у три изјутра. И сами схватате да тако не би ишло.'

Загледали смо се међусобно. Била је у праву, као и увек. То је било једина рационална ствар која се могла урадити. Али нешто нам је ипак сметало, а сметало је и Сузи, видело се то у њеном гласу док је покушавала да нас убеди. Колико год добрих разлога да набројиш који те уверавају да си направио добар избор, нећеш успети да зауставиш онај унутрашњи глас који ти шапуће супротно. Или се то само мени са садашње позиције чини да смо и тада имали тако јаке предосећаје да ће се догодити нешто лоше. Све је указивало на то да је ствар решена и одабрали смо једину логичну опцију.

'Хајде да се додатно обезбедимо', рекао је Мики, 'онако, за сваки случај.'

Пришао је Едварду, нежно га одвојио од ствари на столу, а затим му ставио лисице на руке. Одвео га је до кревета и наместио га да легне. Едвард је све то прихватио ћутке и без опирања. Уз исти одсутни израз. Навикао је да слуша, нема шта. Махнули смо му, пожелели лаку ноћ и изашли из собице. Добро смо закључали врата а затим се спустили доле. Едгар Мекензи чекао нас је пред пролазом.

'Морамо се потпуно обезбедити. Не сме нам се десити да неко случајно у току ноћи оде до Едварда', рекао сам му, 'ми смо закључали врата, али сигурно постоји још који примерак кључа.'

Климнуо је главом у знак да се слаже.

'Не брините', одговорио је, 'механизам за сакривање пролаза има додатну квачицу коју ћу сада да укључим. За њу не зна ни мајка. Сам сам је уградио.'

Притиснуо је плочицу иза слике, сачекао да се пролаз затвори, а затим прстима превукао по доњој ивици рама слике.

'То је то', рекао је, 'сада је и сама плочица неактивна, ево покушајте и сами.'

Пришао сам и притиснуо место где је била плочица. Ништа. Прелазио сам прстима више пута, затим сам и ја пипао доњу ивицу рама,

па опет плочицу. Опет ништа. Упитно сам погледао господина Мекензија. Насмејао се и кренуо са објашњавањем.

'Е то је сада сасвим друга прича. Постоји специјално место где притиском треба поново активирати сензор додира на плочици иза слике. То место је ...'

Мики му је готово ставио руку преко уста да би га зауставио.

'Нема потребе да нам сада то показујете господине Мекензи', рекао је, 'никад не знате да ли вас неко посматра. Важно је да сте сто посто сигурни да нико од укућана не зна за тај додатни механизам.'

Господин Мекензи само је збуњено климнуо главом. Предао нам је и свој примерак кључа а након тога смо се растали и кренули у своје собе. Прво смо се окупили у већој. Нисмо много разговарали. Већ је све било речено. Мики је предложио да нам остави собу за ноћас, а да он преспава у Сузиној која је имала само један лежај. Већ сам кренуо да говорим како нема потребе за тим, али његов поглед ме је зауставио. А ни Сузи се није бунила. Па добро, помислио сам, тим боље за нас. Мики је устао, кренуо према вратима, баш пред њима се окренуо и погледао нас. И опет ме је, а гарантујем и њих, кључнуо жалац сумње. И скоро да сам скочио и предложио да одмах позовемо Хафтанија и да не спавамо док не стигне, али Мики се тада осмехнуо, растерао тај кобни осећај и шеретски нас упозорио да не претерујемо са сексом. И ми смо се насмејали, уверавали га да не мора да се боји да ћемо бити превише гласни, а да може слободно и да стави чепове у уши ако затреба, а онда смо се растали, сви раздрагани и весели. И то је био последњи пут да смо видели његове насмејане очи.“

Даглас је тешко уздахнуо и заћутао. Тоширо који је седео до њега, ставио му је руку на леђа, благо га потапшао и утешно погледао.

„Било је неминовно“, рекао је, „да ово није само прича, већ стварни догађај, ни ја вероватно не бих предвидео то што је уследило. Урадили сте све што сте могли. Није то био тек неки обични убица.“

„Нема потребе да ме тешиш“, помало грубо одговорио је Даглас, а онда блажим гласом наставио, „дефинитивно смо урадили све што смо могли, али наше све једноставно није било довољно. А то свакако није био тек неки обични убица. Био је то демон у људском обличју.“

„Ко је био демон“, нестрпљиво се убацио Најцел. „Знам да ти је тешко Дагласе, али немој нас сада остављати овако насукане. Заврши причу молим те, ја ништа нисам погодио и страшно ме занима ко је све то урадио. И шта је то уопште урадио.“

„Да, заборавио сам на причу“, јавио се Даглас, „ево одмах настављам. Сузи и ја заспали смо држећи једно друго у загрљају.“

Пробудио ме је неки тескобни осећај, да ли сам чуо неки звук или нешто сасвим друго, не знам, важно је само да сам се усправио у кревету, а онда ни сам не знам због чега одмах и скочио на ноге. И Сузи се пренула и полако усправила, а ја сам већ прилазио вратима Микијеве собе пажљиво послушајући. Није ме ништа питала, само је и она скочила са кревета. Ја сам већ прислонио ухо на врата, не сећам се сада да ли сам стварно нешто чуо или не, а онда сам, не могавши више да издржим тај ужасни осећај напетости који ми је притискао унутрашњост лобање, покуцао. Прво слабије, а потом и јаче.

'Мики', рекао сам, 'да ли си будан?'

Сузи је већ дошла до мене па се и она се приљубила уз врата, погледали смо се, а затим се и без изговорених речи договорили да не чекамо више ни трен. Свом снагом гурнуо сам врата и провалио унутра, Сузи је била само корак иза мене и намах смо обоје кренули ка Микијевом кревету. Лежао је некако чудно, глава му је стајала у неприродном положају, још који корак напред, а тада смо угледали ...

Крв му је била свуда по лицу. Сузи је већ летела према њему, ја сам се осврнуо према вратима од ходника и угледао крупну прилику уљеза.

'Стој', викнуо сам, прилика се осврнула и погледала ме, лице му је обасјала бледа месечева светлост која се преламала кроз прозорско стакло и ја сам одмах препознао тај невероватно идиотски одсутни осмех.

Осмех се појачао као да је срећан што ме види, Едвард се окренуо потпуно ка мени, видео сам одмах да му је у рукама нож и не часећи ни часа, дрекнуо сам Сузи да је наоружан и бацио се на њега. Нисам имао никакво оружје при себи, ма нисам био ни одевен, и Сузи и ја смо онако боси и само у доњем вешу кренули у Микијеву собу, али ни за трен нисам помишљао на опасност. Немојте мислити да је то била нека посебна храброст, једноставно нисам имао времена да мислим, а и док сам летео ка Едварду, као да ми је унапред било јасно да ме неће повредити.

Није се ни померио, треснуо сам у њега пуном снагом, одбацио га на врата, пали смо обојица на земљу, преврћући се, успут смо оборили сточић са вазом који је стајао поред зида. Било је ту и пар украсних тањира и шољица, све се то расуло по поду, правећи силну буку, нас двојица смо се и даље котрљали, држао сам га за руке, нож му је већ при удару у врата испао на под тако да нисам морао да пазим на случајне убоде, већ сам га стегао свом снагом. Он се уопште није ни опирао, само је благо јечао. Коначно сам га притиснуо на земљу клечећи му на грудима. Тада сам му поново видео лице, било је препадно до максимума, уплашено ме је гледао, његове очи као да су ме молиле да га

не повређујем више. То ме је мало зауставило, али и даље га нисам пуштао.

Тада се већ зачула бука у ходнику и лупање на врата. Викнуо сам да слободно улазе, врата су се нагло отворила и унутра је улетео господин Мекензи. Инстинктивно је прво стиснуо прекидач и јарко светло разлило се по соби заслепљујући ме на трен. Одмах за њим улетела је и његова супруга, а само који секунд касније и мајка. Она је намах завриштала угледавши ме како седим на њеном милом Едварду, готово скочила на мене, али Едгар ју је зграбио за руке и показао јој нож на поду.

'Прекини више да га браниш', вриштао јој је право у лице, 'он је тотални манијак и убица, зар то не увиђаш.'

Њена глава је клонула, а за њом и цело тело. Склизнула је на под и склупчала се, склопивши шаке преко лица да се сакрије од свих и јецала. Болно и гласно. Ја сам тек тада стигао да помислим на Сузи, Едвард се уопште није опирао само ме је и даље болећиво гледао, па сам мало пустио стисак и окренуо се ка Микијевом кревету. У истом моменту и Едгар и његова супруга погледали су тамо и сви смо истовремено били затекнути невероватним приказом. Сузи у доњем вешу, крв јој је била свуда по рукама и поткошуљи, а на лицу такав израз да га не могу ни описати. Толики очај и бес сакупили су се у њеним очима да сам и ја готово кренуо да бежим од страха. Урликнула је болно и разјарено - не верујем да сам икада, ни пре ни после тога чуо тако страشان звук - и јурнула према Едварду. Скочила је, одгурнула ме и почела да га дави крвавим шакама. Ја сам се повукао за трен, али већ у следећем прибрао сам се и кренуо да је зауставим, да бих одмах схватио да за тим неће бити потребе. Забезекнуто је гледала у Едвардово лице, па сам га погледао и ја, преко њеног рамена, а очигледно су исто урадили и господин Мекензи и његова супруга.

И тада нам се коначно отворило, као да нам је неко простро истину пред очима. Едвард је колутао очима, лице му се грчило у невиђеном страху, али и даље је лежао потпуно непомичан, не покушавајући ни да се отима, а камоли да повреди некога. Свима нам је истог момента постало јасно шта га то толико ужасава. Крв са Сузиних шака пренела му се и на врат и на браду, а сада му је била и на прстима којима је грчевито трљао по лицу покушавајући да скине и најмању капљицу.

'Крв', промрмљао је Едгар Мекензи, 'па наравно, како то одмах нисам схватио, он се још од несреће ужасавао крви. Сећам се кад смо га једном посекли приликом бријања, готово је полудео од панике. Само то је било само једном и прилично одавно па сам то потпуно сметнуо са ума.'

Те речи пренуле су и госпођу Онорију, подигла је главу и викнула да је то истина, а затим скочила и кренула ка Едварду. И Сузи и ја смо се склонили од њега, а она је клекла крај његовог тела и нежно га миловала по лицу тепајући му и уверавајући га да ће све бити у реду. И Сузи и ја, спласнуто смо стајали поред њих, ова спознаја ударила нас је попут маља. Ако се панично боји крви, Едвард никако није могао бити убица, па и да је имао рукавице, поред свог тог сецкања, сигурно би полудео од силне крви. Тада сам тек схватио да и на оном ножу који му је испао из шака док сам скакао на њега, уопште није било крви. Значи све је извео неко други, али ко? Исте мисли навирале су и у главу господина Мекензија, само је он очито знао и нешто што ми нисмо јер је брзо погледао у супругу. И Сузи и ја приметили смо тај оптужујући поглед и обоје смо истовремено одгнетнули и последњи део скривалице.

Све изјаве које смо чули пролазиле су нам брзином муње кроз главу и оне кључне реченице коначно су нашле пут до наших мозгова и у њему склопиле слагалицу до краја. Морисово спомињање мачјих лешева и унакаженог кучета, нагло упадање госпође Мекензи које је прекинуло његову причу, Морисова смрт од средства које је псе само успавало, Борисово тотално изненађење и неверовање у ту могућност, категоричко инсистирање госпође Елеоноре Мекензи да се баш то догодило, све је то протутњало кроз наше главе и коначно упалило праву лампицу. А онда смо тек схватили још једну, најстрашнију ствар. Знали смо ко је убица, наравно, али знали смо још нешто. Убица је и даље ту, сакривен негде у дну собе, баш тамо иза Микијевог кревета, док је у соби био мрак био је безбедан од наших погледа, али сада у светлу нема изгледа да се потпуно сакрије и сигурно ће се показати и наставити започети посао ...“

Даглас је маестрално повећавао напетост са сваком новом изговореном речи а онда је застао прелетевши погледима по лицима слушалаца.

„Да, видим сад и сам да су Ден и Тоширо прокљували све како треба, али ви остали канда нисте. Да вас чујем сада, ко је био тај демон из пакла?“

Најдел и Теодор нису ни покушавали да сакрију своју збуњеност и потпуну изненађеност овим преокретом у причи, али Ана је почетну неверицу за трен заменила изразом разумевања и схватања.

„Е па коначно сам и ја схватила поенту. Дечко је убица. Мали синчић, како се оно звао, Едвин.“

Теодор и Најдел тек сада су набацили изразе тоталне неверице, али Даглас је потврдно климнуо главом.

„Јесте Ана, то је био управо он. И тада, када смо сви, осим Едварда и госпође Онорије за које на целом свету није постојао нико други осим њих двоје, усмерили пажњу према Микијевом кревету, видели смо како се између његових металних ногу назире детиње тело. А одмах затим је и он постао свестан промене у нашем понашању, јер је намах престао да се крије и полако устао. Самоуверено се окренуо ка нама. Најгоре од свега је било то, што је и њему у руци блистало сечиво огромног ножа. Још помало окрвављено од претходног посла. А то сечиво се у моменту потпуно приљубило уз Микијево грло. А ја сам се истовремено ужаснуо и обрадовао. Колико сам био забринут могућношћу да га дечко закоље, толико сам био срећан због чињенице да је Мики ипак жив. Не би нам претио његовим смакнућем да је већ мртав.

'Едвине, сине', јавила се госпођа Елеонора, 'хајде прекини да се шалиш, још ће људи помислити да си ти стварно убица.'

Још увек се није предавала у покушајима да спаси своје чедо. Те речи пренуле су и госпођу Онорију, која ју је сажаљиво погледала саосећајним погледом мајке која ће за дете урадити све.

'Прекини, глупачо', завриштао је дечко, пискавим гласом који је парао уши, 'барем ти знаш, да не треба да ми се обраћаш тим именом. Зовем се Џонатан!!! Колико пута то морам да ти поновим!!!'

И сам поглед на његове ђаволски црне очи, комплетан израз на лицу, мимику која је пратила изговорене реченице, био је помало страشان. Не може се то речима потпуно описати, био је сушто оличење зла. Што је било у потпуном контрасту са његовим дечачки лепим анђеоским лицем и нежном косицом која га је уоквиравала.“

„Омен“, промрмљао је Ден готово несвесно, прекинувши на тренутак Дагласа. Видевши да је његова упадица само збунила присутне, покушао је да дода још по неко објашњење.

„Омен или Предсказање. Стари филм са Грегори Пеком у главној улози.“

Ни ово додатно појашњење није помогло. Сви су и даље бленули у њега не капирајући ништа.

„Очито нисте филмофили као ја. Извињавам се, тема филма је како је ђаво прокријумчарио своје дете у једну породицу. Нашли су дечка глумца који је баш лепо умео да дочара и анђеоску благост и ђаволску пакост истовремено. Али очито нисте гледали филм, настави Дагласе, не обазирите се на мене.“

„Претпостављам да би тај дечко из филма могао да приближно одслика оно што смо видели“, настави Даглас, „али не верујем да би то било баш то. Овај такозвани Џонатан имао је израз који се не може

одглумити. Да наставим боље са причом. Сви смо га гледали, прилично забленути, ја сам покушавао да смислим како да приступимо овој новонасталој ситуацији, а као и много пута пре, а и после тога, Сузи је већ сковала план и не чекајући на мене, кренула је са његовим спровођењем у дело.

'Слушај мали', узвикнула је гласом који не трпи поговор, 'видео си шта сам хтела да урадим твом стрицу због тога што сам помислила да га је исекао. Замисли само шта ћу да урадим теби ако га убијеш. Неће те спасити нико, ни тај нож, ни твоји родитељи, ма нема те силе која ће ме зауставити. Зато добро размисли шта ћеш следеће да урадиш.'

Право у средиште ствари, увек је била таква. А била је у праву, као и увек, или скоро увек. Овом дечку није имало смисла подилазити, био је сушто зло и са њим се могло само најоштрије. Одмах ђоном у главу.

'А док ти размишљаш', наставила је, 'мој партнер ће лепо да крене у собу по пиштољ. И ако не бациш нож док се он не врати, мртав си. Ако убијеш Микија, убићу те ја голим рукама и то са великим задовољством, а ако га не убијеш већ наставиш да претиш убиће те он чим дохвати пиштољ. Не можеш ни да замислиш колико је прецизан, једним метком пресекао је конопац на чекрку, а његов отац убица није ни стигао да помисли да га повуче. Да ти не препричавам целу договорштину, не верујем да те занима. Довољно си чуо да спознаш да овај мој партнер кад затреба уме да буде прави хладнокрвни гад.'

После тих речи, само ме је кратко погледала и ја сам без и најмањег оклевања које би изразило сумњу, кренуо ка соби. Да урадим тачно то што је рекла. Дечко је у одговор кренуо ђоном.

'Види ти безобразну полицијску курву', рекао је оштро, 'знаш ли да си једино ти крива за то што се десило овом твом партнеру овде. Био сам прилично бесан кад сам у кревету уместо тебе затекао њега. А још ме је гледао тако као да потпуно схвата колико сам разочаран, морало се нешто предузети поводом тога.'

Ако је очекивао да ћу реаговати на његов монолог, преварио се. Мирним, полаганим кораком наставио сам ка нашој соби. Док је све ово изговорио, ја сам се већ примакао вратима.

'Убићу га ако само направиш још један корак', сада је већ врштао, 'озбиљно то мислим.'

Осетио сам како се ваздух у соби згушњава како је напетост расла. Знао сам да је Сузи спремна да скочи и да га закоље и самим зубима ако затреба. Застао сам само на секунд а онда сам наставио да ходам. Нисам га чак удостојио ни једног јединог погледа. Нека види

колико је небитан. Знао сам да још увек није направио пресудни потез, осетио бих то. Рука ми се већ нашла на кваци, кад се опет огласио.

'Очито нико овде не разуме шалу.'

Сада је то опет био глас невиног, умилног дечкића. Окренуо сам се таман да видим како је одбацио нож у Сузином смеру, а затим одмах и кренуо ка њој.

'Морао сам мало да се поиграм са вама', наставио је, 'нисте ваљда стварно поверовали да сам га ја повредио. Сакрио сам се испод кревета да не гледам како га Едвард касапи ...'

Тртљао је свашта, све у том стилу, успут настављајући да се креће према Сузи. Нисам на моменат знао да ли да продужим даље по пиштољ или да се вратим до Сузи, она је размишљала да ли да дограби нож који је бацио на под или да настави да га прати погледом, нико од нас није стварно слушао шта он то тачно говори. Очигледно су то биле само бесмислице и циљу одуговлачења времена. Само што ипак нису. Превише често изговарао је име Едвард, а нон-стоп је гледао ка њему уместо ка Сузи. А на самог Едварда нико од нас више није обраћао пажњу.

Клинач је већ скоро стигао до Сузи, она га је и даље нетремице гледала, ја сам се померио пар корака ка њима одустајући од пиштоља, кад смо чули пригушени крик госпође Онорије. Ја сам имао прилику и да видим шта се десило. Едвард је изненада и из чиста мира мајци заврнуо шију, а одмах затим скочио на ноге и зграбио Сузи са леђа. Да је нешто такво очекивала, можда би и успела да реагује. Овако готово да није стигла ни да се помери. Ја сам појурио напред, али прекасно. Клинач је већ подизао нож са пода и насмешио ми се. Застао сам на пола пута. Господин и госпођа Мекензи немо су стајали наслоњени на зид. Нису могли да верују у то што виде.

'Сада слободно можеш да идеш по пиштољ', обратио ми се дечко, 'само док се вратиш, ја ћу већ бити напољу а твоја курва ће имати благо искривљен врат. Овај Едвард је диван, када у близини нема превише крви способан је за разне ствари. Нисам ипак веровао да има муда да задави матору.'

Гледао сам Едвардово лице, видео сам да плаче, да вероватно вришти од беса у себи, али да такође не скида поглед пун страха са детета. Џонатан је потпуно господарио њиме. Могао га је једним покретом руке натерати да заједно са Сузи скочи кроз прозор. Право наглавачке.

'Делује ми да си матиран', наставио је Џонатан, 'а сада је изгледа дошло време да се поздравимо. Едварде, сачекаћеш пар минута а онда ћеш да сломиш врат тој кучки. Ја ћу у међувремену да изађем, али ти

нећеш слушати никога од њих ако покушају да те одговоре. Је ли ти јасно.'

Едвард је само климао главом, потпуно изгубљен. Није имао снаге да се одупре утицају монструма. Није ми остало ништа осим да посматрам како се Џонатан приближава вратима и да се надам да ћу кад изађе успети да се изборим са Едвардом. Џонатан се смејао, већ је пришао вратима која нису ни била у потпуности затворена, окренуо се тада ка мени да ми још мало загорчава живот, а тада су врата изненада полетела ка њему, толико брзо и снажно да није стигао да реагује. Треснула су га право у главу и он се само скљокао на под. Ја сам за секунд већ био на њему, отео сам му нож из руку, а истовремено га зграбио за врат и стегнуо таман толико да му пресечем довод ваздуха и онесвестим га. Неће он мени говорити ништа. Нити Едварду нити икоме другом. Бар за неко време. Едвард је и даље збуњено гледао, видело се да не зна шта да уради, Џонатанов утицај је ослабио, али ипак није пуштао Сузи, наредба је и даље била на снази. Тада су се врата отворила до краја и у собу је ступила Есмералда.

'Едварде', тихо је рекла, 'слободно пусти девојку. Џонатан није спомињао мене у својој наредби да не слушаш никога од њих', показала је руком на нас, 'а види, сада је онесвешћен, неће више моћи да те повреди. Никад више. Не бој се, пусти девојку. Никад те нисам упознала и вероватно ме не знаш, али веруј ми, нећу му дозволити да те поново кињи.'

Едвард је гласно заплакао, опустио шаке и скљокао се на земљу. Есмералда је пришла и загрлила га, чучнувши покрај њега. Сузи се одмакнула, видела да држим све под контролом, а затим је опет отишла до Микија. Успут је подвикнула да неко одмах позове хитну помоћ. Господин Мекензи је кренуо, али већ се чуло да неко из ходника зове полицију. Била је то Елизабета. А Алфред се тек тада увукао у собу и клекао поред тела госпође Онорије, гласно ридајући и чупајући оно мало косе што му је преостало на глави.

А ја сам коначно стигао да кренем да погледам шта је са Микијем. Џонатан је и даље био у несвести. Стиснуо сам га тако да потпуно остане без даха, биће без свести барем још три минута, ипак је он физички само дете. Стигао сам до Микијевог кревета, Сузи је користила чаршаве да би му зауставила крварење и превила ране, нисам баш добро могао да проценим ситуацију, али видео сам најважније. Није имао очи. Овај манијак му их је извадио ножем. Сигурно је био некако успаван, јер се још увек није огласио, а требало би да урла од болова. Ставио сам руку на Сузино раме, она се само кратко осврнула и погледом ми рекла да јој

помоћ за сада не треба, а да ја свакако имам друга, много важнија посла. Одмах сам кренуо да је послушам и кренуо ка Џонатану, не превише хитро јер би свакако требао да спава дубоким сном.

Само што он није био тамо неко обично дете, био је прави монструм. Иако сам га оставио само на тридесетак секунди, а ни одрастао човек се не би од таквог захвата пробудио за мање од два минута, он је већ дизао главу. Наговештај осмеха такође је већ био ту. И таман је хтео да заусти, вероватно да опет заповеди нешто Едварду, кад му је са лица нестао кез, за моменат се само појавио болни трзај изненађења, а онда је његова фаца изгубила сваки израз и тотално се опустила губећи свест, док му се глава стрпоштавала на под. Изнад њега стајала је Есмералда, још увек у рукама стежући лампу, чији је други крај управо разбила о његову тинтару.

'Девојко', говорио сам јој прилазећи што сам брже могао, 'ти би озбиљно требала да размислиш о полицијској каријери. Имаш одличан тајминг.'

Несвесно се насмејала, ја сам већ стављао лисице на дечакове руке, а у уста му нагурао столњак који сам дограбио са оближње комодe, а затим све то привезао другим који сам повукао са стола. Неће тај више причати. Богами неће. Господин Мекензи као да се пренуо из сна, тек сада је притрчао да помогне, а госпођа Елеонора истрчала је напоље без гласа. Није хтела да гледа пониженог и повређеног сина. Коначно се све смирило. Ускоро се испред куће зачуо завијајући звук сирене и са полицијских и са кола хитне помоћи, а већ који секунд касније у собу је улетела медицинска екипа. Мики је убрзо збрињен. Поред извађених очију имао је и повреде по телу. На сву срећу, ништа фатално. Недуго затим стигла је и локална полиција, Џонатан је спакован и одведен. Хафтани је стигао за једно сат времена. Известили смо га о свему. Иако смо успешно решили случај, за њим је остао прилично горак укус. Мики ће преживети, али сасвим сигурно се никад више неће бавити полицијским послом. Разбијена је наша непобедива екипа.“

Даглас је опет на тренутак заћутао, прелетео погледом по присутнима, читајући са њихових израза лица мишљење о испричаној причи. Сета болних успомена мешала се у његовим очима са задовољством потакнутим оним што је на њима прочитао. Постојало је ту ипак код Теодора и Најцела и пар знакова питања које је требало уклонити.

„Да видимо, делује да ипак треба да разјасним још понешто. Главна ствар је očита, самопрокламовани Џонатан искористио је Едварда да би убио Елизу. Мотив нам никад није био најјаснији, али очито

Џонатану за убијање мотив није ни требао. Вероватно му је била симпатична, а онда је некад у њиховим разговорима рекла нешто погрешно и цап, судбина јој је била запечаћена. А можда му је само дошло време да убијање подигне на виши ниво. Требало је са мачака и кучића прећи и на људе. Он је наравно био тај који је убио Морисово куче, а његова мајка је знала за то и одмах посумњала да је он убио и Елизу. Због тога је онако и упала у собу за испитивање усред Морисовог излагања, није хтела да се много прича о том кучету. Ко убија мале кучиће, ако не обесни дечаци. А затим је искористила прву погодну прилику да отрује Мориса. Наслутила је Борисове планове, или сама, или их јој је Џонатан открио, па је вешто након што је Борис додао нешто у Морисов чај, умешала и она нешто своје, много смртоносније.

Најневероватније од свега је била та Џонатанова способност да открије све што се дешава у кући. Буквално све. Знао је и ону последњу и најситнију тајну свакога од укућана и користио је сваки детаљ да испуни своје циљеве. Баш због тога је и успео да нас превари, једноставно нам је било немогуће да замислимо да једно дете од тринаестак година буде такво. Тек на крају, кад је показао своје право лице, схватили смо колико смо га потценили, али тада је наравно било прекасно.“

Даглас је опет застао, спустио главу помало сетно, видело се да га је поново сустигао осећај кривице.

„Разведри се Дагласе“, убацио се Теодор, „никако га нисте могли открити на време, нико не би посумњао у њега. Сву кривицу за Микијеву несрећу сноси искључиво тај монструм, на теби је нема нимало. А што је најважније, на крају сте ипак ухватили злотвора и спречили га да даље убија. Сигурно је добио добрану казну, чак и малолетници се затварају на дуже ако су толики манијаци.“

Ове рече изговорене утешним гласом, првенствено у циљу разведравања Дагласа, као да су имале много већи ефекат него што је било ко могао да очекује. Даглас је изненада почео да се смеје. Теодор се такође насмејао, иако помало изненађен Дагласовом реакцијом, а онда слушајући и даље Дагласов смех који је мало по мало све више личио на плач, схватио је коначно да његово тешење можда ипак није било толико успешно. Даглас је загнурио главу међу шаке да се мало примири. После пар секунди успешно се повратио и одговорио.

„Тек сада наступа тешка иронија“, рекао је. „Не само да дечко није осуђен, него му није било ни суђено. Док смо ми још били на поседу, госпођа Елеонора окретала је разне бројеве телефона. А кад смо стигли до станице сазнали смо да је Џонатан већ пуштен. Наредба са врха, толико су нам рекли, са самог врха. Док се нисмо ни опасуљили, испоставило се да

смо ухватили сасвим погрешну особу. Сва убиства у ствари је извршио Едвард Мекензи, у сарадњи са својим братом Едгаром. Едвард је проглашен неурачунљивим и затворен је у лудару за сва времена, Едгар је потписао признање а затим се пригодно убио, а госпођа Елеонора и њен слатки синчић нестали су без трага. Наша сведочења и извештаји нису уопште узети у обзир. Због таквог тоталног фијаска, како је наш посао окарактерисан, Хафтани је изгубио чин и прекомандован је у обичног детектива, а наш тим је расформиран. Толико од затварања злотора и спречавања његових даљих убистава.“

Огорченост је сипала из његових речи. Појачавала суштинску неправду у ироничном преокрету резултата њихове истраге и наговештавала неку другу, још трагичнију и страшнију. На лицима осталих преовладала је збуњеност.

„Али како“, јавио се Најџел који се највише изненадио, „и зашто? Зар није господин Мекензи био тај са утицајем у високим круговима. Како су успели да му напакују сва та убиства. И зашто је дојавола пристао на све то?“

„Тамо где је најважније, већи и јачи утицај имала је госпођа Елеонора. Испоставило се да је један од главних људи у тајном руководству Агенције био њен ујак, или нешто слично, близак рођак у сваком случају. Наспрам њега сви политичари господина Мекензија били су ситна боранија. А он је пак био довољно рад да уради све што треба да извуче њеног синчића. Ко зна, можда су му се његови многобројни таленти свидели, па је хтео да их сачува за неке будуће послове Агенције? А господин Едгар? Ни дан данас нисам сигуран у вези њега. Да ли је стварно ради спашавања сина пристао да потпише признање и да се потом убије? Син је син, макар колико зао био. Или је ипак био доследан и поштен, па су га убили и све напаковали? Не знам. Макар се Есмалда извукла. Чим је кренуло да се закувава, спаковала је своју малу сестрицу Евгенију и заједно су нестали у ноћи. Без трага и гласа. Нешто се нису претерано трудили да је пронађу, или макар не јавно. Надам се да су и данас добро, али ако их је Агенција тражила у тајности, не сумњам да су их пронашли и завршили и са њима.

Шта још има да се каже? Време је полако али неумитно пролазило, свако од нас радио је на новодељеном месту. Хафтани је премештен у Балтимор, ја сам остао у Вашингтону, али сам додељен стандардном полицијском одреду, у једну од екипа за крвне деликте. Сузи је да би нас двоје остали заједно у истом граду, пристала да је преместе у пороке. Мики је наравно пензионисан, али остао је у Вашингтону да би био у нашој близини. Јасно вам је да ипак, макар шта да су нам

наређивали одгоре, никако нисмо могли да оставимо да се све заврши на томе. Ни ми, а ни Хафтани.

Наставили смо да копамо, бушимо, све у циљу разоткривања мутних послова Агенције и њеног правог вође. Човека из сенке који је вукао конце, Елеонориног рођака и његовог прљавог Клуба. Хафтани нам је колико је год то било могуће обезбеђивао залеђину уз помоћ старих колега који су му дуговали услуге, а ми смо пратили трагове. И Мики нам је помагао, колико је могао, с обзиром на његово стање. Били смо му нон-стоп за петама, дисали му за вратом. То нам је постала опсесија и то нам је и дошло главе. Боље да смо заборавили, пустили да све река однесе, да смо научили да уживамо у малим стварима, свакодневном заједничком животу. Али нисмо могли. Судбина.

Да не дужим. Једне ноћи, пре неких десетак година, прошло је једно три, четири године од истраге, сасвим случајно морао сам и у току ноћи да останем на послу, а пред зору кад сам се вратио кући затекао сам Сузи мртву. Искасапљену у кревету. Не могу вам то описивати, и само присећање превише је болно.“

Дагласов глас препукао је у последњим речима. Глава му је клонула. Анина рука га је обгрлила покушавајући да му пружи утеху. За пар секунди наставио је са излагањем.

„Истрага је констатовала да је у питању напад манијака. Можда бих и поверовао у то, да исте ноћи на готово исти начин нису убијени и Мики и Хафтани. И ја сам био у плану, али сам се игром случаја извукао. После тога сам се сломио. Мало је фалило да се убијем. Само ме је жеља за осветом одржала у животу. Али у свом том очајању више сам жалио самог себе него што сам стварно истраживао. Само сам се вукао кроз дане. То ме је вероватно и спасило, заборавили су на мене. Гледали су ме како пропадам и уживали. После једно три године тог назови живота, упознао сам Тошира. Он ме је вратио у нормалу и извукао ме из мртвила. И хвала му на томе.“

Поглед пун захвалности и благи осмех упућени су Тоширу. С његове стране један климај главом. Није рекао ништа, а није ни било неопходно.

„Он је већ истраживао Примове, то јест Елијене, како смо их тада звали, а ја сам тек тада по први пут чуо за њих. Нашао ме је, јер је проанализирао случај и схватио да би му моја помоћ добро дошла. Сузи, Хафтани и Мики убијени су од стране Примова, Тоширо ми је то пренео, а и сам сам то лако увидео када сам коначно погледао сав доказни материјал на прави начин. Било је много ситница које су биле потпуно неодговарајуће за људског убицу. И тако смо нас двојица ових протеклих

седам година јурцали за Примовима и Агенцијом. Овога пута не толико жучно и упадљиво. Тоширо је све организовао. Ја сам тек повремено правио понеки испад оптужујући ванземаљце, више да бих испао помало смешан него што сам желео да стварно нешто провучем и званично. И миц по миц стигли смо ту где смо сада. То вам је све народе, како оно кажу у цртаним филмовима. Хајде да се пакујемо у крпе, заглавили смо тотално. И сутра је дан, биће прилике за полемике. Али прво прање судова, обећали сте.“

Као по команди, сви су поскакали и кренули, ко на прање и брисање судова, ко да припрема лежајеве за спавање. Нико није коментарисао Дагласову причу, али речи нису ни биле потребне. Довољно је било погледати њихова замишљена лица да би видели да је утисак урезан. Дубоко и неизбрисиво.

7.

Седми круг

Смрт је била све само не добро расположена, па је Џонатан, да би се што боље уклопио у тај тмурни тренд, морао да потискује своја сасвим супротна осећања. Најрадије би скакао од среће, толико је био узбуђен и задивљен свиме што је доживео у последњих неколико сати. Иако је, са аспекта основног циља задатка који су кренули да обаве, крајњи резултат био прилично очајан, и сами поступци и технике испитивања које је Смрт примењивала - ако се то што је радила уопште и могло звати испитивањем - биле су довољне да му срце затрепери од усхићења. За сада ипак, нису сазнали оно што их интересује, иако су иза себе оставили гомилу лешева нису открили ама баш ништа. А на списку је непрецртано остало још само једно једино име. Девојка и то баш она коју је и он означио као адекватног кандидата. Ако она не пропева, морају се вратити на почетак и у централи Агенције означити неке друге Гоустбастерсе. Само што за све остале постоји још мања шанса да знају то што Агенцији треба, иначе би их Смрт одабрала већ у првом кругу. Остаје им само да се надају најбољем са овом последњом.

Тренутно су седели у нечему што се некада можда и могло назвати рестораном. Нису јели и пили, само су седели. Смрт је била толико нарогушена да је просто исијавала. Као да је на челу великим црвеним флуоресцентним словима исписала поруку - Не прилази. Конобарица је очито умела да чита и такве сигнале, јер није ни покушала да дође до њиховог стола. Не дирам те, не дирај ме, ова парола сасвим је

добро одговарала тренутној ситуацији. Џонатан није желео да он буде тај који ће пореметити ту, иако напету, ипак преовлађујуће мирну атмосферу. Боље да препусти Смрти да се сама избори са мислима којима је тренутно заокупљена. Уместо тога, у глави је поново премогао слике скорашњих догађаја. Да добро упије и запамти за сва времена сваки и најситнији детаљ.

Тек што су се ухватили за руке на улици поред њујоршке испоставе Агенције, а већ су били на другом месту. Потпуно другачијем од оног са ког су кренули. Уместо моћних грађевина још увек очуваног дела Њујорка, ту су само јадне, малтене сламнате учерице. Ђубре на све стране. Смрад готово убија. Просјаци који су лежали унаоколо нису обраћали пажњу на њих, као да нису ни приметили да су се изненада створили у буцаку покрај једне искривљене колибе и гомиле наслаганог отпада. Сунце је тек почињало да се помаља и озбиљније обасјава крајолик око њих. Џонатан је на брзину поновио у себи податке о одабраним члановима Гоустбастерса.

Значи у Банкоку смо, констатовоа је. Крећемо од оног бркатог дебељушкастог.

Није имао времена да детаљније осмотри околину, Смрт је већ кренула, па је пожурио за њом. Ускоро су се помешали са локалним живљем, пробијајући се ка свом циљу. На оближњем, назови тргу, директно на земљи, у ствари на остацима некадашњег плочника, импровизиована је бувља пијаца. Маса одрпанаца тискала се око то мало беде која се продавала. Што у покушајима да купују или продају, што у покушајима да краду или исту крађу спрече. Готово да је очекивао да му неко од њих одгризе уво, толико су изгладнело деловали. Сви редом, и продавци и купци и лопови.

Да је био сам, можда би то била не само реална већ и највероватнија опција. Овако, поред Смрти, био је потпуно безбедан. Иако је ту одмах покрај њих деловало да ни игла не може да падне директно на земљу, толико су сви били нагурани једни на друге, око Смрти, простор се отварао сам од себе. И они који је нису видели да долази, несвесно су јој се уклањали са пута. Њега је ипак понеко тело очешало у пролазу, више у покушајима да га избегне додуше. Изрази лица оних који су их приметили, јасно су показивали страх и од саме помисли да их је Смрт док је пролазила могла макар само и додирнути.

После кратког пешачења, застала је. Показала му је кућу на двадесетак метара од њих. Деловала је чвршће од већине осталих. Схватио је да је то њихов циљ и пре него што му се обратила.

„Спреман за акцију?“

Код ње очито нема оклевања. Преконтролисао је у трену своје оружје, а онда прихватио руку коју му је пружио. Опет није ни приметио моменат кад су уместо да стоје на улици испред куће, банули право међу Гоустбастерсе. Било их је четворо. Одмах је приметио да су невероватно увежбани. И поред очигледне изненађености и збуњености које је међу њима изазвало овакво појављивање непријатеља, нису себи дозволили ни секунд непотребног заостајавања, моментално су кренули у акцију. Двоје према њима, а двоје кроз врата у другу просторију.

Није више имао времена за разгледање, морао је да се баци напред да би избегао стрелице које су већ летеле ка њему. Већ у паду је и он пуцао из самострела. Чист рефлекс. Тек кад су стрелице полетеле схватио је да уопште није проверио да ли пуца у Гоустбастерса који им је требао жив. Не, била је то девојка. Добро је. Мало мање добро било је то што ју је само окрзнуо. Већ се спремала да поново опали према њему, а сад је већ био на земљи, није могао тек тако да скочи на друго место. Закотрљао се у страну најбрже што је могао, а онда по заустављању схватио да за бекство није ни било потребе. Кад је подигао главу видео је само насмешено лице Смрти. Девојка је нестала. Тек за секунд опазео је њено мртво тело испружено поред ногу његове партнерке. А мало даље и тело другог Гоустбастерса.

Кад ли је пре успела да их поубија, помислио је док је устајао. Све ми је промакло.

Није дозволио да га Смрт превише чека, у једном скоку већ је био поред ње, пратећи је до врата кроз која је умакло преостало двоје. Опет је и пре него што је стигао да је приупита какав им је план даље акције, једноставно треснула ногом посред врата, што их је малтене располутило, а одмах затим скоро па ноншалатно ушетала унутра. Могао је само да каска за њом. Осећао је да им прети велика опасност и одмах по уласку, бацио се у заклон иза стола. Није поранио ни секунд јер су меци већ зујали свуда око њега.

Опет онај њихов ометач, помислио је у себи.

Овога пута није желео да као малопре пропусти комплетну ствар, храбро је извирио не базирајући се на паљбу из аутомата. А имао је шта и да види. Смрт је корачала право према Гоустбастерсима, а они су са пар метара пуцали у њу и на његово огромно изненађење, а вероватно још веће своје, успевали су да је константно промашују. Меци су летели поред ње, али ниједан је није ни окрзнуо. Сад већ није морао толико да се крије, на њега више нико није обраћао пажњу. Једино је морао да се држи мало са стране, да га не би закачио неки од метака који су зујали око ње.

Ближи Гоустбастерс бацио се право на Смрт и опалио у њу са не више од пола метра размака, али метак је опет скренуо и прошиштао покрај ње, а њена рука, искористивши то што јој је превише пришао, намах је сунула и зграбила његов врат готово га искидавши прстима. Брка по кога су дошли, схвативши безизлазност ситуације, одмах је забио себи у надлактицу нешто налик игли. По лицу је кренуо да му се разлива победнички осмех јер се јадник порадовао, по њему чињеници да је успео да не дозволи своје заробљавање или сурову и болну смрт услед кидана вратних жила. Само што је врло брзо морао да га скине с лица. Смрт му је пришла, зграбила га за врат и Џонатан је могао да се закуне да је и видео и осетио како отров из бркиног тела надире напоље, мрешкајући му кожу, право кроз њену шаку, руку и даље, а на крају нестаје разливен по њеном телу потпуно неутралисан. Једноставно је усисала и апсорбовала сав отров. Као да пије чашу хладне воде.

„А сад да чујемо шта знаш“, обратила му се кроз осмех. „Не мораш одмах да причаш, слободно се опусти, већ ћу те обавестити кад у овој твојој кашу од мозга пронађем нешто интересантно.“

Брка је са неверицом бленуо у њене очи, а Џонатан се придигао и пришао да боље види шта се ту у ствари догађа. Напео је сва чула до максимума и за пар секунди почео је да хвата одјеке енергетске олује којом је прочешљавала мозак Гоустбастерса. Није могао да поверује да је тако нешто уопште и могуће. Није му буквално читала мисли, али могао је да осети како препознаје непотребне ствари и претвара их у ништавило уз моментално одвајање на страну свега потенцијално корисног. Бркино лице истовремено је црвенело и плавелело, све док није добило тамно љубичасту нијансу. Његове очи јасно су откривале кроз какве муке пролази. Џонатан је, са друге стране, био у екстази. Иако није директно учествовао и ово мало остатака што је успевао да прикупи било је много више него што је икада лично исцедио из жртве. Мора некако научити то што она зна. Колико га год то коштало.

Бркине очи све више и више губиле су свој сјај, мишићи су му се све више и више опуштали, али и Смрт је постајала све мрзовољнија. Успут му је поставила пар питања, одговарао је готово аутоматски. Није то било оно што ју је интересовало. На крају му је снажним стиском смрската гркљан и одбацила његово тело у страну.

„Не зна ништа што би нам било од користи“, тихо је прокоментарисала за секунд. „Нема везе, идемо даље. Нећемо дозволити да нас почетни неуспех обесхрабри.“

Тако је и било. Кренули су даље. И са следећа два кандидата доживели су исту ствар као и са првим. Нису знали ништа. А четврта, баш

она девојка коју је Смрт последњу додала на списак, била је посебна. Очито је и Смрт знала да су жене много издржљивије, кад је прво кренула са мушкарцима, а њих остављала за крај. Све је било слично као и код претходних ситуација, само је овога пута било очито да девојка нешто зна. И таман кад се Смрт порадовала, ова је применила трик који ју је довео у потпуну кататонију. Непрестано је изговарала једну те исту реченицу:

'Зовем се Мелинда Полстер, нећу вам открити ништа више од тога.'

Не само да ју је изговарала. Само на њу је и мислила. Са том реченицом на уснама је и умрла. Смрт се упињала да је задржи у животу и да је избаци из те мантре, али није успела. Толико ју је то разбезнело да је сиротој Мелинди на крају готово откинула главу. А Џонатан је, већ и тада, схвативши колико је бесна, пажљиво сакривао своју еуфорију.

А сада је ту, седи за столом и пажљиво гледа у лице Смрти. Чека да се прене из ништавила и врати у свет живих. Нема проблема, сачекаће колико год треба. Увек је био стрпљив.

* * *

Жан Лик схвата да је крајње време да крене у акцију. Али шта конкретно да уради? Како да предвиди ко је следећи на списку за елиминацију? Пре пар минута на конзоли се још једна лампица обојила у црно. Значи да је већ четврти пункт растурен. Неко је упао и сви присутни агенти експресно су побијени. Тек је пристигао у централу и одмах лоше вести. Таман је стигао да лично гледа како се лампица која је означавала пункт у Каракасу изненада црвени и почиње да убрзано трепће. А онда како се за једва нешто више од пет минута то црвенило гаси да би уступило место црнилу. Знак да су изгубили животне сигнале свих агената из пункта. Моментално је прогласио највиши степен узбуне и наредио алармирање свих пунктова. Али то није довољно, знао је то врло добро.

Како бар неко није успео да побегне, помислио је.

Ништа му није било јасно. Шта се то десило да се агентима Агенције тако напрасно и драстично повећа ефикасност? Иако су и раније сигурно имали доста информација о томе где се налазе неки од њихових пунктова, досадашње акције биле су им прилично лаке за откривање. Сваки већи одред специјалаца на време је примећиван и могли су само да пољубе врата напуштеног и опустошеног пункта. Ако је пак у питању била мала група, тежа за откривање, присутни Гоустбастерси обично су

успевали сами да се изборе са проблемом. Понекад је било и жртава, то се подразумева, али увек је већина макар успевала да побегне. Уз уништавање све важне опреме из пункта.

Чак и откривање телепорта, Агенцији није донело никакву посебну предност. Нису имали приступне шифре за телепорт јединице унутар пунктова. А оне Примовске им свакако нису биле од велике помоћи. Због тога су неке озбиљније нападачке акције биле прилично ретке. Једино кад су се надали да ће уловити неку већу зверку. Зашто би се мучили око ситне бораније, када улов најчешће измакне. А сада без икакве најаве пунктови падају један по један. Као глинене голубови. Што је најгоре од свега, његови пријатељи који су били унутра побијени су толико брзо, да вероватно нису ни успели да онеспособе ометаче.

Прелазео је погледом по забринутим лицима Гоустбастерса тренутно дежурних у централи.

„Потпуно сте сигурни да није било каквог груписања снага Агенције ни у једном од градова у којима су били похарани пунктови“, питао је већ по трећи пут. „Нема ни најмање шансе да је нешто могло да нам промакне?“

Нису се ни трудили да му одговоре. Одговоре на сва та питања, већ је више пута чуо, а и сада их је могао прочитати са њихових лица. Ситуација је била крајње озбиљна, али они су дорасли сваком задатку. Омашке нису дозвољене. Жан Лик је знао да не сме дозволити себи да потоне у безнађе. Он је сада главни, од њега се очекује да увек пронађе луку спаса. Само што му је овога пута, иако се упињао из све снаге да смисли неки план, све и даље деловало крајње безизлазно. Био је потпуно беспомоћан. И таман је заустио, да поново иницира проверу свих показатеља у досадашње четири акције, кад се један од присутних оператера ударио шаком у чело.

„Па у Каракасу имамо инсталиран и најновији видео систем. Тек пре неколико дана смо кренули са увођењем, зато се нисам одмах сетио. Можда би могли да приступимо камерама и одавде. Ако су још увек читаве.“

Није ни завршио реченицу а прсти су му већ летели по тастатури. Жан Лик се примакао да би без икаквих сметњи могао да види монитор. Оператер је док је приступао видео систему мрмљао нешто за себе, али по изразу лица могло се видети да је близу решења. А онда се на екрану појавила и слика. Истовремени поглед на све три просторије пункта. Тајмер је показивао време баш пред моменат кад се на њиховој конзоли упалила црвена лампица. Ништа неуобичајено, двојица дежурних прате информације на мониторима. Остали леже у соби за одмор. Изненада се у

сред главне собе појављује још двоје људи. Као да су изникли из самог ваздуха. Дежурни скачу са столица, један већ стиска сигнал за узбуну, а одмах затим активира и ометач. А већ за двадесетак секунди обојица су били мртви. Нападаци су били муњевити. Жена поготово. Госуствастерси су једва стигли да потегну оружје, а њихова тела већ су беживотно лежала на поду.

Добри су мора се признати, помислио је Жан Лик, али надаље им неће ићи толико лако, остали су спремни.

Слика на другом делу екрана потврђивала је његове мисли. Троје преосталих Гоустбастерса моментално су на звук сирене поскакали са кревета и за трен је свако у рукама имао аутоматску пушку. А циви су спремно гледале у врата на којима су очекивали нападаче. А тада су Жан Лик и остали присутни у централи видели нешто што ће им вероватно остати урезано у памћење све до краја живота. Мушкарац се склонио иза зида, а жена је мртва хладна, пришла вратима и развалила их једним ударцем ноге. Гоустбастерси су моментално припуцали. А она, уместо да падне заустављена кишом метака, оншалатно је наставила да иде напред. Жан Лик се још мало приближио екрану, једноставно није могао да верује у оно што види, можда се понадао да ће из веће близине успети да разоткрије ту њену магију нерањивости.

„Сви маци пролазе мимо ње“, јавио се глас једног од оператера, таман кад је и Жан Лик схватио исту чињеницу.

„Пробајте са мачевима“, гласно је навијао Жан Лик, иако је знао да га они којима се обраћао не чују и да, што је још горе, гледа у прошлост па његове речи никако не могу преокренути ток догађаја.

Гоустбастерси са екрана и поред свега тога као да су га чули, јер су спремно побацали пушке и дохватили се сечива. Само што је било прекасно. Жена је прву двојицу, пре него што су стигли и да замахну, зграбила шакама за вратове и једним трзајем ишчупала им гркљане. А затим се окренула ка последњем. Таман на време да помери тело у страну и измакне се од налета сечива.

„Па то је Мелинда“, готово цвилећи је изустрио Жан Лик препознајући последњу преживелу.

А Мелинда је не размишљајући много, док се жена још увек није зауставила у измицању, маестрално прешла у нови захват који је требао да јој располути главу. Само што је оштрица овог пута улетела директно у шаку која јој се нашла на путу, испуштајући оштар пиштећи звук сударања метала и сев варница свуда наоколо.

Проклетиња има неку специјалну заштитну рукавицу, помислио је Жан Лик у себи.

Рука која је стезала сечиво севнула је у страну, чупајући Мелинди мач из шака. Ова се окренула ка последњој опцији, спремно ударивши шаком себе по врату. Ампула са отровом била јој је у прстену, истовремено је пролетело кроз главу свих присутних оператера. И већ су почели да се окрећу од екрана жалећи за својом колегиницом, кад их је призор на њему натерао да се опет укључе у пажљиво праћење догађаја на снимку. Други нападач је у међувремену ушетао и приближио се жени, а она је шаком зграбила Мелиндин врат. А онда уместо да га здроби као у претходним ситуацијама, некако је чудно распоредила прсте по Мелиндиној кожи, као да жели да се увуче и испод ње. А Мелинда није умирала, иако је дејство отрова требало да буде тренутно. Само је забезекнуто ширила очи. Свим присутнима било је јасно да трпи невероватне болове, али да не може ништа да уради против тога.

„Па она јој исисава живот“, процвилео је неко.

Не, схватио је Жан Лик, нема потребе да јој исисава живот, могла је једноставно пустити да отров обави своје, она тражи нешто друго.

Тада је Мелинда почела да мрмља нешто готово себи у браду. Нечији прсти полетели су по тастатури и звук је моментално појачан. Таман толико да сви успеју да разаберу понављајућу мантру.

„Зовем се Мелинда Полстер, нећу вам открити ништа више од тога.“

Разабарање ових речи упалило је сигналну лампицу у Жан Ликовој глави. Иако је крај већ наслућивао, морао је да одгледа све до последње секунде и увери се у оно што је и претпостављао да ће се догодити. А крај је дошао прилично брзо. Мелинда је настављала да мрмља своју последњу реченицу, лице јој је све више копнело, женина шака све више се грчила и на крају, упркос свим покушајима нападачице да је одржи у животу, Мелинда је издахнула. Изреволтирана тим неуспехом, ова ју је стегла својим челичним канцама и буквално јој растргла половину врата. Њен бес био је толики да су се и најближи Гоустбастерси одмицали од екрана да случајно не захвати и њих.

„Браво Мел“, прошапутао је Жан Лик, више за себе. „Успела си.“

Дао је знак оператеру да искључи снимак, а затим им се свима обратио озбиљним гласом.

„Мислим да знам шта су наумили. Дајте брзо да видим имена особа из претходна три уништена пункта.“

У секунди су се већ на једном од екрана појавила три кратка списка. Било му је довољно да погледом прелети по њима да би потврдио своје сумње.

„Знам који ће им бити наредни корак, али треба деловати јако брзо и немам времена да прикупљам снаге. Овде нема никога ко зна да се бори на довољно високом нивоу. И сами сте видели снимак. Зато идем сам. Тамо где идем већ их има довољно. Имате мој сигнал. Ако ми се нешто деси, радите по сопственом начину. А ако буде све у реду враћам се овамо. Чекајте ме и држите палчеве.“

Није дозволио да га зауставе својим упадицама већ је ђутке пришао телепорт јединици и укуцао одговарајућу шифру.

Само да не закасним, било је једино што је помислио пре него што је га је телепорт усисао у ништавило.

* * *

Смрт је напоскон подигла главу и погледала Џонатана. Очи су откривале да још увек није у потпуности разрешила проблем. Џонатан је похитао да искористи ситуацију. Помало стидљиво, подигао је два прста имитирајући јављање за реч.

„Можда бих могао ја да предложим нешто“, рекао је пажљиво је посматрајући притом.

У њеним очима ништа осим благог чуђења. Деловало му је безбедно да настави. Наставио би он свакако и да је видео нешто друго, али овако је то урадио много мирнијим тоном.

„Знаш, можда је твој приступ превише нагао.“

Сенка мрзовоље намах се навукла на њено лице, али није се дао омести.

„Мислим, савршено си ефикасна, али то што им радиш приликом испитивања, шта год то тачно било, не оставља им довољно времена да подлегну. Већ после пар минута, од њих остаје само љуштура. И ако су довољно јаки да у том кратком времену издрже ... Да ти не понављам, видела си и сама. Можда бисмо код ове последње могли да пробамо са донекле измењеном стратегијом. Кад поништиш дејство отрова, само је привремено онесвести, а онда ћемо се заједно са њом телепортовати код мене. Имам посебно место за проблеме овакве врсте. Тамо можемо да је испитамо у нешто полагањем ритму. Да искомбинујемо твоје и моје способности.“

„Хоћеш да кажеш да ће најобичније справе за мучење, открити нешто што моја техника није успела“, огласила се Смрт, не баш умилним гласом.

„Нису то баш класичне справе за мучење, бар не у потпуности“, није дозволио да му њен оштрији тон поремети равнотежу. „Има ту

разних ствари“, наставио је мирно као што је и почео. „По мени, сваки човек има слабост и сваки човек може се натерати да пропева, само треба пронаћи праву ствар која ће га на то натерати. А за то понекад ипак треба нешто више времена.“

„Све више ми се свиђаш“, одговорила је Смрт уз кокетни осмех. „Не даш се тако лако збунити и уплашити. Ако ситуација крене по злу, као и ова претходна, покушаћемо са полагањим приступом. Ко зна, можда на том твом посебном месту буде и понешто што ће ме позитивно изненадити?“

„Никад се не зна“, мирно одговори Џонатан. „Никад се не зна.“

* * *

Малиновић је посматрао податке на дисплеју. Уз прилично помешана осећања. С једне стране дефинитивно му је било драго што неко тако успешно, буквално растура пунктове Гоустбастерса. Четири су већ похарана, већ је добио извештаје из прва два, нису били сто посто сигурни, али по првим анализама деловало им је да су пронашли неоштећене ометаче. Сада само треба препустити ствар техничарима. Са друге стране, кад је детаљније погледао извештаје о затеченом стању, првенствено о томе како су изгледали лешеви, осетио је и више од трнаца нелагоде како му пузе низ кичму. Случајни посматрач могао би рећи да је само љубоморан што неко други уместо њега постиже успехе, али он је добро знао да није то у питању. Овде нешто није било сасвим у реду. Али отом потом, свакако није на њему да о томе доноси суд. Време је било да се обавесте надлежни. И једни и други. Сваком своје. Дохватио је телефон и почео да типка бројеве.

* * *

Жан Лик се телепортовао у бечки пункт Гоустбастерса, који је био један од већих, таман на време да види две прилике како упадају у суседну просторију и чује пуцњаву која их је дочекивала. На поду су била разбацана тела његових колега. Још три мртва.

Иако су били спремни, и даље падају као муве.

Суровост призора стиснула му је грло и стегнула груди, али није имао времена за бол и тугу, још увек су постојале шансе да се умеша и промени исход борбе. Јурнуо је напред без много размишљања вичући из свег гласа.

„Жан Лик овде, стижем да помогнем!!! Заборавите пушке и борите се мачевима. Ја улећем и нападам их с леђа. Немој неко случајно да ме захефта залуталим метком.“

Свесно се одрекао предности изненађења. Шта му вреди изненађење, кад ће да улети у кишу метака. Важније је упозорити пријатеље да им против ових противника ватрено оружје не помаже. Изгледа да је макар у томе успео, јер је пуцњава у маху престала. Није губио време на даље размишљање већ је буквално пролетео кроз врата. У секунди је сагледао ситуацију. Жена је већ докрајчила најближег Гоустбастерса, осталих шест повукло се чекајући је са исуканим мачевима. Она је за трен погледала ка Жан Лику, а затим скренула очи ка пратиоцу који је стајао донекле по страни. Погледи су им се срели и он је моментално шмугнуо још више у страну, удаљавајући се од сукоба. Жан Лик није више имао времена за проучавање ситуације и смишљање одговарајуће тактике, јер је жена већ кретала ка њему.

„Пазите“, упозорио је своје пријатеље, „брза је као сам ђаво и оружје вам само клизи поред ње. Видели сте како је меци промашују. Ја преузимам главну борбу а ви се групишите и покушајте да је докачите са стране. Људмила, ти покушај да се извучеш и бежи негде, не базири се на нас, по тебе су дошли. Не смеју те заробити.“

Једва је успео да исцеди последње речи а већ је морао да скаче у страну да би избегао челичне прсте. Добро је запамтио како је њима зауставила голо сечиво. Није смео дозволити да га ухвати. Замахивао је мачевима према њој без неке озбиљне намере да јој науди. Више да јој мало скрене пажњу. Гоустбастерси су га послушали и у прилично доброј формацији од две групе по троје прилазили су јој са леђа.

До врага па и Људмила је са њима, није ме послушала.

„Људмила“, викао је док је покушавао да се што више удаљи од смртоносних канци. „Одмах да си кренула. Ден је у питању схвати то већ једном.“

Последње речи коначно су зауставиле Људмилу. Али Жан Лик више није имао времена да гледа шта се догађа са њом. Иако су и мачеви осталих Гоустбастерса већ кренули да севају око ње, жена ђаво клизила је између њих готово као и да не постоје и непрестано стремилa искључиво ка њему. Кретала се незамисливо брзо. Сву своју пажњу и енергију усмерио је једино ка избегавању њених захвата, а и то му не би било довољно да остало петоро Гоустбастерса није успевало да је довољно омете. Готово моментално, схватио је да у овој борби од офанзиве неће бити ништа.

Није ни то лоше, помислио је, само да је задржимо довољно дуго и да Људмила успе да побегне.

И остали су, на његово велико задовољство, убрзо прихватили овакав стил борбе. Без залетања, са основним циљем да се остане ван дохвата противничких канци. Израз на лицу ђаволице јасно је Жан Лику показао да је оваква ситуација већ помало нервира. Очито је навикла да много брже савлада своје непријатеље. Тачно је осетио како јој кроз главу пролази идеја да се окрене ка осталим Гоустбастерсима и прво се обрачуна са њима.

Двоуми се, види јој се у очима. Не жели да ме тек тако остави иза себе. Није лоше, можда и успемо да јој некако пробијемо гард.

Овај талас оптимистичних мисли прекинуо је глас који је дошао иза његових леђа.

„Смрти. Жао ми је што те прекидам у предивном убилачком плесу, али ипак бих да те обавестим да више нема разлога да се задржаваш са тим фићфирићима. Људмила, како је овај љубазни црни господин назвао своју пријатељицу, у мојим је рукама. Онеспособљена и без свести, а остаће у том стању барем још два, три минута. Хтела је да збрише, али није очекивала да сам ја већ ту, спреман да је дочекам. Имамо дакле таман толико времена да на миру испаримо одавде и стигнемо до моје кућице пре него што се ова лепотица пробуди.“

Проклетник, пролетело је у трену кроз Жан Ликову главу, па на њега смо потпуно заборавили.

Јасно му је било да немају ама баш никакве шансе да стигну до њега и ослободе Људмилу. Нарочито зато што је та Смрт, како ју је њен колега назвао, и даље као луда кидисала на њега.

У моменту у ком бих се окренуо, био бих готов, помислио је. А ни остали немају никакве шансе да прођу поред ње.

Глас иза Жан Ликових леђа поново се јавио.

„Видим да не желиш тако лако да пустиш тог љубазног црног господина да се извуче. Могао бих ја да покупим неку од одбачених пушака и да распалим рафал онако право у гомилу, имам осећај да би меци погађали само њих. Али не желим да ризикујем кад си ти у питању, макар тај ризик био и крајње минималан. А некако ми се чини да ни ти не би волела да га убијем уместо тебе. Као што видиш потпуно те схватам, али можда би ипак било боље да га за сада оставиш на миру, па да ми лепо отперјамо одавде. Показао се сасвим ОК, заслужио је шансу да те једног лепог дана, за тебе наравно а не за њега, опет сретне. А што је још много важније, ова девојчица ће се ускоро пробудити, не знам шта ће се десити ако крене да нам се отима пред саму телепортацију, или одмах

након ње. Не бих да је повредим више него што је неопходно, а увек постоји шанса да ће успети да се отрује. Ја још увек немам те твоје магичне прсте.“

Жан Лик се и на само помињање могућности да добије рафал у леђа за тренутак укочио, па је замало уместо метака добио канцу око врата, али ипак је у последњем трену успео да се измакне. Смрт га је тада погледала, као да тим погледом жели да му обећа поновни сусрет са по њега не тако повољним завршетком, а онда је просто напросто нестала. Једва је стигао да се прибере и окрене на време да види како се појавила покрај свог колеге, затим једном шаком ухватила његову а другом Људмилину руку, да би одмах потом сви заједно а шта друго него поново нестали. Тренутно, као да су испарили.

Жан Лик је пао на колена, опхрван више таласом осујећености него умором. Лица осталих верно су одражавала слику његовог разочарења. Само што за њих у том моменту изгледа није било времена за предах, чак ни за жаљење. Готово истовремено са звуком пуцњева који је стигао до Жан Ликових ушију, стигао је и бол изазван раном од метка. Лево раме било му је онеспособљено. Двоје Гоустбастерса већ је лежало на поду тела изрешетаних надолазећим мецима, а он се са преосталом тројицом бацао у заклон. Само што су им изгледи били прилично неповољни. Специјалци са пушкама на готовс већ су се помањали на вратима, нису имали никакве шансе да им се одупру.

„Бежите што даље од пушака“, викнуо је својим друговима скачући према ометачу, не обазирући се на кишу метака која је пљуштала око њега.

Успео је да притисне дугме за уништавање, што је у трену изазвало пламен, а колега који је схватио његов наум, истог момента је активирао окидач са дометом у полупречнику од тридесет метара. Резултат је био прилично упечатљив. Звуци мноштва појединачних мањих експлозија стопили су се у један громогласни урлик. Метални комади, што од муниције а што од шаржера, летели су на све стране. Кад се све смирило Жан Лик је извирио из заклона. Имао је среће да падне баш иза једног масивног стола који је покупио готово све шрапнеле. Понешто га је ипак закачило. Проверио је своје стање. Поред ране у рамену, ту је још једна рана од метка у боку, један комад метала заривен дубоко у левој бутини и три четири пре огреботине него стварне ране од шрапнела. Двојица Гоустбастерса такође су успели да прегурају најгоре у каквом таквом стању. Трећи је на жалост био мртав.

Са друге стране, сви специјалци који су били унутар зграде, а које је експлозија затекла на ногама и без икаквог заклона, били су готово па

искидани. Жан Лик се довукао до врата и провирио да провери ситуацију. Уверио се да нико не даје знаке живота. Окренуо се ка својим колегама да види колике су им повреде.

„Напоље их сигурно има још. Можда су изненађени, али ускоро ће нагнати унутра. Овога пута са самострелима и мачевима. Морамо да се пробацимо до телепорта. Да ли можете да трчите?“

Један је већ устао и потврдно климао главом, али други није био те среће. Колено десне ноге било му је смрскано. Жан Лик се намрштио. Ниједна опција му се није претерано свиђала. Повређени Гоустбастерс, Александар, прекинуо је његове дилеме.

„Не Жан Лик. Нећемо сви остати и борити се до смрти. А не вреди вам ни да трчите до локалног телепорта. Ја одавде нећу моћи да вас штитим, а исто тако нема шансе да се успешно телепортујете пре него што они упадну. Побећи ћете кроз онај прозор на задњем зиду, па онда правац до резервног телепорта. Мигел зна где је. А ја ћу вам останком купити барем два, три минута. Неће моћи да само утрче унутра и одмах крену за вама.“

Жан Лик је климнуо главом, потпуно огорчен. Овога пута ништа није извео како треба. Око њега све сами лешеве, или они који ће због њега ускоро постати лешеве. Али није имао другог избора. Мора се извући да упозори Дена. Мигел и он донели су Александру све доступне самостреле, а затим не оклевајући искочили кроз прозор. Стакла су већ била разбијена, није било тешко уклонити остатке. Чим су се нашли на улици Мигел је кренуо да трчи, а Жан Лик је стиснуо зубе и почео да каска за њим. Нису се освртали нити покушавали да чују евентуалне звуке борбе у пункту. Знали су да је Александрова судбина одлучена истог момента кад је одлучио да остане.

Жан Ликове ране све више су крвариле, највише му је сметао онај комад у бутини, али није се предавао већ је наставио да прати Мигелов темпо. Сва срећа да су ускоро стигли. Складиште је било пред њима. Док се Мигел бакћао откључавањем врата, Жан Лик је осматрао околину. И таман у моменту кад су већ улазили унутра, приметио је специјалце како надолaze иза угла удаљеног стотињак метара.

Пратили су трагове крви, прокоментарисао је у себи. Баш сам им лепо обележио пут да не морају да се муче.

Колико год те мисли нису требале да буду ништа више од шаљивог охрабрења, њихова иронија запекла га је дубоко.

„Пожури Мигеле“, рекао је наглас, „нема сврхе да покушавамо да обезбедимо врата, превише су јадна, лако ће их извалити из шарки. Ти покрени телепорт, намести га на самоуништење одмах након

телепортације, а ја ћу се трудити да их мало успорим. После тога улећем директно у сноп. Шта буде биће.“

Мигел се није ни трудио да одговори. Само је отрчао и покренуо активирајућу секвенцу на уређају за телепортацију. Потреба да се апарат намести на аутоматско самоуништење, захтевала је више времена за активирање. Баш сада кад им је време било најдрагоценије. Жан Лик је већ почео да испаљује стрелице из самострела. Противници су још увек били довољно далеко да нема шансе да им озбиљно припрети, али то му није ни био циљ. Само да их натера да мало успоре. На моменат скоро да је успео. Први талас почео је да застаје и да размишља о проналажењу заклона. Али одмах потом зачуо се глас команданта и агенти су наставили да трче према складишту. Очито је и њима било јасно да ће свако оклевање омогућити прогоњенима да побегну. Жан Лик је ипак наставио са испаливањем стрелица. Сад су неке већ почеле да погађају мете. Они непогођени нису се дали омести, наставили су да трче и више успут извукли самостреле и тако у трку насумице распалили по њему. Није више било сврхе задржавати се на вратима. Затворио их је, закључао, навукао резу и довукао неку грађу која је лежала поред, покушавајући њоме да заблокира улаз.

Можда их ово задржи додатних тридесетак секунди, помислио је док је трчао према Мигелу.

Обојица су стајали на месту за телепортацију, зрак је већ почео да се формира. Требало им је још свега пар секунди. Утом су се зачули потмули ударци о врата. Ускоро су под самом силином удараца почела да се криве и попуштају.

„Спусти се доле Мигеле“, повикао је Жан Лик. „Бићемо мање мете. Још само мало и крећемо.“

У истом моменту кад је процес телепортације започео и врата су излетела из шарки, а пар специјалаца одмах је нахрупило унутра. Успели су да испале неколико насумичних стрелица у измаглицу, а онда се ваздух постепено рашчистио. Апарат је у истом трену почео да цврчи и да се дими. Агенти су, свесни неуспеха, ћутке изашли из просторије, чекајући главнокомандујућег.

А Жан Лик и Мигел, појавили су се у просторијама контролног пункта пар секунди касније. Не баш у истом стању у ком су и кренули на пут. Две испале стрелице су, на њихову жалост, пронашле циљ. Мигелово тело, лежало је непомично, стрела га је погодила право у врат. Жан Лик је прошао нешто боље, добио је једну у леђа. Лежао је на боку, не успевајући да се помакне. Није могао ни да позове у помоћ. Тако нешто није ни било неопходно јер су се Гоустбастерси већ разлетели на све

стране. Жан Ликово тело брзо је подигнуто до приручних носила, а одмах затим и пренето до медицинског центра. Није могао јасно да разабере лица оних који су га носили, само је назирао њихове забринуте изразе и саосећајне погледе. Покушао је да сакупи снагу да би им пренео информације, било је важно да се без оклевања предузму потребни кораци, успео је само да прозбори - Морамо ... , а онда је клонуо изгубивши свест.

8.

Осми круг

„Нови Сад“, прошапутала је Људмила једва мичући усне, а онда још једном да се обезбеди, по њеном мишљењу далеко јасније и разговетније, али у стварности тек за једну једва приметну нијансу гласније.

„Нови Сад.“

А онда коначно мир. Бљескови су напокон престали. Нема више ничега. Ни бол више не осећа. Само мир и празнина. Лица њених мучитеља су насмејана, требало би да је ужаснута, да је љута, макар разочарана због коначности свог пораза, али све што осећа је бескрајно олакшање. Рекла им је то што су од ње захтевали и сада је све готово. Може да се опусти и да умре, вероватно је више неће задржавати. Више им не треба. Мушкарац је нешто чепркао око уређаја на које је била прикључена, склањао је једне а намештао друге цевчице, али њу то више није занимало, она је већ кренула на последње одредиште и осећала како јој живот полако истиче кроз неку од тих разнобојних пластичних змија. Много различитих отрова избљувале су у међувремену у њен организам, нема више блокада да је спасавају, ускоро ће је потпуно потопити. Ево управо осећа како надлази још један талас, како полако потискује остале, то је сигурно онај који ће је упокојити.

Не може да говори да би исказала шта осећа, не може ни да размишља на начин који је потребан да би се у њеном мозгу уобличио нека концизна мисао, али ипак схвата да талас који јој преплављује тело није оно што је очекивала и чему се надала. Отрови се повлаче и складиште као резерва, није још време да јој поједу срце. Још увек може да гледа и види нове осмехе на лицима својих мучитеља, сада не само пуко задовољство због успеха, већ и додатну примесу ироније, тек назнаке неког новог обећања за будућност. Сва срећа што више и није довољно свесна да стварно осети страх. Само његов бледи наговештај. А

ево и он полако нестаје заједно са последњим трачцима њене свести. Сада може само да спава и да притом не осећа више ништа.

Смрт и Џонатан посматрали су је још који секунд. Џонатан је ликовоао, додуше у себи, али не би се осећао боље ни да на сав глас виче и скаче од радости, а Смрт је била помало изненађена, чак и задивљена оним што је постигао. Њеним смртоносним моћима дао је нову глазуру, додир префињености, способност нијансирања. Није то било више само пуко кидање него нешто много суптилније, а ипак једнако снажно и немилосрдно. Није погрешила што га је оставила у животу. Брзо се показао итекако вредним тога.

„Време је да реферишемо надређенима“, изговорила је Смрт, гласом озбиљним као што и приличи њеном имену. „Свако својима.“

Не смем дозволити да се размази, мислила је притом. Била би штета да се поквари па да морам да га елиминишем. Ипак је он само обичан човек, кад тад ће се и то догодити. Да потраје ипак што дуже овако. Није ми тако лоше с њим.

Џонатан је мирно климнуо главом. Није показивао разочарење што није добио одговарајућу похвалу. Као да је могао да прочита мисли Смрти и да зна да је управо то што му се обратила овако равнодушно знак да је више него задовољна њиме. Затим је одшетао до телефона и позвао Најмлађег. Била му је мрска и сама помисао да ће морати да слуша његов глас. Са друге стране, лепо ће бити чути га како гута кнедле схватајући да је баш он, Џонатан, тај који је успео у ономе што су сви остали покушавали без успеха. Утом се дотични јавио на телефон. Џонатан је изгубио вољу за наслађивањем, само је кратко пренео чињеницу да су открили град у коме се крију бегунци и прекинуо везу.

Сад нек се пржи, на тихој ватри, мислио је. Дао сам му повод за размишљање. Кад му нешто затреба, позваће. Немам живаца да у овако лепом тренутку слушам његов глас ни за секунд дуже него што је неопходно.

Смрт је своју комуникацију очито обавила и без икаквих техничких помагала. Џонатан је по ко зна који пут схватио, колико само може да унапреди себе пуком чињеницом да је поред ње и посматра је. А тек кад се узме у обзир и све остало ... Судаћи по осмеху који му је упутила, изгледа да је управо дошло време за то остало. Људмила ће сигурно бити више него рада да их мало причека. Има времена ...

* * *

Полако се будио. Осећај нелагодности све више је растао, махинално је покушавао да руком склони са лица то што га иритира и тек тада схватио је да су то само одблесци јутарњих сунчевих зрака који се преламају кроз прозорско стакло и да цабе маше шаком преко очију. Сада се већ довољно разбудило да би постао свестан чињенице да је у болничком кревету, да не може много да се помера јер је прикључен на море апаратуре и из њега на безброј места извиру игле и цевчице, а још више због чињенице да је за тај исти кревет буквално привезан. Осим њега у соби није било никога.

Очито су се бојали да се не тргнем у сну и не почупам ову скаламерџу.

Ове мисли помогле су му да се у потпуности разбуди и да одмах затим викне из свег гласа.

„Будан сам а не могу ни да мрднем. Сместа да је неко дошао до мене. Имамо хитног посла.“

Убрзо су у собу утрчала два Гоустбастерса из медицинске службе. Брзо су пристигли до кревета, али се њихово испуњавање Жан Ликових жеља на томе и завршило. Иако им је прилично строгим гласом - ма шта строгим, драо се на њих колико је могао - говорио да га сместа ослободе каишева који га привезују за кревет, они су се само беспомоћно премештали са једне на другу ногу и поцупкивали унаоколо у покушајима да га умире. Видело се да им је нелагодно и да се двоуме, али никако да га послушају и одежу га. Очито је њихов страх од њега надилазио неки други довољно јак да превлада, иако је Жан Лик био ту поред њих, а тај неко, кога су се бојали више од њега, није.

Ту ситуацију која је већ почела да подсећа на бурлеску, прекинула је главна сестра која је попут тенка улетела у собу, одмах пришла Жан Лику, шаком му запушила уста истовремено притискајући његову главу надолу, што га је моментално вратило у потпуно лежећи положај. Сада буквално није могао ни да макне. А ипак њен стисак није био груб, сасвим лепо могао је да дише кроз нос. Затим му је приношењем прста до усана јасно показала шта се од њега очекује. Да моментално умукне. Очито је у овој сали она та чија се реч слуша, без обзира на то ко је болесник.

А гледајући њен а'ла Брунхилда стас и лице, као и неумољиви поглед ледено плавих очију, Жан Лик је лако открио ко је тај од кога се ова двојица плаше и схватио зашто су се толико унезверили кад су макар и помислили да ће се њен гнев обрушити на њих. И иако нерадо, прихватио је чињеницу да у овој ситуацији нема много вајде од даљег копцања, па се смирио на лежају климајући потврдно главом - у ствари

више дајући знак очима, јер главу и није могао много да помера - да тиме објави своју предају. Тек после пар секунди одмеравања у циљу провере, Брунхилда је попустила стисак и склонила му шаку са уста. Жан Лик се насмешио, најљубазније што је могао, а онда са надом да се то неће протумачити као нова побуна, што тишим гласом прозборио.

„Стварно се осећам сасвим добро, а исто тако стварно имам да обавим неке веома важне и неодложне послове. Молим вас да ме одвежете и дозволите ми да устанем.“

Није ни морао да заврши реченицу и сачека њен одговор, да би увидео да нема ни најмање шансе да му захтев буде испуњен.

„Тек сте се пробудили после тридесет шест сати готово коматозног стања и одмах се осећате добро. Није него.“

„Колико сати ...“, заустио је ужаснуто, али чим је рука поново кренула ка његовим устима, смирио се и прошапутао. „Ако је истина да сам толико дуго био у несвести, стварно имам веома хитне послове. Молим вас да ми позовете Хелену и Тобија. А док они стигну морам и сам нешто да обавим. Обећавам да се нећу отимати и покушавати да устанем, само ме благо подигните и донесите ми један таблет да могу нешто да откуцам. То ме сигурно неће превише заморити.“

Лице сестре, почело је да се мршти и готово је кренуо да јој прети како ће уколико му не испуни захтеве, почети да се отима свом снагом, макар се и убио тиме, али ипак у последњем тренутку се преодмислио. Уста су јој се додатно скупила, а очи су јој поново добиле онај продорни ледени сјај. Као да је предосетила да се припрема за непослушност.

Ова је спремна да ме ако затреба целог замота у завоје, само да ме смири, помислио је Жан Лик и уместо претњи одлучио се за осмех и најљубазнију могућу молбу.

„Молим вас, стварно је веома важно. Денов живот је у питању.“

Очи су јој се смекшале, нарочито на помен Деновог имена.

„Па добро“, рекла је, „претпостављам да вам то неће много шкодити.“

Само је махнула руком, а двојица Гоустбастреса, који су све до тада нетрепћући стајали поред кревета, малтене у ставу мирно, просто су полетели да изврше наређења у што краћем могућем року.

„Али пазите“, наставила је поново га одмеравајући оним специјалним погледом. „Мотрим на вас. И на најмањи знак и покушај да напустите лежај, предузећу много озбиљније мере.“

Жан Лик је само климао главом, ни не покушавајући да замисли како би те мере тачно изгледале. Убрзо се један од Гоустбастреса вратио са таблетом, а одмах затим му потпуно ослободио руке, пружио му таблет

и благо га подигао у полулежећи положај. Све пазећи да не направи ни један нагли покрет, Жан Лик је почео да типка по екрану.

Крајње је време да јавим Дену шта се десило, мислио је. Ваљда је и даље жив? Како сам могао толико дуго да будем у несвести? Ко зна, можда Људмила ипак није проговорила и открила оним проклетима где му је скривите.

Сећање на ђаволицу против које се борио и снимак на коме је видео шта је све у стању да уради прилично му је ослабило веру у ову последњу помисао. Брзо је завршио са постављањем упозорења на одговарајућем сајту. Вероватно ће и људи из Агенције ухватити поруку, али сад није било времена за финесе.

Ионако највероватније већ знају где се Ден крије, а ова порука и не захтева његов одговор. Само да је прочита на време. А сада да видим шта ћу моћи да пронађем о тајанственом пратиоцу оне ђаволице. Препознао сам га, готово сам сигуран у то. Док смо гледали борбу на снимку нисам обратио пажњу на њега, али кад сам га видео уживо ... И његово лице било је међу фотографијама челника Агенције које су нам показивали на обуци. То је онај ... Не могу да му се сетим имена, али знам да је био Мичов надређени.

Прсти су му летели по дисплеју, али на Нету, као што је и очекивао, није могао да нађе бог зна шта. Ипак и то мало било је довољно за почетак. Сасвим довољно да се на основу тога може кренути на терен. Баш у том моменту у собу су ушли Хелена и Тоби. Брзо им је пренео најважније информације и дао им упутства. Одмах су кренули на извршење.

А мени остаје само да седим у кревету и чекам, помислио је Жан Лик, погледавши истовремено према Брунхилди која је у међувремену решила да свој командни центар пресели у његову собу, наредивши да јој у ту сврху донесу сто и столицу.

Иако је гледала и претурала по неким папирима, моментално је подигла главу и опет му упутила један од оних погледа. Као да жели да му поручи, да је није сасвим убедио у своју послушност и да ће она бити ту колико год треба и спречити сваки његов покушај да пре времена напусти болнички кревет.

Нека буде по твојој за сада, мислио је Жан Лик смешући се притом Брунхилди, одспаваћу мало и одморићу се док Хелена и Тоби истражују. Али кад вести стигну, ја устајем и крећем у акцију, макар морао и тебе да носим на леђима.

* * *

Непроспавана ноћ била је иза њега, али ни сво то бдење и размишљање није му помогло да донесе одлуку. Све до сада увек је играо на сигурно. Потез по потез. Мало по мало померао се нагоре у хијерархији. И тада је коначно ушао у то фамозно руководство Клуба. А онда, ево већ годинама ништа. Без икаквих помака.

Колико је то већ прошло, помислио је, барем седам или чак осам година. И шта. Сво то време изигравам потрчка. Понизног најмлађег члана. Колико ли сам само добрих идеја предлагао, колико генијалних планова спровео? И ништа. Остајем најмлађи члан руководства и за мене нема напред ако неко од те двојице не пандркну. А то изгледа нема шансе да дочекам ...

Опет је кроз главу вртео исте мисли које су га прогањале већ целу ноћ. Али слаба вајда од тога. Требало је преломити. Већ је предузео озбиљне кораке. Оригинални Теслини документи су склоњени. Сада само он зна где су. Али таман их је сакрио на сигурно, кад је Малиновић јавио да су у похараним пунктовима пронашли неоштећене ометаче и тиме му избио адуте из руку. Техника је већ преузела посао, за петнаестак дана вероватно ће моћи да их користе. Али неће он бити тај који је заслужан за успех.

Матори ће преузети све ловорике. Он лично доделио је задатак свом рођаку. Проклетиња ... Нема везе, Теслини документи могу ипак врло брзо поново затребати, ометач сигурно није оно што је толико мучило Примове. Тада ћу опет ја бити тај који има контролу. Само и матори ће то ускоро сконтати. Ако нешто одмах не предузнем, док само ја знам где су оригинали, шта ћу ако ми на следећем састанку једноставно нареди да организујем поновну дигитализацију? Јово наново, све испочетка. Још десетак година пузања у његовој сенци. Не могу то да дозволим, морам га склонити.

Поново је почео да по глави врти и вага разне могућности. Са више и мање директног уплитања и конкретних акција. На крају је ипак пронашао задовољавајуће решење.

Најбоље је да не кренем одмах у главу, него мало по мало, изокола. Да искористим првобитни план за уклањање његовог рођака манијака као почетни корак за напад на њега. Рођак ће бити идеална мета у овом моменту. Ионако морам да се видим са њим, треба организовати састанак поводом откривања места где се крије Двоструко сечиво. Ко би помислио да ће поред ометача и то успети да открије? Гарант му је све одрадила та Скарлипова специјалка, он сам никад не би успео. Значи ићи ћу код њега на састанак, неће бити сумњиво

то што ћу са собом да поведем мало више бојеве силе. Додатно обезбеђивање никад није на одмет, Гоустбастерси су стална претња. Истовремено, кад њега смакнем, моћи ћу директно да преузем све заслуге за последњи успех. Вест се још увек није раширила, Малиновић обавештава само мене. Ако успешно пронађем и заробим, или макар елиминишем Двоструко сечиво и ту његову дружину, имаћу јаке адуते за следеће кораке. А онда откривање тајни из Теслиних папира и удар на маторог. Други ће ме сигурно подржати, он је још дуже од мене приморан да чучи у сенци. Понудићу му заједничко вођство. А после ко зна ...

Овакви, више него позитивни, исходи његових планова измамили су му осмех, додуше једва приметан. Још је ту требало много да се одради. Не вреди се прерано заносити и успављивати ловорикама.

Трупе ћу припремити лако, ту је Малиновић да то среди, али требаће ми више од трупа да бих све извео како треба. Требаће ми ...

Застао је и смрзао се и на саму помисао на то што га чека. Али онда је поново преломео у себи, испразнио ум, стиснуо зубе и изговорио:
„Скарлип Маглотворац.“

* * *

Ден је ушао у кухињу и иако није рекао ништа, само његово држање навело је и Тошира и Дагласа да места устану. Нешто дебело није у реду. Баш то им је поручивао његов израз. Нису ипак проговарали, препустили су њему да почне са лошим вестима кад сам оцени да је најбоље. А њему као да није било до тога. Само је Дагласу показао према дневној соби и једва кроз зубе процедио реч, две, тек толико да овај схвати да тамо треба да их све окупи. Пожурио је да послуша.

Ускоро су, као и приликом окупљања ради причања прича, сви били у највећој соби, ко на фотељи или каучу, ко на патосу, није ни било толико важно. Деново смркнуто лице било је довољно, да од готово раздрагане атмосфере која је преовладала у последњих пар дана, успостави малтене загробну тишину.

„Откривени смо“, напokon је процедио кроз зубе, „Жан Лик је оставио поруку. Мало пре сам је прочитао. Заробили су Људмилу, а она је знала за Нови Сад.“

Вест је напokon изречена, напетост се смањила, као да је и таква, лоша да лошија не може бити, била боља од самог чекања на њу. Ден је сачекао десетак секунди да сви размисле о свим аспектима новодобијених информација. И даље нико није проговарао, па је он сам наставио.

„Не знам детаље, Жан Лик је у поруци пренео само основно, али неко време је већ изгубљено јер је био повређен, требали би што пре да се пакујемо ...“

„Не Дене, то не долази у обзир“, Теодоров одлучни тон зауставио га је у пола реченице. „Још увек не можемо да одемо одавде.“

„Како то мислиш не можемо?! Могу да бану сваки час. Људмила је ухваћена пре више од четрдесет сати, а ми не можемо само да ускочимо у телепорт и одмаглимо кад нам закуцају на врата.“

„Ти, Даглас и Тоширо, правите припреме за одлазак, смишљајте планове, радите шта год треба да буде урађено, али нас троје преосталих имамо још послова које морамо да обавимо. И то баш овде. Где год да је то место где планираш да нас водиш, сигуран сам да тамо немаш адекватну рачунарску опрему. Или можда нисам у праву?“

На Теодоров упитни поглед, Ден је само одрично одмахнуо главом.

„Наравно да немаш“, наставио је Теодор, „а нама је баш она неопходна. Осим ако не желиш да се тамо где одемо једноставно прикачимо на Нет и искористимо неки од јавних сервиса са моћним кластер конфигурацијама?“

Питање је очито било чисто реторичко, јер је Теодор наставио да говори и не чекавши на одговор.

„Некако ми делује да би Агенција то једва дочекала. Дакле, ништа од тога. Направили смо низ модела, тест апликација и симулација, да ти не објашњавам све у детаље, а да би се све то заокружило до краја потребна је врхунска опрема. Иначе ништа од решења. Не могу да проценим тачно, али треба нам још негде између једног и два дана да би све одрадили.“

Ана и Најцел климали су главама потврђујући његову процену.

„Шта ће нам вредети сва та опрема и симулације кад нам упадну специјалци“, није се предавао Ден.

„А шта ће нам вредети безбедност у том твом новом, најсигурнијем на свету, склоништу, ако не будемо имали решење проблема? Седићемо тамо срећни и задовољни до краја живота? Гоустбастерси су готово растурени, без неке новине осуђени смо на пропаст. А неће бити никакве новине ако не завршимо сва моделирања и израчунавања која смо овде започели. Како у том твом склоништу мислиш да склопиш овакву конфигурацију а да нико из Агенције не примети толике новчане трансакције? Сада кад сви траже само нас. Нема шансе, тамо никад не бисмо успели да завршимо истраживања. А, веруј ми на реч, ја ћу се пре сам убити него да одем и оставим ово што смо

започели недовршено. Не требају ти никакви специјалци да то обаве уместо мене.“

Ден се мрштио, увидео је да је поражен, али није желео тек тако да се преда.

„Чекајте мало сви“, убацио се Тоширо, „да резимирамо целу ствар. Дене, ако се добро сећам нашег претходног разговора, та Људмила је можда знала за Нови Сад, али није знала за тачну адресу?“

Ден је за тренутак размишљао а онда одговорио.

„Не, тачну адресу више нико од живих не зна, па ни Људмила. Али могуће је да је запамтила име дела града, не могу ни ја више тачно да се сетим са ким је у разговору споменут само Нови Сад а са ким и Лиман, тако се иначе зове овај део града у коме смо тренутно. Можда је речено и још понешто, можда је споменут Дунав, ко би га знао, не сећам се.“

„Добро. Претпоставимо да зна и за Лиман. Не грешим ако кажем да тај Лиман није баш толико мали да би неко чим дође до њега лако нашао и ову зграду?“

„Није, признајем. Има ту много стамбених зграда на прилично великој површини, не могу тако брзо све да прочешљају. Али Жан Лик је у својој поруци наговестио врло чудне ствари, неку посебну жену са невероватним способностима. Треба да очекујемо и оно што нам делује немогуће.“

„Добро. Хајде да пробамо овако. Теодор и екипа нека одмах крену на посао и нека не прекидају док не обаве све што треба. Ако морају да се одморе, нека спавају један по један у сменама. Ми остали одмах ћемо припремити све што треба за бекство. Требаће нам три до четири сата највише. А онда чекамо. Дан или два није претерано много времена. Можда нас до тада неће ни пронаћи. Ако нас и нађу, да ли ће та ситуација бити много гора од оне у Центру. Колико специјалаца треба да бане, а да ти и ја не успемо да их елиминишемо? Чак и да се појави та жена са невероватним способностима. Жан Лик је очито преживео сукоб са њом, а он нам ипак није дорастао. Снаћи ћемо се некако. Јасно ми је да би ти много више волео да не ризикујемо, али некада се ризиковати мора. Шта кажеш?“

„Па добро“, попустио је на крају Ден. „Прихватам став већине. Ваљда ћемо испливати некако, шта год да нас снађе. Али ако смо се већ одлучили, онда нема више зевања. Сви одмах на посао.“

* * *

Џонатан и Смрт седели су за столом, спремни за састанак који је ускоро требао да почне. Чекала се само делегација Клуба. Џонатана је помало нервирало то што ће опет морати да се сретне са њему прилично омраженим Најмлађим, али присуство Смрти све је чинило и лакшим и лепшим. А Смрт се очито врло ретко нервила. И сада је седела мирно као да се очекује јутарња чајанка, а не састанак са врло важним и моћним човеком. Утом су зачули звуке из ходника, а одмах потом отворила су се улазна врата. Најмлађи је ушао праћен Малиновићем, али одмах за њима унутра је утрчао и читав одред специјалаца. Сви са самострелима у рукама и мачевима у канијама. Џонатан их је посматрао, не могавши да сакрије трагове забринутости. У себи је помислио како му то што је, у очекивању пријатељског састанка, искључио све безбедоносне системе комплекса и није била најпаветнија ствар коју је урадио у животу. Смрт је и даље изгледала потпуно опуштена, као да се баш ништа неуобичајено није догодило и то му је улило додатан осећај сигурности.

„Драго ми је што те видим Џонатане, враголану стари“, Најмлађи није сачекао да га неко од домаћина освоји, већ је одмах након уласка, ведар и насмејан упутио сопствени поздрав.

Речи су поскакивале с његових усана, радосне готово колико и његово лице. Смрт и Џонатан остали су неми. Овакво гостово расположење Џонатану је моментално дало до знања да од овог састанка не треба да очекује ништа добро, али није показивао знаке забринутости, мирно је седео и чекао наставак. А он је управо уследио.

„Као што видите, повео сам и мало друштва“, опет осмех, помало ироничан, „Малиновића наравно већ знаш, а остале нема ни смисла представљати.“

Малиновић је само кратко климнуо главом, а малопре споменути остали нису ни трепнули. Сви спремни за тренутну акцију. Смрт и Џонатан и даље су ћутали.

„Видим да ћу данас изгледа само ја да причам“, наставио је Најмлађи, „Па кад је већ тако да скратимо целу ствар, да се не уморим превише“.

Глас је сада био много злокобнији него раније.

„Да позовемо још једног госта“, наставио је, застао на моменат да направи драматску паузу, а онда полугласно изговорио, „Скарлип Маглотворац“.

На једно два метра од њега, ваздух је готово одмах почео да се мешкољи, уобличавајући се у нејасну људску прилику. И Смрт и Џонатан лецнули су се на трен, видело се да их је овај поступак Најмлађег прилично изненадио. Одмах потом Смрт је на лице навукла додатни слој

намрштености и одлучности, али све то без икаквих знакова нервозе, што је умирило и Џонатана.

Важно је само да смо нас двоје у свему овом заједно, шта год да се деси, помислио је.

„Драги моји“, наставио је Најмлађи кад се прилика поред њега усталила, „био сам толико слободан да позовем свог уваженог пријатеља“, климнуо је притом према назнаци Ваздуха, чије се лице назирало на ускомешаном ваздуху, „да ми помогне у једном ситном проблему. Видиш Џонатане, ми из Клуба закључили смо да су твоји поступци постали превише радикални чак и за нас, а да нема одговарајућих резултата који би оправдали њихово толерисање.“

Опет је уследила кратка станка. Најмлађи је очито решио да ову представу одигра као прави професионални глумац, уз добро осмишљен текст и изведбу достојну овако важног момента.

„Зато сам замолио свог уваженог пријатеља“, наставио је уз поновно климање ка Ваздуху, „да замоли своју уважену пријатељицу“, погледао је и наклонио се Смрти, „да те отпреми у вечна ловишта. Ја и ова екипа радо би јој помогли у томе, али можда би ипак било боље да будемо само сведоци.“

Смрт је погледом фиксирала Ваздухову приказу. Израз његовог лица није се мењао. Њена шака полако се подигла са стола и сместила се на задњи део Џонатановог врата. Раширила је прсте тако да га потпуно обухвати. Осећао је њене дуге нокте како му гребуцају кожу и изазивају жмарце. Окренуо се ка њој, погледи су им се срели и насмешио јој се, потпуно миран. Њене очи нису одавале ништа. Најмлађи није могао да задржи кез који му се ширио по лицу. Смрт је, не спуштајући руку са Џонатановог врата, вратила поглед на Ваздухов лик. Нетремице су се гледали пар секунди, он као да је слегнуо непостојећим раменима, а онда је и проговорио.

„Па добро, нека буде онда тако“, рекао је окренувши се ка Најмлађем. „Уважени пријатељу, да вам се реванширам истом титулом којом сте и ви мене малочас почастили, мораћемо ипак да уведемо незнатне измене у наш договор. Изгледа да се тај Џонатан толико свидео мојој уваженој пријатељици да његово убијање никако не долази у обзир. Уместо њега радо ће убити вас.“

„Чекајте мало“, грцао је Најмлађи, „нисмо се тако договорили. Обећали сте ми да ће све бити у реду.“

„Знаш пријатељу, сад би већ могли и да пређемо на ти“, уследио је равнодушан одговор, „ја понекад умам и да слажем. Нарочито кад су у

питању небитне особе као ти. Сада ћу морати да вас напустим. Имам нека важна посла на другом месту.“

„Ма нема везе“, сад је већ урлао Најмлађи, „сами ћемо обавити шта смо наумили. Можда ти на крају буде жао због тога.“

Кратки покрет његове руке био је довољан да стреле почну да лете ка Џонатану и Смрти. Понека и ка прилици од ускомешаног ваздуха. Те су, као што је и ред са ваздухом, једноставно прошле кроз њега.

„Знаш“, зачуо се слабашни глас из прилике која је већ полако нестајала, „ја у ствари нисам стварно овде. Иако би резултат овог гађања, био исти и да јесам. Као што можеш да видиш на примеру моје пријатељице.“

Прилика је сада у потпуности нестала, а сви присутни могли су и сами да се увере у истинитост његових речи. Смрт су стреле погађале са истом прецизношћу као и меци. Што би значило да су је све у потпуности промашивале. Џонатан је пак, да би избегао непријатне последице, морао да зарони под сто. Зарадио је само пар огреботина.

И као и раније, већ после пар тренутака, нико више није обраћао пажњу на њега. Сви су били заузети покушајима да убију Смрт. Што им и није претерано полазило за руком. Сад су већ мачеви били на делу, севали су свуда око ње, понешто је и завршавало на њеним шакама и подлактицама - на које није имало никакво дејство, осим што се низ варница разлетао унаоколо - али генерално није била ни огребана. Са друге стране лешеве специјалаца полако су почели да се гомилају. Нису имали оно што је потребно да би јој парирали и њихов број није значајно ништа. Само су срљали без икаквог реда и плана. Очито нису навикли на овакве противнике.

Малиновић је већ схватио на шта ће све ово да изађе и повлачио је Најмлађег назад према вратима. Брзо су и неометано стигли до њих, само што су овога пута била закључана. Цимање и ударање мачем није дало никакве ефекте. Са друге стране собе зачуо се кикот. Џонатан који је у међувремену успео да дође до контролног панела смејао им се и кликтао.

„Драги мој пријатељу, као што сте могли и да претпоставите, у ову кућицу много је лакше ући него после из ње и изаћи. Мораћемо ипак још мало да се дружимо. На обострано задовољство.“

Није остао изложен довољно дуго да би успели да га погоде стрелама. Малиновић је одбацио самострел и зграбио мач. Стао је испред Најмлађег у намери да покуша да га одбрани. Ни за трен прерано. Смрт је већ послегала на под сву петорицу преосталих специјалаца и сада је већ грабила ка њима. За секунд је већ била ту. Малиновић је покушао да је

сасече мачем, али га је лако одбила шаком, а затим га другом опаучила по сред чела. Одлетео је пар метара у страну, без свести чак и пре него што је пао на под. Смрт се тада окренула ка Најмлађем.

Овај се готово усрао од страха, грцао је нешто неразумљиво, повлачио се полако уназад, све у покушајима да одагна од себе ову ноћну мору у коју је упао. Скупио је последње остатке храбрости мало се прибрао и повикао.

„Џонатане, забога. Не смеш ме убити. Шта ће рећи твој рођак? Нема ти повратка после тога, готов си ако те он остави на цедилу ...“

Није желео да му цијук очајања продре у реченице, али како је говорио, све је мање и мање успевао то да спречи. Смислио би он вероватно још неки разлог да га оставе у животу, али Џонатан га је прекинуо узвиком.

„Прекини! Зар не схваташ да ме више уопште није брига за вас и вашу Агенцију. Као и за Клуб и његово руководство. Ви сте пре удружење пензионера него нека озбиљна организација. Управо си хтео да ме елиминишеш, а сад се понашаш као да је то била само шала.“

Глас му је у почетку био прилично жесток и оштар, али постепено се смиривао и ублажавао.

„Али, кад мало боље размислим, ти си сасвим у праву. Лепо си то малопре истакао. Нема никаквог смисла да те убијем.“

Трачак наде прелио се преко лица Најмлађег и прекинуо на трен ужасан страх који га је у потпуности паралисао, чим су га прсти Смрти само благо дотакли и промилели по његовој кожи мазећи га по врату.

„Биће много боље да будем само сведок“, проклиберо се Џонатан, забијаћи тако последњи ексер у ковчег Најмлађег. „Када и како год будеш желела драга“, насмејао се Смрти.

А њен поглед тада је прешао на Најмлађег, фиксирала га је тако да није могао да скине очи са њених. Прсти су јој и даље милили по његовом врату, потпуно се одсекао и изгубио снагу. Ноге су му се одузеле и пао би на земљу да га њена рука није придржавала. Сопственом тежином притиснуо је врат о њене нокте, схватио шта то значи и покушао да пронађе последњу снагу и чврсто стане, али њена шака лагано је кренула нагоре, као да носи само перце а не човека од деведесетак килограма, он се копрцао колико је могао, покушао је шакама да се ухвати за њу, али нокти су се одједном претворили у бодуже и свих пет прстију му се зарило кроз кожу. Завриштао је, али ни то није дуго трајало. Ускоро је потпуно престао да се оглашава и опире, само је беспомоћно висио и чекао смрт.

Није журила. Требала су јој цела два минута да полако продре прстима све до његовог гркљана који је затим покидала. А онда је његово беживотно тело одбацила као да је обичан цак. Утом је Малиновић почео да показује знаке живота. Благо се протресао и почео да се придиже. И Џонатан и Смрт окренули су се ка њему. А Смрт се није задржала само на томе, него је полако почела и да му се приближава. Малиновић је сада већ био свестан, подигао је главу и видео да му Смрт прилази, али није имао снаге да се покрене и покуша да побегне. Могао је само да чека неизбежно.

Али кад му је Смрт већ пришла на два, три корака раздаљине, иза њених леђа одјекнула је громогласна експлозија а одмах потом стигао је и ударни талас који ју је одбацио на земљу. Џонатан је био довољно далеко да га талас не удари толико, али поткачио га је таман толико да је од самог притиска ваздуха сео на под. Малиновић је већ био на земљи, па и није осетио неке додатне последице. Смрт је одмах кренула да се придиже, и она и Џонатан окренули су се ка вратима од којих је експлозија пристигла, а тамо су имали шта и да виде.

Врата више није ни било, разлетела су се у милион комада свуда по соби, а кроз отвор који се појавио, већ су унутра уредно утрчавали људи обучени у борбене комбинезоне, пажљиво се распоређујући по соби тако да лако могу да самострелима покривају читав простор, без опасности да погоде неког од својих сабораца.

„Гоустбастерси“, зачуо се узвик који је малтене истовремено стигао од сво троје присутних.

„Али како сте са тим експлозивом стигли доведе“, настави Џонатан, „Па ја свуда, и на капијама и зидовима, а и овде у кући имам окидаче који су нон-стоп укључени?“

„Можда би ти то и помогло да ми са собом не носимо преносни ометач“, одговорио је вођа Гоустбастерса, „али не секирај се, ево управо сада ћемо га искључити. Више нам неће требати.“

Тај глас упалио је лампицу присећања у Џонатановој глави, а и Смрт је одмах устала са прилично бесним изразом на лицу. Гоустбастерс је да потврди њихове сумње, скинуо капуљачу са главе и открио њима добро познато лице.

Опет онај проклети црња, помислио је Џонатан.

„Па како си само успео да ме пронађеш? И то баш ти“, махијално је поставио питање ни не очекујући одговор, али га је без обзира на то ипак добио.

„Нисте једино ви добри у проналажењу људи. Чак и ако ти које тражиш упорно избегавају да буду пронађени.“

Одмах затим Џонатан је видео како Смрт бесно креће напред и како се четворо Гоустбастерса са мачевима, на челу са Жан Ликом, јер то је био он, спремају да је дочекају. Исто тако видео је да остали Гоустбастерси подељени у две групе не јурцају него чекају да дође прави моменат за њихово дејство. Прва група са мачевима стајала је раширена благо позади, спремни да ускоче ако се борба помери ка њима, а спољни талас са самострелима подигао их је на готовс, али ниједна стрела није кренула према Смрти. Џонатан је одмах схватио какав им је план. Вероватно га је схватила и Смрт, али као да није марила.

„Љубави“, тихим гласом прозборио је Џонатан, „погледај како су се распоредили. Ниједна стрела још увек није испалеена. Чекају да будеш заузета у борби са ово четворо, па да онда припуцају. Видеће те из разних углова, неки ће ти бити готово за леђима. Не видим како ћеш успети да избегнеш баш све стреле ако припуцају истовремено. А и ако их избегнеш, сигурно ће ти засметати довољно да те неко од ових напред посече. Сети се како је тај проклетник био добар претходног пута кад смо га срели. Сигурно су и остали које је повео на сличном нивоу. Има их превише, немој да улудо страдамо. Сазнали смо све што треба, идемо сада а њега ћемо наћи други пут, обећавам ти то.“

Смрт је застала на секунд, а онда коракнула још мало напред.

„Ако ти неком случајношћу и успеш да преживиш, ја сам сигурно готов“, наставио је Џонатан испаливши свој последњи адут.

То ју је зауставило. Окренула се и потрчала ка њему. Био је спреман. Чим му је пришла додирнули су се шакама и у истом трену нестали. Као да за журбом није ни било потребе, јер ниједан од Гоустбастерса није показао ни најмању жељу да испали коју стрелу за њима. Жан Лик је кренуо ка Малиновићу, командујући успут.

„Одлично сте обавили задатак. И то сви. Успели смо да их натерамо у бекство. Можда бисмо их и савладали, али сигурно би нас доста притом изгинуло. Овако је много боље. Хајде сада, раширите се и претресите све. Нађите Људмилу.“

До тад је већ стигао до Малиновића који се придигао у седећи положај.

„Здраво Малиновићу“, обратио му се Жан Лик. „Обично си ти тај који бане ненајављен, овај пут је ето испало обрнуто. А чак нисмо ни имали намеру да те хватамо. Некако ми, на основу затеченог стања, чак делује да смо те спасли.“

„Шта ми вреди спасавање кад ћете ме ви убити уместо ње“, проговорио је Малиновић, који је у међувремену успео да се прибере и потпуно поврати.

„Немој тако Малиновићу. Чак и да те убијемо, мислим да би ти то било много боље него да те је она придавила тим њеним канцама.“

Малиновић је спустио главу, признајући себи да је Жан Лик потпуно у праву.

„Али ми нисмо дошли овде да убијамо, већ да спасавамо“, наставио је Жан Лик. „Видео си какав је то ужас који сте пробудили и укључили у борбу. Није вам било доста оно са Смрдама, него сте сад упетљали и ову ђаволицу. Поразмисли мало о томе Малиновићу. А сада одлази, сигурно те чекају. Немаш више одред, али снаћи ћеш се некако и сам.“

Жан Лик се окренуо, не обраћајући више пажњу на Малиновића, а овај се придигао и полако кренуо напоље. У почетку, ноге су му још увек помало клецале, али убрзо је повратио равнотежу па је могао и да потрчи, додуше прилично благим темпом.

Убрзо се из удаљеног дела куће, зачуо крик, Жан Лик није могао да разабере да ли жалостан или радостан. Вероватно и једно и друго у исто време. Потрчао је према извору и ускоро стигао до Џонатанових соба за пацијенте. Само летимично стигао је да примети како цела просторија неописиво подсећа на праву болничку собу, иако јој је сврха била управо супротна. Није имао времена да дуже о томе размишља, јер је угледао Људмилино тело у једном од кревета. Остали Гоустбастерси који су пристигли, одмакли су се и дали му места да приђе до самог лежаја.

Људмила је непомично лежала, инструменти на које је била прикључена показивали су да дише и да јој је стање стабилно, али сви витални показатељи били су на самом минимуму. Деловало је као да спава. Жан Лик ју је помазио прстима по челу, померајући увојак косе који се ту нашао, а она се вероватно чисто инстинктивно тргнула и отворила очи. Одмах га је препознала и за трен су јој очи заискриле истинском радошћу, али већ у следећем моменту наду и радост заменила је дубока и бескрајна туга. Сузе су јој се помањале у угловима очију, хтела је да проговори, али Жан Лик ју је зауставио.

„Не Људмила“, говорио је а срце му се цепало поимајући све њене муке, „ниси урадила ништа лоше. Борила си се колико си могла. Да су ти дозволили, умрла би не откривајући ништа.“

Њене очи показивале су захвалност за изговорене речи, али и даље су јасно говориле да за њу више нема утехе. Сама себи није могла да опрости, чак и да то сви остали ураде. Жан Ликови прсти и даље су је миловали по лицу у покушајима да оповргну ту чињеницу. Тада се тргнула, присетивши се најважнијег и тихо процедила кроз зубе.

„Али нисам им све рекла. Само за Нови Сад. Не и за Лиман. Ни за ... Не могу да се сетим, нешто на Ш ...“

Лице јој се грчило у покушајима да се сети, показатељи на инструментима су подивљали, Жан Лик јој је брзо ставио шаку на чело, смирујући колико је могао њене напоре, а мозак му је радио брзином муње. Призивао је сећања на један разговор са Деном у којем су разговарали о ...

„Штранд“, повикао је успевши да се присети.

Људмила је само климнула главом, а затим се примирила. Жан Лик ју је и даље мазио, сада по коси, а онда је постао свестан врпољења Гоустбастерса иза њега. Време је за бекство, ускоро би могли да добију много бројније друштво.

„Људмила“, почео је, „сада ћемо пробати да те откачимо са овог кревета и понесемо на сигурно. Биће опет све у реду.“

Али још док је изговарао последњу реченицу знао је да немају шансе, а иако његово лице није открило то што је његов ум знао и Људмила је већ схватила истину.

„Не. Нема више шанси за мене. Без инструмената не бих преживела ни пет минута. Однели бисте само леш.“

Гледала је на његовом лицу како се грчи у борби да прихвати неминовно.

„Не брине Жан Лик. Ја сам већ одавно готова. То што сам на послетку све открила само теби а не и њима, свакако ми је олакшало крај. Изнутра сам сломљена, ни да ме изнесете живу не бих могла да наставим. Учини ми још ту једну, последњу ствар.“

„Да. Учинићу. А ни твоје тело им вала нећемо оставити.“

Глас му је подрхтавао, иако се из све снаге трудио да задржи одлучност. Затим је искључио инструменте за одржавање живота, а онда се приближио њеном лицу колико је могао и стегао јој шаке својима. Она се опустила, није било грча, видело се да једва чека да се све заврши. Још једно минут је дисала, све слабије и слабије, а онда је једноставно престала. Жан Лик је спустио главу на њено лице, сузе су му капале на њене образе, а онда се подигао, усправио и крикнуо из све снаге. Криком очаја, бола и беса. Кад се испразнио, окренуо се осталима и рекао:

„Неко ће морати да плати за ово. И то дебело. Идемо сада, немамо више времена за губљење.“

Поново је пришао Људмилином телу, остали су већ склањали прикључке за инструменте и увијали је у чаршав. Он ју је подигао на раме и кренуо, решен да је сам носи, али већ после пар корака, почео је да посрће, још увек помало слаб због повреда и новог напрезања. Али ту су

већ била два Гоустбастерса који су без речи пришли и преузели тело од њега. Није се бунио.

* * *

У канцеларији је било тихо. Једино је мува која се некако провукла кроз вентилациони систем, летела унаоколо и својим повременим зујањем кварила потпуни мир. Мич и Пит нису је примећивали. Мисли су им биле оптерећене другим стварима. Тога јутра добили су званичну депешу са самог врха. И у њој кратку, али прилично јасну поруку:

„Нови Сад. Припремите акцију. Покушајте да сачувате и заробите старог научника Теодора Киршера. Остале треба ликвидирати.“

А Пит је још синоћ знао да ће баш оваква порука стићи. Господар му је све пренео на хитном састанку. И садржај и време приспећа. Хладно, без икаквих осећања. Пит би више волео да је био љут као прошли пут. Овако се осећао много, много горе. Сад је већ и Мич почео да дели његову забринутост. Нон-стоп је ту и гледа га, а он хтео не хтео не може да сакрије своје бриге. Ствари су им мало по мало измицале из руку, а Питу се то никако није допадало. Готово сви битни догађаји, одвијали су се некако мимо њих, као да више уопште нису битни. Само седе у овој проклетој и неудобној канцеларији и чекају да буду извештени. Уместо да направе пробој и убаци се међу чланове Клуба, можда чак стигну на само корак до најужег руководства, завршили су на слепом колосеку. Контролишу додуше Малиновића и све оперативне јединице Агенције преко њега, али Пит је и у ту наизглед непобитну чињеницу све више и више сумњао.

Што је још горе, ни као Примови нису се котирали претерано добро. Иако је био њихов врховни командант, Пит, то јест великодостојник Мо Пок Туол Залек Потана није више командовао никоме. Ако се изузме Мич.

Сви остали Примови који би требало да су на Земљи, као да су у земљу пропали, мислио је у себи.

Чудна игра неизговорених речи, која би га некад разгалила и насмејала, сада га је само још више притиснула својим ироничним призвуком. Господар их је одсекао од свих осталих, а сада као да ни за њих саме више уопште и не мари.

Морам нешто предузети, па макар и на своју руку. Ако се још мало настави овако, нећемо вредети ни шиљива боба и Господар ће нас се одрећи. Предаће нас Агенцији, чисто из хира, само да нам покаже

колико смо га разочарали. Морам му доказати да сам још увек најспособнији Прим. Да му још увек вредим.

Мисли му је прекинуло куцање на вратима. Кратак Мичов упитни поглед, а одмах затим и његов глас који је поручивао госту да уђе, потпуно су га вратили у колотечину. Био је то Малиновић, као што су и очекивали. Није много оклевао већ је одмах кренуо да реферише о претходним догађајима. Како је једну по једну износио ствари, њима до тада потпуно непознате, тако је у Питовој глави црв сумње који се појавио већ одавно, полако растао и претварао се у право правцатог змаја.

Па нас више нико не зарезује, помислио је и готово скочио да нагрди Малиновића, а Мич као да је прочитао његове мисли и намере, распалио је по Малиновићу уместо њега, таман на време да га заустави.

„Малиновићу!!! Па ти више комуницираш са руководством Клуба него са рођеном женом. Мислио сам да у том твом превртљивом срцу има више оданости према старом ратном другу који те је поставио ту где си сада.“

Малиновић је на кратко погнуо главу, а онда се намах исправио и салутирао.

„Директна наређења, господине. Добио сам изричиту забрану да вам било шта кажем. Звали су ме и наредили ми то лично. Нисам имао избора. И ово сада вам причам само зато што нисам добио никаква нова наређења, а досадашњи наредбодавац је мртав, па сам унео мало личне иницијативе у одлуку о томе како да се поставим према вама.“

„Добро, Малиновићу“, наставио је Мич, „рецимо да те схватам. Значи пре нас си о свему овоме обавестио кога већ треба а онда си дошао код нас?“

„Могло би се тако рећи. Више немам контакт особу, па сам им само оставио поруку. Нису ми ништа одговорили.“

„Добро. Дакле, рођак манијак отео се контроли и заједно са том невероватном женом убио је члана најужег руководства Клуба. И то пре него што сте сазнали где се тачно крије Двоструко сечиво?“

„Да господине.“

„Е па, ево и ја тебе да изненадим са нечим Малиновићу“, рекао је Мич и показао му депешу.

Овај ју је гледао, речи су биле јасне, али нису му изгледа улазиле у главу.

„Веруј Малиновићу, веруј. Рођак и ти специјални специјалци ипак су пренели руководству све што су открили. Или касно синоћ, или рано зором. Изгледа да нису они ти који су се одметнули. Пре ће бити да сте то урадили ти и тај твој лични контакт.“

Малиновић, није одговарао. Само је ћутао и гледао их, још увек у ставу мирно.

„Шта је, ту је Малиновићу. Опусте се мало, не мораш толико да се кочиш. Видео си наређења, треба припремити акцију. Надам се да си научио лекцију. А за ово до сада мораћу добро да размислим. Смислићу већ нешто за тебе, чиме ћеш се испити.“

Већ је хтео да махне Малиновићу и тиме му да знак да може да иде, кад се Пит неочекивао убацио у разговор.

„Господине?“, рекао је гледајући у Мича.

Овај се толико изненадио да је готово и сам стао у став мирно. Али пренуо се довољно брзо да његова спољашност није стигла да открије шта му је пролетело кроз главу.

„Да Пите, слободно кажи.“

„Ако је слободно, могао бих ја да предложим шта би Малиновић могао да одради за нас.“

„Реци, реци, знаш да сам ја увек отворен за предлоге својих верних пријатеља. Нарочито за твоје.“

„Па, Малиновић би у акцију могао да укључи и два искусна оперативца, додуше мало старија али још увек у пуној снази, којима је управо досадило да само седе по страни. Као што је већ раније рекао, ако је и имао супротна наређења, онај који их је издао је мртав, а испада да је био и нека врста издајника, а нових наређења нема ...“

И Мич и Пит упитно су погледали Малиновића.

„Разумео сам господине“, јавио се он. „Прихватам. Обавестићу вас кад све буде спремно за покрет.“

Мич је климнуо главом у знак сагласности.

„Али пре него што одем“, настави неочекивано Малиновић, „дозволите да изнесем и свој лични став.“

„Кажи Малиновићу.“

„Господине, ти специјални специјалци, како сте их назвали, а са њима и тај рођак манијак ... то нису људи господине ... Мислим очито је да су ипак људи, шта би друго могли да буду, али то су у ствари права чудовишта. Она од најгоре врсте. Примови су за њих прави анђели. И ако се наше руководство приклонило њима, онда нам се лоше пише господине.“

На тренутак су и Мич и Пит само ћутали, изненађени овом неочекиваном изјавом, а онда се Мич ипак огласи.

„Знаш да ценим искреност Малиновићу. Али добро је да смо ово чули само нас двојица. Опасне су то мисли за једног војника, Малиновићу. Али знај да смо ми уз тебе. Ако наређења која добијамо

почну да се сукобе са интересима наше земље и здравим разумом, нећеш бити сам у повлачењу правих потеза. Само немој да доносиш одлуке на своју руку. Имај поверења у нас Малиновићу.“

Малиновић само климну главом, окрете се на петама и изиђе из канцеларије. А Мич и Пит наставили су да ћутке седе у својим столицама. Мич се наслађивао похвалним Питовим погледом, а Пит није могао да заборави Малиновићеве последње речи. Ни он више није био сигуран у праве Господареве мотиве.

Да ли је Господар само прихватио услуге тих искварених људи, ради остваривање виших циљева, или је у ствари он сам иницијатор и зачетник свих тих злодела и изопачености?

А одмах затим ту је поново била и Те Бук Поарова самртна порука. Све чешће му се мотала по глави.

Ко зна у какво смо се то коло укључили? А не можемо ништа друго него да играмо како нам свирају и да се надамо да се на крају неће испоставити да смо се уместо полке или мазурке прикључили посмртном маришу.

* * *

Џонатан је поново био у вили у којој је први пут упознао Смрт. И као и тада ту су били и Ваздух, Битка и Путник. Сада је за разлику од прошлог пута, кад је ишчекивао најгоре, и он седео опуштено, заваљен у фотељи.

„Време је да се крене“, огласио се Ваздух. „Хајде да прочешљамо мало ситуацију пред нама.“

Остали нису проговарали, знали су већ да ће он одрадити сву потребну причу.

„Пребацујемо се у Нови Сад. Најбоље да то буде негде близу Дунава. Ако будемо имали среће одмах ћу осетити тог скоро-братовог потомка. Мени није толико близак, осетићу га само у кругу од петстотињака метара. Ако не успемо из прве, скачемо даље насумично, док га не осетим. Било би просто да нема скоро-брата, али познајући га, не верујем да ћемо успети да му промакнемо неопажени. Дочекаће нас негде. Ваљда ћу до тада осетити тог потомка, да бих могао да вас упутим а ја да останем да задржим скоро-брата. Ако не буде тако, морамо остати сви и покушати да га онеспособимо да бисмо могли да наставимо потрагу без његовог ометања.“

Злокобан осмех прешао је по Биткином лицу. Ваздух га је наравно одмах приметно, али није то ничим показао већ је наставио истим мирним тоном.

„Ја бих лично више волео ову прву варијанту. Ако неко треба да се сукоби са њим, боље је да то будем само ја. Тек толико да га замајавам док ви завршавате посао. Не бих волео да случајно буде повређен више него што треба, ипак ми је скоро-брат.“

Сад је на њега био ред да се искези и узврати злокобан осмех Битки.

„Како год, ако будем са вама прагитете моја упутства и нећете радити ништа мимо њих. Али ако останете без мене, сами ћете се побринути за те које тражимо. За девојку и Јапанца. Знате већ шта треба. Потомка ћете онеспособити, али има да остане жив. И овако ћемо озбиљно да наљутимо скоро-брата, не желимо да помисли како га уопште нисмо слушали. Ако му убијемо потомка, гониће нас до смрти. Или наше, или његове, а мени се ниједан од тих завршетакa не свиђа. Значи потомка не дирате. Са осталима по вољи. Надам се да ће то задовољити оног монструма. А кад успемо да му се приближимо, видећемо већ како да му доакамо. Да ли је све јасно?“

Смрт, Битка и Путник немо су гледали испред себе, Џонатан је одмах видео да им је све јасно и да немају намеру ишта да питају. Ломио се да ли да се усуди да сам нешто каже, па се, као и у већини случајева, преломио за.

„Можда питам глупости“, почео је, „али ако можете да осетите далеког потомка свог скоро-брата кад му приђете довољно близу, зар не можете много јаче да осетите и самог скоро-брата? Или што је много горе, зар не може и он у сваком моменту да осети вас?“

Битка и Путник подругљиво су се насмејали. И Смрт и Ваздух су се осмехивали, али само добронамерно.

„Добро је да питаш пријатељу“, одговори му Ваздух, „и у твом питању нема ничега за смејање. Још увек нас не познајеш довољно да би знао све детаље. Наравно да бих могао да осетим свог скоро-брата, као и он мене. Могли бисмо, кад не бисмо били способни да те међусобне осећаје блокирамо. Кад год пожелим могу да блокирам емитовање свог сигнала и нико од родбине ме неће осетити. А исто то може и мој скоро-брат. Његов потомак није свестан свог сигнала, а нема ни моћ да га блокира. У томе је сва мудрост. Добро, ако нема више питања, могли би да кренемо.“

9.

Девети круг

У Новом Саду освануло је сунчано мајско јутро. Иако се лето и лепо време које иде уз њега већ назирало, није то било једно од оних јутара кад је топло већ од ране зоре. Више је личило на неко средње априлско. Сунчано, ведро, али истовремено и свеже. Ипак, није било хладно. Таман онакво какво и треба да буде. Да се огрејеш на јутарњем сунцу и освежиш прохладним ваздухом о истом трошку. У неким мање више сличним јутрима, у ствари више у вечерима, пре тачно сто година, житељи овога града, као и житељи целе земље, са зебњом су гледали у небо у страху од авиона који су понекад просипали свој смртоносни товар и по њиховим улицама. А ипак су се у пркосу свакодневно окупљали на трговима да покажу како се нису предали. Знали су да то зло не може трајати довека.

А данас је оно, што тада нису могле да остваре ни бомбе, постигао дуги низ година постепеног пропадања. Апатија је успела тамо где страх није. И ако би Бостон, који је споменут раније, могли да опишемо као швајцарски сир кога су полако почеле да изједају рупе ништавила, онда би Нови Сад пре био велика рупа у којој се још некако копрцају, један већи - око центра - и неколицина мањих парчића сира. Житељи су се држали колико су могли, али не - као можда неки у развијенијим земљама, са надом да ће све то кад тад проћи и да ће дочекати боље дане - већ са пркосом очајника који не жели да се преда, али не знајући шта да предузме и не предузима ништа посебно, већ мање више мирно чека да дође крај.

Тако су новосадске улице углавном биле пусте, чак и у тим преживелим урбаним деловима нико се на њима није задржавао дуже него што је неопходно. Али овог јутра, за разлику од многих претходних, готово у свакој од преосталих активних улица појавили су се људи. И то не усамљеници који журе да стигну тамо где су кренули, већ групе које шетају полако и помало бахато, пажљиво загледајући сваки буцак. Када бисте их мало боље погледали, видели бисте да они тешко и могу да се подведу под пролазнике. Били су наоружани до зуба.

Главнина агената Агенције, јер то су наравно били они, била је сконцентрисана око центра, тамо су били и Малиновић, Мич и Пит. Малиновић сав разигран, у пуном напону снаге, трчкао је лево десно са укљученим комуникатором и ужурбано узвикивао команде у њега. Хтео је да се коначно покаже у једној одлучној и бриљантно изведеној акцији. А

Мич и Пит? Да ли су и они попут Малиновића поцупкивали од напетости? Па, на основу њихових претходних размишљања, очекивало би се да су једва дочекали да се мрдну из канцеларије и укључе у главни ток збивања. Да коначно и они сами осете адреналин у конкретним операцијама. Али не. Управо супротно. Некако су се скупили, покуњили, налик покислим цукцима који су побегли и сакрили се од невремена.

Мич више због тога што се, не знајући тачно како би требао да се понаша, угледао на Пита, а Пит из неких само њему знаних разлога. Дефинитивно је изгледао као да сваког часа очекује да му се небо сруши на главу, непрестано се трзао и окретао лево десно. Чак и кад би му завририли у главу, да покушамо да откријемо разлоге за његово прилично необично понашање, не би добили очекивани резултат. Није ту било никакве конкретне идеје, унутра би пронашли само кратке растрзане мисли типа 'не могу да верујем', 'издржаћу ја', 'то је велика част' и томе слично.

И док су се агенти Агенције бавили својим пословима, на ивицама активних делова града појавиле су се нове групе људи. Али нису се као они претходни трсили посред пута, бахато се размећући својом силином. Пре ће бити да су милели из буцака у буцак, прикривени у сенкама, трудећи се да остану неопажени. Као да нешто чекају. Посебно се истицала једна група која је била дубоко у потпуно напуштеном делу града, обезбеђујући тиме себи могућност да на миру поразговарају, без страха од непожељних гостију и њихових очију и ушију.

Жан Лик, погодили сте већ, окупио је одабране вође Гоустбастерса и објашњавао им план акције. Полемисали су неко време, а онда су се ипак сложили око свега. Жан Лик је последњом реченицом рекапитулирао договор.

„Договорили смо се значи. Свако од вас преузима своју групу и обиграва око јединица Агенције. Благо их задиркује без отвореног сукоба и развлачи их по целом граду. Тотална герила. Хоћу да непрестано буду заузети и да не знају до ког кварта прво треба да стигну. Да их избеумите. За то време ћу ја сам да обавим главни посао. Немој случајно да неко крене према мени. Највећа помоћ биће ми ако успете да агенцијске цукеле склоните што је даље могуће.“

Остали су немо климали главама, поћутали су још пар секунди, погледали се међусобно уместо опраштања, а затим се размилели, свако на своју страну.

* * *

Недуго после описаних догађаја, у Новом Саду осванула је још једна група посетилаца. Баш посред Штранда, на обали Дунава, управо испод моста, из самог ваздуха изронило је пет прилика. Један горостас, још два не баш толико крупна мушкарца и пар који се држао за руке. Знате већ ко су били, нема потребе да им наводимо имена. Одмах су се окупили око Ваздуха, који је вртео главом лево десно, као да нешто тражи. Да је померао и ноздрве неко би могао помислити да њушкањем открива трагове ловине. Тај неко не би био далеко од истине.

„Имамо среће“, рекао је, „осећам његов импулс. Једва, мора да је на граници домета. Налази се тамо негде.“

Показао је руком према квартовима зграда у близини Штранда. И таман кад су хтели да крену у том смеру, кад се поред њих, изненада материјализовала још једна прилика. Огромни ратник очито није дошао да са њима проћаска, јер је чим се појавио треснуо оружјем у земљу, што је изазвало потрес који их је све поразбацио унаоколо. Ваздух се, за разлику од осталих који су попадали као разбуцане кегле, дочекао у чучањ. Као да је и раније имао прилике да искуси овакав напад. Већ у следећем трену био је у трку јурећи ка придошлици. Успут је кратко повикао.

„Радите према договору, ја ћу се позабавити њиме. Ја сам последњи кога жели да убије.“

Изрекавши то у пуном трку се забио у нападача. Као што је и предвидео, притом није добио ударац оружјем у главу, противник је само подигао ручерде и дочекао га у загрљај.

Е мој скоро-брате, помислио је Ваздух, увек си био, а остао и до дан данас, тако невероватно проклето предвидљив.

Прихватио је загрљај, закотрљао се у ваздуху заједно са потивником, а онда су обојица једноставно нестали. За то време и остали су се придигли.

„Ко зна где га је одвукао“, јавио се Путник.

„Надам се само да је довољно далеко“, одговорила је Смрт. „Немам ни најмању жељу да се борим против њега.“

Битка је само промрмљао нешто себи у браду стежући оружје. Цонатан је ћутао задубљен у сопствене мисли.

„Време је да кренемо“, опет се јавио Путник, показавши руком у смеру који им је означио Ваздух. „Идемо.“

Потрчали су лаганим темпом и већ за пар минута ушли су међу зграде. Прво су мало лутали наоколо, шетајући од једне до друге. Нису знали, куда даље, а није им се обилазила свака зграда, стан по стан. Окупили су се код једног улаза да размисле и одлуче шта да предузму. Ушли су унутра и поседали по степеницама.

„Није ваљда да ћемо морати, да идемо од врата до врата“, промумлао је Битка. „Немам толико стрпљења.“

„А шта нам друго преостаје“, одговорио је Путник, „немамо никаквих индиција. Могли би кренути ево баш од ове зграде у којој смо сада.“

И таман је кренуо да устаје, кад га је Џонатан повукао доле, показујући свима да се притаје. Послушали су га иако нису навикли да следе његове команде. Чак и Смрт га је гледала не толико пријатељским погледом.

„Шта ти то пада на памет“, брецнула се на њега, осорним, али ипак једва чујним гласом.

Џонатан је ставио прст на уста и показао им да се дошуњају за њим дубље у сенку. Опет су га послушали. А онда им је показао прстом и открио им шта га је то навело на овакве поступке. Њиховим очима, које су могле да виде много боље од обичних, није дуго требало да уоче прилику у комбинеzonу како се прикрада и шуња међу зградама. Није их приметио, пошто је био заузет прегледавањем електричних инсталација. Џонатан је посматрао Смрт, чекајући да увиди исто што и он. А није јој требало дуго. Већ у следећем секунду, готово да је скочила и јурнула на придошлицу. Џонатанова рука, која је изгледа очекивала овакву њену реакцију, спремно ју је задржала.

„Полако драга“, прошапутао је, „зашто не бисмо прво пустили старог пријатеља, оног љубазног, младог, црног господина да уместо нас открије склониште наших мета. Изгледа да има прилично добар план како да то и оствари. А после, ћемо све заједно да их помлатимо. А њега ћеш лично ти да докрајчиш.“

Злокобан осмех засијао је у Смртиним очима. И остали су се придружили, жељни да коначно крену у акцију. Још који секунд остали су притајени, пуштајући Жан Лика да мало одмакне, а затим су полако кренули за њим, добро пазећи да их не примети. Џонатан је себе увек сматрао мајстором за пришуњавање и прикривање, али кад је видео како се нечујно и притајено крећу Смрт и Путник, схватио је да мора још много да учи. Чак и огромни Битка, био је за корак испред њега у свему. Да се Жан Лик којим случајем и окренуо према њима, толико су се вешто стапали са околином, да би морао баш да гледа директно у неког од њих и да још притом очекује да открије нешто, да би их приметио. Овако, пошто је био заузет сопственим истраживањем, без икаквог страха да ће му се неко пришуњати са те стране, није ни посумњао да га неко прати, већ је мирно наставио даље.

Ана је нестрпљиво чекала да крену. Радиле су до касно у ноћ и коначно су успели да заврше све што су зацртали. А тада ју је сустигао умор заостао након свих претходних слабо проспаваних ноћи, кога је до сада потискивала само снажна жеља да се посао одради до краја. Ден је инсистирао да њих троје одремају макар сат, два, док он Даглас и Тоширо обаве последња паковања и припреме за покрет. Тамо где су требали да оду, очито није било све оволико сређено, чим је требало носити и основне ствари. Сада су сви били будни, ствари су већ чекале у задњој собици са телепортом, све је било спремно.

А тада их је пренуо тресак на улазним вратима. Иако добро обезбеђена, попустила су кад их је прецизно усмерен ударац чизмом погодио у најслабију тачку. И већ је унутра улетео човек у борбеном комбинезону, потпуно зајапурен. Ден и Тоширо, већ су били ту са исуканим мачевима, али није било потребе да их употребе, јер су обојица одмах препознали придошлицу.

„Жан Лик“, узвикнуо је Ден. „Откуд ти овде. Како си нас пронашао?“

„Сетио сам се неких старих разговора са тобом, а ту су и појачане струјне инсталације у згради“, махинално је одговорио Жан Лик. „Али немамо сад времена да причамо. Мислим да ме прате, приметио сам их тек кад сам већ ушао у зграду, тако да нисам имао другог избора него да пожурих и нађем вас што пре да бих вас упозорио и помогао ако могу. Само ови што долазе неће бити уобичајени противници Дене. Немој се концентрисати на врата, некако мислим да им она уопште неће бити потребна.“

И тек што је то рекао и баш након што су се повукли у главну собу, испред њих, ближе улазним вратима, материјализовале су се четири прилике. Са оружјем спремним за употребу. Ден је кратко осмотрио ситуацију, а онда узвикнуо да га сви чују.

„Мој је овај велики. Тоширо ти си задужен за овог до њега. Они ми делују најопасније. Жан Лик нека преузме жену. Ни она ми не делује наивно.“

„Онај згољави је мој“, јавио се изненада Даглас препознајући Донатаново лице, „њему сам богами остао дужан.“

„Добро“, наставио је Ден. „Најдел и Ана нека прате ситуацију и припомогну Жан Лику или Дагласу ако устреба. Најцеле ти ми иако си научник делујеш као неко ко уме да распали ако затреба. Сад је право време да то и докажеш. Теодоре ти одмах бежи назад и припреми све за

бекство. Намести телепорт да буде спреман за моментално дејство. Прво идемо у Антверпен, знаш за онај скривени станчић. Ако видиш да смо изгубљени, прикупи кога можеш, или крећи сам.“

Иако је све ово изговорио у приличној журби, нико од присутних није се покренуо. Само су се оклевајући гледали међусобно.

„Крећи Теодоре“, поновио је Ден. „Борба свакако није за тебе. Остали сачекајте да они крену напред. Препустићемо им иницијативу.“

Теодор се коначно покренуо и отишао према задњем делу стана. Али сви остали и даље су чекали. И Џонатан се већ запитало зашто његове колеге, које су све до мало пре биле толико нестрпљиве да крену у акцију, сада толико оклевају. А њих троје загледали су се међусобно, као да свако од њих, погледима у друге, покушава да провери да ли је могуће да види то што види, и да ли и остали виде исто што и он, или она.

„Па они су готово ...“, јавио се Путник.

„Ћути“, зарежао је Битка. „Знаш каква су наређења. И шта, то јест ко нас чека, ако их не испунимо. Немамо друге него напред.“

„Да“, придружила се Смрт, бесно гледајући Жан Лика. „Овај мој свакако није у тој категорији тако да нећу осећати никакву грижу савести.“

Тада су сво троје муњевито сунули напред. Џонатан и да је хтео не би стигао да их прати. Никада није био ратник, више онај који удара кад је непријатељ неспреман. А и поред све брзине његових колега, противници су им били приправни. И све се одиграло баш како је онај високи, Џонатан је већ знао да је то Двоструко сечиво, наручио. Битка је налетео на њега, Путник на Азијата, а Смрт на црнца. А онај проклети инспектор Даглас склизнуо је са стране и сада је већ кретао ка њему.

Иако је матор, сигурно није за бацање, мислио је у себи, спремајући се за борбу. А има и сву мржњу овога света да му припомогне у томе.

Свака од појединачних борби отпочела је малтене у исто време. Дена и Битку сукоб је одвукао у кухињу. Путник и Тоширо поскакивали су један око другог улетевши у рачунарску собу, а Смрт је остала са Жан Ликом посред главне собе. Ана се мувала око њих. Најдел се нашао између, али био је ближе Дагласу и Џонатану, који су се ухватили у коштац на самој ивици собе, и није се упуштао у борбу. Покушавао је да погледом прати и њих и Ану, па да ускочи где затреба. Теодорова глава извиривала је из задње собице, али послушао је Дена и није се мешао. Нико од присутних није имао ватрено оружје, а и да је имао не би се сетио да га употреби. Иако ниједан окидач није био укључен, па за то и не би било сметњи. На делу је била, што сушта снага, што вештина и умеће у

борби хладним оружјем, што чиста сналажљивост и способност преживљавања.

* * *

Малиновић је већ неко време био потпуно слуђен. Оно што је требала да буде ефикасна, брза и савршено добро организована акција, претворило се у праву папазјанију. Комуникатор му се од силних позива просто усијао, нове вести стизале су непрестано. Обично је сценарио текао отприлике овако. Јединица Агенције уочила би неколико Гоустбастерса, како баш замичу иза угла, кренули би на њих, разменили пар стрелица без неких последица, ови би намах почели да беже, јединица би онда кренула за њима и после пет минута схватили би да јуре духове. Гоустбастерса више не би ни било. Један по један, одвајали би се од групе и нестајали у пустим улицама, а да то нико од агената Агенције није нити приметио, нити наслутео.

Па онда отприлике исто овако у неколико десетина ситуација. Где год је било његових људи, појављивали су се и Гоустбастерси да их помету и одвуку у напуштени део града. Потрага за Двоструким сечивом претворила се у сулуду јурњаву која није давала никакве резултате. Додуше, успели су да убију пар Гоустбастерса, али која је корист од тога. Они сами имали су бар пет пута више жртава. А сама потрага није одмакла ни за милиметар даље од момента кад су стигли у Нови Сад.

Морао је мало да размисли, сабере се и донесе одлуку која ће променути ствари и померити тасове у његову корист. Посматрао је мапу града и бележио покрете својих јединица. Деловало је као да су већ пројурили кроз цео Нови Сад. У ствари не баш кроз цео. У један од насељених делова уопште нису ни зашли. Трупe које су требале да оду тамо, одвучене су ко зна где.

Па они нас нон-стоп завлаче да не бисмо пришли том кварту, помислио је схватајући коначно противнички план.

Опет је проучио распоред јединица. Никог у близини. Поменутом кварту најближи је био управо он. И таман је заустио да објасни Мичу и Питу како би требали да крену у том правцу, кад је Пит изненада зграбио комуникатор који му је до тада био у цепу, забуљио се у њега пар секунди, промрмљао нешто себи у браду, зафитиљио комуникатор што даље од себе и почео да трчи. И то управо у смеру у ком је Малиновић и желео да пођу. Видело се да је и Мич потпуно изненађен оваквим Питовим понашањем, викнуо га је два три пута тражећи објашњење, а кад оно није стигло, учинио је једину ствар која му је преостала. Потрчао је за

њим. Шта год да је Пит сазнао, очито је било веома важно, чим га је толико излудело, па је и Малиновић појурио за њима, покушавајући да успут дојави некој од јединица да их прати.

* * *

Ден је одмах по почетку борбе схватио да ће овога пута, оно што му је увек до сада ишло прилично лако, некако само од себе, бити много, много другачије и теже. Овај противник био је многоструко јачи, вештији и бољи од свих са којима се сукобио у прошлости. Није успевао ни да му припрети, а камоли да га озбиљно закачи мачем. Тек по која полуприлика. Борба се све више претварала у, за сада успешне, покушаје избегавања противничког оружја. Уместо њега страдали су разни комади намештаја редом. Сто је већ био располућен, столице поломљене. Кухиња се претворила у гробље дрвенарије. Што је свакако више одговарало Дену. Иако крупан, био је значајно ситнији од противника, а самим тим и спретнији у прескакању изломљених комада. Овај их је само разгртао, али ипак су га донекле успоравали.

Још један замах оружја, највише налик копљу, био је успешно избегнут. Ден је склизнуо испод њега, а онда одмах финтирао напад да успори противника, али уместо јуриша напред склонио се у страну прескачући остатке једне столице. Није као у почетку борбе покушао да, након избегавања копља, улети у клинч и покуша да изблиза зада ударац мачем. Када је то први пут извео, Битка му је глатко зауставио сечиво подмећући подлактицу испред њега. Уместо да му одсече руку, само се одбило уз звекет. Рука му је била ојачана специјалним штитом, одмах је схватио Ден, а замало да успут схвати и добије и више него што је планирао, јер је једва избегао да га противник ухвати у загрљај. То му се сигурно не би свидело. Сада се углавном трудио да избегава ударце и обиграва око Битке, користећи своје спретне ноге. Можда у међувремену смисли и неку паметнију, или макар само ефикаснију стратегију.

Као ни Ден, ни Битка нимало није уживао у борби. Противник му је био надљудски брз и спретан.

Немогуће је да је избегао све те ударце које сам упутио, мислио је у себи. Сваког другог човека поломио бих већ одавно. Бори се као један од нас.

А поред свега није смео да га убије, па је ипак одмеравао ударце. Некако му се чинило да би, да је само смео да распали свом снагом, ипак прошао кроз Денов гард. У почетку је мислио да ће му најбоље бити да финтира копљем, а да онда приђе ближе и зграби противника рукама.

Тако би га лако придавио таман колико треба да га онесвести и онеспособи, па да онда крене да помогне осталима. Само што је кад је то покушао, био толико близу ситуације у којој га сечиво избријава на нуларицу, да то више није ни помишљао да изведе. Уместо тога наставио је да разгрће све око себе размахујући копљем.

Није ни ово лоше, мислио је. Ја овако могу до сутра. Или ћу га изморити и потом успети да га млатнем, или ћу га макар задржати овде док остали не умлате своје противнике. Њима је сигурно лакше, немогуће је да имају још неког толико доброг.

А како је то ишло осталима?

Путник је решио да брзо заврши ствар и одмах после пар почетних удараца којима је више испитивао противника, одлучио је да му мало прочепрка по мислима и преузме контролу над њим. И тек што се усредредио, приметио је да баш ту исту ствар Тоширо покушава да уради њему.

„Ма није могуће да ти то желиш да примениш на мени“, јавио се помало изнервирано. „На мени који сам то измислио.“

Није могуће ни то да ти ово упише и умеш да урадиш, а ипак си покушао, наставио је, сада у себи. Мораћемо ипак да све решимо на старомодни начин. Уз мало мојих посебних додатака.

Тоширо није реаговао на противникове изазове. Заузео је одбрамбени став, очекујући његов следећи потез. И није морао дуго да чека. Путник је у једном трену лагано кружио удаљен два три корака, а већ у следећем створио се тик до њега и замахивао једним од своја два кратка сечива према његовом врату. Брза ескиважа и блок мачем и скок у страну успели су да га извуку. Натерао је себе да се насмеши.

„Види, види“, рекао је, „добар трик. Нисам то никад примењивао. Али не само због тога што не умем да се пребацујем. Има ту и једна зачкољица, знаш. Чињеница је да те, док се премешташ противник не види, али је исто тако чињеница да ни ти не видиш њега. А кад противник уме да гледа и унутрашњим очима, то може и да ти се обије о главу. Пробај то још једном молим те, сада ме више нећеш изненадити.“

Путник се намрштио, али није дозволио да Тоширо примети да га је већ помало изнервирао.

Па он се још усуђује и да ми прети, помислио је изнервирано. Булазни ми ту о неким унутрашњим очима. Неће још дуго имати то задовољство.

Направио је корак напред и према левој страни противника, а одмах затим пребацио се тик до њега, али са друге стране и мало иза, а затим кренуо да задаје ударац левицом у предео противникове главе, за

који је мислио да ће свакако бити смртоносан. У ствари мислио је да ће му њиме располутити главу на пола, што му некако дође на исто. И било би да је противникова глава била тамо где је он мислио да ће бити. Само што није. Сечиво му је прозујало у празно, а њега је спасло једино то што је одлучио да крене левицом, па му је десна рука била на правом месту и спремна, јер је неким чудом противник био управо ту, са његове десне стране и његов мач муњевито је клизио ка Путниковом врату. Једино чудесни рефлекси довели су му сечиво у положај адекватан за блокирање ударца. Одмах затим одскочио је пар корака уназад, посматрајући притом насмешене Тоширове очи. Овога пута није дозволио да то на било који утиче на њега.

Неће ићи тако лако као што сам мислио. Хладна глава, брзина и прецизност, то ми треба. А тога свакако имам више него он. Кад тад ће поклекнути.

Тоширо није трошио време на размишљање. Са пуном концентрацијом пратио је покрете Путника, решен да тегли ову борбу што је дуже могуће.

А Смрт, шта се са њом у међувремену догађало? Није била ништа боље расположена од своја два друга. Боље рећи да је била нервозна као ... Нема доброг поређења. Малтене до границе пуцања. Није навикла да јој се борба оволико развлачи. Прво је кренула на Жан Лика, добро га притиснула, таман била у прилици да га докрајчи, кад ју је са леђа погодила ни мање ни више него шамлица. Ствари су је обично промашивале, па се прилично изненадила кад ју је потрефила посред леђа и добрано је угрувала. Ипак је била од пуног дрвета. Противник је скоро добио прилику да јој зарије мач у стомак. Одскочила је и успут се окренула да види ко је то гађа. Била је то она девојка. Тад јој је тек синило да је баш она примарни циљ њиховог напада.

Преоријентисала се ка њој, кренула напред у намери да је почисти једном муњевитом акцијом, па да се после натенане наслађује са црнцем, кад се опет десило нешто необјашњиво. Она је нападала, њено сечиво већ је незауостављиво јурило ка свом циљу, девојка је покушавала да се измакне, покренула се, али све то било је безнадежно споро, не би никад успела да избегне ударац том брзином измицања, кад се изненада оклизнула, спотакла или шта већ, све у свему, пропала је доле таман кад је сечиво дохујало и безопасно прохујало изнад њене главе. Смрт се није дала збунити, одмах је покушала да је зграби слободном шаком за гушу и тако докрајчи, кад ју је опет нешто погодило. Овога пута шоља за чај и то посред лица. Дошла јој је мало са стране и није је приметила, а опаучила

ју је некако највише по носу. Сва срећа да је била од пластике. А несрећа да је пластика била она специјална, најтврђа могућа.

Овог пута, гађао ју је онај уштиркани. Није ни стигла да се пресабере а већ ју је са леђа заскочио црнац. И опет је успела да се одбрани тек на једвите јаде. Сад је већ кључала. Леђа су је болела, ипак та шамлица није била мачји кашаљ, нос јој је бридео од ударца шоље, а она никога није ни огребала. А онда и надаље све је ишло по сличном сценарију. Кад год јој се чинило да је неког притисла, умешао се онај други, или трећи. Само је сада више пазила и никад у потпуности није занемаривала ниједно од троје противника, па је макар више нису ни са чим погодили. Уштиркани ју је још једном гађао пепељаром, али ју је дочекала и одбила мачем, па више нису ни покушавали. Али све то заједно, било је довољно да је бес потпуно обузме. Што за њу уопште није било лоше.

Несрећне будале, помислила је. Па они не знају да сам најопаснија кад сам љута. Тек тада у пуној мери оправдавам свој надимак.

Насмејала се и поново кренула у офанзиву.

Борба Џонатана и Дагласа, за разлику од осталих, где су се међусобно сукобили прави велемајстори у борби хладним оружјем, није била ни превише префињена, нити је обилувала вештим потезима. Можда би неким стручњацима за борилачке вештине била не само неинтересантна, већ и прилично досадна, чак и за гледање. Што не значи да сукобљене стране у њу нису улагали свој максимум. Ни оружје које су користили није било ни за мали прст онеме из осталих борби. Ако се изузму часни изузеци као што су Анина шамлица и Најцелова шоља за чај и пепељара.

Даглас никад није био претерани љубитељ мачева, иако се Тоширо у више наврата трудио да га приволи њима. Уместо неког сечива, у шакама је стезао бејзбол палицу. Није то била она његова омиљена из детињства, коју је оставио у хотелској соби у Бостону, али и ова коју му је Ден набавио није била лоша. А Џонатан се као и увек најбоље сналазио са медицинским инструментима. Тако је и сада у шаци држао скалпел прилично дугачког сечива. Решио је да иницијативу препусти Дагласу, јер са толико краћим оружјем свакако не би могао да приђе довољно близу а да га овај успут не одвали палицом.

Даглас је брзо схватио да је у приличној предности и вешто је користио дужину свог оружја. Није се залетао напред, али је замахвао према Џонатану кад год му се указала прилика и већ га је једно два, три пута добрано поткачио. Само по рукама, али сигурно је и то довољно

болело. Џонатану је досадило да трпи ударце, па је покушао и он да зада који, испруживши руку са скалпелом и замахујући према Дагласовим шакама. Успео је да га огребе по левици, али Даглас је не обазирјући се на бол, баш у том моменту пребацио палицу у десну руку и опаучио Џонатана по прстима. Ударац је био довољно јак да му избије скалпел из шаке, а одскок уназад довео га је кроз до зида поред улазних врата.

Даглас је одмах, у настојањима да искористи указану предност, пожурио напред истовремено замахујући палицом. Закачио га је још једном, али онда му се палица одбила од чивилука коме су се успут приближили и тај моменат Џонатан је искористио да га зграби и почне да му отима оружје. Даглас је ипак био утренирани полицајац и борба изблиза није му била толико страна. Штавише. Опалио је Џонатана коленом у препоне, а затим и лактом у доњи део врата, одгурнувши га уназад. Палица му је испала, али није на то обраћао пажњу, већ се бацио на противника, срушивши га на под. Пали су таман негде испред самих улазних врата, која су и даље стајала отворена, разваљена још оним првобитним Жан Ликовим ударцем.

Даглас га је ударио још два, три пута, почео да га дави, а онда је изненада испред себе на улазу угледао нечије ноге. Тргао се и попустио стисак, подигао поглед горе да би могао да види лице придошлице и забезекнуо се схвативши да гледа у избуљену фацу Пита Томпсона. Овај је непомично стајао и укочено гледао испред себе, као да се нећка око врло важне одлуке коју никако да донесе. А Даглас је дозволио да његово изненађење поводе изненадног госта траје за тренутак предуго. Џонатан се прибрао, пружио руку и дохватио скалпел који је лежао надомак њега, а затим га свом преосталом снагом зарио Дагласу у стомак. Овај је крикнуо и склизнуо са стране, Џонатан је почео да се диже, али то му је ишло прилично тешко јер је био тотално испребијан. Крик је привукао пажњу Најцела, који је схвативши шта се догађа, не размишљајући много, притрчао и развалио Џонатана који се делимично придигао, право коленом у лице, а одмах затим док је још падао, шутнуо га још једном за сваки случај, опет у главу.

И тек тада је и он приметио придошлицу на вратима. Овај је све време стајао, нервозно поцупкујући, не скидајући укочени израз са лица. Најцел га је збуњено посматрао, гледао га директно у очи, готово да је нешто рекао, али тада се Пит коначно покренуо. Не обраћајући пажњу на Најцела, гледајући и у њега, али и поред њега и кроз њега, кренуо је напред и наставио према главној соби, не обраћајући на остале борце ништа више пажње него што је посветио Најцелу. Најцел га је само збуњено пратио погледом. А код свих осталих се, у моменту кад је ушао у

главну собу, иако су били заузети борбом и нису га ни приметили, истовремено јавио снажан осећај нелагодности. Моментално су застали и махиално се окренули према Питу иако нису ни били свесни да је ту. Звоно за највећу могућу опасност звонило је у њиховим главама.

А Пит је, и даље не обраћајући пажњу на њих, полако принео руку грудима, разгрнуо комбинезон, ухватио нешто испод њега, а онда опет застао и повукао руку, премишљајући се. Лице му се грчило тражећи унутрашњу снагу потребну да уради то што се од њега очекивало. У глави су му поново одзвањале Господареве реченице са последњег састанка који се одиграо пред сам полазак у Нови Сад.

Једини начин да испуниш моја очекивања и да достигнеш највиши ниво је да обавиш ово што сам ти задао и то тачно тако како сам ти објаснио. Ништа друго не долази у обзир. Ти си једини који то може да одради како треба.

То му је јасно ставило до знања колико је ситан у очима Господара. Много више него што је за њега ситан онај најнижи и најгори примовски шљам који за цео живот ни прво име није заслужио. Али ако је стварно то једини начин да испуни своју дужност, урадиће тако. Таман кад је сакупио одлучност и поново спустио шаку испод комбинезона, у соби су се тик поред њега изненада материјализовале још две особе, једна за другом. Али не мирно - онако у стилу сад те нема а сад те пак има, али без икаквих промена у твојој околини - већ уз силну навалу ваздуха око њих, као да су својом појавом у собу донели и олују из које су побегли. Пит је буквално одуван овим таласом и само се простро по поду, клизећи према зиду. Остали су били даље па их је удар ветра само затетурао и помео.

А тада се готово истовремено десило неколико ствари. Пит се некако повратио и одмах кренуо руком ка том загонетном предмету испод комбинезона, али га је већ кад је био сасвим близу пресекао глас једног од придошлица.

„Нећеш ни дотаћи тај детонатор. Сместа да си зауставио руку.“

И рука му се заледила у месту иако се свим силама трудио да настави покрет и коначно притисне дугме. А већ у следећем трену ту је био други гост, који му је зграбио руке и подигао га горе као да је перце, затим му једном руком обухватио обе његове, стискајући му подлактице својом огромном шаком и даље уопште не осећајући његову тежину, док му је другом пажљиво растворио комбинезон и не размишљајући много, стргао сав експлозив са његовог тела. Затим га је одбацио ка зиду, а експлозив и детонатор пружио свом колеги, који га је без проблема деактивирао.

За то време Битка и Путник заборавили су на противнике и кренули су ка свом вођи. Дену и Тоширу то није нимало сметало, јер су и они као и двојица претходно поменутих изгубили сваку вољу за даљом борбом. Али Смрт ... То је већ била друга прича. Сад је већ достигла стадијум потпуне јарости и није се могла тек тако ресетовати. Њено тело и дужа захтевали су крв. Покушала је да искористи тренутак опште пометености и не марећи за последице кренула је према Ани, која јој је игром случаја сада била окренута леђима јер је гледала према придошлицама. Жан Лик који је био иза Смртиних леђа, приметио је одмах њен покрет и прочитао њену намеру, бацио се за њом и схвативши да никако не може стићи на време, викнуо је да упозори Ану.

Смрт се само насмејала његовим покушајима и Аниној крајње спорој реакцији, јер је знала да је већ касно, ништа је више није могло спречити да зарије прсте у девојчин врат, али опет, као и прошли пут десило се нешто њој потпуно необјашњиво. Иако је њена десна шака ишла право према Анином врату, прорачунавајући тачно колико треба да се помери да пресретне ескиважу, уместо да јој се прсти зарију у месо, само су безопасно прозујали поред девојчине главе, а ова се да све још буде далеко горе, некако извила и окренула ударајући Смрт тиме што је држала у рукама. И Смрт је само могла да за пар секунди са неверицом гледа у дршку повећих кројачких маказа која је вирила из прегиба њених бедара.

Крикнула је очајнички, не толико због бола, већ из тоталне осујећености и беса, ишчупала је маказе из тела, а онда стиснула шаку на рану покушавајући да заустави крварење. Ана је већ шмугнула даље иза Жан Лика и била је ван њеног домашаја. А тада се заорио громогласни глас другог придошлице, који се након што је завршио са Питом и предао експлозив Ваздуху, окренуо ка осталима и узвикнуо:

„Мислим да је било сасвим довољно играња за данас! Скоро-брате, кажи им.“

Ваздух се није огласио, али Ден је свеједно одлучио да искористи прилику и брзо је дао знак Теодору да укључи телепорт. Затим је гласно позвао пријатеље да одмах крену ка њему. Ана и Жан Лик већ су били довољно близу, а Тоширо је похитао да помогне Најделу да пренесу повређеног Дагласа, који је обема рукама притискао рану на стомаку. За дивно чудо, нико се није потрудио да спречи њихово повлачење. Ваздух и дружина окупили су се око Смрти помажући јој да заустави крварење, Џонатан је и даље лежао близу улаза делимично ошамућен, а непознати крупјалија чак се и поставио тако да може да спречи сваки евентуални покушај заустављања њиховог бекства.

И после тридесетак секунди, Ден и његови били су сви до једног у задњој собици, стајали су обасјани светлосним зраком из телепорта и чекали пренос. Нико није покушавао да их заустави, чуло се само Питово кукање, мумлао је нешто полуразумљиво, једино је Господар била реч која се понављала и издвајала. А тек што су нестали, на улазним вратима појавила су се још два госта, Мич и Малиновић. Утрчали су у собу, не обазирући се на окупљене. Мич је имао очи само за измученог Пита, пришао му је и почео да му, марамicom коју је извукао из цепа, брише зној са лица. А Малиновић је не успоравајући ни за секунд, одјурио у собу са телепортом, баacio се на контролну кутију која је већ почела благо да се пуши и не обраћајући пажњу на њену врелину, истргао је из зида заустављајући тиме процес њеног самоуништеља. Брзо ју је утрљао у комбинезон да ублажи топлоту која је већ почела да му прљи прете.

Конечно сам једном стигао на време, помислио је. Или макар готово на време. Можда и успем да их стигнем и ухватим.

Затим је, опет не обраћајући пажњу на никог од присутних, изјурио из стана највећом могућом брзином. Мич је и даље брисао Питово чело у покушајима да га поврати, док је овај неутешно јецао.

„Нисам успео. Разочарао сам Господара. Шта ће сада бити са мном? Не могу му никако изаћи на очи.“

Ваздух га је, чувши те речи, погледао на трен, а затим се окренуо ка својим друговима и прокоментарисао.

„Ако правилно претпостављам, а нешто се не сећам последњег пута када нисам, делује ми да смо и ми разочарали тог његовог Господара. Па, ништа зато. Претпостављам да ћемо се некако снаћи. Ако баш загусти, увек можемо да се побијемо, па ком обојци а ком опанци. У томе и нисмо тако лоши.“

Битка је у одговор на ове речи, само стиснуо вилицу и зашкргутао зубима. Да ли у знак слагања или протеста, на основу израза лица није се могло закључити, али познајући његову природу, пре ће бити да је у питању било оно прво.

„А како ценим, на основу тога што ови моји нису успели да убију никога целих десет и више минута, биће да ни тај твој потомак и његови пајташи нису за бацање“, наставио је Ваздух. „А скоро-брате, у праву ли сам?“

Његов скоро-брат није одговарао, али и сами погледи Битке и Путника, довољно су му рекли.

„Ма није ваљда“, прокоментарисао је више за себе. „Ко би то очекивао. Можда их онај мамлаз због тога толико жели? Ипак не видим због чега би они били посебни. Нема везе, тим боље за нас.“

Готово се насмејао, а онда је приметио лице Смрти и намах се уозбиљио. Она је у међувремену зауставила крварење, залечила рану и устала. Стискала је песнице и бесно шарала погледом по присутнима.

„А не, нећеш вала“, јавио се рмпалија, али зауставила га је Ваздухова рука на рамену.

„Не скоро-брате“, рекао је он, „овога пута не смеш се мешати. У питању је крв. Има право на покушај освете.“

Скоро-брат му је невољно климнуо главом.

„Смрти“, поново се јавио Ваздух, „размисли још једном. Сама немаш шанси. Видела си какви су.“

„Немам право да те зауставим“, јавио се и скоро-брат, „али ако убијеш некога кога не би требало, нико ме неће спречити да их осветим. Тада ће крв бити на мојој страни.“

„Твоја крв ме не занима“, одговорила је Смрт. „Али девојка мора да плати. Она и онај црнац.“

Џонатан који се у међувремену придигао и пришао, чуо је последње реченице. Заустио је у покушају да је одговори од онога што је наумила, али се видевши њене очи предомислио, спустио јој руку на раме у знак подршке и рекао:

„Ја наравно идем са тобом, само ми није јасно како ћемо их пратити кад не знамо где су отишли?“

„На њој је моја крв“, рекла је Смрт. „Могу да је пратим и под црну земљу. А једна од нас две свакако ће убрзо тамо и доспети.“

Рекавши то, ухватила је Џонатанову шаку, а онда су обоје нестали. Ваздух је промрљао нешто себи у браду, а онда да би га чули и остали и наглас је рекао:

„Штета. Можда би и сами требали да кренемо. Нећемо се мешати, али боље је да будемо у близини. Уколико се, неким случајем, укаже потреба за интервенцијом. Ако ништа друго, свакако ћемо морати неког да сахранимо. А пре тога да га ожалимо како треба.“

Затим се окренуо ка Питу и обратио му се полуиронично.

„Теби саветујем да се више не појављујеш у близини тог твог Господара. Преживети нећеш сигурно ... Размисли мало ... Да ли је ико, а поготову он, заслужио да се сви поломе због њега, траћећи успут и своје животе? Ако хоће да нешто буде одрађено, могао би и сам да се потруди око тога.“

Није сачекао да стигне одговор. Само је климнуо скоро-брату и пријатељима, а онда су као по договору сви заједно нестали у истом трену. А Мич и Пит остали су сами у стану кога су толико дуго

безуспешно тражили, а сада га коначно и пронашли, добијајући време да на миру поразмисле о последњим Ваздуховим речима.

* * *

Станчић у Антверпену, био је напуштен веома дуго. Сад се више није ни сећао колико је тачно прошло од последњих посетиоца. Готово је и заборавио како је то кад у њему неко борави. Осећао се празно, тескоба му се увукла у све просторије. Ипак, није се предавао него је стрпљиво чекао, предосећајући да ће кад тад поново доћи и његових пет минута. И тог јутра коначно је дочекао толико очекиване госте. У задњој собици прво се зачуло зујање и пиштање активирања телепорта, а убрзо потом ту је већ било седморо људи. И као што то обично бива, после толико дуге тишине и мртвила, сад је у моменту настала потпуна фрка и лудница. Јер чим су се успешно материјализовали, ови гости су се, слушајући Денова упутства, ужурбано растрчали по стану да би што брже пронашли одговарајућу помоћ за Дагласа.

Тоширо је клечао крај њега притискајући му рану, Ден је већ стигао да му добаци и пакетиће завоја, које је овај сада на брзину покушавао да отпакује другом руком, а Ана је трчала ка купатилу са идејом да прибави мало чисте воде. Жан Лик је био неколико корака иза ње. А баш тада, као да у стану већ није била довољна гужва, испред Ане су се материјализовале још две особе, Смрт и Џонатан. Ана је не стигавши да се заустави, буквално улетела у наручје Смрти. А њен поглед пун неверице, као да је поставио неизговорено питање које није дуго чекало на одговор.

„Сада ти је сигурно криво што ниси опрала ту руку пре него што сте се пребацили“, јавила се Смрт хладним и оштрим гласом, док је хватала Ану у свој челични загрљај. „Овако је на теби нешто моје, а ја увек лако пронађем све оно што је моје.“

Ана није ни могла да погледа остатке крви на својој десној шаци, пошто је већ била заробљена и стиснута уз Смртино тело. Морала је да подигне главу да би јој поглед сусрео противничин. Црнило које је избијало из тих очију, није јој обећавало ништа лепо. А одмах потом, није ни могла да је види, јер су је њене руке спретно окренуле, тако да је сада уместо у њу, гледала у своје пријатеље. Чврст захват ју је приковао у месту, буквално није могла ни прстом да мрдне.

„Да се нисте ни помакли“, дрекнула је Смрт остатку Анине дружине. „Поздравите се са својом пријатељицом, ускоро крећемо на пут, за њу ће бојим се то бити и последњи.“

Одлуку да изговори управо то, донела је у последњем трену. Иако је жарко желела да коначно упокоји тог проклетог искеженог црнца, схватила је да јој је много сигурније да се за сада задовољи само девојком. А баш тај, толико омражени Жан Лик, у моменту изрицања те реченице већ је хитно свој кратки мач према Смрти. Пошто је била знатно виша од Ане, њена глава истицала се као јасни циљ. То му се у моменту бацања учинило као најбржи, а уједно и једини могући начин који би могао да је спречи у изреченим намерама. Само сада, кад је мач већ полетео, а Жан Лик видео Смртин поглед који је фиксирао оружје, јасно му је било, да је и то његово најбрже, у ствари веома, веома споро. А поред тога и прилично опасно за Ану.

А Смрт је гледајући како јој сечиво мили према глави, испрва помислила да подигне Ану и њеним телом задржи оружје, али се онда предомислила желећи да њену смрт одложи за касније, када то буде могла да обави натенане, са уживањем. Зато ју је, стежући је левицом, мало измакла у страну, док је десницу испружила да дочека мач. Лако ће га зауставити својим челичним прстима. Само што се оно што је увек до сада успевала да одради махинално и без икаквог труда и посебног размишљања, сада кад је имала времена на претек да добро процени и оцени лет надолazeћег сечива, испоставило као немогуће. Њена шака се стегла око празног ваздуха, а сечиво је безбедно прохујало испод ње. И завршило дубоко у њеном врату.

Њено лице није ни стигло да покаже ништа друго осим крајње неверице. Већ који пут јој се у присуству ове проклете девојке дешавају невероватни пропусти. Снага из руку лагано је чилела, ноге су почеле да клецају. Ни гласа није могла да пусти, само је полако испустила Ану из загрљаја и скљокала се поред ње на под. Ова је већ покушала да побегне и Жан Лик је кренуо ка њој да је прихвати, али Џонатан је био и ближи и бржи. Дојурио је до ње и обухватио је левицом, док јој је другом руком притиснуо скалпел на кожу врата. Крв је моментално потекла. Још један мали притисак и била би преклана. Зато се умирила и прихватила пораз. Жан Лик је такође у моменту стао и подигао руке, показујући да неће покушати ништа опасно по Џонатана.

„Да се нико није ни мрднуо“, дрекнуо је Џонатан, понављајући неке од последњих Смртиних речи, иако су се сви већ и без њих укопали у месту.

Једино је Тоширо и даље помагао Дагласу, превијајући му ране и покушавајући да заустави крварење.

„Ти“, викнуо је на њега Џонатан. „Прекини са тим превијањем и добаци ми тај завој. А затим узми мач и прободи тог одвратног полицијског скота.“

Тоширо је устао и добацио му други завој, али није му ни на памет пало да послуша и други део заповести.

„Немам ни најмању намеру да убијем свог друга“, одговорио је. „Ако то толико желиш дођи овамо и учини то сам.“

Џонатан је одмах схватио да нема сврхе да покушава са додатним претњама и одустао је од првобитне намере.

„Добро, не мораш га убити“, наставио је, „умреће врло брзо и сам. Одвуди га тамо са стране поред оних врата, а онда се врати и придружи осталима. А и ти црнпурасти, бежи назад ка њима.“

Ове последње речи биле су упућене Жан Лику који је моментално испунио наређење. И Тоширо је овога пута одлучио да послуша, јер је пажљиво одвукао Дагласа до полуотворених врата од кухиње и наслонио га на зид поред њих. Затим се и он придружио осталима. Џонатан је у међувремену натерао Ану да клекне и узме завој, а затим јој је, и даље јој претећи скалпелом, показао да покуша да помогне Смрти. Она је узела завој са пода, али никако није могла да заустави крварење из Смртиног врата а да се притом не ослободи његовог стиска и не удаљи од скалпела. Зато је остала непомична.

Џонатан је размишљао махнитом брзином. Схватао је да је у тешкој готово безизлазној ситуацији, али није хтео тек тако да одустане. Да убије ову девојку ништа му не вреди, јер би га остали смандрљали за трен, а не може ни да је држи у недоглед овако са скалпелом на врату, Смрт је већ била готово на издисају, још коју десетину секунди и готова је. Могао би да натера некога другог да приђе и покуша да јој помогне, али негде дубоко у себи знао је да, ако је ико може спасти, онда је то управо та девојка коју већ држи у рукама. Нема времена да покуша да је замени за некога другог, па да онда њу натера да лечи Смрт. Чак и да има то би било превише ризично. Сви остали су првокласни борци, можда би га савладали, а можда би уместо тога намерно жртвовали себе за добробит осталих. Не тако не може. Мора некако да искористи девојку.

Зато је ослободио Анине руке и пустио је да потпуно приђе Смрти, а руку са скалпелом склонио јој је са грла. Али није је у потпуности удаљио. Била је тик иза њеног врата, спремна да ако загусти сјури сечиво право у њега. Приметио је како девојчини пријатељи у том кратком моменту премештања руке, размишљају о јуришу и како моментално и одбацују такву идеју. Превише ризика. Добро је, сад само да девојка успе да помогне Смрти.

А Ана је покушавала, није да није. Али како да помогнеш некоме коме сечиво мача комплетно пролази кроз врат. Смрт је грцала и кркљала, ни све њене посебне моћи нису могле зауставити лагано истицање живота са сваким следећим удисајем. Ана се беспомоћно окренула ка Џонатану, његов грозничави поглед говорио је да мора нешто да уради ако жели да преживи, али није јој нудио и начин да то оствари. Онда се поново окренула ка Смрти, загледала се у њене очи и одлучила шта ће да предузме. Дубоко је удахнула, зграбила је дршку мача и у једном трзају извукла га из Смртиног врата. Иако је то било крајње невероватно, успела је да то изведе у једном глатком и прецизном покрету који нимало није погоршао стање повреде.

А одмах затим са завојем у обе шаке, притиснула је и улазну и излазну рану. У првој секунди крв је куљала на све стране, али чим су њене шаке додирнуле кожу крварење се смирило. А затим малтене престало. У Смртине очи вратила се искра свести, полако је све лакше и лакше дисала. Ана је и даље стискала рану, не базирући се на очи које су је фиксирале и црнило које је избијало из њих. Смртино лице потпуно је повратило боју, успела је чак и да подигне руке и положи их лагано на Анина рамена.

„О девојко, па ти си стварно нешто посебно“, рекла је полако.

Али да занемаримо за тренутак Ану и Смрт и да погледамо шта се у међувремену дешавало са осталима. Џонатан је само унезверено пратио како се Смрт полако опоравља и није примећивао ништа друго. Ову његову занесеност запазили су наравно и Ден и Тоширо, разменили су погледе и опет одлучили да не вреди ризиковати. А да би се осигурао да ни Жан Лик не покуша неку сулуду егзибицију Ден га је стиснуо за мишицу, јасно му стављајући до знања да треба да чека. Најцел је само немо и укочено стајао поред њих изгубљен у неким својим мислима. А Даглас је и даље лежао наслоњен на зид стискајући рану. Донекле се стабилизовао, али осећао се прилично немоћно. Већ је изгубио приличну количину крви. У ствари ово што смо изнели било је његово стање од пре пар минута, сада је већ радио нешто друго. Али да би дошли до тога, прво нам је потребан Теодор.

А шта је било са Теодором, приметили сте сигурно да у првом прелету његово име није ни споменуто. Он је већ приликом изненадног појављивања Смрти и Џонатана био у собици са телепортом и нису могли да га виде. Као да нико није ни приметио да није заједно са осталима. Искористио је насталу пометњу да пређе у кухињу и потпуно се сакрије од њихових погледа. Кроз полуотворена врата, могао је да види једино

Дагласову главу и горњи део његовог тела. Био је наслоњен на зид баш поред креденца.

Па у том креденцу је и контејнер са ..., зачеци идеје прозујали су му кроз мозак.

Брзо, али пажљиво да не направи буку, дошао је до зида на коме је био прекидач ометача. Ту је наравно био и окидач и то искључен, таман како му је и одговарало. Са овог места могао је још боље да види Дагласа. Почео је да маше рукама да би привукао његову пажњу. Некако је после десетак секунди успео у томе. Прстом му је дао знак да не говори, иако за тим и није било велике потребе, јер је Дагласу проговарање било вероватно последња ствар коју би у том моменту желео да уради. Затим му је показао на прекидач, а потом и на креденац. Имитирао је рукама поступак отварања фиоке и вађења пиштоља из ње. И није био претерано вешт пантомимичар, али знак за пиштољ дефинитивно је лако препознатљив за свакога. И Даглас је наравно убрзо схватио шта се од њега очекује.

Прво је проверио видик. Из ове позиције сасвим добро је видео Џонатана с бока. Затим је покушао да десном руком без много померања тела досегне фиоку креденца. И то му није било превише тешко. Полако је повукао ручицу фиоке, мало се намрштивши у очекивању издајничког шкрипања које ће привући пажњу на њега. Али имао је среће, фиока је клизила као подмазана, потпуно нечујно. Успео је и да стави руку унутра и одмах напипа мали метални контејнер. Извукао га је и проучио погледом. Аха, била су ту и враташца са дугметом које је могло имати само једну намену. Притиснуо га је не могавши да се одбрани од злосутних мисли како ће баш у моменту када се кутија отвори неко активирати окидач, а онда збогом Дагласе ...

Изгледа да га је овога пута неко одозгоре благонаклоно погледао, јер до тога није дошло. Врата контејнера нечујно су се отворила и у његовој унутрашњости угледао је револвер. И даље молећи свевршњег да се Џонатан не окрене и не примети га, извадио га је и проверио. Био је напуњен и спреман за употребу. Одложио је контејнер поред себе, а онда покушао да десницом, чисто проба ради нанишани према Џонатану. Није било добро, чак и кад је зауставио дисање рука му се превише тресла, ако узме у обзир и трзај при опаљивању готово је сигурно да неће погодити како треба.

Па добро, помислио је. *Било је лепо док је трајало.*

Затим је дао знак Теодору да притисне прекидач, истовремено пуштајући левицом завој којим је придржавао рану и хватајући пиштољ обема рукама. Још се и мало померио да може боље да нанишани. Крв је

одмах поново кренула да истиче, али није на то обраћао пажњу. И док се спремао да заустити нешто што би привукло Џонатанову пажњу, ми ћемо се опет вратити Ани и Смрти. Смрт је баш тада говорила ону последњу реченицу при којој смо је напустили.

„О девојко, па ти си стварно нешто посебно“, рекла је полако и појачала стисак на Анинин мишицама. „Џонатане, сачекај још пет, шест секунди да покупим још мало снаге, а затим је приколи. Ако не могу ја да је убијем, могу бар да је држим и омогућим теби да то урадиш.“

Џонатановим лицем разлио се осмех, али баш у том моменту пажњу му је привукао јак, продоран, пискутави звук из кухиње, а одмах за њим и гласан узвик који је долазио из предсобља, са његове леве стране.

„Џонатане“, узвикнуо је Даглас. „Насмеши се молим те.“

Џонатан се махинално окренуо према њему, таман на време да угледа цев пиштоља која испалује метак. Смрт, осим Аниног лица, није видела баш ништа, али добро је чула прасак. А одмах затим поред ње се појавило Џонатаново лице које се трзало. Са рупом од метка посред среде. Мало је померила Ану удесно, подигла се и извирила да би видела шта се то догађа, угледала је Дагласа који нишани у њу, а онда се насмејала.

„Пиштољ. Па мене меци промашују и са дупло мање раздаљине и кад нисам готово потпуно ...“, нови прасак прекинуо је њену реченицу и баш у моменту пре него што је изговарила последњу реч, метак је стигао. Ана је све време нетремице гледала у Смртино лице и сада је његова лева страна скоро па експлодирала кад је тане ударило у слепоочницу, тачно изнад левог ока.

„ ... заклоњена“, зачула се из Смртиних уста последња реч прекинуте реченице, а затим се цело лице згрчило. Левог ока није више ни било, али десно је још који трен зурило у Ану, опет пуно неверице и разочарења.

„О да, девојко, ти си стварно нешто посебно“, изговорила је последњим дахом и срушила се поред Џонатана.

И последње што је видела било је његово око које тражи њен умирући поглед. Умрли су истовремено, гледајући нетремице једно у друго. Ана је и даље клечала, неспособна још увек да се покрене, Жан Лик и Ден јурили су ка њој, а Тоширо, привучен Тедоровом виком из кухиње, пожурио је да помогне Дагласу. Брзо је стигао и одмах је додао још завоја на Дагласову рану. Крварење се поново покренуло. Сада је стискањем, успео да га примири, али како су секунде одмицале, Дагласово лице је све више и више губило боју.

„Тоширо пријатељу“, промрмљао је Даглас у пола гласа, „одустани. Касно је за мене. Овога пута је стварно касно.“

„Није касно!!!“, зачуо се узвик иза Тоширових леђа, а одмах затим Анине руке су га одгурнуле од Дагласа.

Пришла му је и притиснула обе шаке, још увек потпуно умрљане Смртином крвљу, право на рану. Гледала га је унезверено. И лице и коса били су јој испрскани крвљу. Није престајала да прстима притиска рану и да говори.

„Није касно. Није касно ...“

Даглас је осетио како му енергија раздрмава тело, како му таласи нове снаге покрећу срце и плућа. Такође је осетио како се онај отвор кроз који му је живот полако истицао, стеже све више и више и на крају потпуно затвара. За минут му се стање готово вратило у нормалу. Ана је још који трен наставила да га држи и да гледа у њега, а онда је само без речи склизнула на под. Ден је већ био ту да је прегледа и опипа јој чело. Остали су забринуто чекали на његову реакцију, али убрзо је осмехом примирио њихове страхове.

„Није ништа озбиљно“, рекао је. „Само је преморена. Истрошила је превише енергије, али брзо ће је повратити. А сада је крајње време да се чистимо одавде.“

Није прошло много времена, а сви су били на окупу у собици са телепортом. Тоширо и Најџел придржавали су Дагласа, а Ден је носио Ану у наручју.

„Шта си одлучио“, обратио се одмах потом Жан Лику. „Ако кренеш са нама нема више назад. Идемо на место које нико жив осим мене не зна и прекидамо контакте са свима.“

„Остајем“, одговорио је Жан Лик. „Боље је да неко остане и провери да се телепорт у потпуности уништио. А мислим да ни Гоустбастерси нису рекли своју последњу реч. Требаћу им.“

Уследило је кратко поздрављање, а убрзо затим сви осим Жан Лика нестали су телепортовани на њему непознато одредиште. Није ни помишљао да пре уништења телепорт машине покуша да открије где су отишли.

Боље је да ни ја не знам где су, помислио је у себи.

Убрзо је телепорт почео да цврчи и да се дими, окончавајући свој век. Жан Лик је сачекао да се мало охлади, а затим га истргао са зида и за сваки случај га чизмама разбио у парампарчад. Баш кад је то завршио и кренуо према излазу, испред њега су се материјализовала четири мушкарца. Исти они из борбе у Новом Саду. Она двојица са којима су се борили, а нарочито њихов вођа који је накнадно дошао, гледали су га прилично мрко. Није му требало ни говорити да нису претерано срећни што је њихова пријатељица мртва.

„Добила је још једну, последњу прилику“, огласио се четврти. „Поклоњен јој је нови живот, а ипак је одлучила да не прихвати такву понуду. Хтела је да истера своје до краја. По мени, добила је то што је и заслужила.“

„Да скоро-брате. У праву си. Није могла против своје природе. Момци хајде да се опростимо од ње како ваља. Још један од нас нестало је за сва времена. А ти црномањаст“, обратио се Жан Лику, „боље ти је да што пре нестанеш одавде.“

Жан Лику није требало двапут говорити. Готово трчући излетео је кроз улазна врата. Није се ни осврнуо да види како ће се то опростити од Смрти. А онда кад је већ кренуо да силази степеницама, изненадиле су га нове придошлице. На дну степеница појавио се Малиновић са групом специјалаца. Жан Лик је на секунд оклевао, размишљајући шта да уради, а затим је наизглед безбрижно наставио да силази.

„Опет се срећемо Малиновићу“, рекао је мирно. „Овога пута ти си у бољој ситуацији. Не бих ти ипак препоручио да идеш у тај стан горе. Оно по шта си дошао ионако више није ту, од телепорта није остало ништа употребљиво, а сада је тамо једно друштванце којем никако не би пријало твоје узнемиравање. Умрла им је колегиница и мислим да их не треба ометати у опраштању од ње.“

„Убили сте демоницу“, јавио се изненађено Малиновић. „Не могу да верујем, како сте успели?“

„Мало је рећи да је било тешко. Али савладали смо је већ некако, и њу и оног вашег болесника од доктора мучитеља“, одговорио је Жан Лик, не престајући да полако силази низ степенице.

„И баш кажеш да им ја никако не бих легао“, настави Малиновић. „А како то да су тебе пустили да одеш? Ти им ниси сметао?“

„Шта да ти кажем. Пустили су ме само на наговор оног плавокосог крупјлије, али су ме остали гледали тако строго, да сам заждио брзином муње. Можда ипак ти да уђеш, па сам да провериш у каквом су расположењу.“

Малиновић је нетремице гледао Жан Лику. Није му требала никаква провера. Знао је да је свака реч коју је овај изговорио потпуно истинита. А Жан Лик је наставио да полако корача низ степенице, једну по једну. Сад је већ скоро дошао до Малиновића.

„Него, Малиновићу“, јавио се он поново. „Имао бих још нешто да ти кажем пре него што се растанемо. Имам неки јак осећај да ћеш ускоро да промениш страну и почнеш да се бориш за нашу ствар. Ако сам правилно проценио лица Хариса и Томпсона, ту се више не зна ко пије а ко плаћа. А делује ми као да се у тој вашој Агенцији спрема још нешто.“

Нешто много, много гадно. Али да те не задржавам више, живи били па видели.“

Рекавши то дошао је до Малиновића, погледао га још једном, намигнуо му и наставио да иде поред њега, ка излазу из зграде. Ни у једном моменту није посеглао за оружјем, нити се освртао иза себе. Специјалци су већ уперили самостреле у његова леђа, али их је покрет Малиновићеве руке зауставио.

Као, што је и рекао. Живи били па видели, помислио је у себи, а затим наредио својим људима покрет.

Било је време да се иде кући.

* * *

А горе у стану, коначно је било мирно. И последња четири посетиоца сада су већ отишли. Обавили су то што су имали и нестали су исто онако брзо и изненадно као што су се и појавили. А стан је напоскон могао да се опусти и релаксира. После толико година мира и тишине, ови последњи догађаји толико су га раздрмали и пореметили, да му је узбуђења било доста барем за наредних десет година. Е ... Ко зна? Можда он само тренутно мисли и нада се да му је за сва времена доста акције, а већ за месец, два кад се упарложи у досади, кукаће и преклињаће да му се поново врати ово бурно јутро, или макар нешто слично томе.

Никад не можеш бити сто посто сигуран, али стан је ипак веровао да није тако. Последњи посетиоци оставили су му ипак нешто ново, нешто што до сада никада није имао прилике да види и доживи. За столом у кухињи, једно насупрот другог, седели су човек и жена. Или боље рећи, седели су кипови човека и жене. Добро, можда не баш кипови, али свакако нешто слично томе. Нису били од камена, али ни од крви и меса. Од нечега, ако не вечног, а оно довољно дуготрајног да потраје колико год треба. Седели су испружених руку, тако да су им се прсти додиривали на површини стола, седели су и гледали једно у друго. Погледом тајанственим, чежњивим и сетним.

И не само то. Иако су били потпуно непомични, толико да ни уста нису померали, стану се ипак учинило да чује неизговорене реченице.

„Никад ти ни право име нисам рекла“, говорила је жена.

„О ... Знам ја твоје право име одавно“, одговарао је мушкарац. „Једном давно док сам још био клинац, читао сам књигу која је названа по теби ... Нећу да лажем, не сећам се најбоље радње, али наслов ми је остао урезан у памћење. И генерални утисак, наравно. Све у свему, није лоша била та твоја песма ...“

Не, не. Неће нашем стану бити досадно, још дуго, дуго времена. Моћи ће да проучава ове посебне госте и да свако мало открива нешто ново на њима, нешто што до тада још није уочио. Моћи ће довека да прислушкује њихове неме разговоре. Макар му се они само и причињавали. А изгледали су толико стварно и толико жудње одавао је тај њихов поглед, ко зна, можда се једног дана и помере да остваре ту своју жељу.

ЕПИЛОГ

Катастрофа. Проклета, највећа могућа, једна катастрофа. И све то закувао је онај скот, Најмлађи. А ја будала само мудро климам главом и прихватам његове предлоге. Добро оно кажу, најгора будала је управо матора будала.

У глави Најстаријег већ неко време ројиле су се овакве мисли. Али није ово све, било је тога још ...

Прво онај његов предлог са специјалним тимом. Где ми је само била памет кад сам пристао да их позовемо? Па онда та његова болесна амбиција. И куд се толико навадио на тог мог дебилског рођака ... А тек тај имбецил од рођака. Што нисам могао као и сви нормални људи да и ја имам неке нормалне рођаке. Понеки досадњаковић или полтрон, па чак и неко ко ти константно иде на живце, све то би и могло да се истрпи. Али не, мени је морао да западне ни мање ни више него манијакални серијски убица. И он и она његова лудача од мајке.

Лепо сам требао, као што сам испрва и испланирао, да узмекам тог мајмуна у кога ми се затрескала сестра. Одмах сам видео да није за њу, требало је ту романсу прекинути одмах у старту. Али не, ја болећиво попустим и предомислим се видевиши како га заљубљено гледа. Много сам волео своју сестру, бог да јој душу прости, али чињенице су чињенице. Родила је ћерку дебила. Успијушу, намигушу и морона. Увек је мислила само једном ствари, а та ствар јој богами није била у глави. Од ње се ништа друго и није ни дало очекивати, него такав син. Макар су оне две девојке испале релативно нормалне ...

Кад смо већ код њега, према најновијим информацијама од Малиновића, изгледа да више нећу морати да бринем. Канда је отпевао своје. С једне стране, хвала богу, али с друге, сад ћу тој крмачи од његове мајке морати да се правдам и објашњавам како ништа нисам могао да урадим да бих га спасао. Ма, много лакше би ми било да наручим да и њу убију ...

По изразу његовог лица деловало је да сасвим озбиљно разматра ову последњу могућност.

А тек Најмлађем никако не могу да опростим. У њега сам полагао све своје наде. Могао је лепо да каже да жели више самосталности, радо бих му препустио понешто. Али не, морао је сам да се упушта у лудачке подухвате. И ето ти га сад. Остао сам на цедилу са овом матором шихтаром ...

Погледао је Другог. Овај му се упитно насмешио. Видело се да размишља да ли би требало нешто да каже. На крају је ипак оћутао, настављајући да се збуњено осмехује, највише у покушајима да делује увиђајно.

Шта ли му је само смешно да ми је знати, наставио је Најстарији са својим мислима. Ја не знам шта ћу и како ћу, распадам се од проблема, а њему је нешто крваво смешно.

И мислио би он тако, сигурно бар још неко време, да га није прекинуо изненадни осећај да га неко посматра. Не Други, на њега је већ навикао, неко трећи. Ношен тим осећајем, подигао је главу и погледао према супротном крају стола. За његовим погледом, кренуо је и поглед Другог. А баш тамо, право насупрот Најстаријег, имали су шта и да виде. Заваљен у столицу, седео је крупни мушкарац. Ако је термин мушкарац права реч за то што су видели. Обриси тела, као и црте лица, биле су му нејасне, некако су бежале од погледа, одбијајући да се смире на једном месту. Јасно је било једино да се смеши.

Изненадна појава овог незваног госта тотално је збунила Најстаријег, није у први мах успео да се сабере довољно да би реаговао. Тек после пар секунди, успео је да промуца пар прилично неповезаних реченица.

„Ко сте дођавола ви ... И како сте дошли овамо ... Ниједан човек не зна за ово место ... То је једноставно немогуће ...“

Питања је постављао више рефлексно, али одговор је, иако га није ни очекивао, ипак стигао.

„Де, де, полако“, дубоки јак глас долазио је од придошлице. „Наравно да ниједан човек не зна за ваше скривено место у вили на обали језера Комо, нико није ни рекао да сам и ја човек. А ја знам све што ме интересује.“

„Не знам како сте се појавили овде“, наставио је нешто смиреније Најстарији, „али нећете се извући тако лако. Ова кућа је потпуно аутоматизована, само ћу наредити систему да вас ...“

„Да, да“, прекинуо га је гост, „ваш систем је врло напредан, последња реч технике. Само ја сам мислио да је већ подешен да прихвата само вас двојицу, то јест тројицу, али знамо већ да је трећи перманентно онемогућен да искористи своје привилегије. Дакле ако је систем већ наштелован тако да не дозволи моје присуство, питам се онда како је уопште и могуће да сам ја овде? Можда је то нека грешка, сигурно крајње ситна и небитна, не сумњам да ћете је очас отклонити.“

Најстарији је забезекнуто зурео у странца, схватао је полако да је свака његова реч истинита. Стиснуо је ипак дугме на доњој страни стола,

то ће подићи систем у највиши степен узбуне, аутоматски ће се поновити све провере, са нултим степеном толеранције овога пута, нема шансе да се опет провуче. Видео је како скенери са зидова и плафона прочешљавају комплетан простор, још мало и огласиће се звоно за узбуну. А тада се овај прикан неће провући као први пут.

Странац није показивао знаке узнемирености, мирно је пратио поглед Најстаријег и показивао на скенере који су се активирали.

„О, па ви то хоћете да ме сликате“, насмејао се он. „Није у реду овако ненајављено, нисам адекватно обучен, али хајде кад сте толико навалили, ево насмејаћу се пригодно. Да ли треба и да кажем нешто да би ми смех био природнији. Ево одмах ћу. Чииирс.“

Најстарији је покушавао да занемари ову невероватну количину ароганције испољену од стране придошлице, али није му било лако. А звоно за узбуну никако да се огласи. Ево сви скенери већ су прошли по целој просторији. Одрадили су комплетну проверу и нису пронашли ништа неуобичајено. Најстарији је мало пре већ кренуо да устаје у очекивању да ласери сваког трена покосе странца, а сада се само скљокао назад у столицу схватајући да то тога неће доћи. Ниједан део система није реаговао на њега. Као да уопште и није ту.

„Добро, сада сам већ превише времена изгубио замајаваћи се са вама“, странчев глас био је оштар попут жилета, нестала је она досадашња црта веселости. „Дошао сам да вас обавестим да лично ја моментално преузимам комплетну власт над Клубом, Агенцијом и свим земаљским институцијама. То не мора да буде опште познато, оставићу вас двојицу у привиду да сте и даље главни. Нико други не мора ни да зна за мене, али вас двојица радићете оно што вам ја наредим. Искључиво и једино оно што ја наредим. И то управо онда кад ја то наредим. Да ли сам био довољно јасан?“

Речи придошлице падале су по Најстаријем као ужарене лопте. Свака му се забијала у мозак бушећи свежу болну рану. Одавно није чуо да му се неко обраћа заповедним тоном. То је за њега давно прошло време и не може се никада више вратити. Он је тај који заповеда и пред ким сви треба да се поклоне. Пред којим сви од реда дрхте од страха. И време је да овај дошљак, ко год да је, осети то на сопственој кожи. Спустио је руке на сто испред себе, сконцетрисао се и кренуо да погледом фиксира придошлицу. Време је за његово тајно оружје.

Странчеве очи за тренутак су се насмејале, али убрзо су опет постале крајње озбиљне. Нехат, па усредсређеност, а затим и неверица. А после свега нелагода, сада већ и бол. Сва та осећања прешла су једно за другим по дошљаковом лицу у протеклих двадесетак секунди. Најстарији

је ликовао. Још мало и готов је. Већ су и странчеве шаке почеле да се дижу и хватају се за главу. Као да покушавају да зауставе нешто што је напада и изједа изнутра. Али ништа више то не може да заустави, нема му спаса, Најстарији је скупио сву снагу и упутио одлучујући ударац.

Шаке су се изненада спустиле, откривајући странчево лице, опет смирено, насмејано и ведро.

„Бу“, рекао је док их је склањао. „Није лоше, није лоше, морао сам додуше и мало да се претварам, да бих вас додатно охрабрио. Да пружите свој максимум па да видим шта све умете. Као што већ рекох, није лоше све у свему, али далеко од тога да би ми нашкодило на било који начин. Видим ипак да са вама неће моћи да се сарађује. Превише сте навикли да будете главни. Штета. Па добро, шта је ту је, мораћемо онда и без вас да се снађемо некако“.

Рекавши ово пуцнуо је прстима, а глава Најстаријег у истом трену буквално је експлодирала. У једном моменту, Други је гледао у његове очи, још једном су биле забезекнуте, разочаране и поражене, а у следећем, тих очију више није ни било. Једино што је осећао били су слуз, крв и комадићи мозга који су се полако сливали низ његово лице. Тело Најстаријег, сада без главе, и даље је седело у столици, само се полако спустило на наслон. Други није могао више да издржи, разјацио је уста и почео да вришти из све снаге.

„Де, де“, јавио се опет странац, „па није било баш толико страшно, сигурно сте у својој богатој каријери имали прилике да видите сличне ствари. Хајде сада смирите се, не подносим хистерију.“

Ледени глас у моменту је умирио Другог. И даље је благо подрхтавао, али није више испуштао ни гласа од себе. А није се усуђивао ни да погледа у странца.

„Тако. То је већ боље“, опет се огласио гост. „Схватићете убрзо да овакав развој ситуације за вас и није толико лош. Коначно ћете ви бити човек који је на самом трону. Док год ме будете слушали нећете ни приметити да сам ту. Не морате ништа да говорите, само климните главом у знак да сте разумели.“

Глава Другог спремно је климнула, не оклевајући ни секунд.

„Одлично. Видећете већ да ћемо се добро слагати. Пред људима су сада озбиљни задаци, а ви ћете бити тај који ће их у њима предводити. Све до испуњења своје судбине. Све заједно чека вас светла будућност... И тако даље... Него, сада већ морам да вас напустим, доста сам времена овде потрошио. Ускоро ћу вам се јавити са конкретним задацима.“

Већ код последњих речи, тело странца почело је да бледи, а за секунд више га није ни било. Други, који је сада по први пут напрасно

постао Први, иако свестан да је остао сам, још дуго је непомично седео у столици, не усуђујући се ни да извади марамицу из џепа и њоме обрише остатке Најстаријег са лица.